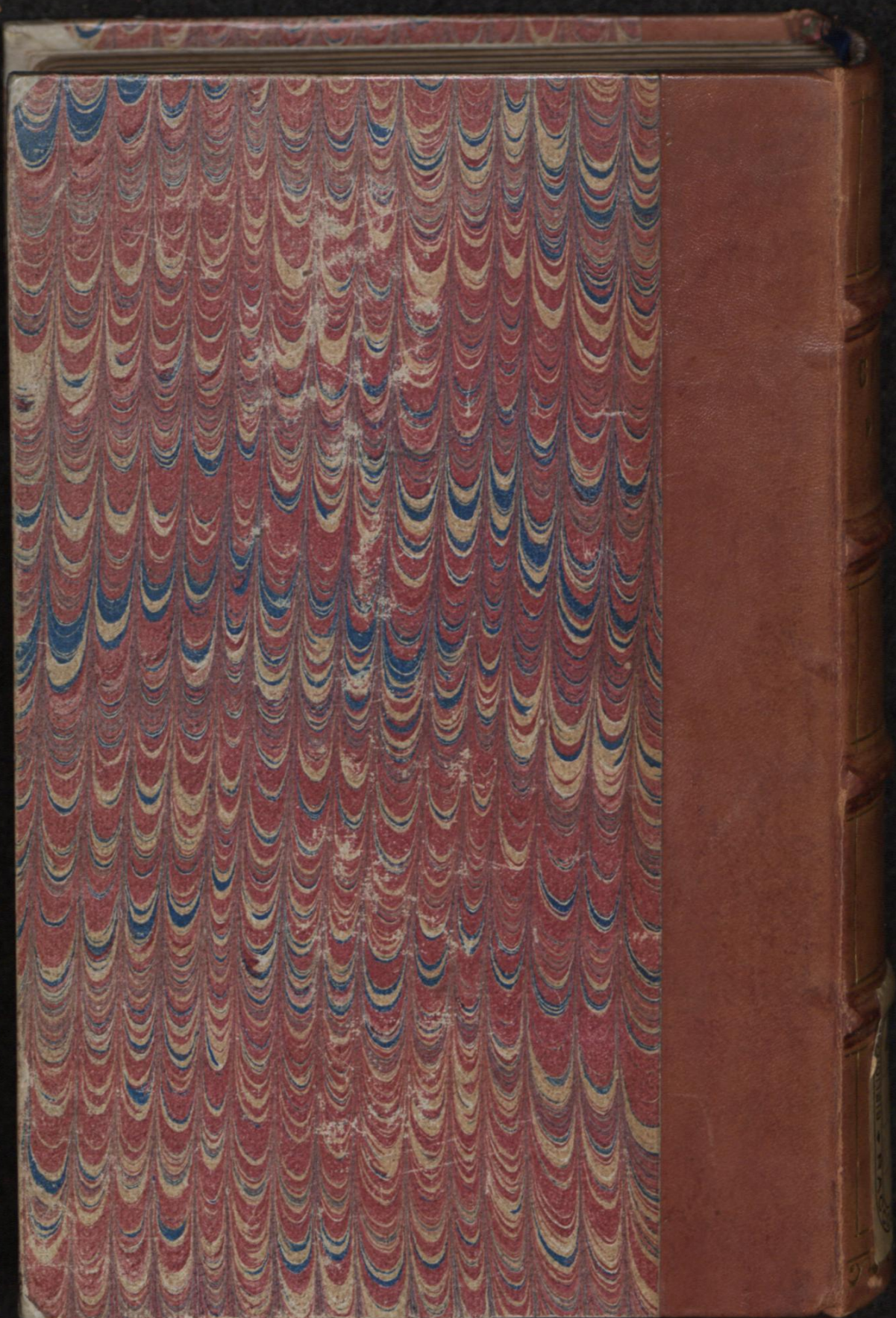

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.2.2.36

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.2.2.36

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.2.2.36

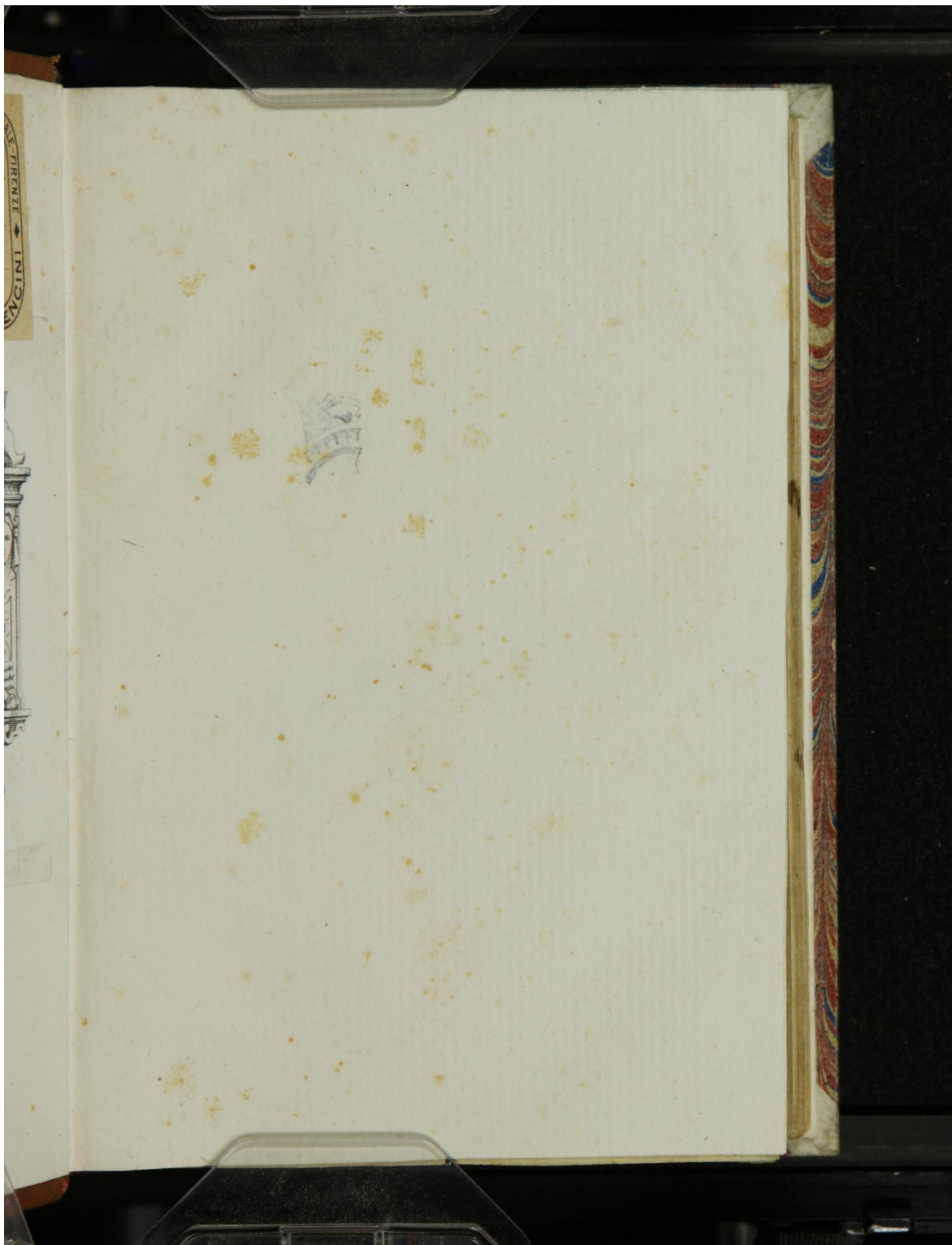
Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.2.2.36

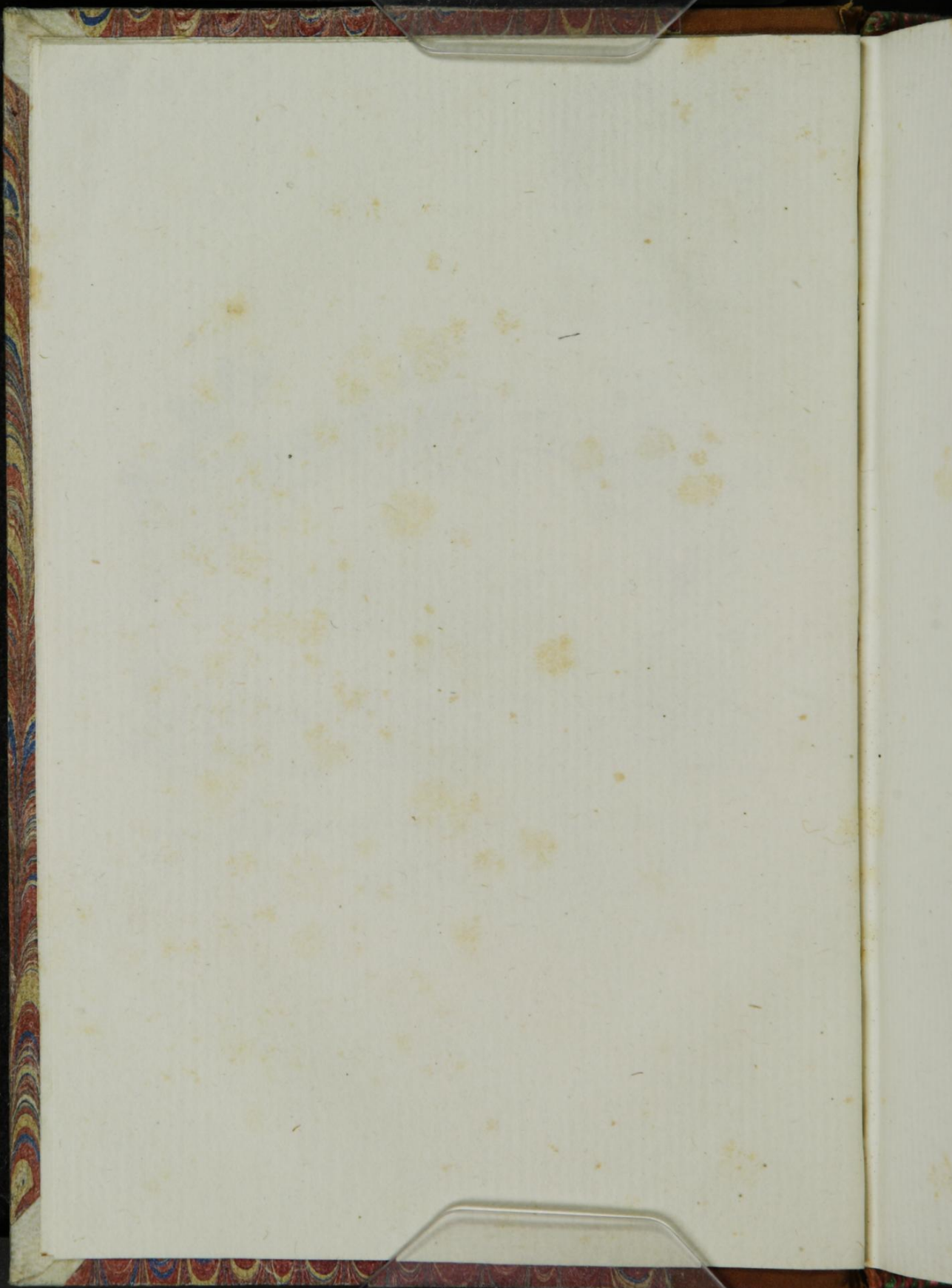
Ald. 2/3

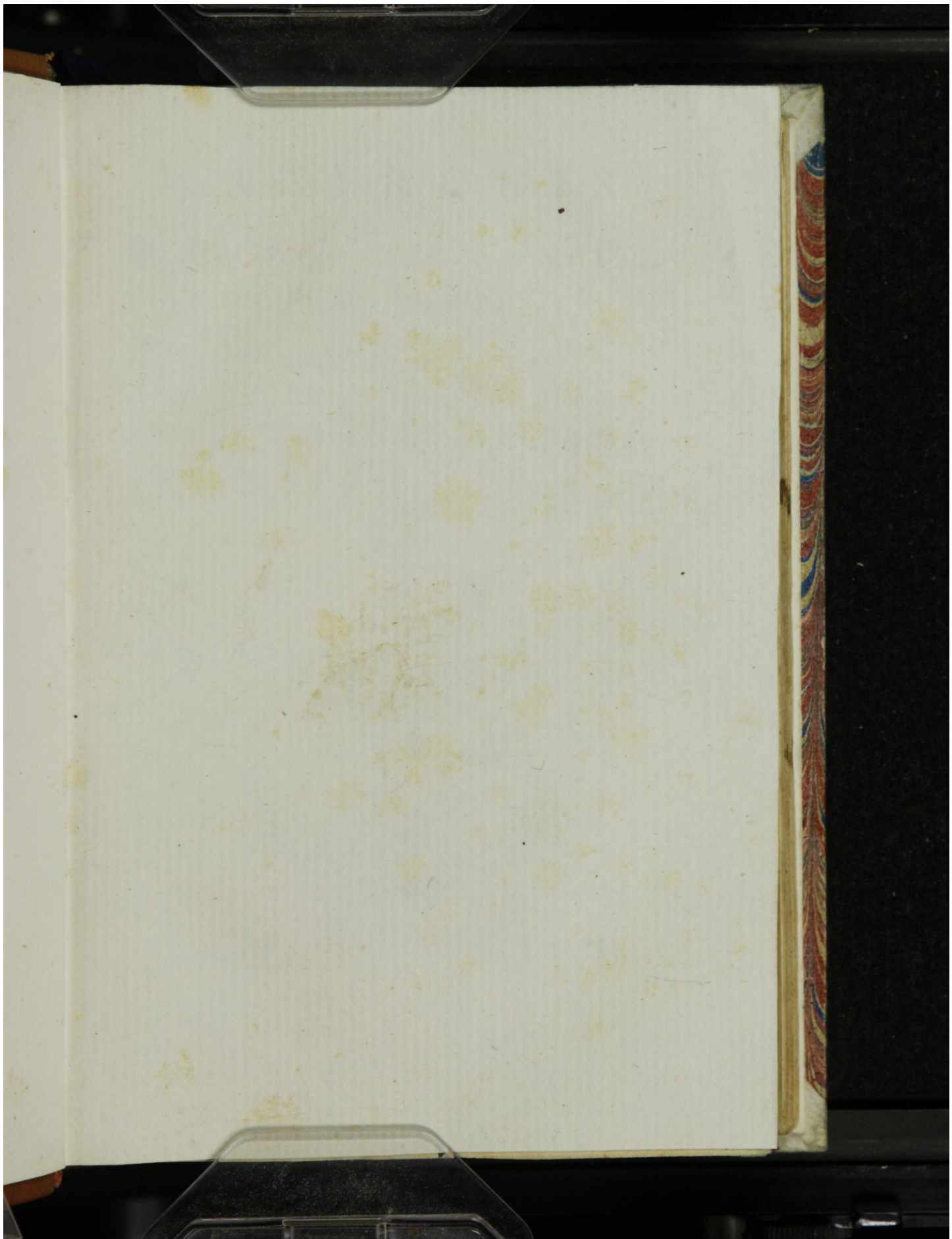

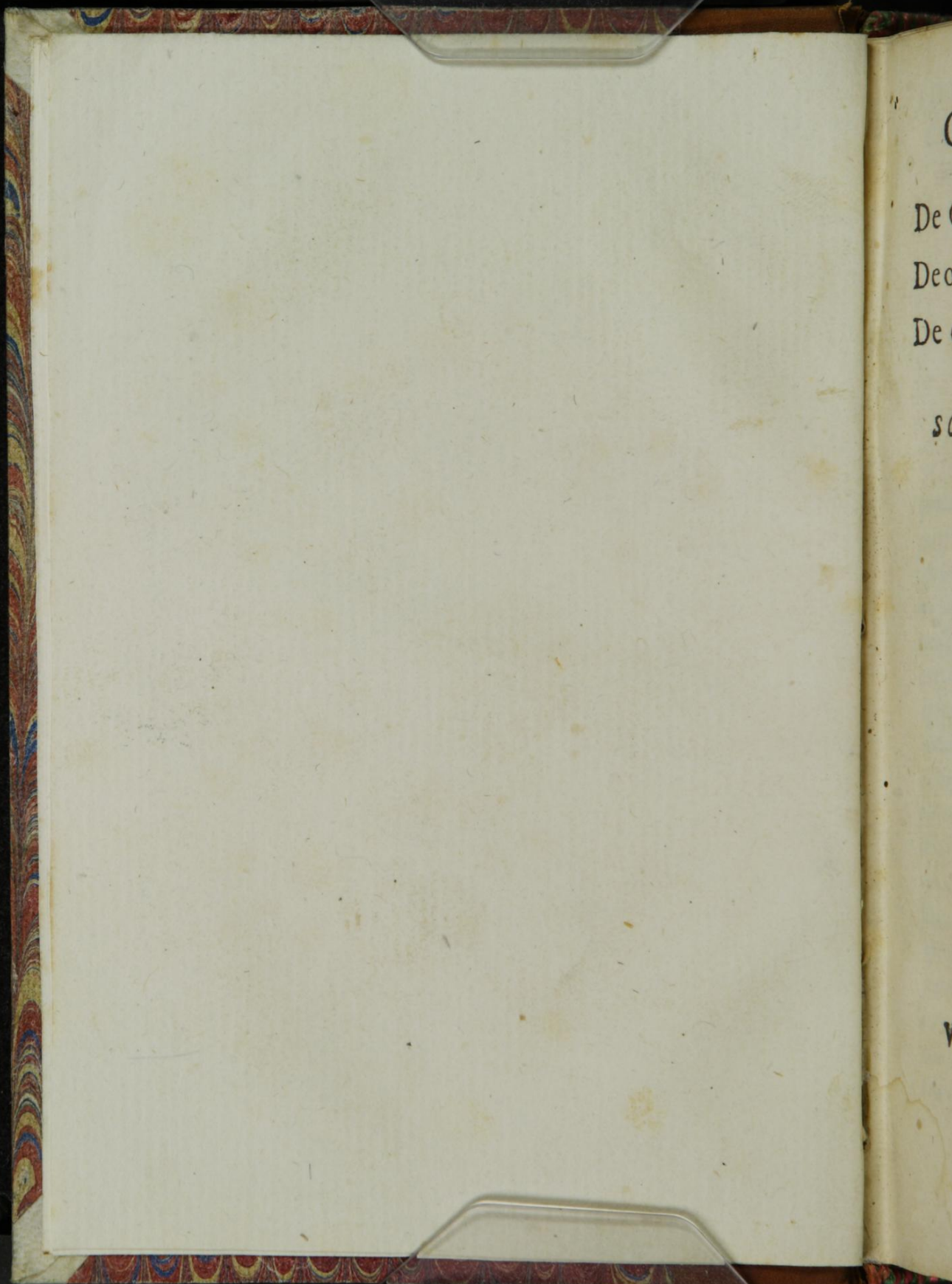
Ex Libris Joannis Nencini

1874

CICERONIS

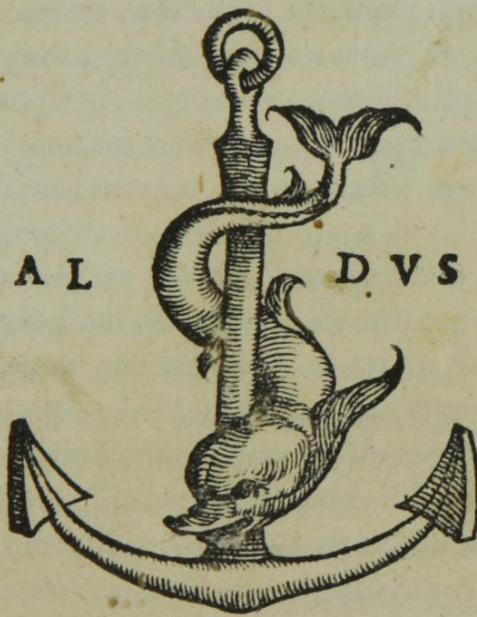
De Oratore

libri III.

De optimo genere Oratorum.

De claris Oratoribus.

SCHOLIA PAULI MANVTII.

VENETIIS, M. D. LXIIII.

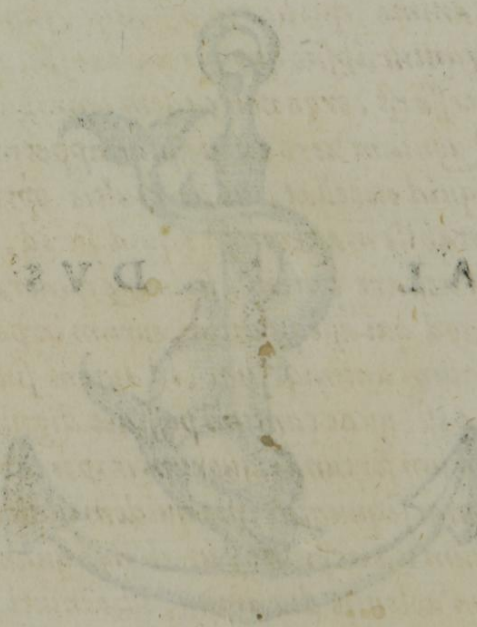
CICERO

De Oratore

De optimo oratore

De claris oratoribus

De oratore

De oratore

AD
Christi
ap

quonia
ex typo
riforma
ma sum
necesse
bus un
ego cer
dicam
te sem
bio elo
ut infr
vincia
stuan
que in
parea
eum
cum se
reling

AD IOANNEM MONLVCIVM,
Christianissimi Regis consiliarium, eiusdemq.
apud Venetam Rempublicam Oratorem,
PAVLI MANVTII in Cice-
ronis oratorios libros
praefatio.

QVOD te non fugit, Monluci sapien-
tissime, praestare omnes ceteris homini-
bus, sed alius alia re vult. non enim
uniusmodi sunt nostrae uoluntates; sed
quoniam ex animo, qui uarie afficitur, tanquam
ex typo effinguntur, ipsae quoque uariae sint, et mul-
tiformes, necesse est. ergo non eadem omnibus pri-
ma sunt. Quoniam uero ex ijs, quae appetuntur,
necesse est aliquid excellat, ut de multis optabili-
bus unum optabile maxime sit: quid sit id, quod
ego ceteris praestare putem, si de me quaeratur;
dicam, id, quod qui assequuntur, eorum in potesta-
te sensus omnium animiq. sunt. id autem sine du-
bio eloquentia est: quae tantum possidet dignitatis,
ut infra uel eorum fortunae, quorum imperium pro-
uinciae nutumq. sequuntur, me quidem iudice con-
stituuntur: cum ita accidat, ut ab hac quamcun-
que in partem uolentes ducamur, illis inuiti saepe
pareamus. Sed quoniam quo loco posita laus est,
eum locum maximis difficultatibus natura cir-
cumsepsit, ut perueniendi facultatem paucissimis
relinqueret: non est, quare nobis in mentem ue-

A 2 niat

niat mirari, cur neque diuturna, neque in multis
perfectae fuerit species eloquentiae. illud uideo, cum
in hanc cogitationem mentis aciem intendi, bene
dicendi gloriam duabus rebus ali maxime, otio,
& libertate. itaque in urbe Roma, quae bonorum
oratorum quasi foecunda genitrix partus edidit
uberrimos, neque ante secundum Punicum bel-
lum, neque post Caesaris dominationem magnope-
re fuit, quod in hoc genere probares. Hannibale
uicto, hostis Italiae terribilis nemo fuit. tum in ur-
be securitas, tum summa tranquillitas orta: tum
seditioforum hominum ingenia popularibus con-
cionibus acuit ambitio. conciones, inquam, elo-
quentiam pepererunt: nisi quid me fallit ratioci-
nantem: ratiocinor autem sic, & per hos quasi
gradus interrogationis ascendo: Eloquentiae quod
summum fuit propositum praemium? consulatus;
qui summus honor fuit. consulatum quis manda-
uit? populus. populum quis tenuit? concionator
optimus. ergo a concionibus extitit orator. idēq.,
sublatis concionibus, nullus fuit. cum enim civili-
bus armis oppressa respublica iaceret; uetus con-
suetudo periisset; a populo, cuius potestas uniuersi
translata ad unum esset, non iam magistratus,
non praefecturae peterentur: eloquentiae, quae po-
puli gratiam honorum spe quaesierat, inanis om-
nis & superuacua fuit exercitatio. sic oratoria fa-
cultas, summorum hominum studiis exercitatio-
nibusq. culta, cum a duobus Gracchis ad C. Caesa-
ris aetatem, hoc est per annos cētum fere ita uiguis-
set,

set, ut nihil unquam fuerit illustrius; non effugit
rerum humanarum commune fatum: quas ubi
ad summum siue industria, siue natura perdu-
xit, retro fere praecipiti lapsu reuoluuntur. Impe-
ratores deinde multi rem Romanam exceperunt:
quorum aetatibus uestigiū ueteris eloquentiae nul-
lum agnosceres. quid post? multo minus. nam im-
perij sede in Graeciam translata, crebrae uastatio-
nes Italiae cōsecutae; cum influentes barbararum
nationum copias reprimeret nemo. tum non elo-
quentia modo, sed ipsa paene litterarum memoria
funditus deleta, nec suus est bonis disciplinis ho-
nor nisi multis post saeculis restitutus. patrum de-
nique, aut auorum nostrorum memoria, cum ex-
teros mores Italici caeli temperies aliquādo ad hu-
manitatem deduxisset, paullulum oculos litterae su-
stulerunt. doctrina primum, serius enituit elo-
quentia: nec mirum: doctrinam enim sine eloquen-
tia laudamus; eloquentem sine doctrina recte in-
telligens nemo duxit. nunc in oratorum nomine,
quod eximium semper fuit, nihilo minor, atque
haud scio an etiam maior, quam priscis illis tem-
poribus, dignitas, & amplitudo est. mittuntur a
Regibus ad Reges, aut ad liberas ciuitates,
qui non de stillicidijs agant, non de iure fundi; qua-
rum rerum controuersias qui perite, & copiose di-
sceptarunt, scimus olim habitos esse eloquentes; sed
ea tractent, quae prudenter disputata, otium gen-
tibus constituere, dignitatem imperij conseruare,
terminos proferre possunt. hoc qui praestat, eum

ego ueteribus oratoribus non comparo solum, sed
etiam antepono. illi causas agebant primum,
apud iudices sorte ductos, deinde apud eos iudi-
ces, quibus de aliena re, non de sua iudican-ibus
persuadere orator siue hoc, siue illud non magno
negotio posset. nunc agitur in consilio lectissimo-
rum uirorum: agitur is de rebus, unde ad eos ip-
sos, qui iudicant, maximum potest siue emolu-
mentum, siue damnum redundare; cum & de
publica re iudicent, & in publica, extra quam
nihil est, priuata cuiusque contineatur. his pro-
bare quae uelis, eo maioris ingenij uidetur esse, quo
difficilius ab artificio capitur prudentia. itaque
cum hoc multi uoluerint, magnum decus, atque
ornamentum est eorum, quibus contigit, ut possent;
qui sane pauci sunt: maximū uero, si cui tantum
aut natura dedit, aut exercitatio doctrinae, ut in-
ter hos ipsos emineret. qualem si quis te iudicet,
Monluci clarissime, hunc ego recte iudicare mi-
hi persuadeam. nam si consideremus, primum a
quo missus orator sis, deinde ad quos, tum quibus
de rebus missus: ita reperiemus, missum ab eo Re-
ge, qui omnes Reges sapientia uicerit, quoniam
quidem omnium unus, quid contra fortunam uir-
tus posset, maxime declarauit: ad eam rempu-
blicam, quae nisi sapientissimorum ciuium copia
floreret, semperq. florisset, profecto neque tanta
nunc esset, cum olim minima fuerit; neque tam
diu staret, cum ceterae respublicae suorum ciuium
temeritate conciderint: is autem de rebus esse mis-
sum

sum, quarum quae magnitudo sit, ex eorum, ad
quos pertinent, opibus apparet; quae tantae sunt,
ut paucorum imperijs distributus terrarum orbis
teneatur. Et cum haec legatio tibi perhonorifica
fuit, tum illud ad tui nominis celebritatem longe
maximum accessit, quod cum a principe Turca-
rum Solymano pacem defessa bellis Europa perop-
taret, eaq. sine Christianissimi Regis intercessio-
ne desperaretur; unus electus, qui tantum mune-
ris obires, acceptis a Rege mandatis, aestate me-
dia, summis caloribus in Græciam nauigasti. pa-
cem ut componeres, optabatur: composuisti. hie-
me summa, difficillimis itineribus, per dispositos
equos in Galliam recurristi. exceptus alia cura,
cum de sedandis inter Regem tuum, Regem q.
Britannum magni momenti controuersijs agere-
tur, praefuisti. te consulente, agente, ultro citroq.
cursante, abiectis armis pax inter eos firmissimo
foedere constituta. habes hoc omnino, Monluci,
non dico a fortuna, quam casus & temeritas re-
git, sed a te ipso, qui ad consilium & rationem
omnia refers, ut in tuis actionibus felix usquequa-
que sis. nimirum fors, quam in rebus humanis
dominari quidam sunt opinati, non omnium est
aeque communis, sed ipsa sibi uirtus propriam for-
tunam architectatur. non erras, quia non est er-
rare sapientis: & quia sapienter agis, omnia pro-
cedunt. Bonus etiam orator es, quia bonus uir:
ingenium enim probitas commendat; nec minus
mouet is, qui dicit, quàm ea, quae dicuntur. quod

nisi latinum sermonem in Italia peregrinitas im-
mutasset: nae tu nobis longo interuallo & Crassos,
& Antonios retulisses. sed quoniam ea lingua uti-
mur, quam multis coeuntibus linguis generatam
corrupta consuetudo peperit: ueteribus Roma-
nis oratione dissimilis, ingenio simillimus, non tu
quidem loqueris ut illi, sed ut illi tamen & sapis,
& persuades. Quare non fuit ab re, cum ego eos
libros, in quibus perfecti formam oratoris a Cice-
rone uideamus expressam, mendis antea deforma-
tos, nunc mea correctione in suam ueterem for-
mam, integritatemq. magna ex parte restitutos
emitterem: non fuit, inquam, ab re, tuo nomini
dicatos emittere; ut, quae de perfecto oratore tra-
duntur, ea perfecti item oratoris titulo cohonestar-
rentur. hoc cum ita existimassem, quia uideba-
tur esse aptissimum, feci, & feci eo libentius, quod,
cum tu mihi et multa iam summae humanitatis of-
ficia tribuisses, & is esses, qui tribuere etiam maio-
ra posses; ego, nisi aliquid, praesertim ubi daretur
occasio, retribuere, uerebar ne, ex duobus ma-
xime insignibus uitis, alterutrius infamiam non
effugerem, ut uel ea uiderer, quae a te accepissem,
minus meminisse, quod a consuetudine naturae
mea alienissimum est; uel ea, quae sperari possent,
negligere; quod quia superbi esset, abest non modo
a fortuna mea, sed etiam a uoluntate plurimum.
Vale. M. D. XLVI. Venetijs.

M. Tullij

M. TVLLII CICERONIS

AD QVINCTVM FRATREM

DIALOGI DE ORATORE.

OGITANTI mihi saepenumero, &
C memoria uetera repetenti, perbeati fui-
se, Quincte frater, illi uideri solent,
qui in optima rep. cum & honoribus, & rerum
gestarum gloria florent, cum uitae cursum te-
nere potuerunt, ut uel in negotio sine periculo, uel
in otio cum dignitate esse possent. Ac fuit quidem
tempus illud, cum, mihi quoque initium requie-
scendi, atque animum ad utriusque nostrum prae-
clara studia referendi, fore, iustum, & prope ab
omnibus concessum esse arbitrarer, si infinitus fo-
rensi rerum labor, & ambitionis occupatio
decursu honorum, etiam aetatis flexu constitisset.
quam spem cogitationum, & consiliorum meorum
cum graues communium temporum, tum uarij
nostri casus fesellerunt. nam qui locus quietis,
& tranquillitatis plenissimus fore uidebatur; in
eo maximae molestiarum, & turbulentissimae
tempestates extiterunt. neque uero nobis cu-
pientibus, atque optantibus fructus otij datus est
ad eas artes, quibus a pueris dediti fuimus, cele-
brandas, inter nosq. recolendas. nam & prima
aetate incidimus in ipsam perturbationem disci-
plinæ ueteris: & consulatu deuenimus in me-
dium

DE ORATORE

dium rerum omnium certamen, atque discrimen:
 Et hoc tempus omne post consulatum obieci-
 mus ijs fluctibus, qui per nos a communi peste depulsi,
 in nosmet ipsos redundarunt. Sed tamen in his uel
 asperitatibus rerum, uel angustijs temporis obse-
 quar studijs nostris: Et, quantum mihi uel fraus
 inimicorum, uel caussae amicorum, uel ipsa resp.
 tribuet otij, ad scribendum potissimum conferam.
 Tibi uero, frater, neque hortanti deero, neque
 roganti. nam neque auctoritate quisquam apud
 me plus ualere te potest, neque uoluntate. Ac mi-
 hi repetenda est ueteris cuiusdam memoriae non
 sane satis explicata recordatio, sed, ut arbitror,
 apta ad id, quod requiris: ut cognoscas, quae uiri
 omnium eloquentissimi clarissimiq. senserint de
 omni ratione dicendi. uis enim, ut mihi saepe di-
 xisti, quoniam, quae pueris, aut adolescentulis
 nobis ex commentariolis nostris inchoata, atque
 rudia exciderunt, uix hac aetate digna, Et hoc
 usu, quem ex caussis, quas diximus, tot, tan-
 tisq. consecuti sumus, aliquid iisdem de rebus po-
 litius a nobis, perfectiusq. proferri: solesq. non-
 nunquam hac de re a me in disputationibus nostris
 dissentire; quod ego eruditissimorum hominum ar-
 tibus eloquentiam contineri statuam, tu autem il-
 lam ab elegantia doctrinae segregandam putes,
 Et in quodam ingenij, atque exercitationis gene-
 re ponendam. Ac mihi quidem saepenumero in
 summos homines, ac summis ingenijs praeditos
 in-

factu uoi

*toto
 et a feris
 et numero
 totis*

alla grande

intuenti, quaerendum esse uisum est, quid esset, cur plures in omnibus artibus, quam in dicendo, admirabiles extitissent. nam quocunque te animo, & cogitatione conuerteris, permultos excellentes in quocunque genere uidebis, non mediocrium artium, sed prope maximarum. quis enim est, qui, si clarorum hominum scientiam rerum gestarum uel utilitae, uel magnitudine metiri uelit, non anteponat oratori imperatorem? quis autem dubitet, quin belli duces ex hac una ciuitate praestantissimos paene innumerabiles, in dicendo autem excellentes uix paucos proferre possimus? Iam uero, consilio, ac sapientia qui regere, ac gubernare remp. possent, multi nostra, plures patrum memoria, atque etiam maiorum extiterunt: cum boni perquandiu nulli, uix autem singulis aetatibus singuli tolerabiles oratores inuenirentur. Ac ne quis forte cum alijs studijs, quae reconditis in artibus, atque in quadam uarietate litterarum uersentur, magis hanc dicendi rationem, quam cum imperatoris laude, aut cum boni senatoris prudentia, comparandam putet: conuertat animum, et ea ipsa artium genera circumspiciat, quiq. in ijs floruerint, quamq. multi: sic facillime, quanta oratorum sit, semperq. fuerit paucitas, iudicabit. neque enim te fugit, laudandarum artium omnium procreatricem quandam, & quasi parentem, eam, quam φιλοσοφίαν Graeci uocant, ab hominibus doctissimis iudicari: in qua,

DE ORATORE

qua, difficile est enumerare, quot uiri, quanta
scientia, quantaq. in suis studijs uarietate, & co-
pia fuerint; qui non aliqua in re una separatim
elaborarint, sed omnia, quaecunque essent, uel
scientiae peruestigatione, uel differendi ratione
comprehenderint. Quis ignorat, ij, qui mathe-
matici uocantur, quanta in obscuritate rerum,
& quam recondita in arte, & multiplici, subti-
liq. uersentur? quo tamen in genere ita multi per-
fecti homines extiterunt, ut nemo fere studuisse
ei scientiae uehementius uideatur, quin, quod
uoluerit, consecutus sit. Quis musicis, quis huic
studio litterarum, quod profitentur ij, qui gram-
matici uocantur, penitus se dedit, quin omnem
illarum artium paene infinitam uim, & mate-
riam scientia, & cognitione comprehenderit?
Veremihoc uideor esse dicturus; ex omnibus
ijs, qui in harum artium studijs liberalissimis sint
doctrinisq. uersati, minimam copiam poetarum
egregiorum extitisse: atque in hoc ipso numero,
in quo perraro exoritur aliquis excellens, si dili-
genter & ex nostrorum, et Graecorum copia com-
parare uoles, multo tamen pauciores oratores,
quam poetae boni reperientur. quod hoc etiam
mirabilius debet uideri, quia ceterarum artium
studia fere reconditis, atque abditis e fontibus
hauriuntur; dicendi autem omnis ratio in medio
posita, communi quodam in usu, atque in homi-
num more, & sermone uersatur: ut in ceteris id
maxime

maxime
ritorum in
cendo aut
genere ora
sensus ab
test, aut p
re delecta
perdiscem
ut omitta
princeps
rum inuen
cendi uis
facilitate
quam eloq
quam, in
turnitas p
dis cupido
omni eni
tius rati
lam niam
bitrarent
gitatione
auditis or
teris, ad
dam nostr
excitab
doq. in o
nam, q
adiunger

maxime excellat, quod longissime sit ab imperitorum intelligentia, sensuq. disiunctum; in dicendo autem uitium uel maximum sit, a uulgari genere orationis, atque a consuetudine communis sensus abhorre. Ac ne illud quidem uere dici potest, aut plures ceteris artibus inservire, aut maiore delectatione, aut spe uberiore, aut praemijs ad perdiscendum amplioribus commoueri. Atque, ut omittam Graeciam, quae semper eloquentiae princeps esse uoluit, atque illas omnium doctrinarum inuentrices Athenas, in quibus summa dicendi uis & inuenta est, & perfecta: in hac ipsa ciuitate profecto nulla unquam uehementius, quam eloquentiae studia uiguerunt. nam posteaquam, imperio omnium gentium constituto, diuturnitas pacis otium confirmauit; nemo fere laudis cupidus adolescens non sibi ad dicendum studio omni enitendum putauit. Ac primo quidem totius rationis ignari, qui neque exercitationis ullam uiam, neque aliquod praeceptum artis esse arbitrantur, tantum, quantum ingenio, & cogitatione poterant, consequebantur. post autem, auditis oratoribus Graecis, cognitisq. eorum literis, adhibitisq. doctoribus, incredibili quodam nostri homines dicendi studio flagrauerunt. excitabat eos magnitudo, & uarietas, multitudoq. in omni genere caussarum; ut ad eam doctrinam, quam suo quisque studio consecutus esset, adiungeretur usus frequens, qui omnium magistrorum

ari in regno

strorum praecepta superaret. Erant autem huic
 studio maxima, quae nunc quoque sunt, proposita
 praemia, uel ad gratiam, uel ad opes, uel ad di-
 gnitatem. ingenia uero, ut multis rebus possumus
 iudicare, nostrorum hominum multum ceteris ho-
 minibus omnium gentium praestiterunt. Quibus
 de causis, quis non iure miretur, ex omni memo-
 ria aetatum, temporum, ciuitatum, tam exiguum
 oratorum numerum inueniri? Sed nimirum ma-
 ius est hoc quiddam, quam homines opinantur,
 & pluribus ex artibus, studijsq. collectum. Quis
 enim aliud in maxima discentium multitudine,
 summa magistrorum copia, praestantissimis ho-
 minum ingenijs, infinita causarum uarietate,
 amplissimis eloquentiae propositis praemijs, esse
 causae putet, nisi rei quandam incredibilem ma-
 gnitudinem, ac difficultatem? Est enim & scien-
 tia comprehendenda rerum plurimarum, sine qua
 uerborum uolubilitas inanis, atque irridenda est:
 & ipsa oratio conformanda non solum electione,
 sed etiam constructione uerborum: & omnes ani-
 morum motus, quos hominum generi rerum na-
 tura tribuit, penitus pernoscenti; quod omnis uis,
 ratioq. dicendi in eorum, qui audiunt, mentibus
 aut sedandis, aut excitandis exprimenda est. Ac-
 cedat eodem oportet lepos quidam, facetiaeq.,
 & eruditio libero digna, celeritasq., & breui-
 tas & respondendi, & laceffendi, subtili uenu-
 state, atque urbanitate coniuncta. Tenenda prae-
 terea

& tam uobis
 bene

& sapere

terea est or
 Neque leg
 da. Nam
 quae motu
 uocis conf
 quae sola
 ars, & sc
 & uocis
 ignorat,
 mo ac quo
 sauro reru
 inuentis,
 tur; intell
 fuerint, in
 ridet nam
 tatis; cum
 stet, quib
 hortemur
 rum glor
 rei magn
 praecepti
 quibus ut
 quod expe
 quidem se
 mulatus o
 rum, at
 nim ex
 oportet
 percepta

terea est omnis antiquitas, exemplorumq. uis.
 Neque legum, aut iuris ciuiliſ scientia negligenda. Nam quid ego de actione ipſa plura dicam? quae motu corporis, quae geſtu, quae uultu, quae uocis conformatione, ac uarietate moderanda eſt. quae ſola per ſe ipſa quanta ſit, hiſtrionum leuiſ ars, & ſcena declarat: in qua cum omnes in oris, & uocis, & motus moderatione laborent; quiſ ignorat, quam pauci ſint, fuerintque, quos animo aequo ſpectare poſſimus? Quid dicam de theſauro rerum omnium memoria? quae niſi cuſtos inuentis, cogitatisq. rebus, & uerbis adhibeatur; intelligimus omnia, etiam ſi praeclariffima fuerint, in oratore peritura. Quamobrem mirari deſinamus, quae cauſſa ſit eloquentium paucitatis; cum ex illis rebus uniuerſis eloquentia conſtet, quibus in ſingulis elaborare permagnum eſt: hortemurq. potius liberos noſtros, ceterosq., quorum gloria nobis & dignitas cara eſt, ut animo rei magnitudinem complectantur; neque iſ aut praeceptis, aut magiſtris, aut exercitationibus, quibus utuntur omnes, ſed alijs quibuſdam ſe id, quod expetunt, conſequi poſſe confidant. Ac mea quidem ſententia nemo poterit eſſe omni laude cumulatus orator, niſi erit omnium rerum magnarum, atque artium ſcientiam conſecutus. etenim ex rerum cognitione effloreſcat, & redundet oportet oratio: quae, niſi ſubeſt res ab oratore percepta, & cognita, inanem quandam habet elocutionem,

repraeſentatione

DE ORATORE

cutionem, & paene puerilem. neque uero ego hoc
 tantum oneris imponam, nostris praesertim ora-
 toribus in hac tanta occupatione urbis, ac uitae,
 nihil ut ijs putem licere nescire. quanquam uis
 oratoris, professioq. ipsa bene dicendi hoc suscipe-
 re, ac polliceri uidetur; ut omni de re, quaecun-
 que sit proposita, ab eo ornate, copioseq. dicatur.
 sed quia non dubito, quin hoc plerisque immen-
 sum, infinitumq. uideatur; & quod Graecos ho-
 mines, non solum ingenio, & doctrina, sed etiam
 otio, studioq. abundantes, partitionem quandam
 artium fecisse uideo, neque in uniuerso genere sin-
 gulos elaborasse, sed seposuisse a ceteris dictioni-
 bus eam partem dicendi, quae in forensibus disce-
 ptationibus iudiciorum, aut deliberationum uer-
 saretur, & id unum genus oratori reliquisse: non
 complectar in his libris amplius, quam quod huic
 generi, re quaesita, & multum disputata, sum-
 morum hominum prope consensu est tributum: re-
 petamq., non ab incunabulis nostrae ueteris, pue-
 rilisq. doctrinae quendam ordinem praecepto-
 rum, sed ea, quae quondam accepi in nostrorum
 hominum eloquentissimorum, & omni dignitate
 principum, disputatione esse uersata: non quo il-
 la contemnam, quae Graeci dicendi artifices, &
 doctores reliquerunt: sed, cum illa pateant, in-
 promptuq. sint omnibus, neque ea interpretatio-
 ne mea aut ornatiùs explicari, aut planius expri-
 mi possint; dabis hanc ueniam, mi frater, ut opi-
 nor,

nor, ut eorū, quibus summa dicēdi laus a nostris ho-
minibus cōcessa est, auctoritatē Graecis antepōnā.

CUM igitur uehementius inueberetur in caus-
sam principum consul Philippus; Drusiq. tribu-
natus, pro senatus auctoritate susceptus, infrin-
gi iam, ac debilitari uideretur: dici memini, lu-
dorum Romanorum diebus L. Crassum, quasi colli-
gendi sui causa, se in Tusculanum contulisse. ue-
nisse eodem, socer eius qui fuerat, Q. Mucius di-
cebatur, & M. Antonius, homo & consiliorum
in rep. socius, & summa cum Crasso familiarita-
te coniunctus. exierant autem cum ipso Crasso a-
dolescentes & Drusi maxime familiares, & in
quibus magnam tum spem maiores natu dignita-
tis suae collocarant, C. Cotta, qui tum tribuna-
tum pl. petebat, & P. Sulpicius, qui deinceps
eum magistratum petiturus putabatur. hi primo
die de temporibus illis, deq. uniuersa rep. quam
ob causam uenerant, multum inter se usque ad ex-
tremum tempus diei collocuti sunt. quo quidem
in sermone multa diuinitus a tribus illis consula-
ribus Cotta & commemorata, & deplorata
narrabat: ut nihil incidisset postea ciuitati mali,
quod non impendere illi tanto ante uidissent. eo
autem omni sermone confecto, tantam in Crasso
humanitatem fuisse, ut, cum laeti accubuissent,
tolleretur omnis illa superioris tristitia sermonis,
eaq. esset in homine iucunditas, & tantus in io-
cando lepos, ut dies inter eos curiae fuisse uidere-

B tur,

DE ORATORE

tur, conuiuium Tusculani. Postero autem die, cum illi maiores natu satis quiescent, in ambulationem uentum esse dicebat: tum Scaeuolam, duobus spatijs, tribus uel factis, dixisse, cur non imitatur, Crasse, Socratem illum, qui est in Phaedro Platonis? nam me haec tua platanus admonuit; quae non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, quam illa, cuius umbram secutus est Socrates: quae mihi uidetur non tam ipsa aquila, quae describitur, quam Platonis oratione creuisse. Et quod ille durissimis pedibus fecit, ut se abiceret in herba, atque ita illa, quae philosophi diuinitus ferunt esse dicta, loqueretur; id meis pedibus certe concedi est aequius.

Tum Crassum: Immo uero commodius etiam: puluinosque poposcisse, et omnes in ijs sedibus, quae erant sub platano, consedisse dicebat. Ibi, ut ex pristino sermone relaxarentur animi omnium, solebat Cotta narrare, Crassum sermonem quendam de studio dicendi intulisse. qui cum ita esset exorsus: non sibi cohortandum Sulpicium, et Cottam, sed magis utrumque collaudandum uideri, quod tantam iam essent facultatem adepti, ut non aequalibus suis solum anteponerentur, sed cum maioribus natu compararentur: Neque uero mihi quidquam, inquit, praestabilius uidetur, quam posse dicendo tenere hominum coetus, mentes allicere, uoluntates impellere, quo uelis; unde autem uelis, deducere. haec una res in omni libero

bero populo, maximeq. in pacatis, tranquillisque ciuitatibus praecipue semper floruit, semperq. dominata est. quid enim est aut tam admirabile, quam ex infinita multitudine hominum existere unum, qui id, quod omnibus natura sit datum, uel solus, uel cum paucis facere possit; aut tam iucundum cognitu, atque auditu, quam sapientissimis sententijs, grauissimisq. uerbis ornata oratio, & perpolita; aut tam potens, tamq. magnificum, quam populi motus, iudicum religionem, senatus grauitatem unius oratione conuertere? quid tam porro regium, tam liberale, tam munificum, quam opem ferre supplicibus, excitare afflictos, dare salutem, liberare periculis, retinere homines in ciuitate? quid autem tam necessarium, quam tenere semper arma, quibus uel tectus ipse esse possis, uel prouocare improbos, uel te ulcisci laceffit? Age uero, ne semper forum, subsellia, Rostra, curiamq. mediteris; quid esse potest in otio aut iucundius, aut magis proprium humanitatis, quam sermo facetus, ac nulla in re rudis? hoc enim uno praestamus uel maxime feris, quod colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo sensa possumus. Quamobrem quis hoc non iure miretur, summeq. in eo elaborandum esse arbitretur, ut, quo uno homines maxime bestijs praestent, in hoc hominibus ipsis antecellat? Vt uero iam ad illa summa ueniamus; quae uis alia potuit aut dispersos homines unum in locum congregare;

B 2 aut

da genti.
Emo

+

DE ORATORE

aut a fera, agrestiq. uita ad hunc humanum cultum, ciuilemq. deducere; aut iam constitutis ciuitatibus leges, iudicia, iura describere? Ac ne plura, quae sunt paene innumerabilia, conſeſter, comprehendam breui. ſic enim ſtatuo, perfecti oratoris moderatione, & ſapientia non ſolum ipſius dignitatem, ſed & priuatorum plurimorum, & uniuerſae reip. ſalutem maxime contineri. Quam obrem pergite, ut facitis, adoleſcentes, atque in id ſtudium, in quo eſtis, incumbite: ut & uobis honori, & amicis utilitati, & reip. emolumento eſſe poſſitis. Tum Scaeuola comiter, ut ſolebat, Cetera, inquit, aſſentior Crasſo, ne aut de C. Laelij, ſoceri mei, aut de huius generi aut arte, aut gloria detraham: ſed illa duo, Crasſe, uereor ut tibi poſſim concedere, unum, quod ab oratoribus ciuitates & ab initio conſtitutas, & ſaepe conſeruatas eſſe dixiſti: alterum, quod, remoto foro, concione, iudicijs, ſenatu, ſtatu iſti oratorem in omni genere ſermonis, et humanitatis eſſe perfectum. Quis enim tibi hoc conceſſerit, aut initio genus hominum, in montibus, ac ſiluis diſſipatum, non prudentium conſilijſ compulſum potius, quam diſertorum oratione delinitum, ſe oppidis, moenibusq. ſepſiſſe? aut uero reliquas utilitates aut inſtituendis, aut conſeruandis ciuitatibus, non a ſapientibus, & fortibus uiris, ſed a diſertis, & ornate dicentibus eſſe conſtitutas? An uero tibi Romulus ille aut paſtores, & conuenas

uenas congregasse, aut Sabinorum connubia coniunxisse, aut finitimorum uim repressisse eloquentia uidetur, non consilio, & sapientia singulari? Quid in Numa Pompilio? quid in Ser. Tullo? quid in ceteris regibus? quorum multa sunt eximia ad constituendam remp. num quod eloquentiae uestigium apparet? Quid exactis regibus? tametsi ipsam exactiorem mente, non lingua perfectam L. Bruti esse cernimus. sed deinceps omnia non ne plena consiliorum, inania uerborum uidemus? Ego uero, si uelim & nostrae ciuitatis exemplis uti, & aliarum, plura proferre possim detrimenta publicis rebus, quam adiuuenta per homines eloquentissimos importata. sed, ut reliqua praetermittam, omnium mihi uideor, exceptis, Crasse, uobis duobus, eloquentissimos audisse, Ti. et C. Sempronios: quorum pater, homo prudens, & grauis, haudquaquam eloquens, & saepe alias, et maxime censor saluti reip. fuit. atque is non accurata quadam orationis copia, sed nutu, atque uerbo libertinos in urbanas tribus transtulit: quod nisi fecisset, remp. quam nunc uix tenemus, iamdiu nullam haberemus. at uero eius filij, disertij, & omnibus uel naturae, uel doctrinae praesidijs ad dicendum parati, cum ciuitatem uel paterno consilio, uel auitis armis florentissimam acceperant, ista praeclara gubernatrice, ut ais, ciuitatum eloquentia remp. dissipauerunt. Quid leges ueteres, mosq. maiorum? quid auspicia, quibus & ego, & tu, Crasse, cum magna

reip. salute praesumus? quid religiones, & caerimoniae? quid haec iura ciuilia, quae iampridem in nostra familia sine ulla eloquentiae laude uersantur? num aut inuenta sunt, aut cognita, aut omnino ab oratorum genere tractata? Equidem et Ser. Galbam memoria teneo, diuinum hominem in dicendo, & M. Aemilium Porcinam, et C. ipsum Carbonem, quem tu adolescentulus perculisti, ignarum legum, haesitantem in maiorum institutis, rudem in iure ciuili: et haec aetas nostra, praeter te, Crasse, qui tuo magis studio, quam proprio munere aliquo disertorum, ius a nobis ciuile didicisti, quod interdum pudeat, iuris ignara est. Quod uero in extrema oratione quasi tuo iure sumpsisti, oratorem in omni sermonis disputatione copiosissime posse uersari: id, nisi hic in tuo regno essemus, non tulissem; multisq. praeessem, qui aut interdicto tecum contenderent, aut te ex iure manu confertum uocarent, quod in alienas possessiones tam temere irruisses. Agerent enim tecum lege primum Pythagorei omnes, atque Democritici, ceteriq. in suo genere physici, uindicarentq. ornati homines in dicendo, & graues; quibuscum tibi iusto sacramento contendere non liceret. Urgerent praeterea philosophorum greges, iam ab illo fonte, & capite Socrate: nihil te de bonis rebus in uita, nihil de malis, nihil de animi perturbationibus, nihil de hominum moribus, nihil de ratione uitae didicisse, nihil omnino quaesisse, nihil scire

scire con
tumfecisse
tenderent
xisses, id
sri disput
laqueis te
etiam ha
se adiuu
uincerem
tiam mul
de his reb
pisse osten
grammat
dicendi in
tur. Que
tenda, Cr
potes pr
que tu d
ut in co
suadenda
ut prud
uidearis
uidebitu
non com
ille, No
ter Gra
summo
nissim.
bus illi

scire conuincerent: & cum uniuerſi in te impetum feciſſent, tum ſingulae familiae litem tibi intenderent. Inſtaret Academia, quae, quidquid dixiſſes, id te ipſum negare cogeret. Stoici uero noſtri diſputationum ſuarum, atque interrogationum laqueis te irretitum tenerent. Peripatetici autem etiam haec ipſa, quae propria oratorum putas eſſe adiumenta, atque ornamenta dicendi, ab ſe peti uincerent oportere: ac non ſolum meliora, ſed etiam multo plura Ariſtotelem, Theophraſtumque de his rebus, quam omnes dicendi magiſtros, ſcripſiſſe oſtenderent. Miſſos facio mathematicos, grammaticos, muſicos, quorum artibus ueſtra iſta dicendi uis ne minima quidem ſocietate coniungitur. Quamobrem iſta tanta, tamque multa profutenda, Craſſe, non cenſeo. ſatis id eſt magnum, quod potes praestare, ut in iudicijs ea cauſſa, quamcumque tu dicis, melior, et probabilior eſſe uideatur: ut in concionibus, ut in ſententijs dicendis ad perſuadendum tua plurimum ualeat oratio: denique, ut prudentibus diſerte, ſtultis etiam uere dicere uidearis. hoc amplius ſi quid poteris, non id mihi uidebitur orator, ſed Craſſus ſua quadam propria, non communi oratorum facultate poſſe. Tum ille, Non ſum, inquit, neſcius, Scaeuola, iſta inter Graecos dici, & diſceptari ſolere. audiui enim ſummos homines, cum quaeſtor ex Macedonia ueniſſem Athenas florente Academia, ut temporibus illis ferebatur; quod eam Carneades, & Clitomachus,

DE ORATORE

tomachus, & Aeschines obtinebant. erat etiam Metrodorus, qui cum illis una ipsum Carneadem diligentius audierat, hominem omnium in dicendo, ut ferebant, acerrimum, & copiosissimum. uigebat auditor Panaetij illius tui Mnesarchus; & Peripatetici Critolaus, & Diodorus; multi etiam praeterea praeclari in philosophia, & nobiles: a quibus omnibus una paene repelli uoce oratorem a gubernaculis ciuitatum, excludi ab omni doctrina, rerumque maiorum scientia, ac tantum in iudicia, & conciunculas, tamquam in aliquod pistrinum, detrudi, & compingi uidebam.
 + Sed ego neque illis assentiebar, neque harum disputationum inuentori, & principi, longe omnium in dicendo grauissimo, & eloquentissimo, Platoni: cuius tum Athenis diligentius legi cum Carneade Gorgiam. quo in libro in hoc maxime admirabar Platonem, quod mihi in oratoribus irridendis ipse orator summus uidebatur. uerbi enim controuersia iamdiu torquet Graeculos homines, contentionis cupidiores, quam ueritatis. Nam si quis hunc statuet esse oratorem, qui tantummodo in iure, aut in iudicijs possit, aut apud populum, aut in senatu copiose loqui: tamen huic ipsi multa tribuat, & concedat, necesse est. neque enim sine multa pertractatione omnium rerum publicarum, neque sine legum, moris, iuris scientia, neque natura hominum incognita, ac moribus, in his ipsis rebus satis callide uersari, & perite potest. qui autem haec

co-

*Libro de Platone
cop. in Critolao*

cognouerit, sine quibus ne illa quidem minima in
caussis quisquam recte tueri potest; quid huic ab-
esse poterit de maximarum rerum scientia? Sin
oratoris nihil uis esse, nisi compositae, ornatæ, copio-
se eloqui: quaero, id ipsum qui possit assequi sine ea
scientia, quam ei non conceditis? dicendi enim uir-
tus, nisi ei, qui dicit, ea, de quibus dicit, percepta
sint, extare non potest. Quamobrem si ornate lo-
cutus est, sicut fertur, & mihi uidetur, physicus il-
le Democritus: materies illa fuit physici, de qua
dixit; ornatus uero ipse uerborum oratoris putan-
dus est. et si Plato de rebus a ciuilibus controuer-
sis remotissimis diuinitus est locutus, quod ego cō-
cedo; si item Aristoteles, si Theophrastus, si Car-
neades in rebus ijs, de quibus disputauerunt, elo-
quentes, & in dicendo suauēs, atque ornatī fue-
runt: sint eae res, de quibus disputant, in alijs qui-
busdam studijs; oratio quidem ipsa propria est hu-
ius unius rationis, de qua loquimur, & quaeri-
mus. etenim uidemus ijsdem de rebus ieiune quos-
dam, & exiliter, ut eum, quem acutissimum fe-
runt, Chrysippum, disputauisse; neque ob eam rem
philosophiae non satisfacisse, quod non habuerit
hanc dicendi ex arte alienam facultatem. Quid er-
go interest? aut qui discernes eorum, quos nomi-
naui, ubertatem in dicendo, & copiam, ab eorum
exilitate, qui hac dicendi uarietate, & elegantia
non utuntur? unum erit profecto, quod ij, qui be-
ne dicunt, afferunt proprium, compositam oratio-
nem,

DE ORATORE

nem, & ornatam, & artificio quodam, & expositione distinctam. haec autem oratio; si res non subest ab oratore percepta, & cognita, aut nulla sit necesse est, aut omnium irrisione ludatur. quid est enim tam furiosum, quam uerborum uel optimorum, atque ornatissimorum sonitus inanis, nulla subiecta sententia, nec scientia? Quidquid erit igitur, quacunque ex arte, quocunque de genere; id orator si, tamquam clientis causam, didicerit, dicet melius, & ornatius, quam ille ipse eius rei inuentor, atque artifex. Nam si quis erit, qui hoc dicat, esse quasdam oratorum proprias sententias, atque causas, et quasi certarum rerum forensibus cancellis circumscriptam scientiam: fatebor equidem in his magis assidue uersari hanc nostram dietionem: sed tamen in his ipsis rebus permulta sunt, quae isti magistri, qui rhetorici uocantur, nec tradunt, nec tenent. Quis enim nescit maximam uim existere oratoris in hominum mentibus uel ad iram, aut odium, aut dolorem incitandis, uel ab hisce ipsis dem permotionibus ad lenitatem, misericordiamque reuocandis? quae, nisi qui naturas hominum, uimque omnem humanitatis, causasque eas, quibus mentes aut incitantur, aut reflectuntur, penitus perspexerit, dicendo, quod uolet, perficere non poterit. Atqui totus hic locus philosophorum putatur proprius: neque orator me auctore unquam pugnabit: sed, cum illis cognitionem rerum concesserit, quod in ea solum illi uoluerint elaborare; tra-

trattatione
la est, sibi
ris, quod se
ta, & hon
data. quib
sum scrip
totum sit
illis com
his rebus
que cetero
cos & in
in dicendo
ut de dijs
de amicitia
gentium
magnitudo
cendum:
que omni
omnia p
re. quib
lis consue
ro; illud
dem, de
mone di
tiam in
losophis
me M.
est: &
stro ferro

tractationem orationis, quae sine illa scientia nulla est, sibi assumet. hoc enim est proprium oratoris, quod saepe iam dixi, oratio gravis, & ornata, & hominum sensibus, ac mentibus accommodata. quibus de rebus Aristotelem, & Theophrastum scripsisse fateor: sed uide, ne hoc, Scaeuola, totum sit a me. nam ego, quae sunt oratore cum illis communia, non mutuor ab illis: isti, quae de his rebus disputant, oratorum esse concedunt. itaque ceteros libros artis suae nomine, hos rhetoricos & inscribunt, & appellant. Etenim, cum illi in dicendo inciderint loci, quod persaepe euenit, ut de dijs immortalibus, de pietate, de concordia, de amicitia, de communi ciuium, de hominum, de gentium iure, de aequitate, de temperantia, de magnitudine animi, de omni uirtutis genere sit dicendum: clamabunt, credo, omnia gymnasia, atque omnes philosophorum scholae, sua haec esse omnia propria, nihil omnino ad oratorem pertinere. quibus ego, ut de his rebus omnibus in angulis consumendi otij causa differant, cum concessero; illud tamen oratori tribuam, & dabo, ut eadem, de quibus illi tenui quodam, & exiguo sermone disputant, hic omni tum grauitate, tum etiam iucunditate explicet. Haec ego cum ipsis philosophis tum Athenis differebam. cogebat enim me M. Marcellus hic noster, qui nunc aedilis cur. est: & profecto, nisi ludos nunc faceret, huic nostro sermoni interesset: ac iam tum erat adolescen-
tulus

DE ORATORE

tulus his studijs mirifice deditus. Iam uero de legibus instituendis, de bello, de pace, de socijs, de uetigalibus, de iure ciuium generatim in ordines, aetatesq. descripto, dicant uel Graeci, si uolunt, Lycurgum, aut Solonem (quamquam illos quidem censemus in numero eloquentium reponendos) scisse melius, quam Hyperidem, aut Demosthenem, perfectos iam homines in dicendo, & perpolitos: uel nostros decemuiros, qui XII tabulas perscripserunt, quos necesse est fuisse prudentes, anteponant in hoc genere & Ser. Galbae, & socero tuo C. Laelio, quos constat dicendi gloria praestitisse. numquam enim negabo esse quasdam artes proprias eorum, qui in his cognoscendis, atque tractandis studium suum omne posuerunt: sed oratorem plenum, atque perfectum esse eum dicam, qui de omnibus rebus possit uarie, copioseque dicere. etenim saepe in ijs causis, quas omnes proprias esse oratorum confitentur, est aliquid, quod non ex usu forensi, quem solum oratoribus conceditis, sed ex obscuriore aliqua scientia sit promendum, et assumendum. quaero enim, num possit aut contra imperatorem, aut pro imperatore dici sine rei militaris usu, aut saepe etiam sine regionum terrestrium, aut maritimarum scientia? num apud populum de legibus iubendis, aut uetandis, num in senatu de omni reip. genere dici sine summa rerum ciuium cognitione, & prudentia? num ad moueri possit oratio ad sensus animorum, atq. motus

tus uel infla
quod unum
ma peruesti
de naturis
phis expli
hoc uobis
quod senti
matica, &
lo ante po
tentur: ill
sas artes u
cultatem.
tum, qui
constat per
didisse; ex
cio disertu
Antonio
re dicend
ipse orna
neque ue
coq. uis si
teros med
dicinae fa
que illud e
Socrates
satis esse
in eo dis
ptime se
oratione

tus uel inflammandos, uel etiam extinguendos, quod unum in oratore dominatur, sine diligentissima peruestigatione earum omnium rationum, quae de naturis humani generis, ac moribus a philosophis explicantur? Atque haud scio, an minus hoc uobis sim probaturus: equidem non dubitabo, quod sentio, dicere. Physica ista ipsa, & mathematica, & ceterarum artium propria, quae paulo ante posuisti, scientiae sunt eorum, qui illa profitentur: illustrare autem oratione si quis istas ipsas artes uelit, ad oratoris ei confugiendum est facultatem. neque enim, si Philonem illum architectum, qui Atheniensibus armamentarium fecit, constat perdiserte populo rationem operis sui reddidisse; existimandum est, architecti potius artificio disertum, quam oratoris fuisse. nec, si huic M. Antonio pro Hermodoro fuisset de naualium opere dicendum, non, cum ab illo causam didicisset, ipse ornate de alieno artificio, copioseque dixisset. neque uero Asclepiades, is, quo nos medico, amicoque usi sumus, tum, cum eloquentia uincebat ceteros medicos, in eo ipso, quod ornate dicebat, medicinae facultate utebatur, non eloquentiae. Atque illud est probabilius, neque tamen uerum, quod Socrates dicere solebat; omnes in eo, quod scirent, satis esse eloquentes: illud uerius; neque quemquam in eo disertum esse posse, quod nesciat; neque, si optime sciat, ignarusque sit faciundae, ac poliendae orationis, diserte id ipsum, de quo sciat, posse dicere.

DE ORATORE

re. Quamobrem, si quis uniuersam, & propriam oratoris uim definire, complectiq. uult; is orator erit mea sententia hoc tam graui dignus nomine; qui, quaecunque res inciderit, quae sit dictione explicanda, prudenter, & compositae, & ornatæ, & memoriter dicat, cum quadam etiam actionis dignitate. sin cuius nimis infinitū uidetur, quod ita proposui quacunque de re: licet hinc, quantum cuique uidebitur, circumcidat, atque amputet: tamen illud tenebo; si, quae ceteris in artibus, aut studijs sita sunt, orator ignoret; tantumq. ea teneat, quae sint in disceptationibus, aut in usu forensi; tamen, his de rebus ipsis si sit ei dicendum; cum cognouerit ab ijs, qui tenent, quae sint in quaque re; multo oratorem melius, quam ipsos illos, quorum eae sunt artes, esse dicturum. Ita si de re militari dicendum huic erit Sulpicio; quaeret a C. Mario, affini nostro, &, cum acceperit, ita pronunciat, ut ipsi C. Mario paene hic melius, quam ipse ille, scire uideatur. sin de iure ciuili; tecum communicabit; teq. hominem prudentissimum, & peritissimum, in ijs ipsis rebus, quas abs te didicerit, dicendi arte superabit. Sin quae res inciderit, in qua de natura, de uitjs hominum, de cupiditatibus, de modo, de continentia, de dolore, de morte dicendum sit: forsitan, si ei sit uisum, (et si haec quidem nosse debet orator) cum Sex. Pompeio, erudito homine in philosophia, cōmunicabit: hoc profecto efficiet, ut quaecunque rem a quoque co-
gno-

gnouerit,
le ipse, una
philosophi
rae obscur
tam, atque
giamur in
per orator
quo magis
locus de
scendus:
si quando
enim delat
doctos, h
mis, atque
stellisq. d
agro ven
poetica
praeclan
quentiss
pusq. co
numeris
tia liber
cius, ac
idem, nu
niatius
cultate
lud qua
in meo
in omni

gnouerit, de ea re multo dicat ornatius, quam ille ipse, unde cognorit. Sed, si me audierit, quoniam philosophia in tres partes est distributa, in naturae obscuritatem, in differendi subtilitatem, in uitam, atque mores: duo illa relinquamus; idque largiamur inertiae nostrae: tertium uero, quod semper oratoris fuit, nisi tenebimus; nihil oratori, in quo magnus esse possit, relinquemus. quare hic locus de uita, & moribus totus est oratori perdisendus: cetera, si non didicerit, tamen poterit, si quando uolet, ornare dicendo, cum erunt ad eum delata, & tradita. etenim si constat inter doctos, hominem ignarum astrologiae ornatissimis, atque optimis uersibus Aratum de caelo, stellisque dixisse; si de rebus rusticis hominem ab agro remotissimum Nicandrum Colophonium poetica quadam facultate, non rustica scripsisse praeclare: quid est, cur non orator de rebus ijs eloquentissime dicat, quas ad certam causam, tempusque cognorit? est enim finitimus oratori poeta, numeris astrictior paullo, uerborum autem licentia liberior, multis uero ornandi generibus socius, ac paene par, in hoc quidem certe prope idem, nullis ut terminis circumscribat, aut definiat ius suum, quo minus ei liceat eadem illa facultate, & copia uagari, qua uelit. Namque illud quare, Scaruola negasti te fuisse laturum, nisi in meo regno esses; quod in omni genere sermonis, in omni parte humanitatis dixerim oratorem perfectum

DE ORATORE

fectum esse debere? numquam mehercule hoc dicerem, si eum, quem fingo, me ipsum esse arbitrarer: sed, ut solebat C. Lucilius saepe dicere, homo tibi subiratus, mihi propter eam ipsam causam minus, quam uolebat, familiaris, sed tamen & doctus, & perurbanus, sic sentio, neminem esse in oratorum numero habendum, qui non sit omnibus ijs artibus, quae sunt libero homine dignae, perpolitus: quibus ipsis si in dicendo non utimur, tamen apparet, atque extat, utrum simus earum rerum rudes, an didicerimus. ut qui pila ludunt, non utuntur in ipsa lusione artificio proprio palaestrae, sed indicat ipse motus, didicerint ne palaestram, an nesciant; & qui aliquid fingunt, etsi tum pictura nihil utuntur, tamen, utrum sciant pingere, an nesciant, non obscurum est: sic in orationibus hisce ipsis iudiciorum, concionum, senatus, etiam si propriae ceterae non adhibentur artes, tamē facile declaratur, utrum is, qui dicat, tantummodo in hoc declamatorio sit opere iactatus, an ad dicendum omnibus ingenuis artibus instructus accesserit. Tum ridens Scaeuola, Non luctabor, inquit, tecum Crasse amplius. id enim ipsum, quod contra me locutus es, artificio quodam es consecutus, ut & mihi, quae ego uellem, non esse oratoris concederes; et ea ipsa nescio quo modo rursus detorqueres, atque oratori propria traderes. Haec, cum ego praetor Rhodum uenissem, & cum summo illo doctore istius

istius disciplinae Apollonio ea, quae a Panaetio acceperam, contulissim: irrisit ille quidem, ut solebat, philosophiam, atque contempsit; multa que non tam grauitur dixit, quam facite: tua autem fuit oratio eiusmodi, non ut ullam artem, doctrinam ue contemneres, sed ut omnes comites, ac ministras oratoris esse diceres. quas, ego, si quis sit unus complexus omnes, idemq. si ad eas facultatem istam ornatissimae orationis adiunxerit; non possum dicere, eum non egregium quendam hominem, atque admirandum fore: sed is, si quis esset, aut si etiam unquam fuisset, aut uero si esse posset; tu esses unus profecto; qui & meo iudicio, & omnium uix ullam ceteris oratoribus (pace horum dixerim) laudem reliquisti. uerum si tibi ipsi nihil deest, quod in forensibus rebus ciuilibusq. uersetur, quin scias; neq. eam tamen scientiam, quam adiungis oratori, complexus es: uideamus, ne plus ei tribuas, quam res, & ueritas ipsa concedat.

Hic Crassus, Memento, inquit, me non de mea, sed de oratoris facultate dixisse. quid enim nos aut dicimus, aut scire potuimus? qui ante ad agendum, quam ad cognoscendum, uenimus: quos in foro, quos in ambitione, quos in rep. quos in amicorum negotijs res ipsa ante confecit, quam possemus aliquid de rebus tantis suspicari. quod si tibi tantum in nobis uidetur esse; quibus etiam si ingenium, ut tu putas, non maxime defuit, doctrina certe, & otium, & hercule etiam studium illud dicendi a-

C

certimum

DE ORATORE

cerrimum defuit : quid censes, si ad alicuius inge-
 nium uel maius illa, quae ego non attigi, acceffe-
 rint, qualem illum, & quantum oratorem futu-
 rum? Tum Antonius, Probas mihi, inquit,
 ista Crasse, quae dicis : nec dubito, quin multo lo-
 cupletior in dicendo futurus sit, si quis omnium re-
 rum, atque artium rationem, naturamq. compre-
 henderit. sed primum id difficile factu est, praeser-
 tim in hac nostra uita, nostrisq. occupationibus :
 deinde illud etiam uerendum est, ne abstrahamur
 ab hac exercitatione, & consuetudine dicendi po-
 populari, & forensi. aliud enim mihi quoddam genus
 orationis esse uidetur eorum hominum, de quibus
 paullo ante dixisti : quamuis illi ornate, & graui-
 ter aut de natura rerum, aut humanis de rebus lo-
 quantur. nitidum quoddam genus est uerborum,
 & laetum, sed palaestrae magis, & olei, quam
 huius ciuilis turbae, ac fori. namque egomet, qui
 sero ac leuiter graecas litteras attigissem, tamen,
 cum proconsul in Ciliciam proficiscens Athenas
 uenissem, complures tum ibi dies sum propter na-
 uigandi difficultatem commoratus. sed cum quo-
 tidie mecum haberem homines doctissimos, eos fe-
 re ipsos, qui abs te modo sunt nominati ; cumque
 hoc nescio quo modo apud eos increbuisset, me in
 causis maioribus, sicuti te, solere uersari : pro se
 quisque eorum, quantum quisque poterat, de offi-
 cio, & ratione oratoris disputabat. Horum alij,
 sicut iste ipse Mnesarchus, hos, quos nos oratores

HO-

uocarentur
 rios lingu
 nisi qui sa
 eloquenti
 ret, unan
 uirtutem
 inter se a
 eum uirtu
 Sed haec
 longeq. a
 uero mult
 quo aper
 rat patriu
 bus in diff
 gnificabat
 dicendi p
 neque po
 nisi qui p
 tabant c
 causisq.
 per Rom
 diceret eff
 in perspic
 regendam
 mo prom
 quadam
 nes enim
 esse a ph
 rentur i

uocaremus, nihil esse dicebat, nisi quosdam opera-
rios lingua celeri, & exercitata: oratorem autē,
nisi qui sapiens esset, esse neminem: atque ipsam
eloquentiam, quod ex bene dicendi scientia consta-
ret, unam quandam esse uirtutem: & qui unam
uirtutem haberet, omnes habere: easq. ipsas esse
inter se aequales, et pares: ita, qui esset eloquēs,
eum uirtutes omnes habere, atque esse sapientem.
Sed haec erat spinosa quaedam, & exilis oratio,
longeq. a nostris sensibus abhorrebat. Carneades
uero multo uberius iisdē de rebus loquebatur: non
quo aperiret sententiam suam: (hic enim mos e-
rat patrius Academiae, aduersari semper omni-
bus in disputando) sed tum maxime tamen hoc si-
gnificabat; eos, qui rhetores nominarentur, et qui
dicendi praecepta traderent, nihil plane tenere;
neque posse quēquam facultatem assequi dicendi,
nisi qui philosophorum inuenta didicisset. Dispu-
tabant contra disertī homines Atheniēses, in rep.
caussisq. uersati: in quibus erat etiam is, qui nu-
per Romae fuit, Menedemus, hospes meus. qui cū
diceret esse quandam prudentiam, quae uersaretur
in perspiciendis rationibus constituendarum, &
regendarum rerum publicarum; excitabatur ho-
mo promptus ab homine abundanti doctrina, &
quadam incredibili uarietate rerum, & copia. om-
nes enim partes illius ipsius prudentiae petendas
esse a philosophia docebat; neque ea, quae statue-
rentur in rep. de dijs immortalibus, de disciplina

DE ORATORE

iuuentutis, de iustitia, de patientia, de temperan-
tia, de modo rerum omnium, ceteraque, sine qui-
bus ciuitates aut esse, aut bene moratae esse non
possent, usquam in eorum libris inueniri. Quod si
tantam uim rerum maximarum arte sua rhetori-
ci illi doctores complecterentur: quaerebat, cur
de proemijs, & de epilogs, & de huiusmodi nu-
gis (sic enim appellabat) referti essent eorum li-
bri; de ciuitatibus instituendis, de scribendis le-
gibus, de aequitate, de iustitia, de fide, de frangen-
dis cupiditatibus, conformandisq. hominum mo-
ribus littera in eorum libris nulla inueniretur. Ip-
sa uero praecepta sic illudere solebat, ut ostenderet
non modo eos illius expertes esse prudentiae, quā
sibi adsciscerent, sed ne hanc quidem ipsam dicen-
di rationem, ac uiam nosse. caput enim esse arbi-
trabatur oratoris, ut & ipsis, apud quos ageret,
talis, qualem se ipse optaret, uideretur; id fieri ui-
tae dignitate; de qua nihil rhetorici isti doctores
in praeceptis suis reliquissent: et uti qui audirent,
sic afficerentur animis, ut eos affici uellet orator;
quod item fieri nullo modo posse, nisi cognosceret
is, qui diceret, quot modis hominum mentes, &
quibus rebus, et quo genere orationis in quamque
partem mouerentur: haec autem esse penitus in
media philosophia reclusa, atque abdita: quae isti
rhetores ne primoribus quidem labris attigissent.

Ea Menedemus exemplis magis, quam argumē-
tis, conabatur refellere. memoriter enim multa

ex

ex oratione
pronuncian-
nel populi
dis nō fuisse
tur, quae
scire posse
mothenen
habuisse
set; siue, i
died fuisse
cerent, esse
tem fereb
nullam ar
docuerat,
& supple
dum, &
& rem g
mus, con
refellere
conqueri
retur faci
& intelli
di celerita
copia nite
neminem
disertum
race nesci
tores, &
nos ante

ex orationibus Demosthenis, praeclare scripta, pronūcians, docebat illum in animis uel iudicium, uel populi in omnem partem dicendo permouendis nō fuisse ignarum, quibus ea rebus consequeretur, quae negaret ille sine philosophia quemquam scire posse. Hic respondebat, non se negare Demosthenem summam prudentiam, summamq. uim habuisse dicendi: sed siue ille hoc ingenio potuisset; siue, id quod constaret, Platonis studiosus audiēdi fuisset; non quid ille potuisset, sed quid isti docerent, esse quaerendum. Saepe etiam in eam partem ferebatur oratione, ut omnino disputaret, nullam artem esse dicendi. idq. cum argumentis docuerat, quod ita nati essemus, ut & blandiri, & suppliciter insinuare ijs, a quibus esset petendum, & aduersarios minaciter terrere possemus; & rem gestam exponere; & id, quod intendere-mus, confirmare; & id, quod contra diceretur, refellere; & ad extremum deprecari aliquid, & conqueri: quibus in rebus omnis oratorum uersaretur facultas: & quod consuetudo, exercitatioq. & intelligendi prudentiam acueret, & eloquendi celeritatem incitaret: tum etiam exemplorum copia nitebatur. nam primum quasi dedita opera neminem scriptorem artis ne mediocriter quidem disertum fuisse dicebat: cum repeteret usque a Corace nescio quo, & Tisia; quos artis illius inuentores, & principes fuisse constaret. eloquentissimos autem homines, qui ista nec didicissent, nec

DE ORATORE

omnino scisse curassent, innumerabiles quosdam nominabat : in quibus etiam siue ille irridens, siue quod ita putaret, atque ita audisset, me in illo numero, qui illa non didicissem, & tamen, ut ipse dicebat, possem aliquid in dicendo, proferebat. quorum ego illi alterum facile assentiebar, nihil me didicisse : in altero autem me illudi ab eo, aut etiam ipsum errare arbitrabar. Artem uero negabat esse ullam, nisi quae cognitis, penitusque perspectis, & in unum exitum spectantibus, & numquam fallentibus rebus contineretur: haec autem omnia, quae tractarentur ab oratoribus, dubia esse, & incerta; cum & dicerentur ab ijs, qui ea omnia non plane tenerent; & audirentur ab ijs, quibus non scientia esset tradenda, sed exigui temporis aut falsa, aut certe obscura opinio. Quid multa? sic mihi tum persuadere uidebatur; neque artificium ullum esse dicendi; neque quemquam posse, nisi qui illa, quae a doctissimis hominibus in philosophia dicerentur, cognosset, aut callide, aut copiose dicere. Quibus dicere Carneades solebat, ingenium tuum, Crasse, uehementer admirans, me sibi perfacilem in dicendo, te perpugnam in disputando esse uisum. Tumq. ego hac eadem opinione adductus, scripsi etiam illud quodam in libello, qui me imprudente, & inuito excidit, & peruenit in manus hominum; disertos me cognosce non nullos, eloquentem adhuc neminem: quod eum statuebam disertum, qui posset satis acute,

te,

te, atque dilucide apud mediocres homines ex com-
muni quadam hominum opinione dicere; eloquen-
tem uero, qui mirabilius, & magnificentius au-
gere posset, atque ornare, quae uellet, omnesq. om-
nium rerum, quae ad dicendum pertinerent, fon-
tes animo, ac memoria contineret. id si est dif-
ficile nobis, qui ante, quam ad discendum in-
gressi sumus, obruimur ambitione, & foro; sit
tamen in re positum, atque natura. Ego enim,
quantum auguror coniectura, quantaq. ingenia
in nostris hominibus esse uideo; non despero fore
aliquem aliquando, qui & studio acriore, quam
nos sumus, atque fuimus; & otio, ac facultate
discendi maiore, ac maturiore; & labore, atque
industria superiore, cum se ad audiendum, legen-
dum, scribendumq. maiore opera dediderit, exi-
stat talis orator, qualem quaerimus; qui iure non
solum disertus, sed etiam eloquens dici possit: qui
tamen mea sententia aut hic est iam Crassus; aut,
si quis pari fuerit ingenio, pluraque, quam hic,
& audierit, & lectitarit, & scripserit; paullum
huic aliquid poterit addere. Hoc loco Sulpi-
cius, Insperanti mihi, inquit, & Cottae, sed ual-
de optanti utrique nostrum cecidit, ut in istum ser-
monem, Crasse, delaberemini. nobis enim huc
uenientibus iucundum satis fore uidebatur, si, cum
uos de rebus alijs loqueremini, tamen nos aliquid
ex sermone uestro memoria dignum excipere posse-
mus: ut uero penitus in eam ipsam totius huius

DE ORATORE

uel studij, uel artificij, uel facultatis disputationem
 paene intimam perueniretis, uix optandum nobis
 uidebatur. ego enim, qui ab ineunte aetate incen-
 sus essem studio utriusque uestrum, Crassi uero e-
 tiam amore; cum ab eo nusquam discederem, uer-
 bum ex eo numquam elicere potui de uia, ac de ra-
 tione dicendi; cum & per me ipsum egissem, &
 per Drusum saepe tentassem. quo in genere tu,
 Antoni, (uere loquar) numquam mihi percun-
 tanti, aut quaerenti aliquid defuisti; & persae-
 pe me, quae soleres in dicendo obseruare, docuisti.
 nunc, quoniam uterque uestrum patefecit earum
 rerum ipsarum aditum, quas quaerimus; et quo-
 niam princeps Crassus eius sermonis ordiendi fuit:
 date nobis hanc ueniam, ut ea, quae sentitis de o-
 mnium genere dicendi, subtiliter persequamini. quod
 quidem si erit a uobis impetratum: magnam habe-
 bo, Crasse, huic palaestrae, et Tusculano tuo gra-
 tiam; et longe Academiae illi, ac Lycio tuum hoc
 suburbanum gymnasium anteponam. Tum ille,
 Immo uero, inquit, Sulpici, rogemus Antonium;
 qui et potest facere id, quod requiris; et consuevit,
 ut te audio dicere. nam me quidem fateor semper
 a genere hoc toto sermonis refugisse, & tibi cu-
 pienti, atque instanti saepissime negasse, ut tute
 paullo ante dixisti. quod ego non superbia, neque
 inhumanitate faciebam; neque quo studio rectissi-
 mo, atque optimo non obsequi uellem; praefer-
 tim cum te unum ex omnibus ad dicendum maxi-
 me

menatum, aptumq. cognossem; sed mehercule istius disputationis insolentia, atque earum rerum, quae quasi traduntur in arte, inscitia.

Tum Cotta. Quoniam id, quod difficillimum nobis uidebatur, ut omnino de his rebus, Crasse, loquerere, affecuti sumus: de reliquo iam nostra culpa fuerit, si te, nisi omnia, quae percunctati erimus, explicaris, dimiserimus. De ijs, credo, rebus, inquit Crassus, ut in critionibus scribi so- lento let, quibus sciam, poteroque. Tum ille: Nanque, quod tu non poteris, aut nescies, quis nostrum tam impudens est, qui se scire, aut posse postulet? Iam uero ista condicione, dum mihi liceat negare posse, quod non potero, & fateri nescire, quod nesciam; licet, inquit Crassus, uestro arbitratu percunctemini. Atque, inquit Sulpicius, hoc primum ex te, de quo modo Antonius exposuit, quid sentias quaerimus; existimesne artem aliquam esse dicendi. Quid mihi nunc uos, inquit Crassus, tamquam alicui Graeculo otioso, & loquaci, & fortasse docto, atque erudito, quaeestiunculam, de qua meo arbitratu loquar, imponitis? quando enim me ista curasse, aut cogitasse arbitramini? non semper irrississe potius eorum hominum impudentiam, qui, cum in schola assedissent, ex magna hominum frequentia dicere iuberent, si quis quid quaereret. quod primum ferunt Leontinum fecisse Gorgiam: qui permagnum quiddam suscipere, ac profiteri uidebatur,

cum

DE ORATORE

cum se ad omnia, de quibus quisque audire uellet,
 esse paratum denunciaret. postea uero uulgo hoc
 facere coeperunt, hodieq. faciunt; ut nulla sit res
 neque tanta, neque tam improuisa, neque tam
 noua, de qua se non omnia, quae dici possunt,
 profiteantur esse dicturos. Quod si te, Cotta, ar-
 bitrarer, aut te, Sulpici, de his rebus audire uel-
 le; adduxissem huc Graecum aliquem, qui nos
 istiusmodi disputationibus delectaret. quod ne
 nunc quidem difficile factu est. est enim apud M.
 Pisonem, adolescentem iam huic studio deditum,
 summo hominem ingenio, nostriq. cupidissimum,
 Peripateticus Staseas, homo nobis sane familia-
 ris, & ut inter homines peritos constare uideo,
 in illo suo genere omnium princeps. Quem tu
 mihi, inquit Mucius, Staseam, quem Peripa-
 teticum narras? gerendus est tibi mos adolescen-
 tibus, Crasse, qui non Graeci alicuius quotidia-
 nam loquacitatem sine usu, neque ex scholis can-
 tilenam requirunt, sed ex homine omnium sa-
 pientissimo, atque ex eo, qui non in libellis, sed
 in maximis causis, & in hoc domicilio imperij,
 & gloriae sit consilio, linguaq. princeps: cuius
 uestigia persequi cupiunt, eius sententiam scisci-
 tantur. Equidem te cum in dicendo semper puta-
 uideum: tum uero tibi numquam eloquentiae ma-
 iorem tribui laudem, quam humanitatis: qua
 nunc te uti uel maxime decet, neque defugere
 eam disputationem, ad quam te duo excellentis
 in-

ingenij adolescentes cupiunt accedere. Ego uero, inquit, istis obsequi studeo: neque grauabor breuiter meo more, quid quaque de re sentiam, dicere. Ac primum illud (quoniam, auctoritatem tuam negligere, Scaeuola, fas mihi esse non puto) respondeo: mihi dicendi aut nullam artem, aut pertenuē uideri, sed omnem esse contentionem inter homines doctos in uerbi controuersia positam. Nam, si ars ita definitur, ut paullo ante exposuit Antonius, ex rebus penitus perspectis, planeque cognitis, atque ab opinionis arbitrio seiunctis, scientiaque comprehensis: non mihi uidetur ars oratoris esse ulla. sunt enim uaria, et ad uulgarem, popularemque sensum accommodata omnia genera huius forensis nostrae dictionis. Sin autem ea, quae obseruata sunt in usu, ac tractatione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animaduersa, ac notata, uerbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt; id quod fieri potuisse uideo: non intelligo, quamobrem non, si minus illa subtili definitione, at hac uulgari opinione ars esse uideatur. Sed siue est ars, siue artis quaedam similitudo: non est quidem ea negligenda; uerum intelligendum est, alia quaedam ad consequendam eloquentiam esse maiora.

Tum Antonius uehementer se assentiri Crasso dixit: quod neque ita amplecteretur artem, ut ijs solerent, qui omnem uim dicendi in arte ponerent; neque rursum eam totam, sicut plerique philoso-

phi

Alim contra

DE ORATORE

phi facerent, repudiaret. Sed existimo, inquit, gratum te his esse, Crasse, facturum, si ista exposueris, quae putas ad dicendum plus, quam ipsam artem, posse prodesse. Dicam equidem, quoniam institui; petamque a uobis, inquit, ne has meas ineptias efferatis. quāquam moderabor ipse: ne, ut quidam magister, atque artifex, sed quasi unus e togatorum numero, atque ex forensi usu homo mediocris, neque omnino rudis, uidear non ipse aliquid a me prompsisse, sed fortuito in sermonem uestrum incidisse. Equidem cum peterem magistratus, solebam in prehensando dimittere a me Scaeuolam; cum ei ita dicerem, me uelle esse ineptum. id erat petere blandius: quod nisi inepte fieret, bene non posset fieri: hunc autem esse unum hominem ex omnibus, quo praesente ego ineptus esse minime uellem: quem quidem nunc mearum ineptiarum testem, & spectatorem fortuna constituit. nam quid est ineptius, quam de dicendo dicere? cum id ipsum, dicere, numquam sit non ineptum, nisi cum est necessarium. Perge uero, Crasse, inquit Mucius: istam enim culpam, quam uereris, ego praestabo. Sic igitur sentio, inquit Crassus, naturam primum, atque ingenium ad dicendum uim asferre maximam: neque uero istis, de quibus paullo ante dixit Antonius, scriptoribus artis rationem dicendi, & uiam, sed naturam defuisse. nam & animi, atque ingenij celeres quidam motus esse debent; qui

mandata
4

qui ad ex
ornandum
atque dicit
accipi poss
res habet
possint: in
sunt enim
illis dicit
linguae
matio qu
ris. Neq
possit: ne
meliora p
quomodo
dam aut
ni, aut it
gestes
tamen i
sunt an
dem re
aliquo
est onus,
se esse, o
bus mag
est enim
tia in di
in quo
obruit.
homine

qui ad excogitandum acuti, & ad explicandum, ornandumq. sint uberes, & ad memoriam firmi, atque diuturni: & si quis est, qui haec putet arte accipi posse; quod falsum est; (praeclare enim se res habeat, si haec accendi, aut commoueri arte possint: inferi quidem, & donari ab arte non possunt omnia: sunt enim illa dona naturae) quid de illis dicet, quae certe cum ipso homine nascuntur? linguae solutio, uocis sonus, latera, uires, conformatio quaedam, & figura totius oris, & corporis. Neque haec ita dico, ut ars aliquid limare non possit: neque enim ignoro, & quae bona sint, fieri meliora posse doctrina; & quae non optima, aliquo modo acui tamē, & corrigi posse: sed sunt quidam aut ita lingua haesitantes, aut ita uoce absconditi, aut ita uultu, motuq. corporis uasti, atque agrestes; ut, etiam si ingenijs, atque arte ualeant, tamen in oratorum numerum uenire non possint: sunt autem quidam ita naturae muneribus in iisdem rebus habiles, ita ornati; ut non nati, sed ab aliquo deo ficti esse uideantur. Magnum quoddam est onus, atque munus, suscipere, atque profiteri, se esse, omnibus silentibus, unum maximis de rebus magno in conuentu hominum audiendum. adest enim fere nemo, quin acutius, atque acrius uitia in dicente, quam recta uideat. ita quidquid est, in quo offenditur, id etiā illa, quae laudanda sunt, obruit. Neque haec in eam sententiam disputo, ut homines adolescentes, si quid naturale forte non habeant,

DE ORATORE

habeant, omnino a dicendi studio deterream. quis enim non uideat, C. Caelio, aequali meo, maximo honori fuisse, homini nouo, illam ipsam, quamcumque assequi potuerit, in dicendo mediocritatē? quis uestrum aequalem Q. Varium, uastum hominem, atque focdum, non intelligit illa ipsa facultate, quamcumque habet, magnam esse in ciuitate gratiam consecutum? Sed quia de oratore quaerimus, fingendus est nobis oratione nostra detrahis omnibus uitis orator, atque omni laude cummulatus. neque enim, si multitudo litium, si uarietas causarum, si haec turba, & barbaria forensis dat locum uel uitiosissimis oratoribus, iccirco nos hoc, quod quaerimus, omitemus. itaque in iis artibus, in quibus non utilitas quaeritur necessaria, sed animi libera quaedam oblectatio, quam diligenter, & quam prope fastidiosae iudicamus? nullae enim lites, neque controuersiae sunt, quae cogant homines, sicut in foro non bonos oratores, itē in theatro actores malos perpeti. Est igitur oratori diligenter prouidendum, non uti illis satisfaciat, quibus necesse est; sed ut iis ipsis admirabilis esse uideatur, quibus libere liceat iudicare. Ac si quaeritis plane, quid sentiam; enunciabo apud homines familiarissimos, quod adhuc semper tacui, & tacendum putavi. Mihi etiam quique optime dicunt, quique id facillime, atque ornatissime facere possunt; tamen, nisi timide ad dicendum accedunt, & in exordienda oratione perturbantur, paene impu-

impudent
potest. ut
dicendi di
hominum
potest dig
gnum ho
mibi, et i
pudens u
ciendo id
effugere
in plerisq
lum, sed
in nobis a
pissime ex
cendi, &
contremi
cusationi
ficium Q
silium d
tatum n
ficare im
mirificus
modo non
tatis com
Saepe, ut
& te, &
tibi par
di exord
sam quae

impudentes uidentur. tametsi id non accidere non potest. ut enim quisque optime dicit; ita maxime dicendi difficultatem, uariosq. euentus orationis, hominumq. iudicia pertimescit. qui uero nihil potest dignum re, dignum nomine oratoris, dignum hominum auribus efficere, atque edere; is mihi, etiam si commouetur in dicendo, tamen impudens uidetur. non enim pudendo, sed non faciendo id, quod non decet, impudentiae nomen effugere debemus. quem uero non pudet; id quod in plerisque uideo; hunc ego non reprehensione solum, sed etiam pœna dignum puto. Equidem & in uobis animaduertere soleo, & in me ipso saepissime experior, ut exalbescam in principijs dicendi, & tota mente, atque omnibus artibus contremiscam. adolescentulus uero sic in initio accusationis exanimatus sum, ut hoc summum beneficium Q. Maximo debuerim, quod continuo consilium dimiserit, simul ac me fractum, ac debilitatum metu uiderit. Hic omnes assensi, significare inter sese, & colloqui cœperunt. fuit enim mirificus quidam in Crasso pudor; qui tamen non modo non obesset eius orationi, sed etiam probitatis cōmendatione prodesset. Tum Antonius, Saepe, ut dicis, inquit, animaduerti, Crasse, & te, & ceteros summos oratores, quamquam tibi par mea sententia nemo unquam fuit, in dicendi exordio permoueri. cuius quidem rei cum causam quaererem, quidnam esset, cur, ut in quoque
oratore

DE ORATORE

oratore plurimum esset, ita maxime is pertimesceret; has causas inueniebam duas; unam, quod intelligerent ij, quos usus, ac natura docuisset, nonnumquam summis oratoribus non satis ex sententia euentum dicendi procedere; ita non iniuria, quotiescunque dicerent, id, quod aliquando posset accidere, ne tum accideret, timere. altera est haec, de qua queri saepe soleo. ceterarum homines artium spectati, & probati, si quando aliquid minus bene fecerunt, quam solent; aut noluisse, aut uoletudine impediti non potuisse consequi id, quod scirent, putantur. noluit, inquit, hodie agere Roscius, aut crudior fuit. oratoris peccatum, si quod est animaduersum, stultitiae peccatum uidetur. stultitia autem excusationem non habet: quia nemo uidetur, aut quia crudus fuerit, aut quod ita maluerit, stultus fuisse. quo etiam grauius iudicium in dicendo subimus. quoties enim dicimus, toties de nobis iudicatur. & qui semel in gestu peccauit, non continuo existimatur nescire gestum: cuius in dicendo aliquid reprehensum est, aut aeterna in eo, aut certe diuturna ualet opinio tarditatis. Illud uero, quod a te dictum est, esse permulta, quae orator nisi e natura haberet, non multum a magistro adiuuaretur; ualde tibi assentior; inq. eo uel maxime probaui summum illum doctorem Alabadensem Apollonium: qui, cum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos iudicabat non posse oratores euadere, operam

indigesto
giudicare
ingegno
Cyboru

operam
quam qu
impellere
ceteris a
lem esse
inculcet
cipere a
ritur mi
non deni
facies, a
dialectic
ha prope
noxtrag
rum est r
num gen
test. qu
la si me
omnia
sunt.
tificio,
adhibet
constat
scium,
lum, qu
non quo
si aliqu
nihil e
tatem
offend

operam apud sese perdere, dimittebatque, & ad quam quæque artem putabat esse aptum, ad eam impellere, atque hortari solebat. satis est enim ceteris artificijs percipiendis tantummodo similem esse hominis, & id, quod tradatur, uel etiam inculcetur, si quis forte sit tardior, posse percipere animo, & memoria custodire. non quaeritur mobilitas linguae, non celeritas uerborum, non denique ea, quae nobis non possumus fingere, facies, uultus, sonus. In oratore autem acumen dialecticorum, sententiae philosophorum, uerbaprope poetarum, memoria iurisperitorum, uox tragoedorum, gestus paene summorum actorum est requirendus. Quamobrem nihil in hominum genere rarius perfecto oratore inueniri potest. quae enim singularum rerum artifices singula si mediocriter adepti sunt, probantur; ea nisi omnia summa sunt in oratore, probari non possunt. Tum Crassus, Atqui uide, inquit, in artificio, & opera quam tenui, & leui quanto plus adhibeatur diligentiae, quam in hac re, quam constat esse maximam. saepe enim soleo audire Roscium, cum ita dicat: se adhuc reperire discipulum, quem quidem probaret, potuisse neminem: non quo non essent quidam probabiles: sed quia, si aliquid modo esset uitij, id ferre ipse non posset. nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriae stabile, quam id, in quo aliquid offenderis. Itaque, ut ad hanc similitudinem hu

D ius

DE ORATORE

ius histrionis oratoriam laudem dirigamus; uide-
tis ne, quam nihil ab eo, nisi perfecte, nihil nisi
cum summa uenustate fiat; nihil nisi ita, ut deceat,
& uti omnes moueat, atque delectet? itaque hoc
iamdiu est consecutus, ut, in quo quisque artificio
excelleret, is in suo genere Roscius diceretur. Hanc
ego absolutionem, perfectionemq. in oratore desi-
derans, a qua ipse longe absum, facio impuden-
ter. mihi enim uolo ignosci: ceteris ipse non igno-
sco. nam qui non potest, qui uitiose facit, quem de-
nique non decet; hunc, ut Apollonius iubebat, ad
id, quod facere possit, detrudendum puto. Num
tu igitur, inquit Sulpicius, me, aut hunc Cottam
ius ciuile, aut rem militarem iubes discere? nam
quis ad ista summa, atque in omni genere perfecta
potest peruenire? Tu ille, Ego uero, inquit, quod
in uobis egregiam quandam, ac praeclaram indo-
lem ad dicendum esse cognoui, iccirco haec exposui
omnia: nec magis ad eos deterrendos, qui non pos-
sent, quam ad uos, qui possetis, exacuendos accom-
modaui orationem meam. Et quamquam in utro-
que uestrum summum esse ingenium, studiumq.
perspexi: tamen haec, quae sunt in specie posita,
de quibus plura fortasse dixi, quam solent Graeci
dicere, in te, Sulpici, diuina sunt. Ego enim nemi-
nem nec motu corporis, neque ipso habitu, atque
forma aptiorem, nec uoce plenior, aut suauio-
rem mihi uideor audisse. quae quibus a natura mi-
nor a data sunt, tamen illud assequi possunt, ut iis,
quae

*Dipos. ho-
no. tuale*

quae habeant, modice, & scienter utantur, & ut ne dedeceat. id enim est maxime uitandum: & de hoc uno minime est facile praecipere, non mihi modo, qui sicut unus paterfamilias his de rebus loquor, sed etiam ipsi illi Roscio: quem saepe audio dicere, Caput esse artis, decere; quod tamen unum id esse, quod tradi arte non possit. Sed, si placet, sermonem alio transferamus, & nostro more aliquando, non rhetorico loquamur. *Mi-* nime uero, inquit Cotta: nunc enim te iam exoremus, necesse est, quoniam retines nos in hoc studio, nec ad aliam dimittis artem, ut nobis explices, quidquid est istud, quod tu in dicendo potes. neque enim sumus nimis auidi: ista tua mediocri eloquentia contenti sumus: idq. ex te quae rimus; ut ne plus non assequamur, quam quantum tu in dicendo assecutus es; quoniam, quae a natura expetenda sunt, ea dicis non nimis deesse nobis, quid praeterea esse assumendum putes. Tum Crassus arridens, Quid censes, inquit, Cotta, nisi studium, & ardorem quendam amoris? sine quo cum in uita nihil quidquam egregium, tum certe hoc, quod tu expetis, nemo unquam assequetur. Neque uero uos ad eam rem uideo esse cohortandos: quos, cum mihi quoque sitis molesti, nimis etiam flagrare intelligo cupiditate. sed profecto studia nihil prosunt perueniendi aliquo, nisi illud, quod eo, quo intendas, ferat, deducatque, cognoris. Quare, quoniam

D 2 mihi

dar preetti

no gia

+

DE ORATORE

mihileuius quoddam onus imponitis; neque ex me de oratoris arte, sed de hac mea, quantulacunque est, facultate quaeritis: exponam uobis non quandam aut perreconditam, aut ualde difficilem, aut magnificam, aut grauem rationem consuetudinis meae; qua quondam solitus sum uti, cum mihi in isto studio uersari adolescenti licebat.

Tum Sulpicius, O diem, Cotta, nobis, inquit, optatum. quod enim neque precibus unquam, nec insidiando, nec speculando assequi potui, ut, quid Crassus ageret meditandi, aut dicendi causa, non modo uidere mihi, sed ex eius scriptore, & lectore Diphilo suspicari liceret; id spero nos esse adeptos, omniaque iam ex ipso, quae diu cupimus, cognituros. Tum Crassus. Atqui arbitror Sulpici, cum audieris, non tam te haec admiraturum, quae dixero, quam existimaturum, tum, cum ea audire cupiebas, causam, cur cuperes, non fuisse. nihil enim dicam reconditum, nihil expectatione uestra dignum, nihil aut inauditum uobis, aut cuiquam nouum. Nam principio illud, quod est homine ingenuo liberaliterque educato dignum, non negabo, me ista omnium communia, & contrita praecepta didicisse: Primum, oratoris officium esse, dicere ad persuadendum accommodate: deinde, esse omnem orationem aut de infinitae rei quaestione, sine designatione personarum, & temporum; aut de re certis in personis, ac temporibus locata: in utraque
autem

gentile

autem re quidquid in controuersiam ueniat, in eo quaeri solere, aut factum ne sit; aut, si est factum, quale sit; aut etiam quo nomine uocetur; aut, quod non nulli addunt, recte ne factum esse uideatur: existere autem controuersias etiam ex scripti interpretatione; in quo aut ambigue quid sit scriptum, aut contrarie, aut ita, ut a sententia scriptum dissideat: his autem omnibus partibus subiecta quaedam esse argumenta propria: sed caussarum, quae sint a communi quaestione seiunctae, partim in iudicijs uersari, partim in deliberationibus: esse etiam genus tertium, quod in laudandis, aut uituperandis hominibus poneretur: certosq. esse locos, quibus in iudicijs uteremur, in quibus aequitas quaeritur; alios in deliberationibus, qui omnes ad utilitatem dirigerentur eorum, quibus consilium daremus; alios item in laudationibus, in quibus ad personarum dignitatem omnia referreretur. Cumq. esset omnis oratoris uis, ac facultas in quinque partes distributa; ut deberet reperire primum, quid diceret; deinde inuenta non solum ordine, sed etiam momento quodam, atque iudicio dispensare, atque disponere; tum ea denique uestire, atque ornare oratione; post memoria saepire; ad extremum agere cum dignitate, & uenustate: etiam illa cognoram, & acceperam, ante, quam de re diceremus, initio conciliandos eorum esse animos, qui audirent; deinde rem demonstran-

D 3 dam;

dam; postea controuersiam constituendam; tum
 id, quod nos intenderemus, confirmandum; post,
 quae contra dicerentur, refellenda; extrema au-
 tem oratione, ea, quae pro nobis essent, ampli-
 ficanda, & augenda; quaeq. essent pro aduersa-
 rijs, infirmenda, atque frangenda. Audieram
 etiam, quae de orationis ipsius ornamentis trade-
 rentur: in qua praecipitur primum, ut pure, &
 latine loquamur; deinde, ut plane, & dilucide;
 tum, ut ornate; post ad rerum dignitatem apte,
 & quasi decore: singularumq. rerum praecepta
 cognoram. Quin etiam, quae maxime propria
 essent naturae, tamen his ipsis artem adhiberi ui-
 deram. nam de actione, & de memoria quae-
 dam breuia, sed magna cum exercitatione prae-
 cepta gustaram. In his enim fere rebus omnis isto-
 rum artificum doctrina uersatur. quam ego si ni-
 hil dicam adiuuare, mentiar: habet enim quaedam
 quasi ad commonendum oratorem, quo quid-
 que referat, & quo intuens, ab eo, quodcun-
 que sibi proposuerit, minus aberret. uerum ego hanc
 uim intelligo esse in praeceptis omnibus; non ut ea
 secuti oratores eloquentiae laudem sint adepti; sed
 quae sua sponte homines eloquentes facerent, ea
 quosdam obseruasse, atque delegisse: sic esse non
 eloquentiam ex artificio, sed artificio ex eloque-
 tia natum: quod tamen, ut ante dixi, non eiicio:
 est enim etiam si minus necessarium ad bene dicen-
 dum, tamen ad cognoscendum non illiberale.

Eius

Eius exercitatio quaedam suscipienda uobis est: quamquam uos quidem iam pridem estis in cursu: sed ijs, qui ingrediuntur ad studium, quique ea, quae agenda sunt in foro tamquam in acie, possunt etiam nunc exercitatione quasi ludicra praediscere, ac meditari. Hanc ipsam, inquit Sulpicius, nosse uolumus. attamen ista, quae abs te breuiter de arte decursa sunt, audire cupimus: quamquam sunt nobis quoque non inaudita. uerum illa mox: nunc, de ipsa exercitatione quid sentias, quaerimus. Equidem probo ista, Crassus inquit, quae uos facere soletis; ut, causa aliqua posita consimili causarum earum, quae in forum deferuntur, dicatis quammaxime ad ueritatem accommodate. sed plerique in hoc uocem modo, neque eam scienter, & uires exercent suas, & linguae celeritatem incitant, uerborumque frequentia delectantur. in quo fallit eos, quod audierunt; dicendo homines, ut dicant, efficere solere. uere enim etiam illud dicitur; peruersè dicere, homines peruersè dicendo facillime consequi. Quamobrem in istis ipsis exercitationibus etsi utile est etiam subito saepe dicere: tamen illud utilius, sumpto spatio ad cogitandum, paratius, atque accuratius dicere. Caput autem est; quod, ut uere dicam, minime facimus; est enim magni laboris, quem plerique fugimus; quam plurimum scribere. stylus optimus, & praestantissimus dicendi effector, ac magister: neque iniuria, nam si subitam, & fortuitam orationem com-

D 4 men-

considera-
tione

accommodatio
ne

mentatio, & cogitatio facile uincit: hanc ipsam
profecto assidua, ac diligens scriptura superabit.
omnes enim siue artis sunt loci, siue ingenij cuius-
dam, atque prudentiae, qui modo insunt in ea re,
de qua scribimus, inquirentibus nobis, omnique
acie ingenij contemplantibus, ostendunt se, & oc-
currunt; omnesq. sententiae, uerbaq. omnia, quae
sunt cuiusque generis maxime illustra, sub acumē
styli subeant, & succedant, necesse est. tum ipsa col-
locatio, conformatioq. uerborum perficitur in scri-
bendo, non poetico, sed quodam oratorio numero,
& modo. Haec sunt, quae clamores, & admira-
tiones in bonis oratoribus efficiunt: neque ea quis
quam, nisi diu, multumq. scriptitarit, etiam si ue-
hementissime se in his subitis dictionibus exercue-
rit, consequetur: & quia scribendi consuetudine
ad dicendum uenit, hanc affert facultatem, ut, e-
tiam subito si dicat, tamen illa, quae dicantur, si-
milia scriptorum esse uideantur: atque etiam, si
quando in dicendo scriptum attulerit aliquid, cum
ab eo discesserit, reliqua similis oratio conseque-
tur. ut concitato nauigio cum remiges inhibue-
runt, retinet tamen ipsa nauis motum, et cursum
suum, intermisso impetu, pulsusq. remorum: sic in
oratione perpetua, cum scripta deficiunt, parem
tamen obtinet oratio reliqua cursum, scriptorum
similitudine & ui concitata. In quotidianis autē
commentationibus equidem mihi adolescentulus
proponere solebam illā exercitationem maxime,
qua

qua C. Ca-
tum esse
quam
ita ad em-
hendere,
alijs quan-
sed post-
uerba, q-
essent or-
nius, si
chus, si
ita si ius-
etiam ob-
Postea m-
summor-
rem: qu-
legerem
mis uer-
exprim-
na nost-
cis, &
guamo-
digent,
est ratio-
les uelim
ratores,
ad aliq-
mus. E-
uerbum

qua C. Carbonem, nostrum illum inimicum, solitum esse uti sciebam; ut, aut uersibus propositis quammaxime grauib; aut oratione aliqua lecta ad eum finem, quem memoria possem comprehendere, eam rem ipsam, quam legissem, uerbis alijs quam maxime possem lectis pronunciarem. sed post animaduerti hoc esse in hoc uitij; quod ea uerba, quae maxime cuiusque rei propria, quaeque essent ornatissima, atque optima, occupasset aut Ennius, si ad eius uersus me exercerem; aut Gracchus, si eius orationem mihi forte proposuissem: ita si uisdem uerbis uterer, nihil prodesse; si alijs, etiam obesse, cum minus idoneis uti cōsuescerem. Postea mihi placuit, eoq. sum usus adolescens, ut summorum oratorum graecas orationes explicarem: quibus lectis, hoc assequebar; ut, cū ea, quae legerem graece, latine redderem, non solum optimis uerbis uterer, & tamen usitatis; sed etiam exprimerem quaedam uerba imitando, quae noua nostris essent, dummodo essent idonea. Iam, uocis, & spiritus, & totius corporis, & ipsius linguae motus, & exercitationes non tam artis indigent, quam laboris. quibus in rebus habenda est ratio diligenter, quos imitemur, quorum similes uelimus esse. intuendi nobis sunt non solum oratores, sed etiam actores; ne mala consuetudine ad aliquam deformitatem, prauitatemq. ueniamus. Exercenda est etiam memoria ediscendis ad uerbum quamplurimis & nostris scriptis, et aliis.

tradurre.
D. greco in
latino

DE ORATORE

nis. atque in ea exercitatione non sane mihi displicet adhibere, si consueris, etiam istam locorum, simulacrorumq. rationem, quae in arte traditur. Educenda deinde dictio est ex hac domestica exercitatione, & umbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in castra, atque aciem forenses: subeundus usus omnium; & periclitandae vires ingenij; & illa commentatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. Legendi etiam poetae: cognoscenda historia: omnium bonarum artium scriptores, ac doctores & legendi, & peruolutandi, & exercitationis causa laudandi, interpretandi, corrigendi, vituperandi, refellendi: disputandumq. de omni re in contrarias partes: et quid quid erit in quaque re, quod probabile uideri possit, eliciendum, atque dicendum. Perdiscendum ius ciuile: cognoscendae leges: percipienda omnis antiquitas: senatoria consuetudo, disciplina reip. iura sociorum, foedera, pactioes, causa imperij cognoscenda est. Libandus est etiam ex omni genere urbanitatis facietiarum quidam lepos, quo tamquam sale perspergatur omnis oratio. Effudi uobis omnia, quae sentiebam: quae fortasse, si quemcunque patremfamilias arripuissetis ex aliquo circulo, eadem uobis percunctantibus respondisset. Haec cum Crassus dixisset, silentium est consecutum. sed quamquam satis ijs, qui aderat, ad id, quod erat propositum, dictum uidebatur: tamen sentiebant celerius esse multo, quam ipsi uellent,

lent, ab eo peroratum. Tum Scaeuola, Quid est, Cotta, inquit? quid tacetis? nihil ne uobis in mentem uenit, quod praeterea a Crasso requiratis? Immo id mehercule, inquit, ipsum attendo. tantus enim cursus uerborum fuit; & sic euolauit oratio; ut eius uim, & incitationem adspexerim, ue stigia, ingressumq. non uiderim: & tamquam in aliquam locupletem, ac refertam domum uenerim, non explicata ueste, neque proposito argento, neque tabulis, & signis propalam collocatis, sed his omnibus multis, magnificisq. rebus constructis, ac reconditis; sic modo in oratione Crassi diuitias, ac ornamenta eius ingenij per quaedam inuolūcra, atq. integumenta perspexi; sed ea cum contemplari cupere, uix adspiciendi potestas fuit. ita neque hoc possum dicere, me omnino ignorare, quid possideat; neque plane nosse, ac uidisse. Quin tu igitur facis idem, inquit Scaeuola, quod faceres, si in aliquam domum plenam ornamentorum illam uenisses. si ea seposita, ut dicis, essent; tuq. ualde spectandi cupidus esses: non dubitares rogare dominum, ut proferri iuberet, praesertim si esset familiaris. similiter nunc petes a Crasso, ut eam copiam ornamentorum suorum, quam constructam uno in loco quasi per transfennam praetereuntes strictim adspeximus, in lucem proferat, & suo quidque loco collocet. Ego uero, inquit Cotta, a te peto, Scaeuola. me enim, & hunc Sulpicium impedit pudor ab homine omnium grauissimo, qui

ge-

*meu suu
Corymbaria*

DE ORATORE

genus huiusmodi disputationis semper contempse-
rit, haec, quae ipsi forsitan puerorum elementa ui-
deantur, exquirere. sed tu hoc nobis da, Scaeuo-
la, & perfice, ut Crassus haec, quae coartauit,
& peranguste referat in oratione sua, dilatet no-
bis, atque explicet. Ego mehercule, inquit Mu-
cius, antea uestra magis hoc caussa uolebam, quā
mea: neque enim tantopere hanc a Crasso disputa-
tionem desiderabam, quantopere eius in caussis o-
ratione delector: nunc uero, Crasse, mea quoque
etiam caussa rogo; ut, quoniam tantum habemus
otij, quantum iamdiu nobis non contigit, ne gra-
uere exaedificare id opus, quod instituisti. formam
enim totius negotij opinione maiore, melioremq.
uideo: quam uehementer probo. Enimuero, in-
quit Crassus, mirari satis non queo, etiam te haec,
Scaeuola, desiderare: quae neque ego teneo, uti ij,
qui docent; neque sunt eius generis, ut, si optime
tenerem, digna essent ista sapientia, ac tuis auri-
bus. An tu, inquit ille, si de istis communibus,
& peruagatis uix huic aetati audiendum putas;
etiam ne illa negligere possumus, quae tu oratori
cognoscenda esse dixisti? de naturis hominum, de
moribus, de rationibus ijs, quibus hominum men-
tes & incitarentur, & reprimerentur; de histo-
ria, de antiquitate, de administratione reip. deni-
que de nostro ipso iure ciuili. hanc enim ego om-
nem scientiam, & copiam rerum in tua pruden-
tia sciebam inesse: in oratoris uero instrumento
tam

tam lauta
Potes igit
tam, quae
ad ipsum t
eos, quos
pim prop
uola? cum
bis a M. C
defendeb
nius, bon
recusaret
pro quo ip
omni mol
Ego ne
rare Mue
foro quid
illis pat
dicendi
tia: quae
quantum
cum imp
putabat,
ne; neque
uersarium
non ne, n
urbani, i
mero di
tur, uer
ivs pe

tam lautam suppellectilem numquam uideram.

Potes igitur, inquit Crassus, (ut alia omit-
tam, quae sunt innumerabilia, & immensa, &
ad ipsum tuum ius civile ueniam) oratores putare
eos, quos multas horas exspectauit, cum in cam-
pum properaret, & ridens, & stomachans Scae-
uola? cum Hypsaeus maxima uoce, plurimis uer-
bis a M. Crasso praetore contenderet, ut ei, quem
defendebat, caussa cadere liceret: Cn. autem Octa-
uius, homo consularis, non minus longa oratione
recusaret, ne aduersarius caussa caderet, ac ne is,
pro quo ipse diceret, turpi tutelae iudicio, atque
omni molestia stultitia aduersarij liberaretur.

Ego uero istos, inquit, (memini enim mihi nar-
rare Mucium) non modo oratoris nomine, sed ne
foro quidem dignos putarem. At qui non defuit
illis patronis, inquit Crassus, eloquentia, neque
dicendi ratio, aut copia, sed iuris civilis pruden-
tia: quod alter plus, lege agendo, petebat, quam
quantum lex in XII tabulis permiserat; quod
cum impetrasset, caussa caderet: alter iniquum
putabat, plus secum agi, quam quod esset in actio-
ne; neque intelligebat, si ita esset actum, litem ad-
uersarium perditurum. Quid his paucis diebus?
non ne, nobis in tribunali Q. Pompeij, praetoris
urbani, familiaris nostri, sedentibus, homo ex nu-
mero disertorum postulabat, ut illi, unde petere-
tur, uetus, atque usitata exceptio daretur, CV-
IVS pecuniae dies fuisset? quod petitoris caussa
compa-

D E O R A T O R E

comparatum esse non intelligebat : ut , si ille infiator probasset iudici , ante petitam esse pecuniā , quam esset cœpta deberi ; petitor rursus cum peteret , ne exceptione excluderetur , quod ea res in iudicium antea uenisset . Quid ergo hoc fieri turpius ; aut dici potest , quam eum , qui hanc personam susceperit , ut amicorum controuersias , causasq. tueatur , laborantibus succurrat , aegris medeatur , afflitos excitet , hunc in minimis tenuissimisq. rebus ita labi , ut alijs miserandus , alijs irridendus esse uideatur ? Equidem propinquum nostrum P. Crassum , illum diuitem , & multis alijs in rebus elegantem hominem , & ornatum , & praecipue in hoc efferendum , & laudandum puto ; quod cum P. Scaeuolae frater esset , solitus est ei persaepe dicere : neque illum in iure ciuili satis illi arti facere posse , nisi dicendi copiam assumpsisset ; quod quidem hic , qui mecum consul fuit , filius eius est consecutus : neque se ante causas amicorum tractare , atque agere coepisse , quam ius ciuile didicisset . Quid uero ille M. Cato ? non ne & eloquentia tanta fuit , quantam illa tempora , atque illa aetas in hac ciuitate ferre maximam potuit ; & iuris ciuilis omnium peritissimus ? Vere cundius hac de re iamdudum loquor , quod adest uir in dicendo summus : quem ego unum oratorem maxime admiror : sed tamen idem hoc semper ius ciuile contempsit . Verum , quoniam sententiae , atque opinionis meae uoluistis esse participes ; nihil

hil occultat
quid de qu
quaedam,
nisi uidetur
posse facile
atque def
ptus : cet
condemna
tiae. nam
torum tr
rerum obi
aequitate
centumui
rum, gent
cuius uio
luminum
rum, an
rabilium
quid alie
nus, ser
est impu
est; in m
quinquere
re didiciss
uersarij sti
clientis ti
tur; ego
dam put
rum nani

hil occultabo; & quoad potero, uobis exponam,
quid de quaque re sentiam. Antonij incredibilis
quaedam, & prope singularis, & diuina uis inge-
nij uidetur, etiam si hac scientia iuris nudata sit,
posse facile ceteris armis prudentiae caussas tueri,
atque defendere. quamobrem hic nobis sit exce-
ptus: ceteros uero non dubitabo primum inertiae
condemnare sententia mea, post etiam impuden-
tiae. nam uolitare in foro, haerere in iure, ac prae-
torum tribunalibus, iudicia priuata magnarum
rerum obire, in quibus saepe non de facto, sed de
aequitate, ac iure certetur; iactare se in caussis
centumuiralibus, in quibus usucapionum, tutela-
rum, gentilitatum, agnationum, alluuiorum, cir-
cumluuionum, nexorum, mancipiorum, parietum,
luminum, stillicidiorum, testamentorum rupto-
rum, aut ratorum, ceterarumq. rerum innume-
rabilium iura uersentur; cum omnino, quid suum,
quid alienum; quare denique ciuis, an peregri-
nus, seruus, an liber quispiam sit, ignoret: insignis
est impudentiae. Illa uero deridenda arrogantia
est; in minoribus nauigijs rudem esse se confiteri,
quinqueremes autem, aut etiam maiores guberna-
re didicisse. Tu mihi cum in circulo decipiare ad-
uersarij stipulatiuncula; & cum obsignes tabellas
clientis tui, quibus id sit scriptum, quo ille capia-
tur; ego tibi ullam caussam maiorem committen-
dam putem? citius hercule is, qui duorum scalmo-
rum nauiculam in portu euerterit, in Euxino pon-

meo aru.

in patroneato

familia

parentella

deluio

obligatione

grordana

in transportatione

in formatione

atto di parole

to

to Argonautarum nauem gubernarit. Quid, si ne paruae quidem caussae sunt, sed saepe maximae, in quibus certatur de iure ciuili? quod tandem os est illius patroni, qui ad eas caussas sine ulla scientia iuris audet accedere? Quae potuit igitur esse causa maior, quam illius militis; de cuius morte cum domum falsus ab exercitu nuncius uenisset; & pater eius, re credita, testamentum mutasset; & quem ei uisum esset, fecisset heredem; essetq. ipse mortuus: res delata est ad centumuiros; cum miles domum reuenisset, egissetq. lege in hereditatem paternam testamento exheres filius? nempe in ea causa quaesitum est de iure ciuili, posset ne paternorum bonorum exheres esse filius, quem patre testamento neque heredem, neque exheredem scripsisset nominatim. Quid, qua de re inter Marcellos, & Claudios patricos centumuiroi iudicarunt? cum Marcelli ab liberti filio stirpe, Claudij patricij eiusdem hominis hereditatem gente ad se redisse dicerent: non ne in ea causa fuit oratoribus de tota stirpis, ac gentilitatis iure dicendum? Quid, quod item in centumuirali iudicio certatum esse accepimus? qui Romam in exilium uenisset, cui Romae exulare ius esset, si se ad aliquem quasi patronum applicuisset, intestatoq. esset mortuus: non ne in ea causa ius applicationis, obscurum sane, & ignotum, patefactum in iudicio, atque illustratum est a patrono? Quid nuper? cum ego C. Sergij Auratae contra hunc nostrum Antonium iudicio priuato causam

causam defenderem; non ne omnis nostra in iure
 uersata defensio est? cum enim Marius Gratidia-
 nus aedes Auratae uendidisset; neque seruire quan-
 dam earum aedium partem in mancipij lege dixis-
 set: defendebamus, quidquid fuisset incommodi in
 mancipio, id si uenditor scisset, neque declarasset,
 praestare debere. Quo quidem in genere familia-
 ris noster M. Bucculeius, homo neque meo iudicio
 stultus, & suo ualde sapiens, & a iuris studio non
 abhorrens, simili in re quodam modo nuper erra-
 uit. nam cum aedes L. Fusio uenderet; in mancipio
 lumina, uti tum essent, ita recepit. Fusius autem,
 simulatq. aedificari coeptum est in quadam parte
 urbis, quae modo ex illis aedibus conspici posset,
 egit statim cum Bucculeio; quod, cuicumque par-
 ticulae caeli officeretur, ita, quamuis esset procul,
 mutari lumina putabat. Quid uero, clarissima
 M. Curij causa, & M. Coponij nuper apud cen-
 tumuiros quo concursu hominum, qua expectatio-
 ne defensa est? cum Q. Scaeuola, aequalis, & col-
 lega meus, homo omnium & disciplina iuris ciui-
 lis eruditissimus, & ingenio, prudentiaq. acutis-
 simus, & oratione maxime limatus, atque subti-
 lis, atque, ut ego soleo dicere, iuris peritorum elo-
 quentissimus, eloquentium iuris peritissimus, ex
 scripto testamentorum iura defenderet; negaretq.,
 nisi postumus & natus, & ante, quam in suam
 tutelam uenisset, mortuus esset, heredem eum esse
 posse, qui esset secundum postumum & natum, &

E mortuum

*fig. uolo
 & non
 post huma-
 lionem patris*

D E O R A T O R E

mortuum heres institutus: ego autem defenderem, hac eum mente fuisse, qui testamentum fecisset; ut, si filius non esset, qui in tutelam ueniret, M'. Curius esset heres. num destitit uterque nostrum in ea causa in auctoritatibus, in exemplis, in testamentorum formulis, hoc est in medio iure civili uersari? Omitto iam plura exempla causarum amplissimarum: quae sunt innumerabilia. Capitis nostri, saepe potest accidere, ut causae uersentur in iure. etenim si C. Mancinum, nobilissimum, atque optimum uirum, ac consularem, cum eum propter inuidiam Numantini foederis paterpatratus ex S. C. Numantinis dedidisset; eumque illi non recepissent; posteaque Mancinus domum reuenisset, neque in senatum introire dubitasset, P. Rutilius, M. filius, tribunus pl. de senatu iussit educi, quod eum ciuem negaret esse, quia memoriae sic esset proditum; quae pater suus, aut populus uendidisset, aut paterpatratus dedidisset, ei nullum esse postliminium: quam possumus reperire ex omnibus rebus civilibus causam, contentionemque maiorem, quam de ordine, de ciuitate, de libertate, de capite hominis consularis? praesertim cum haec non in crimine aliquo, quod ille posset infitiri, sed in civili iure consisteret. Similique in genere, inferiore ordine, si quis apud nos seruisset ex populo foederato, seseque liberasset, ac postea domum reuenisset; quaesitum est apud maiores nostros, num is ad suos postliminio redisset, & amisisset hanc ciuitatem. Quid de liber-

libertate, quo iudicium grauius esse nullam potest?
 non ne ex iure ciuili potest esse contentio, cum
 quaeritur, is, qui domini uoluntate census sit, si
 non sit conditum lustrum, sit ne liber? Quid, quod
usu memoria patrum uenit, ut paterfamilias, qui
 ex Hispania Romam uenisset, cum uxorem prae-
 gnantem in prouincia reliquisset; Romaeq. alte-
 ram duxisset; neque nuncium priori remisisset;
 mortuusq. esset intestato; & ex utraque filius na-
 tus esset: mediocris ne res in controuersiam addu-
 cta est? cum quaereretur de duobus ciuium capiti-
 bus, & de puero, qui ex posteriore natus erat, &
 de eius matre: quae, si indicaretur, certis quibus-
 dam uerbis, non nouis nuptijs, fieri cum superiore
 diuortium, in concubinae locum duceretur.

Haec igitur, & horum similia iura suae ciuita-
 tis ignorantem, erectum, & celsum, alacri &
 prompto ore ac uultu huc atque illuc intuentem
 uagari magna cum caterua toto foro, praesidium
 clientibus, atque opem amicis & prope cunctis ci-
 uibus lucem ingenij, & consilij sui porrigentem,
 atque tendentem, non ne in primis flagitiosum pu-
 tandum est? Et quoniam de impudentia dixi; ca-
 stigemus etiam segnitiam hominum, atque iner-
 tiam. Nam si esset ista cognitio iuris magna, ac dif-
 ficilis: tamen utilitatis magnitudo deberet homi-
 nes ad suscipiendum dicendi laborem impellere.
 sed, o dii immortales, non dicerem hoc audiente
 Scaeuola, nisi ipse dicere soleret, nullius sibi artis

E 2

faciliorem

DE ORATORE

faciliorem cognitionem uideri. quod quidem certis
de causis a plerisque aliter existimatur: primum,
quia ueteres illi, qui huic scientiae praesuerunt,
obtinendae, atque augendae potentiae suae causa
peruulgari artem suam noluerunt: deinde, postea
quam est editum, expositis a Cn. Flauio primum
actionibus; nulli fuerunt, qui illa artificiose dige-
sta generatim componerent. nihil est enim, quod
ad artem redigi possit, nisi ille prius, qui illa tenet,
quorum artem instituere uult, habet illam scien-
tiam; ut ex ijs rebus, quarum ars nondum sit, ar-
tem efficere possit. Hoc uideo, dum breuiter uolue-
rim dicere, dictum a me esse paullo obscurius: sed
experiar, & dicam, si potero, planius. Omnia fe-
re, quae sunt conclusa nunc artibus, dispersa, &
dissipata quondam fuerunt: ut in musicis numeri,
& uoces, & modi; in geometria lineamenta, for-
mae, interualla, magnitudines; in astrologia caeli
conuersio, ortus, obitus, motusq. siderum; in gram-
maticis poetarum pertractatio, historiarum cogni-
tio, uerborum interpretatio, pronunciandi quidam
sonus; in hac denique ipsa ratione dicendi excogita-
re, ornare, disponere, meminisse, agere, ignota quon-
dam omnibus, & diffusa late uidebantur. adhibi-
ta est igitur ars quaedam extrinsecus ex alio gene-
re quodam, quod sibi totum philosophi assumunt,
quae rem dissolutam, diuisamq. conglutinet,
& ratione quadam constringeret. Sit ergo in iure
ciuili finis hic, legitima atque usitatae in rebus
causisq.

attacar con
to colla

questa sia la diffinitione della legge

caussisq. ciuium aequalitatis conseruatio . Tum
sunt notanda genera, & ad certum numerum, pau-
citatemq. reuocanda . Genus autem id est, quod sui
similes communione quadam, specie autem diffe-
rentes, duas, aut plures complectitur partes. Par-
tes autem sunt, quae generibus ijs, ex quibus ema-
nant, subiiciuntur: omniaq. quae sunt uel gene-
rum, uel partium nomina, definitionibus, quā uim
habeant, est exprimendum . est enim definitio, ea-
rum rerum, quae sunt eius rei propriae, quam defi-
nire uolumus, breuis, & circumscripta quaedam
explicatio . Hisce ego rebus exempla adiungerem,
nisi, apud quos haec haberetur oratio, cernerem .
nunc complectar, quod proposui, breui . Si enim
aut mihi facere licuerit, quod iamdiu cogito; aut
alius quispiam aut, me impedito occuparit, aut,
mortuo, effecerit; ut primum omne ius ciuile in ge-
nera digerat, quae perpauca sunt; deinde eorum ge-
nerum quasi quaedam membra dispertiat; tum pro-
priam cuiusq. uim definitione declaret: perfectam
artem iuris ciuilis habebitis, magis magnam, at-
que uberem, quam difficilem, & obscuram. Atque
interea tamen, dum haec, quae dispersa sunt, cogun-
tur, uel passim licet carpentem, & colligentem un-
dique, repleti ista iuris ciuilis scientia. Non ne ui-
detis, equitem Romanum, hominem acutissimo om-
nium ingenio, sed minime ceteris artibus erudi-
tum, C. Aculeonem, qui mecum uiuit, semperq. ui-
xit, ita tenere ius ciuile, ut ei, cum ab hoc disces-
seritis,

*h. metth. v.
all'impresa*

picc. cardo

DE ORATORE

publitate

scritis, nemo de ijs, qui peritissimi sunt, antepona-
tur? omnia enim sunt posita ante oculos, collocata
in usu quotidiano, in congressione hominum, atque
in foro: neque ita multis litteris, aut uolumini-
bus magnis continentur: eadem enim sunt elata
primum a pluribus; deinde, paucis commutatis
uerbis, etiam ab iisdem scriptoribus scripta sunt
saepius. Accidit uero, quo facilius percipi, cogno-
sciq. ius ciuile possit, quod minime plerique arbi-
trantur, mira quaedam in cognoscendo suauitas,
& delectatio. Nam siue quem haec aliena studia
delectant: plurima est & in omni iure, & in Pon-
tificum libris, & in XII tabulis antiquitatis effi-
gies: quod & uerborum prisca uetustas cognosci-
tur; & actionum genera quaedam maiorum con-
suetudinem, uitamq. declarant. siue quis ciuilem
scientiam contempletur; quam Scaeuola non pu-
tat oratoris esse propriam, sed cuiusdam ex alio ge-
nere prudentiae: totam hanc, descriptis omnibus
ciuitatis utilitatibus, ac partibus, XII tabulis
contineri uidebitis. siue quem ista praepotens, &
gloriosa philosophia delectat: dicam audacius, ho-
sce habet fontes omnium disputationum suarum,
qui iure ciuili, et legibus continentur. ex his enim
et dignitatem maxime expetendam uidemus; cum
uerus, iustus, atque honestus labor honoribus,
praemijs, atque splendore decoratur; uitia autem
hominum, atque fraudes damnis, ignominijs, uin-
culis, uerberibus, exilijs, morte multantur: et do-
cemur,

cemur, non infinitis, concertationumq. plenis disputationibus, sed auctoritate, nutuq. legum, domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates, nostratueri, ab alienis mentes, oculos, manus abstinere. Fremant omnes licet: dicam, quod sentio. bibliothecas mehercule omnium philosophorum unus mihi uidetur xlii tabularum libellus, si quis legum fontes, & capita uiderit, & auctoritatis pondere, & utilitatis ubertate superare.

Ac si nos, id quod maxime debet, nostra patria delectat; cuius rei tanta est uis, ac tanta natura, ut Ithacam illam in asperrimis saxulis, tamquam nidulum, affixam sapientissimus uir immortalitati anteponeret: quo amore tandem inflammati esse debemus in eiusmodi patriam, quae una in omnibus terris domus est uirtutis, imperij, dignitatis? cuius primum nobis mens, mos, disciplina nota esse debet: uel quia est patria parens omnium nostrum: uel quia tanta sapientia fuisse in iure constituendo putanda est, quanta fuit in his tantis opibus imperij comparandis. Percipietis etiam illam ex cognitione iuris laetitiam, et uoluptatem, quod, quantum praestiterint nostri maiores prudentia ceteris gentibus, tum facillime intelligetis, si cum illorum Licurgo, & Dracone, & Solone nostras leges conferre uolueritis. incredibile est enim, quam sit omne ius ciuile, praeter hoc nostrum, inconditum, ac paene ridiculum: de quo multa soleo in sermonibus quotidianis dicere, cum hominum nostro

rum prudentiam ceteris hominibus, & maxime Graecis antepono. His ego de causis dixeram Scaeuola, ijs, qui perfecti oratores esse uellent, iuris ciuilis cognitionem esse necessariam. Iam uero ipsa per sese quantum asserat ijs, qui ei praesunt, honoris, gratiae, dignitatis, quis ignorat? itaque ut apud Graecos infimi homines, mercedula adducti, ministros se praebent in iudicijs oratoribus, ij, qui apud illos *παρυμνιστοὶ* uocantur: sic in nostra ciuitate contra amplissimus quisque, & clarissimus uir; ut ille, qui propter hanc iuris ciuilis scientiam sic appellatus a summo poeta est,

prudente

auctore

» Egregie cordatus homo, Catus Aeliu' Sextus; multiq. praeterea: qui cum ingenio sibi auctore dignitatem reperissent; perfecerunt, ut in respondendo iure auctoritate plus etiam, quam ipso ingenio, ualerent. Senectuti uero celebrandae, & ornandae quod honestius potest esse perfugium, quam iuris interpretatio? Equidem mihi hoc subsidium iam inde ab adolescentia comparauit non solum ad causarum usum forensem, sed etiam ad decus, atque ornamentum senectutis: ut, cum me uires, quod fere iam tempus adueniat, deficere coepissent, ab solitudine domum meam uindicarem. Quid est enim praeclarus, quam honoribus, & reipublicae muneribus persunctum senem posse suo iure dicere id, quod apud Ennium dicat ille Pythius Apollo? se esse

esse eum, unde sibi, si non populi, & reges, at omnes sui ciues consilium expetant,

» Suarum rerum incerti: quos ego mea ope ex

» Incertis certos, compotesq. consili

» Dimitto, ut ne res temere tractent turbidas.

est enim sine dubio domus iurisperiti, totius oraculum ciuitatis. testis est huiusce Q. Mucij ianua, & uestibulum: quod in eius infirmissima ualitudine, affectaq. iam aetate, maxima quotidie frequentia ciuium, ac summorum hominum splendore celebratur. Iam, illa non longam orationem desiderant, quamobrem existimem publica quoque iura, quae sunt propria ciuitatis, atque imperij, tum monumenta rerum gestarum, & uetustatis exempla oratori nota esse debere. nam ut in rerum priuatarum causis, atque iudicijs depromenda saepe oratio est ex iure ciuili, & iccirco, ut ante diximus, oratori iuris ciuilis scientia necessaria est: sic in causis publicis, iudiciorum, concionum, senatus, omnis haec & antiquitatis memoria, & publici iuris auctoritas, & regendae reip. ratio, ac scientia, tamquam aliqua materies, ijs oratoribus, qui uersantur in rep. subiecta esse debent. non enim causidicum nescio quem, neque proclamatorem, aut rabulam hoc sermone nostro conquirimus, sed eum uirum, qui primum sit eius artis antistes, cuius cum ipsa natura magnam homini facultatem daret, tamen esse deus putatur; ut & ipsum, quod erat hominis

procuratore

DE ORATORE

minis proprium, non partum per nos, sed diuinitus ad nos delatum uideretur: deinde qui possit, non tam caduceo, quam nomine oratoris ornatus, incolumis uel inter hostium tela uersari: tum qui scelus, fraudemq. nocentis possit dicendo subijcere odio ciuium, supplicioq. constringere; idemq. ingenij praesidio innocentiam, iudiciorum poena liberare; idemq. languentem, labentemq. populum aut ad decus excitare, aut ab errore deducere; aut inflammare in improbos, aut incitatum in bonos mitigare: qui denique, quemcunque in animis hominum motum res, & causa postulet, eum dicendo uel excitare possit, uel sedare. Hanc uim si quis existimat aut ab ijs, qui de dicendi ratione scripserunt, expositam esse, aut a me posse exponi tam breui; uehementer errat; neque solum inscientiam meam, sed ne rerum quidem magnitudinem perspicit. Equidem uobis, quoniam ita uoluistis, fontes, unde hauriretis, atque itinera ipsa ita putauit esse demonstranda; non ut ipse dux essem, quod & infinitum est, & non necessarium; sed ut monstrarem tantum uiam, & ut fieri solet, digitum ad fontes intenderem. Mihi uero, inquit Mucius, satis, superq. abs te uidetur istorum studijs, si modo sunt studiosi, esse factum. nam ut Socratem illum solitum aiunt dicere, perfectum sibi opus esse, si quis satis esset concitatus cohortatione ad studium cognoscendae, percipiendaeq. uirtutis; quibus enim id persuaum

assai, e d'au
raggio

suasum esset, ut nihil mallent se esse, quam bonos viros, iis reliquam facilem esse doctrinam: sic ego intelligo, si in haec, quae patefecit oratione sua Crassus, intrare uolueritis, facillime uos ad ea, quae cupitis, peruenturos, ab hoc aditu, ianuaque patefacta. Nobis uero, inquit Sulpicius, ista sunt pergrata, perque iucunda: sed pauca etiam requirimus, in primisque ea, quae ualde breuiter a te, Crasse, de ipsa arte percursa sunt, cum illa te & non contemnere, & didicisse confiterere. ea si paullo latius dixeris, expleris omnem expectationem diuturni desiderij nostri. nam nunc, quibus studendum rebus esset, accepimus: quod ipsum est tamen magnum: sed uias earum rerum, rationemque cupimus cognoscere. Quid si, inquit Crassus, quoniam ego, quo facilius uos apud me tenerem, uestrae potius obsecutus sum uoluntati, quam aut consuetudini, aut naturae meae; petimus ab Antonio, ut ea, quae continet, neque adhuc protulit, ex quibus unum libellum sibi excidisse iamdudum questus est, explicet nobis, & illa dicendi mysteria enunciet? Vt uidetur, inquit Sulpicius: nam Antonio dicente, etiam quid tu sentias, intelligemus. Peto igitur, inquit Crassus, a te, quoniam id nobis, Antoni, hominibus id aetatis, oneris ab horum adolescentium studijs imponitur; ut exponas, quid iis de rebus, quas a te quaeri uides, sentias. Deprehensum equidem me, inquit Antonius, plane

ne

ne uideo, atque sentio; non solum quod ea requi-
 runtur a me, quorum sum ignarus, atque inso-
 lens; sed quia, quod in causis ualde fugere soleo,
 ne tibi, Crasse, succedam, id me nunc isti uita-
 re non sinunt. uerum hoc ingrediar ad ea, quae
 uultis, audacius, quod idem mihi spero usu esse
 uenturum in hac disputatione, quod in dicendo
 solet; ut nulla expectetur ornata oratio. neque
 enim sum de arte dicturus, quam numquam di-
 dici, sed de mea consuetudine: ipsaq. illa, quae in
 commentarium meum retuli, sunt eiusmodi, non
 aliqua mihi doctrina tradita, sed in rerum usu,
 causisq. tractata. quae si uobis, hominibus eru-
 ditissimis, non probabuntur: uestram iniquita-
 tem accusatote, qui ex me ea quaesieritis, quae
 ego nescirem: meam facilitatem laudatote, cum
 uobis, non meo iudicio, sed uestro studio inductus,
 non grauate respondero. Tum Crassus, Perge
 modo, inquit, Antoni: nullum est enim periculum,
 ne quid tu eloquere, nisi ita prudenter, ut nemine
 nostrum paeniteat ad hunc te sermonem impulsisse.
 Ego uero, inquit, pergam: et id faciam, quod in
 principio fieri in omnibus disputationibus oportere
 censeo; ut, quid illud sit, de quo disputetur, ex-
 planetur; ne uagari, & errare cogatur oratio, si
 ij, qui inter se dissenserint, non idem esse illud, de
 quo agitur, intelligent. nam si forte quaereretur,
 quae esset ars imperatoris: constituendum puta-
 rem principio, quis esset imperator: qui cum esset
 con-

introuenire

facile

*bona ra-
tionalis*

constitutus administrator quidam belli gerendi, tum adiungeremus de exercitu, de castris, de agminibus, de signorum collationibus, de oppidorum oppugnationibus, de commeatu, de insidijs faciendis, atque uitandis, de reliquis rebus, quae essent propriae belli administrandi: quarum qui essent animo, et scientia compotes, eos esse imperatores dicerem: utereturq. exemplis Africanorum, et Maximorum; Epaminondam, atque Hannibalem, atque eius generis homines nominarem. Sin autem quae rereremus, quis esset is, qui ad remp. moderandam usum, et scientiam, et studium suum contulisset: de finirem hoc modo: qui, quibus rebus utilitas reip. pararetur, augeturque, teneret, ijsq. uteretur, hunc reip. rectorem, et consilij publici auctorem esse habendum: praedicaremq. P. Lentulum principem illum, et Ti. Gracchum patrem, et Q. Metellum, et P. Africanum, et C. Laelium, et innumerales alios cum ex nostra ciuitate, tum ex ceteris. Sin autem quaereretur, quisnam iurisperitus uere nominaretur: eum dicerem, qui legum, & consuetudinis eius, qua priuati in ciuitate uterentur, & ad respondendum, & ad agendum, & ad cauendum peritus esset: & ex eo genere Sex. Aelium, N. Manilium, P. Mucium nominarem. Atque, ut iam ad leuiora artium studia ueniam: si musicus, si grammaticus, si poeta quaeratur; possim similiter explicare, quid eorum quisque profiteatur, & quo non amplius ab quoque

quoque sit postulandum. Philosophi denique ipsius, qui de sua ui, ac sapientia unus omnia paene profitetur, est tamen quaedam descriptio; ut is, qui studeat omnium rerum diuinarum, atque humanarum uim, naturam, causasq. nosse, & omnem bene uiuendi rationem tenere, & persequi, nomine hoc appelletur. Oratorem autem, quoniam de eo quaerimus, equidem non facio eundem, quem Crassus; qui mihi uisus est omnem omnium rerum, atque artium scientiam comprehendere uno oratoris officio, ac nomine: at eum puto esse, qui et uerbis ad audiendum iucundis, et sententijs ad probandum accommodatis uti possit in causis forensibus, atque communibus. hunc ego appello oratorem: eumq. esse praeterea instructum uoce, & actione, & lepore quodam uolo.

* Crassus uero mihi noster uisus est oratoris facultatem non illius artis terminis, sed ingenij sui finibus immensis paene describere. nam etiam ciuitatum regendarum oratori gubernacula sententia sua tradidit. in quo per mihi mirum uisum est, Scaeuola, te hoc illi concedere; cum saepissime tibi senatus, breuiter, impoliteq. dicenti, maximis sit de rebus assensus. M. uero Scaurus, quem non longe ruri apud se esse audio, uir regendae reip. scientissimus, si audierit hanc auctoritatem grauitatis, & consilij sui uindicari a te, Crasse, quod ea oratoris propriam esse dicas; iam, credo, huc ueniat, & hanc loquacitatem nostram uultu ipso, aspectuq.

specuq. contereat. qui quamquam est in dicendo
minime contemnendus; prudentia tamen rerum
magnarum magis, quam dicendi arte, nititur.

Neque uero, si quis utrumque potest, aut ille con-
siliij publici auctor, ac senator bonus, ob eam ip-
sam causam orator est; aut hic disertus, atque elo-
quens, si est idem in procuratione ciuitatis egre-
gius, illam scientiam dicendi copia est consecutus.
multum inter se distant istae facultates, longeque
sunt diuersae, atque seiunctae. neque eadem ratio-
ne, ac uia M. Cato, P. Africanus, Q. Metellus,
C. Laelius, qui omnes eloquentes fuerunt, oratio-
nem suam, & reip. dignitatem exornabant. ne-
que enim est interdictum aut a rerum natura, aut
a lege aliqua, atque more, ut singulis hominibus
ne amplius, quam singulas artes, nosse liceat.

Quare non, etsi eloquentissimus Athenis Peri-
cles, idemq. in ea ciuitate plurimos annos prin-
ceps consilij publici fuit, iccirco eiusdem hominis,
atque artis utraque facultas existimanda est. nec,
si P. Crassus idem fuit eloquens, & iuris peritus,
ob eam causam inest in facultate dicendi iuris ci-
uilibus scientia. nam si quisque, ut in aliqua arte,
et facultate excellens aliam quoque artem sibi as-
sumpserit, is perficiet, ut, quod praeterea sciet, id
eius, in quo excellet, pars quaedam esse uideatur:
licet ista ratione dicamus, pila bene, et duodecim
scrupis ludere, proprium esse iurisconsulti, quoni-
am utrumque eorum P. Mucius optime fecerit:

ea-

*giuocare
a' ranoia
da d'odia*

DE ORATORE

eademq. ratione dicatur etiā quos *ποῦναι* Graeci
uocant, ijdem poetae, quoniā Empedocles physicus
egregium poema fecerit. At hoc ne philosophi
quidem ipsi, qui omnia, sicut propria, sua esse, at
que a se possideri uolunt, dicere audent; geometri-
am, aut musicam philosophi esse, quia Platonem
omnes in illis artibus praestantissimum fuisse fa-
teantur. Ac si iam placet omnes artes oratori sub-
iungere, tolerabilius est sic potius dicere; ut, quo-
niam dicendi facultas non debeat esse ieiuna, at-
que nuda, sed aspersa, atque distincta multarum re-
rum incunda quadam uarietate, sit boni oratoris
multa auribus accepisse, multa uidisse, multa ani-
mo, & cogitatione, multa etiam legendo percur-
risse; neque ea, ut sua possedisse, sed, ut aliena, li-
basse. fateor enim, callidum quendam hunc, &
nulla in re tironem, ac rudem, nec peregrinum,
atque hospitem in agendo esse debere. Neque ue-
ro istis tragoedijs tuis, quibus uti philosophi ma-
xime solent, Crasse, perturbor; quod ita dixisti,
neminem posse eorum mentes, qui audirent, aut
inflammare dicendo, aut inflammatas restingue-
re, cum eo maxime uis oratoris, magnitudoq. cer-
natur, nisi qui rerum omnium naturam, mores ho-
minum, atque rationes penitus perspexerit; in
quo philosophia sit oratori necessario percipienda.
quo in studio hominum ingeniosissimorum, otiosis-
simorumq. totas aetates uidemus esse contritas.
quorum ego copiam, magnitudinemq. cognitionis,
atque

atque artis non modo non contemno, sed etiam ue-
 hementer admiror: nobis tamen, qui in hoc popu-
 lo, foroq. uersamur, satis est, ea de moribus homi-
 num, & scire, & dicere, quae non abhorrent ab
 hominum moribus. Quis enim unquam orator
 magnus, & grauis, cum iratum aduersario iudi-
 cem facere uellet, haesitauit ob eam causam, quod
 nesciret, quid esset iracundia, feruor ne mentis,
 an cupiditas puniendi doloris? quis, cum ceteros
 animorum motus aut iudicibus, aut populo di-
 cendo miscere, atque agitare uellet, ea dixit, quae
 a philosophis dici solent? qui partim omnino mo-
 tus negant in animis ullos esse debere; quiq. eos
 in iudicium mentibus concitent, scelus eos aiunt
 nefarium facere: partim, qui tolerabiliores uolunt
 esse, & ad ueritatem uitae propius accedere, per-
 mediocres, ac potius leues motus debere esse. Ora-
 tor autem omnia haec, quae putantur in com-
 muni uitae consuetudine mala, ac molesta, et fu-
 gienda, multo maiora, & acerbiora uerbis facit:
 itemq. ea, quae uulgo expetenda, atque optabilia
 uidentur, dicendo amplificat, atque ornat: neque
 uult ita sapiens inter stultos uideri, uti, qui audi-
 ant, aut illum ineptum, aut Graeculum putent;
 aut, etiam si ualde probent ingenium oratoris, sa-
 pientiam admirètur, se esse stultos moleste ferant:
 sed ita peragrat per animos hominum, ita sensus,
 mentesq. pertrahat, ut non desideret philosopho-
 rum descriptiones, neque exquirat oratione, sum-

F mum

DE ORATORIB

mum illud bonum in animo ne sit, an in corpore; uirtute, an uoluptate definiatur; an haec inter se iungi, copulariq. possint; an uero, ut quibusdam uisum, nihil certum sciri, nihil plane cognosci, & percipi possit. Quarum rerum fateor magnam, multiplicemq. esse disciplinam, & multas, copiosas, uariasque rationes. sed aliud quiddam longe aliud, Crasse, quaerimus. acuto homine nobis opus est, & natura usuq. callido; qui sagaciter peruestiget, quid sui ciues, ij. homines, quibus aliquid dicendo persuadere uelit, cogitent, sentiant, opinentur, expectent. teneat oportet uenas cuiusque generis, aetatis, ordinis; & eorum, apud quos aliquid aget, aut erit acturus, mentes, sensusq. degustet: philosophorum autem libros referuet sibi ad huiusmodi Tusculani requiem, atque otium; ne, si quando ei dicendum erit de iustitia, & fide, mutuetur a Platone: qui cum haec exprimenda uerbis arbitraretur, nouam quandam finxit in libris ciuitatem: usque eo illa, quae dicenda de iustitia putabat, a uitae consuetudine, & a ciuitatum moribus abhorrebant. Quod si ea probarentur in populis, atque in ciuitatibus: quis tibi, Crasse, concessisset, clarissimo uiro, & amplissimo principi ciuitatis, ut illa diceret in maxima concione tuorum ciuium, quae dixisti? Eripite nos ex miseris: eripite nos ex faucibus eorum, quorum crudelitas nostro sanguine non potest expleri. Nolite sinere nos cuiquam seruire, nisi uobis

bis uniuersis ; quibus & possumus, & debemus .
 Omitto miseras, in quibus, ut illi aiunt, uir for-
 tis esse non potest : omitto fauces, ex quibus te eri-
 pi uis, ne iudicio iniquo exorbeatur sanguis tuus :
 quod sapienti negant accidere posse . seruire uero
 non modo te, sed uniuersum senatum, cuius tum
 causam agebas, ausus es dicere ? Potest ne uir-
 tus, Crasse, seruire, istis auctoribus, quorum tu
 praecepta oratoris facultate complecteris ? quae
 & semper, & sola libera est ; quaeque, etiam si
 corpora capta sint armis, aut constricta uinculis,
 tamen suum ius, atq. omnium rerum impunitam
 libertatem tenere debeat . Quae uero addidisti,
 non modo senatum seruire posse populo, sed etiam
 debere ; quis hoc philosophus, tam mollis, tā lan-
 guidus, tam enervatus, tam omnia ad uoluptatem
 corporis, doloremq. referens, probare posset ? se-
 natum seruire populo, cui populus ipse moderan-
 di, & regendi sui potestatem, quasi quasdam ha-
 benas, tradidisset ? itaque haec, cum a te diuini-
 tus ego dicta arbitrarer, P. Rutilius Rufus, ho-
 mo doctus, & philosophiae deditus, non modo pa-
 rum commode, sed etiam turpiter, & flagitiose di-
 cta esse dicebat . idemq. Ser. Galbam, quem homi-
 nem probe commeminisse se aiebat, pergrauiter
 reprehendere solebat, quod is, L. Scribonio quae-
 sitionem in eum ferente, populi misericordiam con-
 citasset ; cum M. Cato, Galbae grauis, atque a-
 cer inimicus, asperere apud populum, & uehemen-

Libro 2.
Catone

DE ORATORE

ter esset locutus : quam orationem in Originibus suis exposuit . reprehendebat igitur Galbam Rutilius , quod is C. Sulpicii Galli , propinqui sui , Q. Pupillum filium ipse paene in humeros suos extulisset , qui patris clarissimi recordatione , & memoria fletum populo moueret ; & duos filios suos paruos tutelae populi commendasset ; ac se , tamquam in procinctu testamentum faceret , sine libra , atque tabulis populum R. tutorem instituere dixisset illorum orbitati . itaque cum & inuidia , & odio populi tum Galba premeretur ; his quoque eū tragoedijs liberatum ferebat . quod item apud Catonem scriptum esse uideo ; nisi pueris , & lacrymis usus esset , poenas eum daturum fuisse . Haec Rutilius ualde uituperabat ; & huic humilitati dicebat uel exilium fuisse , uel mortem anteponendam . neque uero hoc solum dixit , sed ipse & sensit , & fecit . nam cum esset ille uir exemplum , ut scitis , innocentiae ; cumque illo nemo neque integrior esset in ciuitate , neque sanctior ; non modo supplex iudicibus esse noluit , sed ne ornatius quidem , aut uberius causam dici suam , quam simplex ratio ueritatis ferebat . paulum huic Cottae tribuit partium , disertissimo adolescenti , sororis suae filio . dixit item causam illam quadā ex parte Q. Mucius more suo , nullo apparatu , pure , & dilucide . quod si tu tum Crasse dixisses , qui subsidium oratori ex illis disputationibus , quibus philosophi utuntur , ad dicendi copiam petendum esse paullo

paullo an
philosophi
nis sceler
ues , sup
portunit
orationi
sa ita di
uitate r
manit p
est ques
cauit .
plost ; e
est homo
Socrate
sanctissi
ipse dix
ster , au
tiam ,
tor Ly
ret , ut
git , &
ut , si m
quamui
essent ui
oratoria
+ Ergo ill
sentent
narent ,
legibus

paullo ante dicebas; & si tibi pro P. Rutilio non
 philosophorum more, sed tuo licuisset dicere: quā-
 uis scelerati illi fuissent, sicuti fuerunt, pestiferi ci-
 ues, supplicioq. digni; tamen omnem eorum im-
 portunitatem ex intimis mentibus euellisset uis
 orationis tuae. nunc talis uir amissus est, dum caus-
 sa ita dicitur, ut si in illa commenticia Platonis ci-
 uitate res ageretur. nemo ingemuit: nemo incla-
 mauit patronorum: nihil cuiquam doluit: nemo
 est questus: nemo remp. implorauit: nemo suppli-
 cauit. quid multa? pedem nemo in illo iudicio sup-
 plosit; credo, ne Stoicis renunciaretur. Imitatus
 est homo Romanus, & consularis ueterem illum
 Socratem: qui cum omnium sapientissimus esset,
 sanctissimeq. uixisset; ita in iudicio capitis pro se
 ipse dixit, ut non supplex, aut reus, sed ut magi-
 ster, aut dominus uideretur esse iudicium. quin e-
 tiam, cum ei scriptam orationem disertissimus ora-
 tor Lysias attulisset, quam, si ei uideretur, edisce-
 ret, ut ea pro se in iudicio uteretur; non inuitus le-
 git, & commode scriptam esse dixit; sed inquit:
 ut, si mihi calceos sicyonios attulisses, non uterer,
 quamuis essent habiles, & apti ad pedem, quia nō
 essent uiriles: sic illam orationem disertam sibi, &
 oratoriam uideri, fortem, & uirilem non uideri.
 Ergo ille quoque damnatus est, neque solum primis
 sententijs, quibus tantum statuebant iudices, dam-
 narent, an absoluerent; sed etiam illis, quas iterum
 legibus ferre debebant. erat enim Athenis reo

DE ORATORE

damnato, si fraus capitalis non esset, quasi poenae
aestimatio. ex sententia, cum iudicibus daretur,
interrogabatur reus, quam quasi aestimationem
commeruisse se maxime confiteretur. quod cum
interrogatus Socrates esset; respondit sese meruisse,
ut amplissimis honoribus, & praemijs decorare-
tur, & ut ei victus quotidianus in Prytaneo pu-
blice praeberetur: qui honos apud Graecos maxi-
mus haberetur. cuius responsio sic iudices exarserunt,
ut capitis hominem innocentissimum condemnaret.
qui quidem si absolutus esset; (quod mehercule,
etiam si nihil ad nos pertinet, tamen propter eius
ingenij magnitudinem uellem) quonam modo istos
philosophos ferre possemus; qui nunc, cum ille
damnatus est nullam aliam ob culpam, nisi propter
dicendi inscitiam, tamen a se oportere dicunt peti
praecepta dicendi? quibuscum ego non pugno, u-
trum sit melius, aut uerius: tantum dico, et aliud
illud esse atque hoc, & hoc sine illo summum esse
posse. Nam quod ius ciuile, Crasse, tam uehemen-
ter amplexus es: uideo, quid egeris, & tum,
cum dicebas, uidebam. primum Scaeuolae te de-
disti; quem omnes amare meritissimo pro eius exi-
mia suauitate debemus: cuius artem cum indo-
tatam esse, atque incommutatam, & incomptam
uideres; uerborum eam dote locupletasti, & or-
nasti. deinde, quod in ea tu plus operae, laborisq.
consumpseras, cum eius studij tibi & hortator,
& magister esset domi; ueritus es, nisi istam ar-
tem

tem oratione exaggerasses, ne operam perdidisses. Sed ego ne cum ista quidem arte pugno. sit sane tanta, quantam tu illam esse uis: etenim sine controuersia & magna est, & late patet, & ad multos pertinet, et summo in honore semper fuit: et clarissimi ciues ei studio etiam hodie praesunt. sed uide, Crasse, ne dum nouo & alieno ornatu uelis ornare iuris ciuiliis scientiam, suo quoque eam, concesso & tradito, spolies, atque denudes. Nam si ita diceres; qui iurisconsultus esset, esse eum oratorem; itemq. qui esset orator, iuris eundem esse consultum: praeclaras duas artes constitueres, atque inter se pares, & eiusdem socias dignitatis. nunc uero iurisconsultum sine hac eloquentia, de qua quaerimus, fateris esse posse, fuisseq. plurimos: oratorem negas, nisi illam scientiam assumpserit, esse posse. ita & tibi iurisconsultus ipse per se nihil, nisi leguleius quidam cautus, & acutus, praeco actionum, cantor formularum, auceps syllabarum. sed quia saepe utitur orator subsidio iuris in causis; ideo istam iuris scientiam eloquentiae tamquam ancillulam, pedisequamq. adiunxisti. Quod uero impudentiam admiratus es eorum patronorum, qui aut, cum parua nescirent, magna profiterentur; aut ea, quae maxima essent in iure ciuili, tractare auderent in causis, cum ea nescirent, numquamq. didicissent: utriusque rei facilis est, & prompta defensio. Nam neque illud est mirandum,

doctor uicchio

dum, qui, quibus uerbis coemptio fiat, nesciat, eundem eius mulieris, quae coemptionem fecerit, causam posse defendere: nec, si parui nauigij, & magni eadem est in gubernando scientia, iccirco qui, quibus uerbis hercisci oporteat, nesciat, idem herciscundae familiae causam agere non possit. Nam quod maximas centumuirales causas in iure positas protulisti: quae tandem earum causa fuit, quae ab homine eloquenti, iuris imperito, non ornatissime potuerit dici? quibus quidem in causis omnibus, sicut in ipsa M. Curii, quae abs te nuper est dicta, & in C. Hostilij Mancini controuersia, atque in eo puero, qui ex altera natus erat uxore non remisso nuncio superiori, fuit inter peritissimos homines summa de iure dissensio. Quaero igitur, quid adiuerit oratorem in his causis iuris scientia; cum hic iurisconsultus superior fuerit discessurus, qui esset non suo artificio, sed alieno, hoc est non iuris scientia, sed eloquentia sustentatus? Equidem hoc saepe audiui: cum aedilitatem P. Crassus peteret; eumque maior natu, etiam consularis Ser. Galba affectaretur, quod Crassi filiam Caio filio suo despondisset; accessisse ad Crassum consulendi causa quendam rusticum, qui cum Crasso seduxisset; atque ad eum retulisset; responsumque ab eo uerum magis, quam ad suam rem accommodatum abstulisset: ut eum tristem Galba uidit, nomine appellauit; quaesivitque, qua de re ad Crassum retulisset.

diuidere

*non iurista
to il primo
ritale*

*merato da
part
lauendo
rimesso a
li*

set. ex quo ut audiuit; commotumq. ut uidit hominem: suspensio, inquit, animo, & occupato Crassum tibi respondisse uideo. deinde ipsum Crassum manu prehendit: & Heus tu, inquit, quid tibi in mentem uenit ita respondere? tum illi fidenter homo peritissimus confirmare, ita se rem habere, ut respondisset; nec dubium esse posse. Galba autem alludens uarie & copiose multas similitudines afferre, multa q. pro aequitate contra ius dicere: atque illum, cum differendo par esse non posset, (quamquam fuit Crassus in numero disertorum, sed par Galbae nullo modo) ad auctores confugisse; & id, quod ipse diceret, & in P. Mucij fratris sui, libris, & in Sex. Aelii commentarijs scriptum protulisse; ac tamen concessisse, Galbae disputationem sibi probabilem, & prope ueram uideri. Attamen quae causae sunt eiusmodi, ut de earum iure dubium esse non possit, omnino in iudicium uocari non solent. Num quis eo testamento, quod paterfamilias ante fecit, quam ei filius natus, est, hereditatem petit? nemo: quia constat agnascendo rumpi testamentum. ergo in hoc genere iuris iudicia nulla sunt. Licet igitur impune oratori omnem hanc partem iuris in controuersijs ignorare: quae pars sine dubio multo maxima est. In eo autem iure, quod ambigitur inter peritissimos, non est difficile oratori, eius partis, quamcunque defendet, auctorem aliquem inuenire, a quo cum amentatas hastas acceperit,

ip-

DE ORATORE

4 ipse eas oratoris lacertis, uiribusq. torquebit.
 Nisi uero (bona uenia huius optimi uiri dixe-
 rim) tu libellis, aut praeceptis soceri tui causam
 M'. Curij defendisti, non arripuisti patrocinium
 aequitatis, & defensionem testamentorum, ac
 uoluntatis mortuorum. ac mea quidem sententia
 (frequens enim te audiui, atque affui) multo
 maiorem partem sententiarum sale tuo, & lepo-
 re, & politissimis facetijs pellexisti: cum & illud
 nimium acumen illuderes; & admirarere inge-
 nium Scaeuolae, qui excogitasset nasci prius opor-
 tere, quam emori; cumq. multa colligeres & ex
 legibus, & ex senatusconsultis, & ex uita, ac
 sermone communi non modo acute, sed etiam ridi-
 cule, ac facete; ubi si uerba, non rem, sequere-
 mur, confici nihil possit. itaque hilaritatis ple-
 num iudicium, ac laetitiae fuit. In quo quid tibi
 iuris civilis exercitatio profuerit, non intelligo:
 dicendi certe uis egregia, summa festiuitate &
 uenustate coniuncta, profuit. Ipse ille Mucius,
 paterni iuris defensor, & quasi patrimonij pro-
 puginator sui, quid in illa causa, cum contrate
 diceret, attulit, quod de iure ciuili depromptum
 uideretur? quam legem recitauit, quid patefecit
 dicendo, quod fuisset imperitis occultius? nempe
 eius omnis oratio uersata est in eo, ut scriptum plu-
 rimum ualere oportere defenderet. at in hoc gene-
 re pueri apud magistros exercentur omnes; cum
 in eiusmodi causis alias scriptum, alias aequita-
 tem

tem defendere docentur. Et credo in illa militis
caussa si tu aut heredem, aut militem defendisses;
ad Hostilianas te actiones, non ad tuam uim, &
oratoriam facultatem, contulisses. tu uero uel,
si testamentum defenderes, sic ageres, ut omne
omnium testamentorum ius in eo iudicio positum
uideretur: uel, si causam ageres militis, patrem
eius, ut soles, dicendo a mortuis excitasses, sta-
tuisses ante oculos: complexus esset filium, flensq.
eum centumuiris commendasset: lapides meher-
cule omnes flere, ac lamentari coegisses: ut totum
illud, VTI LINGVA NVNC VPASSIT, non
in XII tabulis, quas tu omnibus bibliothecis an-
teponis, sed in magistri carmine scriptum uide-
retur. Nam quod inertiam accusas adolescen-
tium, qui istam artem primum facillimam non
ediscant: haec quam sit facilis, illi uiderint, qui
eius artis arrogantia, quasi difficillima sit, ita
subnixi ambulant: deinde etiam tu ipse uideris,
qui eam artem facilem esse dicis, quam concedis
adhuc artem omnino non esse, sed aliquando, si
quis aliam artem didicerit, ut hanc artem effice-
re possit, tum esse illam artem futuram. Deinde,
quod sit plena delectationis: in qua tibi remit-
tunt omnes istam uoluptatem, & ea se carere pa-
tiuntur: nec quisquam est eorum, qui, si iam sit
ediscendum sibi aliquid, non Teucrum Pacuuij
malit, quam Manilianas uenalium uendendorum
leges ediscere. Tu autem, quod amore patriae

cen-

DE ORATORE

censes nos nostrorum maiorum inuenta nosse debere, non uides ueteres leges aut ipsas sua uetustate consenuisse, aut nouis legibus esse sublatas. Quod uero uiros bonos iure ciuili fieri putas, quia legibus et praemia proposita sint uirtutibus, & supplicia uitij: equidem putabam uirtutem hominibus, si modo tradi ratione possit, instituyendo, & persuadendo, non minis, & ui, ac metu, tradi. nam ipsum quidem illud, etiam sine cognitione iuris, quam sit bellum cauere malum, scire possumus. De me autem ipso, cui uni tu concedis, ut sine ulla iuris scientia tamen causis satisfacere possim: tibi hoc, Crasse, respondeo; neque me unquam ius ciuile didicisse; neque tamen in ijs causis, quas in iure possem defendere, unquam istam scientiam desiderasse. aliud est enim, esse artificem cuiusdam generis, atque artis: aliud, in communi uita, & uulgari hominum consuetudine non hebetem, nec rudem. Cui nostrum non licet fundos nostros obire, aut res rusticas uel fructus causa, uel delectationis inuisere? tamen nemo tam sine oculis, tam sine mente uiuit, ut, quid sit sementis, ac messis, quid arborum putatio, ac uitium, quo tempore anni, aut quo modo ea fiant, omnino nesciat. num igitur, si cui fundus inspiciendus, aut si mandandum aliquid procuratori de agricultura, aut imperandum uillico sit, Magonis Carthaginensis sunt libri perdiscendi; an hac communi intelligentia contenti esse possumus?

mus? Cur ergo non ijdem in iure ciuili, praeser-
 tim cum in causis, & in negotijs, & in foro
 conteramur, satis instructi esse possimus ad hoc
 dumtaxat, ne in nostra patria peregrini, atque
 aduenae esse uideamur? Ac si iam sit causa ali-
 qua ad nos delata obscurior; difficile, credo, sit
 cum hoc Scaenola communicare: quamquam ipsi
 omnia, quorum negotium est, consulta ad nos,
 & exquisita deferunt. An uero, si de re ipsa, si
 de finibus, cum in rem praesentem non uenimus,
 si de tabulis, & praescriptionibus controuersia
 est, contortas res, & saepe difficiles necessario
 perdiscimus: si leges nobis, aut si hominum peri-
 torum responsa cognoscenda sunt; ueremur, ne ea,
 si ab adolescentia iuri ciuili minus studuerimus,
 non queamus cognoscere? Nihil ne igitur prodest
 oratori iuris ciuilis scientia? non possum negare
 prodesse ullam scientiam, ei praesertim, cuius elo-
 quentia copia rerum debeat esse ornata; sed mul-
 ta, & magna, & difficilia sunt ea, quae sunt
 oratori necessaria: ut eius industriam in plura stu-
 dia distrahi nolim. Quis neget, opus esse oratori
 in hoc oratorio motu, statuq. Roscij gestum, &
 uenustatem? tamen nemo suaserit studiosis dicen-
 di adolescentibus, in gestu discendo histrionum
 more elaborare. Quid est oratori tā necessarium,
 quam uox? tamen, me auctore, nemo dicendi stu-
 diosus Graecorum more et tragoedorum uoci ser-
 uiet:

come io giurisco

DE ORATORE

uiet: qui & annos complures sedentes declamant; & quotidie, antequam pronuncient, uocem cubantes sensim excitant; eandemq. cum egerunt, sedentes ab acutissimo sono usque ad grauissimum sonum recipiunt, & quasi quodam modo colligunt. hoc nos si facere uelimus; ante condemnentur ij, quorum causas receperimus, quam toties, quoties praescribitur, Paeanem, aut Munionem citarimus. quod si in gestu, qui multum oratorem adiuvat, & in uoce, quae una maxime eloquentiam uel commendat, uel sustinet, elaborare nobis non licet; at tantum in utroque assequi possumus, quantum in hac acie quotidiani muneris spatij nobis datur: quanto minus est ad iuris ciuilis perdiscendi occupationem descendendum? quod & summatim percipi sine doctrina potest; & hanc habet ab illis rebus dissimilitudinem; quod uox, & gestus subito sumi, & aliunde arripi non potest; iuris utilitas ad quamque causam quamuis repente uel a peritis, uel de libris depromi potest. itaque illi disertissimi homines ministros habent in causis iuris peritos, cum ipsi sint peritissimi, eos, qui, ut abs te paullo ante dictum est, *παραγματολόγοι* uocantur. in quo nostri omnino melius multo; quod clarissimorum hominum auctoritate leges, & iura tecta esse uoluerunt. sed tamen non fugisset hoc Graecos homines, si ita necesse esse arbitrati essent, oratorem ipsum erudiri in iure ciuili, non pragmaticum adiutorem dare.

re.

re. Nam quod dicis senectutem a solitudine uindicari iuris ciuilis scientia: fortasse etiam pecuniae magnitudine: sed nos, non quid nobis utile, uerum quid oratori necessarium sit, quaerimus. quamquam (quoniam multa ad oratoris similitudinem ab uno artifice sumimus) solet idem Roscius dicere, se, quo plus sibi aetatis accederet, eo tardiores tibicinis modos, & cantus remissiores esse facturum. quod si ille adstrictus certa quadam numerorum moderatione, et pedum, tamen aliquid ad requiem senectutis excogitat: quanto facilius nos non laxare modos, sed totos mutare possumus? Neque enim hoc te, Crasse, fallit, quam multa sint, & quam uaria genera dicendi; et quod haud sciam an tu primus ostenderis, qui iamdiu multo dicis remissius, & lenius, quam solebas: neque minus haec tamen tua grauissimi sermonis lenitas, quam illa summa uis, & contentio, probatur: multiq. oratores fuerunt, ut illum Scipionem audimus, & Laelium, qui omnia sermone conficerent paullo intentiore, numquam, ut Ser. Galba, lateribus, aut clamore contenderent. quod si iam hoc facere non poteris, aut noles: ueris, ne tua domus, talis & uiri, & ciuis, si a litigiosis hominibus non colatur, a ceteris deseratur? Equidem tantum absum ab ista sententia; ut non modo non arbitrer subsidium senectutis in eorum, qui consultum ueniant, multitudine esse ponendum; sed tamquam portum aliquem exspe

Etern

DE ORATORE

Item istam, quam tu times, solitudinem. Subsidiū enim bellissimum existimo esse senectuti otii. Reliqua uero, etiam si adiuant; historiam dico, & prudentiam iuris publici, & antiquitatis iter, & exemplorum copiam; si quando opus erit, a uiro optimo, & istis rebus instructissimo, familiarimeo, Longo mutuabor. neque repugnabo, quo minus, id quod modo hortatus es, omnia legant, omnia audiant, in omni recto studio, atque humanitate uersentur. sed mehercule non ita multum spatij mihi habere uidentur; si modo ea facere, & persequi uolent, quae a te, Crasse, praecepta sunt; qui mihi prope etiam nimis duras leges imponere uisus es huic aetati, sed tamen ad id, quod cupiunt, adipiscendum prope necessarias. nam et subitae ad propositas causas exercitationes, & accuratae & meditatae commentationes, ac stylus ille tuus, quem tu uere dixisti perfectorem dicendi esse, ac magistrum, multi sudoris est: & illa orationis suae cum scriptis alienis comparatio, & de alieno scripto subita, uel laudandi, uel uituperandi, uel comprobandi, uel refellendi causa, disputatio, non mediocris contentionis est uel ad memoriam, uel ad imitandum. Illud uero fuit horribile: quod, mehercule uereor, ne maiorem uim ad deterrendum habuerit, quam ad cohortandum. uoluisti enim in suo genere unumquēque nostrum quasi quendam esse Roscium: dixisti que, non tam ea, quae recta essent, probari, quam, quae pra-

ua

ua sunt, fastidijs adhaerescere. quod ego non tam fastidiose in nobis, quam in histrionibus, spectari puto. itaque nos raucos saepe attentissime audiri uideo: tenet enim res ipsa, atque caussa: at Aesopum, si paulum irraucuerit, explodi. a quibus enim nihil praeter uoluptatem aurium quaeritur; in ijs offenditur, simul atque imminuitur aliquid de uoluptate. in eloquentia autem multa sunt, quae teneant: quae si omnia summa non sunt, & pleraque tamen magna sunt; necesse est ea ipsa, quae sunt, mirabilia uideri. Ergo, ut ad primum illud reuertar: sit orator nobis is, qui, ut Crassus descripsit, acommodate ad persuadendum possit dicere: is autem concludatur in ea, quae sunt in usu ciuitatum uulgari, ac forensi; remotisq. ceteris studijs, quamuis ea sint ampla, atque praeclara, in hoc uno opere, ut ita dicam, noctes & dies urgeatur; imiteturq. illum, cui sine dubio summa uis dicendi conceditur, Atheniensem Demosthenem: in quo tantum studium fuisse, tantusq. labor dicitur, ut primum impedimenta naturae diligentia, industriaq. superaret: cumq. ita balbus esset, ut eius ipsius artis, cui studeret, primam litteram non posset dicere; perfecit meditando, ut nemo planius eo locutus putaretur. deinde, cum spiritus eius esset angustior, tantum, continenda anima, in dicendo est affecutus, ut una continuatione uerborum, id quod eius scripta declarant, binae ei contentiones uocis, & remissio

G nes

*nutrire
et fiato*

DE ORATORE

nes continerentur : qui etiam , ut memoriae pro-
ditum est , coniectis in os calculis , summa uoce
uersus multos uno spiritu pronunciare consuesce-
bat ; neque id consistens in loco , sed inambulans ,
atque ascensu ingrediens arduo . Hisce ego co-
hortationibus , Crasse , ad studium , & ad labo-
rem incitandos iuuenes uehementer assentior : ce-
tera , quae collegisti ex uarijs , & diuersis studijs ,
& artibus , tametsi ipse es omnia consecutus , ta-
men ab oratoris proprio officio , atque munere se-
iuncta esse arbitror . Haec cum Antonius di-
xisset ; sane dubitare uisus est Sulpicius , & Cot-
ta , utrius oratio propius ad ueritatem uideretur
accedere . Tum Crassus . Operarium nobis quen-
dam , Antoni , oratorem facis : atque baud scio
an aliter sentias , & utare tua illa mirifica ad re-
fellendum consuetudine ; qua tibi nemo unquam
praeſtitit : cuius quidem ipsius facultatis exerci-
tatio oratorum propria est , sed iam in philosopho-
rum consuetudine uersatur , maximeq. eorum ,
qui de omni re proposita in utramque partem so-
lent copiosissime dicere . Verum ego non solum ar-
bitrabar , his praesertim audientibus , a me in-
formari oportere , qualis esse posset is , qui habi-
taret in subsellijs ; neque quidquam amplius affer-
ret , quam quod caussarum necessitas postularet :
sed maius quiddam uidebam , cum censebam ora-
torem , praesertim in nostra rep. nullius ornamen-
ti expertem esse oportere . Tu autem , quoniam
exiguus

*representa-
re agi
uult*

exiguus quibusdam finibus totum oratoris munus circumdediti, hoc facilius nobis expones ea, quae abs te de officijs, praeceptisq. oratoris quae sita sunt: sed opinor secundum hunc diem: satis enim multa a nobis hodie dicta sunt. Nunc & Scaenola, quoniam in Tusculanum ire constituit, paulum requiescet, dum se calor frangat: & nos ipsi, quoniam id temporis est, ualitudini demus operam. Placuit sic omnibus. Tum Scaenola, Sane, inquit, uellem non constitui in Tusculanum me hodie uenturum esse Laelio: libenter audirem Antonium. & cum exurgeret, simul arridens, Neque enim, inquit, tam mihi molestus fuit, quod ius nostrum ciuile peruellit; quam iucundus, quod se id nescire confessus est.

*in stil
calor perda
le forte*

M. TVLLII CICERONIS
DE ORATORE
LIBER II.

AGNA, nobis pueris, Quinte frater,
M si memoria tenes, opinio fuit, L. Crassum non plus attigisse doctrinae, quam quantum prima illa puerili institutione potuisset; M. autem Antonium omnino omnis eruditionis expertem, atque ignarum fuisse. erantq. multi, qui quamquam non ita se rem habere arbitrarentur, tamen, quo facilius nos incensos studio discendi a

G 2 do-

DE ORATORE

doctrina deterrerent, libenter id, quod dixi, de illis oratoribus praedicarent: ut, si homines non eruditi summam essent prudentiam, atque incredibilem eloquentiam consecuti, inanis omnis noster esse labor, & stultum in nobis erudiendis patris nostri, optimi ac prudentissimi uiri, studium uideretur. quos tum, ut pueri, refutare domesticis testibus, patre, & C. Aculeone, propinquo nostro, & L. Cicerone patruo, solebamus; quod de Crasso pater, & Aculeo, quocum erat nostra ma-

Lia sors tertera, quem Crassus dilexit ex omnibus plurimam; & patruus, qui cum Antonio in Ciliciam profectus una decesserat, multa nobis de eius studio, doctrinaq. saepe narrauit. Cumq. nos eum

uigino

consobrinis nostris, Aculeonis filijs, & ea disceremus, quae Crasso placerent; & ab ijs doctoribus, quibus ille uteretur, erudiremur: etiam illud saepe intelleximus, cum essemus eiusmodi, quod uel pueri sentire poteramus; illum & graece sic loqui, nullam ut nosse aliam linguam uideretur; & doctoribus nostris ea ponere in percunctando, eaq. ipsum omni in sermone tractare, ut nihil esse ei nouum, nihil inauditum uideretur.

sapere

+ De Antonio uero, quamquam saepe ex humanissimo homine patruo nostro acceperamus, quem admodum ille uel Athenis, uel Rhodi se doctissimorum hominum sermonibus deditisset: tamen ipse adolescentulus, quantum illius ineuntis aetatis meae patiebatur pudor, multa ex eo saepe quae-

sui.

suu. Non erit profecto tibi, quod scribo, hoc nouum, (nam iam tum ex me audiebas) mihi illud, ex multis, uarijsq. sermonibus, nullius rei, quae quidem esset in ijs artibus, de quibus aliquid existimare possem, rudem, aut ignarum esse uisum. Sed fuit hoc in utroque eorum; ut Crassus non tam existimari uellet non didicisse, quam illa despicere, & nostrorum hominum in omni genere prudentiam Graecis anteferre. Antonius autem probabiliorem hoc populo orationem fore censebat suam, si omnino didicisse numquam putaretur. atque ita se uterque grauiorem fore, si alter contemnere, alter ne nosse quidem Graecos uideretur. Quorum consilium quale fuerit, nihil sane ad hoc tempus: illud autem est huius institutae scriptiois, ac temporis, neminem eloquentia non modo sine dicendi doctrina, sed ne sine omni quidem sapientia florere unquam, & praestare potuisse. Etenim ceterae fere artes se ipsae per se tuentur singulae: bene dicere autem, quod est scienter, & perite, & ornate dicere, non habet definitam aliquam regionem, cuius terminis septa teneatur. Omnia, quaecunque in hominum disceptationem cadere possunt, bene sunt ei dicenda, qui hoc se posse profitetur: aut eloquentiae nomen relinquendum est. Quare equidem & in nostra ciuitate, et in ipsa Graecia, quae semper haec summa duxit, multos & ingenijs, & magna laude dicendi sine summa rerum omniu

DE ORATORE

scientia fuisse fateor: talem uero existere eloquentiam, qualis fuerit in Crasso, & Antonio, non cognitis rebus omnibus, quae in tantam prudentiam pertinerent, tantamq. dicendi copiam, quanta in illis fuit, non potuisse confirmo. Quo etiam feci libentius, ut eum sermonem, quem illi quondam inter se de his rebus habuissent, mandarem litteris: uel ut illa opinio, quae semper fuisset, tolleretur, alterum non doctissimum, alterum plane indoctum fuisse: uel ut ea, quae existimarem a summis oratoribus de eloquentia diuinitus esse dicta, custodirem litteris, si ullo modo assequi, complectiq. potuissem: uel mehercule etiam ut laudem eorum, iam prope senescentem, quantum ego possem, ab obliuione hominum, atque a silentio uindicarem. nam si ex scriptis cognosci ipsi suis potuissent; minus hoc fortasse mihi esse putassem laborandum: sed cum alter non multum, quod quidem extaret, & id ipsum adolescens, alter nihil admodum scripti reliquisset; deberi hoc a me tantis hominum ingenijs putavi; ut, cum etiam nunc uiuam illorum memoriam teneremus, hanc immortalem redderem, si possem. quod hoc etiam spe aggredior maiore ad probandum; quia non de Ser. Galbae, aut C. Carbonis eloquentia scribo aliquid; in quo liceat mihi fingere, si quid uelim, nullius memoria iam resellente: sed edo haec ijs cognoscenda, qui eos ipsos, de quibus loquor, saepe audierunt; ut duos summos uiros ijs, qui
neu-

neutrum illorum uiderint, eorum, quibus ambo illi oratores cogniti sint, uiuorum & praesentium memoria teste commendemus. Nec uero te, carissime frater, atque optime, rhetoricis nunc quibusdam libris, quos tu agrestes putas, insequor ut erudiam. quid enim tua potest oratione aut subtilius, aut ornatius esse? sed quoniam siue iudicio, ut soles dicere; siue, ut ille pater eloquentiae de se Isocrates scripsit ipse, pudore a dicendo, & timiditate ingenua quadam refugisti; siue, ut ipse iocari soles, unum putasti satis esse non modo in una familia rhetorem, sed paene in tota ciuitate: non tamen arbitror tibi hos libros in eo fore genere, quod merito propter eorum, qui de dicendi ratione disputarunt, ieiunitatem bonarum artium possit illudi. nihil enim mihi quidem uidetur in Crassi, et Antonij sermone esse praeteritum, quod quisquam a summis ingenijs, acerrimis studijs, optima doctrina, maximo usu cognosci, ac percipi potuisse arbitraretur. quod tu facillime poteris iudicare; qui prudentiam, rationemque dicendi per te ipsum, usum autem per nos percipere uoluisti. Sed quo citius hoc, quod suscepimus, non mediocre munus conficere possimus; omissa nostra oratione, ad eorum, quos proposuimus, sermonem, disputationemque ueniamus. Postero igitur die, quam illa erant acta, hora fere secunda, cum etiam tum in lecto Crassus esset, & apud eum Sulpicius sederet; Antonius autem inambularet cum Cotta

DE ORATORE

in porticu; repente eo Q. Catulus senex cum C. Iulio fratre uenit: quod ubi audiuit, commotus Crassus surrexit: omnesq. admirati, maiorem aliquam esse causam eorum aduentus suspicati sunt. qui cum inter se, ut ipsorum usus ferebat, amicissime consalutassent; quid uos tandem, Crassus, numquidnam, inquit, noui? Nihil sane, inquit Catulus: etenim uides esse ludos: sed uel tu nos ineptos licet, inquit, uel molestos putes. cum ad me in Tusculanum, inquit, heri uesperu uenisset Caesar de Tusculano suo; dixit mihi, a se Scaeuolam hinc euntem esse conuentum, ex quo mira quaedam se audisse dicebat: te, quem ego toties omni ratione tentans ad disputandum elicere non potuisssem, permulta de eloquentia cum Antonio disseruisse, & tamquam in schola prope ad Graecorum consuetudinem disputasse. ita me frater exorauit, me ipsum non quidem a studio audiendi nimis abhorrentem, sed mehercule uerentem tamen, ne molesti uobis interueniremus, ut huc secum uenirem. Etenim Scaeuolam ita dicere aiebat, bonam partem sermonis in hunc diem esse dilatatam. hoc si tu cupidius factum existimas, Caesari attribues: si familiarius, utrique nostrum. nos quidem, nisi forte molesti interuenimus, uenisse delectat. Tum Crassus. Equidem, quaecunque causa uos huc attulisset, laetarer, cum apud me uiderem homines mihi carissimos, & amicissimos: sed tamen, uere dicant, quaeuis mallem

lem fuisset, quam ista, quam dicis. ego enim (ut, quemadmodum sentio, loquar) numquam mihi minus, quam hesterno die, placui: magis adeo id facilitate, quam alia ulla culpa mea, contigit: qui dum obsequor his adolescentibus, me senem esse sum oblitus; feci quod, ne adolescens quidem feceram, ut ijs de rebus, quae doctrina aliqua continerentur, disputarem. Sed hoc tamen cecidit mihi peropportune, quod, transactis iam meis partibus, ad Antonium audiendum uenistis.

Tum Caesar, Equidem, inquit, Crasse, ita sum cupidus te in illa longiore, ac perpetua disputatione audiendi, ut, si id mihi minus cōtingat, uel hoc sim quotidiano tuo sermone contentus. itaque experiar equidem illud, ut ne Sulpicius, familiaris meus, aut Cotta plus, quam ego, apud te ualere: & te exorabo profecto, ut mihi quoque, & Catulo tuae suauitatis aliquid impertias. sin tibi id minus libebit: non te urgebo; neque committam, ut, dum uereare ne tu sis ineptus, me esse iudices. Tum ille, Ego mehercule, inquit, Caesar, ex omnibus latinis uerbis huius uerbi uim uel maximam semper putau. quem enim nos ineptum uocamus, is mihi uidetur ab hoc nomen habere dictum, quod non sit aptus: idque in sermonis nostri consuetudine perlate patet. nam qui aut, tempus quid postulet, non uidet; aut plura loquitur; aut se ostentat; aut eorum, quibuscum est, uel dignitatis, uel commodi rationem non habet; aut denique

no aptus

DE ORATORE

nique in aliquo genere aut inconcinnus, aut multus est; is ineptus dicitur. hoc uitio cumulata est eruditissima illa Graecorum natio: itaque, quod uim huius mali Graeci non uident, ne nomen quidem ei uitio imposuerunt. ut enim quaeras omnia; quo modo Graeci ineptum appellent, non reperies. Omnium autem ineptiarum, quae sunt innumerabiles, haud scio an ulla sit maior, quam, ut illi solent, quocunque in loco, quoscunque inter homines uisum est, de rebus aut difficillimis, aut non necessarijs argutissime disputare. hoc nos ab istis adolescentibus facere inuiti, & recusantes heri coacti sumus. Tum Catulus, Ne Graeci quidem, inquit, Crasse, qui in ciuitatibus suis clari & magni fuerunt, sicuti tu es, nosq. omnes in nostra rep. uolumus esse, horum Graecorum, qui se inculcant auribus nostris, similes fuerunt; nectamen in otio sermones huiusmodi, disputationesq. fugiebant. Ac si tibi uidentur, qui temporis, qui loci, qui hominum rationem non habent, inepti, sicut debent uideri: num tandem aut locus hic non idoneus uidetur, in quo porticus haec ipsa, ubi inambulamus, & palaestra, & tot locis sessiones, gymnasiorum, & graecarum disputationum memoriam quodammodo commouent: aut importunum tempus in tanto otio; quod & raro datur, & nunc peroptato nobis datum est: aut homines ab hoc genere disputationis alieni; qui omnes ij sumus, ut sine
his

*L. Fañs sen.
line.*

his studijs nullam uitam esse ducamus? Omnia ista, inquit Crassus, ego alio modo interpretor; qui primum palaestram, & sedes, & porticus, etiam ipsos, Catule, Graecos exercitationis & delectationis causa, non disputationis, inuenisse arbitror. nam & saeculis multis ante gymnasia inuenta sunt, quam in his philosophi garrere coeperunt: & hoc ipso tempore cum omnia gymnasia philosophi teneant, tamen eorum auditores discum audire, quam philosophum, malunt. qui simul ut increpuit; in media oratione de maximis rebus, & grauissimis disputantem philosophum omnes unctionis causa relinquunt. ita leuissimam delectationem grauissimae, ut ipsi ferunt, utilitati anteponunt. Otium autem quod dicis esse, assentior: uerum otij fructus est non contentio animi, sed relaxatio. Saepe ex socero meo audiui, cum is diceret, socerum suum Laelium semper ferre cum Scipione solitum rusticari; eosq. incredibiliter repuerascere esse solitos, cum rus ex urbe tamquam ex uinculis euolauissent. Non audeo dicere de talibus uiris: sed tamen ita solet narrare Scaeuola, conchas eos, & umbilicos ad Caietam, & ad Lucrinum legere consuesse, & ad omnem animi remissionem, ludumq. descendere. Sic enim se res habet; ut, quemadmodum uolucres uidemus procreationis, atque utilitatis suae causa fingere & construere nidos, easdem autem, cum aliquid effecerint, leuandi laboris sui causa pas-

sim

*L. C. Catullus
de
re
re*

DE ORATORE

sim ac libere, solutas opere, uolitare: sic nostri animi, forensibus negotijs, atque urbano opere defessi, gestiunt, ac uolitare cupiunt uacui cura, atque labore. itaque illud, quod ego in caussa Curiana Scaeuolae dixi, non dixi secus, ac sentiebam. Nam si, inquam, Scaeuola, nullum erit testamentum recte factum, nisi quod tu scripseris: omnes ad te ciues cum tabulis ueniemus: omnium testamenta tu scribes unus. quid igitur, inquam? quando ages negotium publicum? quando amicorum? quando tuum? quando denique nihil ages? Tum illud addidi. mihi enim liber esse non uideatur, qui non aliquando nihil agit. in qua permaneo, Catule, sententia: meque, cum huc ueni, hoc ipsum, nihil agere, & plane cessare, deletat. Nam quod addidisti tertium; uos eos esse, qui uitam insuauem sine his studijs putaretis: id me non modo non hortatur ad disputandum, sed etiam deterret. Nam ut C. Lucilius, homo doctus, & perurbanus, dicere solebat, ea, quae scriberet, neque ab indoctissimis, neque ab doctissimis legi uelle; quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse, quam ipse: quo etiam scripsit; Persium non curo legere; (hic enim fuit, ut noramus, omnium fere nostrorum hominum doctissimus) Laelium Decimum uolo; quem cognouimus uirum bonum, & non illiteratum, sed nihil ad Persium: sic ego, si iam mihi disputandum sit de his nostris studijs; nolim equidem apud

TH-

rusticos, sed multo minus apud uos. malo enim non intelligi orationem meam, quam reprehendi.

Tum Caesar, Equidem, inquit, Catule, iam mihi uideor nauasse operam, quod huc uenerim: nam haec ipsa recusatio disputationis, disputatio quaedam fuit mihi quidem periucunda. Sed cur impedimus Antonium? cuius audio esse partes, ut de tota eloquentia differat: quemq. iam dudum & Cotta, & Sulpicius expectant. Ego uero, inquit Crassus, neque Antonium uerbum facere patiar; & ipse obmutescam, nisi prius a uobis impetraro. Quidnam, inquit Catulus? Ut hic sitis hodie. Tum, cum ille dubitaret, quod ad fratrem promiserat; ego, inquit Iulius, pro utroque respondeo: sic faciemus: atque ista quidem condicione, uel ut uerbum nullum faceres, me teneres. Hic Catulus arrisit: & simul, Praecisa, inquit, mihi quidem dubitatio est: quoniam neque domi imperaram; & hic, apud quem eram futurus, sine mea sententia tam facile promisit.

Tum omnes oculos in Antonium coniecerunt: & ille, Audite uero, audite, inquit: hominem enim audietis de schola, atque a magistro, & graecis litteris eruditum. & eo quidem loquor confidentius, quod Catulus auditor accessit; cui non solum nos Latini sermonis, sed etiam Graeci ipsi solent suae linguae subtilitatem, elegantiamq. concedere. Sed tamen, quoniam hoc totum, quidquid est, siue artificium, siue studium

pendere Gen
il tempo

se non mi fa-
reth una
gratia

DE ORATORE

Adm. vi. 2. 2.
p. 622r

dicendi, nisi accessit os, nullum potest esse: docebo uos, discipuli, id, quod ipse non didici, quid de omni genere dicendi sentiam. Hic postea quam arriserunt, Res mihi uidetur esse, inquit, facultate praeclara, arte mediocris. ars enim earum rerum est, quae sciuntur: oratoris autem omnis actio opinionibus, non scientia, continetur. nam & apud eos dicimus, qui nesciunt: & ea dicimus, quae nescimus ipsi. itaque & illi alias aliud iisdem de rebus & sentiunt, & iudicant: & nos contrarias saepe causas dicimus: non modo ut Crassus contra me dicat aliquando, aut ego contra Crassum; cum alterutri necesse sit falsum dicere: sed etiam ut uterque nostrum eadem de re alias aliud defendat; cum plus uno uerum esse non possit. Vt igitur in eiusmodi re, quae mendacio nixa sit, quae ad scientiam non saepe perueniat, quae opiniones hominum, & saepe errores aucupetur, ita dicam; si causam putatis esse, cur audiat. Nos uero, & ualde quidem, Catulus inquit, putamus, atque eo magis, quod nulla mihi ostentatione uideris esse usurus. exorsus es enim uon gloriose magis, ut tu putas, a ueritate, quam a nescio qua dignitate. Vt igitur de ipso genere sum confessus, inquit Antonius, artem esse non maximam: sic illud affirmo, praecepta posse quaedam dari peracuta ad pertractandos animos hominum, & ad captandas eorum uoluntates. huius rei scientiam si quis uolet magnam

Ignam quandam artem esse dicere, non repugna-
bo. etenim, cum plerique temere, ac nulla ratio-
ne causas in foro dicant; non nulli autem pro-
pter consuetudinem aliquam callidius id faciant:
non est dubium, quin, si quis animaduernerit,
quid sit, quare alij melius, quam alij, dicant,
id possit notare. ergo id qui toto in genere fece-
rit, is si non plane artem, at quasi artem quan-
dam inuenerit. Atque utinam, ut mihi illa ui-
dere uideor in foro, atque in causis; ita nunc,
quemadmodum ea reperirentur, possim uobis ex-
ponere. Sed de me uidero: nunc hoc propono, quod
mihi persuasi: quamuis ars non sit, tamen nihil
esse profecto oratore praeclarius. nam ut usum di-
cendi omittam, qui in omni pacata, & libera ci-
uitate dominatur: tanta oblectatio est in ipsa fa-
cultate dicendi, ut nihil hominum aut auribus,
aut mentibus iucundius percipi possit. quis enim
cantus moderata orationis pronuntiatione dul-
cior inueniri potest? quod carmen artificiosa uer-
borum conclusionem aptius? qui actor in imitanda,
quam orator in suscipienda ueritate, iucundior?
quid autem subtilius, quam acutae, erebraeq. sen-
tentiae? quid admirabilius, quam res splendore il-
lustrata uerborum? quid plenius, quam omni re-
rum genere cumulata oratio? neque enim ulla non
propria oratoris est res, quae quidem ornate dici,
grauiterq. debeat. Huius est in dando consilio de
maximis rebus cum dignitate explicata senten-
tia:

DE ORATORE

tia: eiusdem & languentis populi incitatio, & effraenati moderatio. eadem facultate fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem uocatur. quis cohortari ad uirtutem ardentius? quis a uitijs acrius reuocare? quis uituperare improbos asperius? quis laudare bonos ornatius? quis cupiditatem uehementius frangere accusando potest? quis maerorem leuare mitius consolando? Historia uero, testis temporum, lux ueritatis, uita memoriae, magistra uitae, nuncia uetustatis, qua uoce alia, nisi oratoris, immortalitati commendatur? Nam si qua est ars alia, quae uerborum aut faciendorum, aut deligendorum scientiam profiteatur; aut si quisquam dicitur, nisi orator, formare orationem, eamque uariare, & distinguere quasi quibusdam uerborum, sententiarumque insignibus; aut si uia ulla, nisi ab hac una arte, traditur aut argumentorum, aut sententiarum, aut denique descriptionis, atque ordinis: fateamur aut hoc, quod haec ars profiteatur, alienum esse, aut cum aliqua alia arte esse commune. sed si in hac una est ea ratio, atque doctrina: non, si qui aliarum artium bene locuti sunt, eo minus id est huius unius proprium: sed ut orator de ijs rebus, quae ceterarum artium sunt, si modo eas cognorit, ut heri Crassus dicebat, potest dicere; sic ceterarum artium homines ornatius illa sua dicunt, si quid ab hac arte didicerunt. neque enim, si de rusticis rebus agricola quispiam, aut etiam, id quod multi, medicus de

de morbis, aut de pingendo pictor aliquis diserte
dixerit, aut scripserit, iccirco illius artis putanda
sit eloquentia: in qua, quia uis magna est in homi-
num ingenijs, eo multi etiam sine doctrina aliquid
omnium generum, atque artium consequuntur.
sed quod cuiusque sit proprium, etsi ex eo iudica-
ri potest, cum uideris quid quaeque doceat: tamen
hoc certius nihil esse potest, quam quod omnes
artes aliae sine eloquentia suum munus praestare
possunt; orator sine ea nomen suum obtinere non
potest: ut ceteri, si disertis sint, aliquid ab hoc ha-
beant; hic, nisi domesticis se instruxerit copijs, a-
liunde dicendi copiam petere non possit. Tum Ca-
tulus, Etsi, inquit, Antoni, minime impediendus est
interpellatione iste cursus orationis tuae: pati-
ere tamen, mihiq. ignoscas: non enim possum, quin
exclamem, ut ait ille in Trinummo: ita mihi uim
oratoris tum exprimere subtiliter uisus es, tum
laudare copiosissime: quod quidem eloquentem uel
optime facere oportet, ut eloquentiam laudet: de-
bet enim ad eam laudandam ipsam illam adhibe-
re, quam laudat. sed perge porro. tibi enim assen-
tior, uestrum esse hoc totum, diserte dicere; idq.
si quis in alia arte faciat, eum assumpto aliunde
uti bono, non proprio, nec suo. At Crassus,
Nox te, inquit, nobis, Antoni, expoliuit, ho-
minemq. reddidit: nam hesterno sermone unius cu-
iusdam operis, ut ait Caecilius, remigem aliquem,
aut baiulum nobis oratorem descripseras, inopem
H quendam

DE ORATORE

ributare

quendam humanitatis, atque inurbanum. Tum
 Antonius, Heri enim, inquit, hoc mihi propo-
 sueram; ut, si te refellissem, hos a te discipulos ab-
 ducerem: nunc, Catulo audiente, & Caesare,
 uideor debere non tam pugnare tecum, quam, quid
 ipse sentiam, dicere. Sequitur igitur, quoniam
 nobis est hic, de quo loquimur, in foro, atque in
 oculis civium constituendus; ut uideamus, quid
 ei negotij demus, cuique cum muneri uelimus esse
 praepositum. Nam Crassus heri, cum uos, Ca-
 tule, & Caesar, non adessetis, posuit breuiter in
 artis distributione idem, quod Graeci plerique po-
 suerunt; neque sane, quid ipse sentiret, sed quid
 ab illis diceretur, ostendit: duo prima genera quae-
 stionum esse, in quibus eloquentia uersaretur, u-
 num infinitum, alterum certum. infinitum mihi
 uidetur id dicere, in quo aliquid generatim quae-
 reretur, hoc modo; expetenda ne esset eloquentia,
 expetendi ne honores: certum autem, in quo quid
 in personis, & in constitutare, & definita quae-
 reretur; cuiusmodi sunt, quae in foro, atque in ci-
 uium causis, disceptationibusque uersantur. ea mi-
 hi uidentur aut in lite ordinanda, aut in consilio
 dando esse posita. nam illud tertium, quod & a
 Crasso tactum est, &, ut audio, ille ipse Aristo-
 teles, qui haec maxime illustrauit, adiunxit, etiam
 si opus est, tamen minus est necessarium. Quid-
 nam, inquit Catulus? an laudationes? id enim ui-
 deo poni genus tertium. Ita, inquit Antonius:
 & in

*g. iudiciale
 de i. bera
 duo
 de mon
 filo*

& in eo quidem genere scio & me, & omnes, qui
 affuerunt, delectatos esse uehementer, cum abs te
 est Popillia, mater uestra, laudata: cui primum
 mulieri hunc honorem in nostra ciuitate tribu-
 tum puto. Sed non omnia, quaecunque loqui-
 mur, mihi uidentur ad artem, & ad praecepta es-
 se reuocanda. ex ijs enim fontibus, unde omnia
 ornatè dicendi praecepta sumentur, licebit etiam
 laudationem ornare, neque illa elementa desidera-
 re; quae ut nemo tradat; quis est, qui nesciat,
 quae sint in homine laudanda? positis enim ijs re-
 bus, quas Crassus in illius orationis suae, quam
 contra collegam censor habuit, principio dixit:
 quae natura, aut fortuna darentur hominibus, in
 ijs rebus se uinci, posse animo aequo pati; quae ip-
 si sibi homines parare possent, in ijs rebus se pati
 non posse uinci: qui laudabit quempiam, intelli-
 get exponenda sibi esse fortunae bona. ea sunt, ge-
 neris, pecuniae, propinquorum, amicorum, op-
 um, ualitudinis, formae, uirium, ingenij, ce-
 terarumq. rerum, quae sunt aut corporis, aut ex-
 traneae: si habuerit, bene his usum: si non habue-
 rit, sapienter caruisse: si amiserit, moderate tu-
 lisse: deinde, quid sapienter is, quem laudet, quid
 liberaliter, quid fortiter, quid iuste, quid ma-
 gnifice, quid pie, quid grate, quid humaniter,
 quid denique cum aliqua uirtute aut fecerit, aut
 tulerit. Haec, & quae sint eius generis, facile
 uidebit, qui uolet laudare quempiam; & qui ui-

H 2

tuperare,

DE ORATORE

tuperare, contraria. Cur igitur dubitas, inquit Catulus, facere hoc tertium genus, quoniam inest in ratione rerum? non enim, si est facilius, eo de numero quoque est excerpendum. Quia nolo, inquit, omnia, quae cadunt aliquando in oratorem, quamvis egregia sint, ea sic tractare, quasi nihil possit dici sine praeceptis suis. nam & testimonium saepe dicendum est, ac nonnumquam etiam accuratius: ut mihi necesse fuit in Sex. Titium, seditiosum ciuem, & turbulentum. explicavi in eo testimonio dicendo omnia consilia consulatus mei, quibus illi tribuno pl. pro rep. restitisssem: quaeq. ab eo contra remp. facta arbitrarer, exposui: diu retentus sum: multa audiui; multa respondi. num igitur placet, cum de eloquentia praecipias, aliquid etiam de testimonijs dicendis, quasi in arte, tradere? Nihil sane, inquit Catulus, necesse est. Quid si, quod saepe summis uiris accidit, mandata sint exponenda aut in senatu ab imperatore, aut ad imperatorem, aut ad regem, aut ad populum aliquem a senatu? num, quia genere orationis in huiusmodi causis accuratior est utendum; ideo etiam pars haec causarum numeranda uidetur, aut proprijs praeceptis instruenda? Minime uero, inquit Catulus: non enim deerit homini diserto in eiusmodi rebus facultas ex ceteris rebus et causis comparata. Ergo item, inquit, illa, quae saepe diserte agenda sunt, & quae ego paullo ante,

cum

cum eloquentiam laudarem, dixi oratoris esse; neque habent suum locum ullum in diuisione partium, neque certum praeceptorum genus; & agenda sunt non minus diserte, quam quae in lite dicuntur, obiurgatio, cohortatio, consolatio: quorum nihil est, quod non summa dicendi ornamenta desideret: sed ex artificio res istae praecepta non quaerunt. Plane, inquit Catulus, assentior. Age uero, inquit Antonius, qualis oratoris, & quanti hominis in dicendo putas esse, historiam scribere? Si ut Graeci scripserunt; summi, inquit Catulus: si ut nostri, nihil opus est oratore: satis est non esse mendacem. Atqui, ne nostros contemnas, inquit Antonius; Graeci ipsi sic initio scriptitarunt, ut noster Cato, ut Pictor, ut Piso. erat enim historia nihil aliud, nisi annalium confectio. cuius rei, memoriaeq. publicae retinendae causa, ab initio rerum Romanarum usque ad P. Mucium pontificem max. res omnes singulorum annorum mandabat litteris pontifex max. efferebatq. in album: & proponebat tabulam domi, potestas ut esset populo cognoscendi: ij. q. etiam nunc annales maximi nominantur. hanc similitudinem scribendi multi secuti sunt; qui sine ullis ornamentis monumenta solum temporum, hominum, locorum, gestarumq. rerum reliquerunt. itaque, qualis apud Graecos Pherecydes, Hellanicus, Acusilas fuit, alijq. permulti: talis noster Cato, & Pictor, & Piso:

H 3 qui

DE ORATORE

qui neque tenent, quibus rebus ornetur oratio;
 (modo enim huc ista sunt importata) et, dum in-
 telligatur quid dicant, unam dicendi laudem pu-
 tant esse breuitatem. Paullulum se erexit, & ad-
 didit historiae maiorem sonum uocis, uir optimus,
 Crassi familiaris, Antipater. ceteri non exor-
 natores rerum, sed tantummodo narratores fue-
 runt. Est, inquit Catulus, ut dicis: sed iste ip-
 se Coelius neque distinxit historiam uarietate lo-
 corum; neque uerborum collocatione, & tractu
 orationis leui, & aequabili perpoliuit illud opus,
 sed, ut homo neque doctus, neque maxime aptus
 ad dicendum, sicut potuit, dolauit; uicit tamen,
 ut dicis, superiores. Minime mirum, inquit
 Antonius, si ista res adhuc nostra lingua illustra-
 ta non est. nemo enim studet eloquentiae nostro-
 rum hominum, nisi ut in causis, atque in foro elu-
 ceat. apud Graecos autem eloquentissimi homi-
 nes, remoti a causis forensibus, cum ad ceteras
 res illustres, tum ad scribendam historiam maxi-
 me se applicauerunt. namque & Herodotum il-
 lum, qui princeps genus hoc ornauit, causis nihil
 omnino uersatum esse accepimus. atqui tanta est
 eloquentia; ut me quidem, quantum ego graece
 scripta intelligere possim, magnopere delectet.
 & post illum Thucydides omnes dicendi artificio,
 mea sententia, facile uicit. qui ita creber est re-
 rum frequentia; ut uerborum prope numerum sen-
 tentiarum numero consequatur: ita porro uerbis
 aptus,

aptus, & pressus; ut nescias, utrum res oratione, an uerba sententijs illustrentur. atqui ne hunc quidem, quamquam est in rep. uersatus, ex numero accepimus eorum, qui causas dictitarunt: & hos libros tum scripsisse dicitur, cum a rep. remotus, atque, id quod optimo cuique Athenis accidere solitum est, in exsilium pulsus esset. Hunc consecutus est Syracusius Philistus: qui cum Dionysij tyranni familiarissimus esset; otium suum consumpsit in historia scribenda; maximeq. Thucydidem est, sicut mihi uidetur, imitatus. Postea uero, quasi ex clarissima rhetoris officina, duo praestantes ingenio, Theopompus, et Ephorus, ab Isocrate magistro impulsu, se ad historiam contulerunt; causas omnino numquam attigerunt. Denique etiam a philosophia profectus princeps Xenophon, Socraticus ille, post ab Aristotele Callisthenes, comes Alexandri, scripsit historiam; & hic quidem rhetorico paene more; ille autem superior leniore quodam sono est usus, & qui illum impetum oratoris non habeat; uehemens fortasse minus, sed aliquanto tamen, ut mihi quidem uidetur, dulcior. Minimus natu horum omnium Timaeus, quantum autem iudicare possum, longe eruditissimus, & rerum copia, & sententiarum uarietate abundantissimus, & ipsa compositione uerborum non impolitus, magnam eloquentiam ad scribendum attulit, sed nullum usum forensem. Haec cum ille dixisset, Quid est, inquit,

H 4

Catule,

DE ORATORE

Catule, Caesar? ubi sunt, qui Antonium graece negant scire? quot historicos nominavit? quam scienter, quam proprie de uno quoque dixit? Id mehercule, inquit Catulus, admirans, illud iam mirari desino, quod multo magis ante mirabar; hunc, cum haec nesciret, in dicendo posse tantum. Atqui Catule, inquit Antonius, non ego utilitatem aliquam ad dicendum aucupans, horum libros, et nonnullos alios, sed delectationis causa, cum est otium, legere soleo. Quid ergo est? fatebor: aliquid tamen, ut, cum in sole ambulem, etiam si alia ob causam ambulem, fieri natura tamen ut colorer; sic, cum istos libros ad Misenum (nam Romae uix licet) studiosius legerim, sentio orationem meam illorum cantu quasi colorari. Sed, ne latius hoc uobis patere uideatur; haec dumtaxat in Graecis intelligo, quae ipsi, qui scripserunt, uoluerunt a uulgo intelligi. In philosophos uestros si quando incidi, deceptus indicibus librorum, quod sunt ferre inscripti de rebus notis, & illustribus, de uirtute, de iustitia, de honestate, de uoluptate; uerbum prorsus nullum intelligo: ita sunt angustis, & concisis disputationibus illigati. Poetas omnino, quasi alia quadam lingua locutos, non conor attingere. Cum ijs me, ut dixi, oblecto, qui res gestas, aut qui orationes scripserunt suas; aut qui ita loquuntur, ut uideantur uoluisse esse nobis, qui non sumus eruditissimi, familiares. Sed illuc redeo. Videtis ne, quantum munus sit oratoris

toris historia? haud scio, an flumine orationis,
& uarietate maximum. neque eam reperio us-
quam separatim instructâ rhetorum praeceptis;
sita sunt enim ante oculos. nam quis nescit pri-
mam esse historiae legem, ne quid falsi dicere au-
deat; deinde, ne quid ueri non audeat; ne qua su-
spicio gratiae sit in scribendo, ne qua simultatis?
Hacc scilicet fundamenta nota sunt omnibus. ip-
sa autem exaedificatio posita est in rebus, &
uerbis. Rerum ratio ordinem tēporum desiderat,
regionum descriptionem: uult etiam, quoniam in
rebus magnis, memoriaq. dignis consilia pri-
mum, deinde acta, postea euentus exspectantur,
& de consilijs significari quid scriptor probet, &
in rebus gestis declarari, non solum quid actum,
aut dictum sit, sed etiam quo modo; &, cum de
euentu dicatur, ut causae explicentur omnes uel
casus, uel sapientiae, uel temeritatis; hominumq.
ipsorum non solum res gestae, sed etiam, qui fama
ac nomine excellent, de cuiusque uita, atque na-
tura. Verborum autem ratio, & genus orationis
fusum, atque tractum, & cum lenitate quadam
aequabili profluens, sine hac iudiciali asperita-
te, & sine sententiarum forensium aculeis, per-
sequendum est. Harum tot, tantarumq. rerum ui-
detis ne ulla esse praecepta, quae in artibus rhe-
torum reperiantur? In eodem silentio multa alia
oratorum officia iacuerunt, cohortationes, con-
solationes, praecepta, admonita: quae tractan-
da sunt

DE ORATORE

da sunt omnia disertissime, sed locum suum in illis partibus, quae traditae sunt, habent nullum. Atque in hoc genere illa quoque est infinita silva; quod oratori plerique, ut etiam Crassus ostendit, duo genera ad dicendum dederunt; unum de certa, definitaque causa, quales sunt quae in litibus, quae in deliberationibus uersantur: (addat, si quis uolet, etiam laudationis) alterum, quod appellant omnes fere scriptores, explicat nemo, infinitam generis sine tempore, & sine persona quaestionem. hoc quid, et quantum sit, cum dicere; intelligere mihi non uidentur. Si enim est oratoris, quaecunque res infinite posita sit, de ea posse dicere: dicendum erit ei, quanta sit solis magnitudo, quae forma terrae: de mathematicis, de musicis rebus non poterit quin dicat, hoc onere suscepto, recusare. Denique ei, qui profitetur esse suum non solum de iis controuersiis, quae temporibus, & personis notatae sunt, hoc est de omnibus forensibus, sed etiam de generum infinitis quaestionibus dicere; nullum potest esse genus orationis, quod sit exceptum. Sed si illam quoque partem quaestionum oratori uolumus adiungere uagam, et liberam, et late patentem; ut de rebus bonis, aut malis; expetendis, aut fugiendis; honestis, aut turpibus; utilibus, aut inutilibus; de uirtute, de iustitia, de continentia, de prudentia, de magnitudine animi, de liberalitate, de pietate, de amicitia, de fide, de officio, de ceteris uirtutibus, contra-

contrarijsq. uitijs dicendum oratori putemus ;
itemq. de rep. de imperio, de re militari, de disci-
plina ciuitatis, de hominum moribus : assumamus
eam quoque partem, sed ita, ut sit circumscripta
modicis regionibus . Equidem omnia , quae per-
tinent ad usum ciuium, morem hominum, quae
uersantur in consuetudine uitae, in ratione reip.
in hac societate ciuili, in sensu hominum commu-
ni, in natura, in moribus, comprehendenda esse
oratori puto ; si minus, ut separatim de his re-
bus, philosophorum more, respondeat ; at certe,
ut in caussa prudenter possit intexere ; hisce autem
ipsis de rebus ut ita loquatur, uti ij, qui iura, qui
leges, qui ciuitates constituerunt, locuti sunt,
simpliciter, & splendide, sine ulla serie disputa-
tionum, & sine ieiuna concertatione uerborum.

Hoc loco ne qua sit admiratio, si tot, tantarumq.
rerum nulla a me praecepta ponentur ; sic statuo ;
ut in ceteris artibus, cum tradita sunt cuiusque
rei difficillima, reliqua, quia aut faciliora, aut
similia sint, tradi non necesse esse ; ut in pictura,
qui hominis speciem pingere perdidicerit, posse
eum cuiusuis uel formae, uel aetatis, etiam si non
didicerit, pingere ; neque esse periculum, qui leo-
nem, aut taurum pingat egregie, ne idem in mul-
tis alijs quadrupedibus facere non possit ; neque
est omnino ars ulla, in qua omnia, quae illa arte
effici possunt, a doctore tradantur ; sed qui prima-
rum, & certarum rerum genera ipsa didicerunt,
reliqua

DE ORATORE

reliqua per se non incommode persequuntur: similiter arbitror in hac siue ratione, siue exercitatione dicendi, qui illam uim adeptus sit, ut eorum mentes, qui aut de rep. aut de ipsius rebus, aut de ijs, contra quos, aut pro quibus dicat, cum aliqua statuendi potestate audiant, ad suum arbitrium mouere possit; hunc de toto illo genere reliquarum orationum non plus quaesitum esse quid dicat, quam Polycletum illum, cum Herculem fingeat, quemadmodum pellem, aut hydram fingeret, etiam si haec numquam separatim facere didicisset. Tum Catulus. Praeclare mihi uideris, Antoni, posuisse ante oculos, quid discere oporteret eum, qui orator esset futurus; quid, etiam si non didicisset, ex eo, quod didicisset, assumeret. deduxisti enim totum hominem in duo solum genera caussarum: cetera innumerabilia exercitationi, & similitudini reliquisti. sed uideto, ne in istis duobus generibus hydra tibi sit, & pellis; Hercules autem, & alia opera maiora ne in illis rebus, quas praetermittis relinquuntur. non enim mihi minus operis uidetur, de uniuersis generibus reorum, quam de singulorum caussis, ac multo etiam maius de natura rerum, quam de hominum litibus, dicere. Non est ita, inquit Antonius: dicam enim tibi, Catule, non tam doctus, quam, id quod est maius, expertus. Omnium ceterarum rerum oratio, mihi crede, ludus est homini non hebeti, neque in exercitatio,

to, neque communium litterarum, & politioris
humanitatis experti. in caussarum contentioni-
bus magnum est quoddam opus, atque haud scio
an de humanis operibus longe maximum: in qui-
bus uis oratoris plerumque ab imperitis exitu, et
uictoria indicatur: ubi adest armatus aduersa-
rius, qui sit et feriendus, et repellendus: ubi saepe
is, qui rei dominus futurus est, alienus, atque tra-
tus, aut etiam amicus aduersario, et inimicus tibi
est; cum aut docendus is est, aut dedocendus; aut
reprimendus, aut incitandus; aut omni ratione ad
tempus, ad causam, oratione moderandus: in quo
saepe beneuolentia ad odium, odium autem ad be-
neuolentiam deducendum est: qui tamquam ma-
chinatione aliqua tum ad seueritatem, tum ad
remissionem animi, tum ad tristitiam, tum ad
laetitiam est contorquendus. omnium sententia-
rum grauitate, omnium uerborum ponderibus
est utendum. accedat oportet actio uaria, uehe-
mens, plena animi, plena spiritus, plena doloris,
plena seueritatis. In his operibus si quis illam ar-
tem comprehenderit, ut tamquam Phidias Miner-
uae signum efficere possit: non sane, quemadmodum
in clypeo idem ille artifex minora illa opera face-
re discat, laborabit. Tum Catulus. Quo ista ma-
iora, ac mirabilia fecisti, eo me maior expecta-
tio tenet, quibusnam rationibus, quibus ue prae-
ceptis ea tanta uis comparetur: non quo mea qui-
dem iam intersit: (neque enim aetas id mea desi-
derat.

DE ORATORE

derat: & aliud quoddam genus dicendi nos secuti sumus: qui numquam sententias de manibus iudicum ui quadam orationis extorsimus, ac potius placatis eorum animis tantum, quantum ipsi patiebantur, accepimus) sed tamen ista tua nullum ad usum meum, tantum cognoscendi studio adductus, requiro. nec mihi opus est Graeco aliquo doctore, qui mihi peruulgata praecepta decantet; cum ipse numquam forum, numquam ullum iudicium aspexerit: ut peripateticus ille dicitur Phormio: cū Hannibal Carthagine expulsus Ephesum ad Antiochum uenisset exsul; proq. eo, quod eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus esset ab hospitibus suis, ut eum, quem dixi, si uellet, audiret; cumq. is se non nolle dixisset: locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de imperatoris officio, & de omni re militari. tum, cum ceteri, qui illum audierant, uehemēter essent delectati; quaerebant ab Hannibale, quidnam ille ipse de illo philosopho iudicaret. hic Poenus non optime Graece, sed tamen libere respondisse fertur: multos se deliros senes saepe uidisse, sed qui magis, quam Phormio, deliraret, uidisse neminem. neque mehercule iniuria. quid enim aut arrogantius, aut loquacius fieri potuit, quam Hannibali, qui tot annos de imperio cum populo R. omnium gentium uictore certasset, Graecum hominem, qui numquam hostem, numquam castra uidisset, numquam denique minimam partem ul-

lius

lius publici muneris attigisset, praecepta de re militari dare? Hoc mihi facere omnes isti, qui de arte dicendi praecipunt, uidentur. quod enim ipsi experti non sunt, id docent ceteros: sed hoc minus fortasse errant, quod non te, ut Hannibalem, sed pueros, aut adolescentulos docere conantur.

Erras Catule, inquit Antonius. nam egomet in multos iam Phormiones incidi. quis enim est istorum Graecorum, qui quemquam nostrum quidquam intelligere arbitretur? ac mihi quidem non ita molesti sunt. facile omnes perpetior, et perfero. nam aut aliquid asserunt, quod mihi non displiceat: aut efficiunt, ut me non didicisse minus paeniteat. dimitto autem eos non tam contumeliose, quam philosophum illum Hannibal: & eo fortasse plus habeo etiam negotij. Sed tamen est eorum doctrina, quantum ego iudicare possum, perridicula. diuidunt enim totam rem in duas partes, in causae controuersiam, & in quaestionis. Causam appellant rem positam in disceptatione rerum, et controuersia: quaestionem autem rem positam in infinita dubitatione. De causa praecepta dant: de altera parte dicendi mirum silentium.

X Denique quinque faciunt quasi membra eloquentiae: inuenire, quid dicas: inuenta disponere: deinde ornare uerbis: post memoriae mandare: tum ad extremum agere, ac pronunciare. rem sane non reconditam. quis enim hoc non sua sponte uiderit, neminem posse apte dicere, nisi, et quid diceret,

DE ORATORE

diceret, & quibus uerbis, & quo ordine diceret, haberet, & ea meminisset? Atque haec ego non reprehendo, sed ante oculos posita esse dico, ut eas item quattuor, quinque, sex uel partes, uel etiam septem, (quoniam aliter ab alijs digeruntur) in quas est ab his omnis oratio distributa. Iubent enim exordiri ita, ut eum, qui audiat, beneuolum nobis faciamus, & docilem, & attentum: deinde rem narrare ita, ut uerisimilis narratio sit, ut aperta, ut breuis: post autem diuidere causam, aut proponere; nostra confirmare argumentis, ac rationibus, deinde contraria refutare. tum autem alij conclusionem orationis, & quasi perorationem collocant. alij iubent, ante quam peroretur, ornandi aut augendi causa digredi, deinde concludere, ac perorare. ne haec quidem reprehendo: sunt enim concinne distributa, sed tamen, id quod necesse fuit hominibus expertibus ueritatis, non perite. Quae enim praecepta principiorum, et narrationum esse uoluerunt, ea in totis orationibus sunt conseruanda. nam & ego mihi beneuolum iudicem facilius facere possum, cum sum in cursu orationis, quam cum omnia sunt inaudita; docilem autem non cum polliceor me demonstraturum, sed tum, cum doceo, et explano: attentum uero crebro tota actione excitandis mentibus iudicum, non prima denunciatione, efficere possumus. Iam uero narrationem quod iubent uerisimilem esse, & apertam, & breuiem:

nem: recte nos admonent. quod haec narrationis
 magis putant esse propria, quam totius orationis:
 ualde mihi uidentur errare: omninoq. in hoc om-
 nis est error, quod existimant artificium esse hoc
 quoddam non dissimile ceterorum: cuiusmodi de
 ipso iure ciuili hesterno die Crassus componi posse
 dicebat: ut genera rerum primum exponerentur;
 in quo uitium est, si genus ullum praetermittatur:
 deinde singulorum generum partes; in quo & de-
 esse aliquam partem, & superare, mendosum est:
 tum uerborum omnium definitiones; in quibus ne-
 que abesse quidquam decet, neque redundare. Sed
 hoc si in iure ciuili, si etiam in paruis, aut me-
 diocribus rebus doctores assequi possunt; nō idem
 sentio tanta hac in re, tamq. immensa posse fieri.
 sin autem, qui arbitrantur, deducendi sunt ad
 eos, qui haec docent: omnia iam explicata, & per-
 polita assequuntur. sunt enim innumerabiles de
 his rebus libri, neque abditi, neque obscuri. sed ui-
 deant, quid uelint, ad ludendum ne, an ad pu-
 gnandum arma sint sumpturi. aliud enim pugna,
 & acies, aliud ludus, campusq. noster deside-
 rat. attamen ars ipsa ludicra armorum & gla-
 diatori, & militi prodest aliquid: sed animus a-
 cer, & praesens, & acutus idem, atque uersu-
 tus, inuidtos uiros efficit non difficiliter arte con-
 iuncta. Quare ego tibi oratorem sic iam insti-
 tuam, si potuero, ut, quid efficere possit, ante
 perspiciam. Sit enim mihi tinctus litteris: audie-

I rit

sermo

DE ORATORE

rit aliquid, legerit: ista ipsa praecepta acceperit. tentabo, quid deceat; quid uoce, quid uiribus, quid spiritu, quid lingua efficere possit. Si intelligam posse ad summos peruenire: non solum hortabor, ut elaboret, sed etiam, si uir quoque mihi bonus uidebitur, obsecrabo. tantum ego in eccellente oratore, & eodem uiro bono pono esse ornamentum uniuersae ciuitati. sin uidebitur, cum omnia summa fecerit, tamen ad mediocres oratores esse uenturus: permittam ipsi, quid uelit; molestus magnopere non ero. sin plane abhorrebit; & erit absurdus: ut se contineat, aut ad aliud studium transferat, admonebo. nam neque is, qui optime potest, deferendus ullo modo est a cohortatione nostra: neque is, qui aliquid potest, deterrendus. quod alterum diuinitatis mihi cuiusdam uidetur: alterum, uel non facere, quod non optime possis; uel facere, quod non pessime facias, humanitatis. tertium uero illud, clamare contra quam deceat, & quam possit, hominis est, ut tu, Catule, de quodam declamatore dixisti, Stultitiae suae quamplurimos testes domestico praeconio colligentis. De hoc igitur, qui erit talis, ut cohortandus, adiuuandusq. sit, ita loquamur, ut ei tradamus ea dumtaxat, quae nos usus docuit; ut nobis ducibus ueniat eo, quo sine duce ipsi peruenimus: quoniam meliora docere non possumus. Atque ut a familiari nostro exordiar; hunc ego, Catule, Sulpicium primum in causa paruula

paruula adolescentulum audiui, uoce, & forma, & motu corporis, & reliquis rebus aptum ad hoc munus, de quo quaerimus; oratione autem celeri, & concitata, quod erat ingenij; & uerbis efferuescentibus, & paullo nimium redundantibus, quod erat aetatis. non sum aspernatus. uolo enim se efferat in adolescente foecunditas: nam facilius, sicut in uitibus, reuocantur ea, quae sese nimium profuderunt, quam, si nihil ualet materies, noua sarmenta cultura excitantur. ita uolo esse in adolescente, unde aliquid amputem. non enim potest in eo esse succus diuturnus, quod nimis celeriter est maturitatem assecutum. uidi statim indolem; neque dimisi tempus; & eum sum cohortatus, ut forum sibi ludum putaret esse ad discendum; magistrum autem, quem uellet, eligeret; me quidem si audiret, L. Crassum. quod ille arripuit; & ita sese facturum confirmauit; atque etiam addidit, gratiae scilicet caussa, me quoque sibi magistrum futurum. uix annus intercesserat ab hoc sermone cohortationis meae, cum iste accusauit C. Norbanum defendente me. non est credibile, quid interesse mihi sit uisum inter eum, qui tum erat, & qui anno ante fuerat. omnino in illud genus eum Crassi magnificum atque praeclarum natura ipsa ducebat: sed ea non satis proficere potuisset, nisi eodem studio atque imitatione intendisset, atque ita dicere consuesset, ut tota mente Crassum atque omni animo

DE ORATORE

intueretur. Ergo hoc sit primum in praeceptis meis, ut demonstremus quem imitemur, atque ita, ut, quae maxime excellent in eo, quem imitabitur, ea diligentissime persequatur. tum accedat exercitatio, qua illum, quem ante delegerit, imitando effingat, atque ita exprimat, non ut multos imitatores saepe cognoui, qui aut ea, quae facilia sunt, aut etiam illa, quae insignia, ac paene vitiosa, consecretantur imitando. nihil est facilius, quam amictum imitari alicuius, aut statum, aut motum. si uero etiam vitiosi aliquid est; id sumere, & in eo vitiosum esse, non magnum est: ut ille, qui nunc etiam amissa uoce fuerit in rep. Fusius neruos in dicendo C. Fimbriae, quos tamen habuit ille, non assequitur, oris prauitatem, & uerborum latitudinem imitatur: sed tamen ille nec deligere sciuit, cuius potissimum similis esset; & in eo ipso, quem delegerat, imitari etiam uitia uoluit. Qui autem ita faciet ut oportet, primum uigilet necesse est in deligendo: deinde, quem probauit, in eo quae maxime excellent, ea diligentissime persequatur. quid enim causae censetis esse, cur aetates extulerint singulae singula prope genera dicendi? quod non tam facile in nostris oratoribus possumus iudicare, quia scripta, ex quibus iudicium fieri posset, non multa sane reliquerunt, quam in Graecis; ex quorum scriptis, cuiusque aetatis quae dicendi ratio uoluntasque fuerit, intelligi potest. Antiquissimi fere sunt, quorum

rum quidem scripta constant, Pericles, atque Alcibiades, & eadem aetate Thucydides, subtiles, acuti, breues, sententijs magis quam uerbis abundantes. non potuisset accidere, ut unum esset omnium genus, nisi aliquem sibi proponerent ad imitandum. Consecuti sunt hos Critias, Theramenes, Lysias. multa Lysiae scripta sunt, non nulla Critiae: de Theramene audiuius. omnes etiam tum retinebant illum Periclis succum, sed erant paullo uberiore filo. Ecce tibi exortus est Isocrates, magister istorum omnium: cuius e ludo, tamquam ex equo Troiano, innumeri principes exierunt: sed eorum partim in pompa, partim in acie illustres esse uoluerunt. itaque & illi Theopompus, Ephorus, Philistus, Naucrates, multiq. alij naturis differunt, uoluntate autem similes sunt inter sese, & magistri: & ij, qui se ad causas contulerunt, ut Demosthenes, Hyperides, Lycurgus, Aeschines, Dynarchus, alijq. complures, etsi inter se pares non fuerunt, tamen sunt omnes in eodem ueritatis imitandae genere uersati: quorum quamdiu mansit imitatio, tamdiu genus illud dicendi, studiumq. uixit: posteaquam, extinctis his, omnis eorum memoria sensim obscurata est, & euanuit, alia quaedam dicendi molliora ac remissiora genera uiguerunt. inde Demochares, quem aiunt sororis filium fuisse Demosthenis, tum Phalereus ille Demetrius, omnium istorum mea sententia politissimus, alijq. eorum similes extiterunt.

DE ORATORE

runt . quae si uolemus usque ad hoc tempus perse-
qui ; intelligemus , ut hodie Alabandensem illum
Meneclum , & eius fratrem Hieroclem , quos ego
audiui , tota imitetur Asia , sic semper fuisse ali-
quem , cuius se similes plerique esse uellent . Hanc
igitur similitudinem qui imitatione assequi uolet ,
tum exercitationibus crebris atque magnis , tum
scribendo maxime persequatur . quod si noster Sul-
picius faceret ; multo eius oratio esset pressior : in
qua nunc interdum , ut in herbis rustici solent di-
cere , in summa ubertate inest luxuries quaedam ,
quae stylo depascenda est . Hic Sulpicius , Me-
quidem , inquit , recte mones : idq. mihi gratum
est : sed ne te quidem , Antoni , multum scripti-
tasse arbitror . Tum ille , Quasi uero , inquit ,
non ea praecipiam alijs , quae mihi ipsi desunt . sed
tamen ne tabulas quidem conficere existimor : ue-
rum & in hoc ex re familiari mea , et in illo ex eo ,
quod dico , quantulum id cumque est , quid faciam ,
iudicari potest . Atque esse tamen multos uide-
mus , qui neminem imitentur , & suapte natura ,
quod uelint , sine cuiusquam similitudine conse-
quantur . quod & in uobis animaduerti recte po-
test , Caesar , & Cotta : quorum alter inusitatum
quidem nostris oratoribus leporem quendam , &
salem , alter acutissimum , & subtilissimum dicen-
di genus est consecutus . Neque uero uester ae-
qualis Curio , patre mea sententia uel eloquentis-
simo temporibus illis , quemquam mihi magnope-
re uide-

re uidetur imitari; qui tamen uerborum grauitate, & elegantia, & copia suam quandam expres-
sit quasi formam figuramq. dicendi: quod ego ma-
xime potui iudicare in ea caussa, quam ille contra
me apud Centumuiros pro fratribus Cossis dixit.
in qua nihil illi defuit, quod non modo copiosus,
sed etiam sapiens orator habere deberet. Verum
ut aliquando ad caussas deducamus illum, quem
constituimus, & eas quidem, in quibus pluscu-
lum negotij est, iudiciorum, atque litium; (rise-
rit aliquis fortasse hoc praeceptum: est enim non
tam acutum, quam necessarium, magisque moni-
toris non fatui, quam eruditi magistri) hoc enim
primum praecipiemus, quasunque caussas erit
acturus, ut eas diligenter penitusq. cognoscat.
hoc in ludo non praecipitur: faciles enim caussae
ad pueros deferuntur. Lex peregrinum uetat in
murum ascendere: ascendit, hostes repulit, accu-
satur. nihil est negotij huiusmodi causam cogno-
scere. recte igitur de caussa discenda praecipunt.
haec est enim in ludo caussarum fere formula. at
uero in foro tabulae, testimonia, pacta, conuen-
ta, stipulationes, cognationes, affinitates, decre-
ta, responsa, uita denique eorum, qui in caussa
uersantur, tota cognoscenda est: quarum rerum
negligentia plerasque caussas, & maxime priua-
tas, (sunt enim multo saepe obscuriores) uide-
mus amitti. ita nonnulli, dum operam suam mul-
ti aestimari uolunt, ut toto foro uolitare, & a

DE ORATORE

caussa ad causam ire uideantur, causas dicunt incognitas. In quo est illa quidem magna offensio, uel negligentiae, susceptis rebus; uel perfidiae, receptis: sed etiam illa maior opinione, quod nemo potest de ea re, quam non nouit, non turpissime dicere. ita dum inertiae uituperationem, quae maior est, contemnunt, assequuntur etiam illam, quam magis ipsi fugiunt, tarditatis. Equidem soleo dare operam, ut de sua quisque re me ipse doceat; & ut ne quis alius adsit, quo liberius loquatur; et agere aduersarij causam, ut ille agat suam, & quidquid de sua re cogitarit, in medium proferat. itaque, cum ille discessit, tres personas unus sustineo summa animi aequitate, meam, aduersarij, iudicis. qui locus est talis, ut plus habeat adiumenti, quam incommodi, hunc iudico esse dicendum. ubi plus mali, quam boni reperio, id totum abiudico, atque reijcio. ita assequor, ut alio tempore cogitem quid dicam, & alio dicam: quae duo plerique ingenio freti simul faciunt: sed certe ijdem illi melius aliquanto dicerent, si aliud sumendum sibi tempus ad cogitandum, aliud ad dicendum putarent. Cum rem penitus causamq. cognoui, statim occurrit animo quae sit causa ambigui. nihil est enim, quod inter homines ambigatur; siue ex crimine causa constet, ut facinoris; siue ex controuersia, ut hereditatis; siue ex deliberatione, ut belli; siue ex persona, ut laudis; siue ex disputatione, ut de ratione uiuendi; in quo

non

non aut, quid factum sit, aut fiat, futurum ue sit,
quaeratur, aut quale sit, aut quid uocetur. Ac
nostrae fere caussae, quae quidem sunt criminum,
plerumque infitiatione defenduntur. nam & de
pecunijs repetundis, quae maximae sunt, negan-
da fere sunt omnia: & de ambitu raro illud datur,
ut possis liberalitatem ac benignitatem ab ambitu
atque largitione seiungere: de sicarijs, de uenefi-
cijs, de peculatu infitari necesse est. Id est igitur
genus primum caussarum in iudicijs, ex contro-
uersia facti; in deliberationibus plerumque ex fu-
turi, raro etiam ex instantis, aut facti. Saepe au-
tem, res non sit nec ne, sed qualis sit, quaeritur: ut
cum L. Opimij causam defendebat apud populum
audiente me C. Carbo consul, nihil de C. Gracchi
nece negabat, sed id iure pro salute patriae factum
esse dicebat: ut eidem Carboni tribuno pl. aliatum
mente remp. capeissent, P. Africanus de Ti. Grac-
cho interroganti responderat, iure caesum uideri.
Iure autem omnia defenduntur, quae sunt eius
generis, ut aut oportuerit, aut licuerit, aut ne-
cesse fuerit, aut imprudentia, aut casu facta esse
uideantur. Iam quid uocetur quaeritur, cum,
quo uerbo quid appellandum sit, contenditur: ut
mihi ipsi cum hoc Sulpicio fuit in Norbani causa
summa contentio: pleraque enim de ijs, quae ab
isto obijciebantur, cum confiterer, tamen ab illo
maiestatem imminutam negabam: ex quo uerbo
lege Appuleia tota illa causa pendebat. Atque
in hoc

DE ORATORE

in hoc genere caussarum nonnulli praecipunt, ut
 uerbum illud, quod causam facit, lucide, breui-
 ter uterque definiat. quod mihi quidem perquam
 puerile uideri solet. alia est enim, cum inter do-
 ctos homines de ijs ipsis rebus, quae uersantur in
 artibus, disputatur, uerborum definitio: ut cum
 quaeritur quid sit ars, quid sit lex, quid sit ciui-
 tas. In quibus hoc praecipit ratio, atque doctri-
 na, ut uis eius rei, quam definias, sic exprima-
 tur, ut neque absit quidquam, neque supersit. quod
 quidem in illa causa neque Sulpicius fecit, neque
 ego facere conatus sum. nam, quantum uterque
 nostrum potuit, omni copia dicendi dilatauit, quid
 esset maiestatem minuere. Etenim definitio pri-
 mum, reprehenso uerbo uno, aut addito, aut dem-
 pto, saepe extorquetur e manibus: deinde gene-
 re ipso doctrinam redolet, exercitationemq. pae-
 ne puerilem: tum & in sensum, & in mentem iu-
 dicis intrare non potest: ante enim praeterlabitur,
 quam praecepta est. Sed in eo genere, in quo, qua-
 le sit quid, ambigitur, existit etiam ex scripti
 interpretatione saepe contentio: in quo nulla po-
 test esse nisi ex ambiguo controuersia. nam illud ip-
 sum, cum scriptum a sententia discrepat, genus
 quoddam habet ambigui: quod tum explicatur,
 cum ea uerba, quae desunt, suggesta sunt; quibus
 additis, defenditur sententiam scripti perspicuam
 fuisse: & ex contrarijs scriptis si quid ambigitur,
 non nouum genus nascitur, sed superioris generis
 causa

caussa duplicatur. itaque aut numquam dijudicari poterit, aut ita dijudicabitur, ut referendis praeteritis uerbis id scriptum, quodcunque defendimus, suppleatur. ita fit, ut unum genus in ijs causis, quae propter scriptum ambiguntur, relinquantur, si est scriptum aliquid ambigue. Ambiguorum autem cum plura genera sunt, quae mihi uidentur ij melius nosse, qui dialectici appellantur; hi autem nostri ignorare, qui non minus nosse debeant: tum illud est frequentissimum in omni consuetudine uel sermonis, uel scripti, cum iccirco aliquid ambigitur, quod aut uerbum, aut uerba sint praetermissa. Iterum autem peccant, cum genus hoc causarum, quod in scripti interpretatione uersatur, ab illis causis, in quibus, qualis quaeque res sit, disceptatur, seiungunt: nusquam enim tam quaeritur quale sit genus ipsum rei, quam in scripto: quod totum a facti controuersia separatum est. Ita tria sunt omnino genera, quae in disceptationem et controuersiam cadere possunt, quid fiat, factum, futurum ue sit, aut quale sit, aut quo modo nominetur. nam et illud quidem, quod quidam Graeci adiungunt, recte ne factum sit, totum in eo est, quod quale sit, quaerimus. Sed iam ad institutum reuertar meum. Cum igitur, accepto causae genere, & cognito, rem tractare coepi, nihil prius constituo, quam quid sit illud, quo mihi referenda sit omnis illa oratio, quae sit propria quaestionis, & iudicij: deinde illa duo diligenter

DE ORATORE

diligentissime considero; quorum alterum commen-
 dationem habet nostram, aut eorum, quos defen-
 dimus; alterum est accommodatum ad eorum ani-
 mos, apud quos dicimus, ad id quod uolumus, com-
 mouendos. Ita ratio omnis dicendi tribus ad per-
 suadendum rebus est nixa; ut probemus uera esse
 ea, quae defendimus; ut conciliemus nobis eos,
 qui audiunt; ut animos eorum ad quemcunque caus-
 sa postulabit motum uocemus. Ad probandum au-
 tem duplex est oratori subiecta materies: una re-
 rum earum, quae non excogitantur ab oratore,
 sed in re positae ratione tractantur, ut tabulae,
 testimonia, pacta, conuenta, quaestiones, leges,
 senatusconsulta, res iudicatae, decreta, responsa,
 & reliqua, si quae sunt; quae non ab oratore pa-
 riuntur, sed ad oratorem a causa atque a reis de-
 feruntur. altera est, quae tota in disputatione et ar-
 gumentatione oratoris collocata est. ita in superio-
 re genere de tractandis argumentis, in hoc autem
 etiam de inueniendis cogitandum est. Atque isti
 quidem, qui docent, cum causas in plura genera
 secuerunt, singulis generibus argumentorum co-
 piam suggerunt. quod etsi ad instituendos adole-
 scentulos magis aptum est, ut, simul ac posita sit
 causa, habeant quo se referant, unde statim ex-
 pedita possint argumenta depromere: tamen &
 tardi ingenij est, riuulos consectari, fontes rerum
 non uidere: & iam aetatis est ususq. nostri, a ca-
 pite, quod uelimus, arcessere, & unde omnia
 manant,

manant, uidere. Et primum genus illud earum rerum, quae ad oratorem deferuntur, meditatam nobis in perpetuum ad omnem usum similium rerum esse debet. nam pro tabulis, & contra tabulas, & pro testibus, & contra testes, pro quaestionibus, & contra quaestiones, & item de ceteris rebus eiusdem generis, uel separatim dicere solemus de genere uniuerso, uel definite de singulis temporibus, hominibus, causis. quos quidem locos (uobis hoc, Cotta, & Sulpici, dico) multa commentatione atque meditatione paratos atque expeditos habere debetis. longum est enim nunc me explicare, qua ratione aut confirmare, aut infirmare testes, tabulas, quaestiones oporteat. haec sunt omnia ingenij uel mediocris, exercitationis autem maximae: artem quidem et praecepta dumtaxat haecenus requirunt, ut certis dicendi luminibus ornentur. itemque illa, quae sunt alterius generis, quae tota ab oratore pariuntur, excogitationem non habent difficilem, explicationem magis illustrem perpolitamque desiderant. itaque cum haec duo nobis quaerenda sint in causis, primum quid, deinde quo modo dicamus: alterum, quod totum arte tinctum uidetur, tametsi artem requirit, tamen prudentiae est paene mediocris, quid dicendum sit, uidere; alterum est, in quo oratoris uis illa diuina uirtusque cernitur, ea, quae dicenda sunt, ornate, copiose, uarieque dicere. quare illam partem superiorem, quoniam semel ita uobis

DE ORATORE

bis placuit, non recusabo quo minus perpoliam,
atque conficiam; (quantum consequar, uos iudi-
cabit) quibus ex locis ad eas tres res, quae ad
fidem faciendam solae ualent, ducatur oratio, ut
& concilientur animi, & doceantur, & mouean-
tur. haec sunt enim tria. ea uero quemadmodum
illustrentur, praesto est qui omnes docere possit,
qui hoc primus in nostros mores induxit, qui ma-
xime auxit, qui solus effecit. namque ego, Catu-
le, (dicam enim non reuerens assentandi suspicio-
nem) neminem esse oratorem paullo illustriorem
arbitror, neque Graecum, neque Latinum, quem
aetas nostra tulerit, quem non & saepe, & dili-
genter audierim. itaque si quid est in me, quod iam
sperare uideor, quoniam quidem uos, his ingenijs
homines, tantum operae mihi ad audiendum da-
tis, ex eo est, quod nihil quisquam unquam me
audiente egit orator, quod non in memoria mea pe-
nitus infederit. Atque ego, is qui sum, quan-
tuscunque sum ad iudicandum, omnibus auditis
oratoribus, sine ulla dubitatione sic statuo, & iu-
dico, neminem omnium tot, & tanta, quanta
sunt in Crasso, habuisse ornamenta dicendi. Quam-
obrem si uos quoque hoc idem existimatis; non e-
rit, ut opinor, iniqua partitio, si, cum ego hunc
oratore, quem nunc fingo, ut institui, crearo,
aluerò, confirmaro, tradam eum Crasso & uestien-
dum, & ornandum. Tum Crassus, Tu uero,
inquit, Antoni, perge, ut instituisti. neque enim
boni

beni est, neque liberalis parentis, quē procrearit,
et eduxerit, eum non et uestire, et ornare, praeser-
tim cum te locupletem esse negare non possis. quod
enim ornamentū, quae uis, qui animus, quae digni-
tas illi oratori defuit, qui in caussa peroranda non
dubitauit excitare reum consularem, & eius di-
loricare tunicam, et iudicibus cicatrices aduersas
senis imperatoris ostendere? qui idem, hoc accu-
sante Sulpicio, cum hominem seditiosum furio-
sumq. defenderet, non dubitauit seditiones ipsas
ornare, ac demonstrare grauissimis uerbis multos
saepe impetus populi non iniustos esse, quos prae-
stare nemo possit; multas etiam e rep. seditiones
saepe esse factas, ut cum reges essent exacti, ut
cum tribunicia potestas esset constituta; illam
Norbani seditionem ex luctu ciuium, & ex Cae-
pionis odio, qui exercitum amiserat, neque repri-
mi potuisse, & iure esse conflatam. potuit hic lo-
cus tam anceps, tam inauditus, tam lubricus,
tam nouus, sine quadam incredibili ui, ac faculta-
te dicendi tractari? Quid ego de Cn. Manlij,
quid de Q. Regis commiseratione dicam? quid de
alijs innumerabilibus? in quibus hoc non maxi-
me enituit, quod tibi omnes dant, acumen quod-
dam singulare; sed haec ipsa, quae nunc ad me de-
legare uis, ea semper in te eximia & praestantia
fuerunt. Tum Catulus, Ego uero, inquit, in
uobis hoc maxime admirari soleo, quod, cum in-
ter uos in dicendo dissimillimi sitis, ita tamen uter
que

DE ORATORE

que uestrum dicat, ut ei nihil neque a natura de-
negatum, neque a doctrina non delatum esse uidea-
tur. quare, Crasse, neque tu tua suauitate nos
priuabis, ut, si quid ab Antonio aut praetermis-
sum, aut relictum sit, non explices: neque te,
Antoni, si quid non dixeris, existimabimus non
potuisse potius, quam a Crasso dici maluisse.

Hic Crassus, Quin tu, inquit, Antoni, omit-
tis ista, quae proposuisti, quae nemo horum desi-
derat, quibus ex locis ea, quae dicenda sint in caus-
sis, reperiantur: quae quamquam abs te nouo quo-
dam modo, praeclareq. dicuntur, sunt tamen &
re faciliora, & praeceptis peruagata. illa deprom-
me nobis unde afferas, quae saepissime tractas,
semperq. diuinitus. Depromam equidē, inquit
Antonius; &, quo facilius id a te exigam quod
peto, nihil tibi a me postulanti recusabo. Meae
totius orationis, & istius ipsius in dicendo facul-
tatis, quā modo Crassus in caelum uerbis extulit,
tres sunt rationes, ut ante dixi, una concilian-
dorum hominum, altera docendorum, tertia con-
citandorum. Harum trium partium prima leni-
tatem orationis, secunda acumen, tertia uim
desiderat. nam hoc necesse est, ut is, qui nobis
causam adiudicaturus sit, aut inclinatione uolun-
tatis propendeat in nos, aut defensionis argumen-
tis adducatur, aut animi permotione cogatur. sed
quoniam illa pars, in qua rerum ipsarum explica-
tio ac defensio posita est, uidetur omnem huius
generis

*dar la rem-
nola*

generis quasi doctrinam continere: de ea primum loquemur, & pauca dicemus: pauca enim sunt, quae usu iam tractata, & animo quasi habere notata uideamur. Ac tibi sapienter monenti, L. Crasse, libenter assentimur, ut singularum causarum defensiones, quas solent magistri pueris tradere, relinquamus; aperiamus autem ea capita, unde omnis ad omnem & causam, & orationem disputatio ducitur. neque enim, quoties uerbum aliquod est scribendum nobis, toties eius uerbi litterae sunt cogitatione conquirendae: nec, quoties causa dicenda est, toties ad eius causae seposita argumenta reuolui nos oportet, sed habere certos locos, qui, ut litterae ad uerbum scribendum, sic illi ad causam explicandam statim occurrant. sed hi loci ei demum oratori prodesse possunt, qui est uersatus in rebus, uel usu, quem aetas denique affert, uel auditione, & cogitatione, quae studio & diligentia praecurrit aetatem. nam si tu mihi quamuis eruditum hominem adduxeris, quamuis acrem & acutum in cogitando, quamuis ad pronunciandum expeditum; si erit idem in consuetudine ciuitatis, in exemplis, in institutis, in moribus, ac uoluntatibus ciuium suorum hospes; non multum ei loci proderunt illi, ex quibus argumenta promuntur. subactio mihi ingenio opus est, ut agro non semel arato, sed nouato, & iterato, quo meliores foetus possit & grandiores edere. subactio autem est u-

K

sus

DE ORATORE

sus, auditio, lectio, litterae. Ac primum naturam causae uideat, quae numquam latet: factum ne sit, quaeratur, an quale sit, an quod nomen habeat: quo perspecto, statim occurrit naturali quadam prudentia, non ijs subductionibus, quas isti docent, quid faciat causam, id est, quo sublato controuersia stare non possit: deinde quid ueniat in iudicium: quod isti sic iubent quaerere: interfecit Opimius Cracchum: quid facit causam? quod reip. causa, cum ex S. C. ad arma uocasset: hoc tolle, causa non erit. at id ipsum negat contra leges licuisse Decius. ueniet igitur in iudicium, licuerit ne ex S. C. seruandae reip. causa. Perspicua sunt haec quidem, & in uulgari prudentia sita: sed illa quaerenda, quae ab accusatore & defensore argumenta, ad id, quod in iudicium uenit, spectantia, debeant afferri. Atque hic illud uidendum est, in quo summus est error istorum magistrorum, ad quos liberos nostros mittimus: non quo hoc quidem ad dicendum magnopere pertineat, sed tamen ut uideatis, quam sit genus hoc eorum, qui sibi eruditi uidentur, hebes, atque impositum. Constituunt enim in partiendis orationum modis duo genera causarum. unum appellant, in quo sine personis atque temporibus de uniuerso genere quaeratur: alterum, quod personis certis & temporibus definiatur: ignari omnes controuersias ad uniuersi generis uim & naturam referri. nam in ea ipsa causa, de

de qua ante dixi, nihil pertinet ad oratoris locos
 Optimij persona, nihil Decij. de ipso enim uniuers-
 so genere infinita quaestio est; num poena uidea-
 tur esse afficiendus, qui ciuem ex S. C. patriae con-
 seruandae caussa interemerit, cum id per leges nō
 liceret. Nulla denique est caussa, in qua id, quod
 in iudicium uenit, ex reorum personis, ac non
 generum ipsorum uniuersa disputatione, quaera-
 tur. Quin etiam in ijs ipsis, ubi de facto ambigi-
 tur, ceperit ne contra leges pecunias P. Decius,
 argumenta & criminum & defensionis reuocen-
 tur oportet ad genus, & ad naturam uniuersam;
 quod sumptuosus, de luxuria; quod alieni appe-
 tens, de auaritia; quod seditiosus, de turbulen-
 tis & malis ciuibus; quod a multis arguitur, de
 genere testium: contraq. quae pro reo dicuntur,
 omnia necessario a tempore atque homine ad com-
 munes rerum & generum summas reuoluentur.
 Atque haec forsitan homini non omnia, quae sunt
 in natura rerum, celeriter animo comprehendenti,
 permulta uideantur, quae ueniant in iudi-
 cium tum, cum de facto quaeratur: sed tamen cri-
 minum est multitudo, non defensionum aut loco-
 rum, infinita. Quae uero, cum de facto non am-
 bigitur, quaeruntur qualia sint; ea, si ex reis
 numeres, & innumerabilia sunt, & obscura;
 si ex rebus, ualde & modica, & illustra. nam
 si Mancini caussam in uno Mancino ponimus; quo-
 tiescunque is, quem Paterpatratus dediderit,

K

2

rece-

DE ORATORE

receptus non erit, toties caussa noua nascetur. sin illa controuersia caussam facit, uideatur ne ei, quē Paterpatratus dediderit, si is non sit receptus, postliminium esse: nihil ad artem dicendi, nec ad argumenta defensionis Mancini nomen pertinet. ac si quid affert praeterea hominis aut dignitas, aut indignitas; extra quaestionem est; & ea tamen ipsa oratio ad uniuersi generis disputationem referatur necesse est. Haec ego non eo consilio disputo, ut homines eruditos redarguam: quamquam reprehendendi sunt, qui in genere definien- do istas caussas describunt in personis & in temporibus positas esse. nam etsi incurrunt tempora & personae: tamen intelligendum est, non ex iis, sed ex genere quaestionis pendere caussas. sed hoc nihil ad me. nullum enim nobis certamē cum istis esse debet. tantum satis est intelligi, ne hoc quidem eos consecutos, quod in tanto otio etiam sine hac forensi exercitatione efficere potuerunt, ut genera rerum discernere, eaq. paullo subtilius explicarent. uerum hoc, ut dixi, nihil ad me: illud ad me, ac multo etiam magis ad uos, Cotta noster, & Sulpici: quo modo nunc se istorum artes habent, pertimescenda est multitudo caussarum: est enim infinita. si in personis ponitur, quot homines, tot caussae: sin ad generum uniuersas quaestiones referuntur, ita modicae, & paucae sunt, ut omnes eas diligentes, & memores, & sobrij oratores percursas animo, & prope decantatas habere

habere debeant. nisi forte existimatis a M. Curio
 causam didicisse L. Crassum, et ea re multum attu-
 lisse, quamobrem, postumo non nato, Curium ta-
 men heredem Coponij esse oporteret. nihil ad co-
 piam argumentorum, neque ad causae vim ac na-
 turam nomen Coponij ac Curij pertinuit. in gene-
 re erat uniuerso rei negotijque, non in tempore,
 ac nominibus, omnis quaestio; cum scriptum
 ita sit: Si mihi filius gignitur, isq. prius mori-
 tur, & cetera; tum ut mihi ille sit heres: si na-
 tus filius non sit; uideatur ne is, qui filio mor-
 tuo institutus heres sit, heres esse. perpetui iu-
 ris, & uniuersi generis quaestio non hominum
 nomina, sed rationem dicendi, & argumentorum
 fontes desiderat. in quo etiam isti nos iurisconsul-
 ti impediunt, a discendoq. deterrent. uideo enim
 in Catonis & Bruti libris nominatim fere refer-
 ri, quid alicui de iure uiro, aut mulieri responde-
 rint: credo ut. putaremus, in hominibus, non in
 re, consultationis, aut dubitationis causam ali-
 quam fuisse; ut, quod homines essent innumera-
 biles, debilitati a iure cognoscendo uoluntatem
 discendi simul cum spe perdiscendi abiceremus.
 Sed haec Crassus aliquando nobis expediet, & ex-
 ponet descripta generatim. est enim, ne forte ne-
 scias, heri nobis ille hoc, Catule, pollicitus, se
 ius ciuile, quod nunc diffusum & dissipatum est,
 in certa genera coacturum, & ad artem facile re-
 daeturum. Et quidem, inquit Catulus, haud-

K 3 quaquam

DE ORATORE

quaquam est difficile Crasso: qui &, quod disci potuit de iure, didicit; & quod ijs, qui eum docuerunt, defuit, ipse afferet; ut, quae sint in iure, uel acute describere, uel ornate illustrare possit. Ergo ista, inquit Antonius, tum a Crasso discemus, cum se de turba, et a subsellijs in otium, ut cogitat, solitudinemq. contulerit. Iam id quidem saepe, inquit Catulus, ex eo audiui, cum diceret sibi certum esse a iudicijs causisq. discere: sed, ut ipsi soleo dicere, non licebit. neque enim ipse auxilium suum saepe a uiris bonis frustra implorari patietur: neque id aequo animo feret ciuitas: quae si uoce L. Crassi carebit, ornamento quodam sese spoliata putabit. Nam hercle, inquit Antonius, si haec uere a Catulo dicta sunt, tibi mecum in eodem est pistrino, Crasse, uiuendum: & istam oscitantem & dormitantem sapientiam, Scaeuolarum, & ceterorum beatorum otio concedamus. Arrisit hic Crassus leuiter, &, Pertexe modo, inquit, Antoni, quod exorsus es: me tamen ista oscitans sapientia, simul atque ad eam confugero, in libertatem uindicabit. Huius quidem loci, quem modo sum exorsus, hic est finis, inquit Antonius: quoniam intelligitur, non in hominum innumerabilibus personis, neque in infinita temporum uarietate, sed in generum causis, atque naturis omnia sita esse, quae in dubium uocarentur; genera autem esse definita non solum uumero, sed etiam paucitate;

citate; ut eam materiem orationis, quae cuiusque
 esset generis, studiosi qui essent dicendi, omnibus
 locis descriptam, instructam, ornatamq. compre-
 henderent, rebus dico, & sententijs. ea uero sua uer-
 ba parient: quae semper satis ornata mihi quidem
 uideri solent, si eiusmodi sunt, ut ea res ipsa pe-
 perisse uideatur. Ac si uerum quaeritis, quod mi-
 hi quidem uideatur: (nihil enim aliud affirmare
 possum, nisi sententiam, & opinionem meam)
 hoc instrumentum caussarum, & generum uni-
 uersorum in forum deferre debemus, neque, ut
 quaeque res delata ad nos erit, tum denique scru-
 tari locos, ex quibus argumenta eruamus: quae
 quidem omnibus, qui ea mediocriter modo consi-
 derarint, studio adhibito, & usu, pertractata es-
 se possunt. sed tamen animus referendus est ad ea
 capita, & ad illos, quos saepe iam appellauimus, lo-
 cos, ex quibus omnia ad omnem orationem inuen-
 ta ducuntur. Atque hoc totum est siue artis, si-
 ue animaduersionis, siue consuetudinis, nosse re-
 giones, intra quas uenere; ut peruestiges, quod
 quaeras. ubi eum locum omnem cogitatione sepe
 ris; si modo usum rerum percallueris; nihil te ef-
 fugiet, atque omne, quod erit in re, occurret, at-
 que incidet. Et sic, cum ad inueniendum in di-
 cendo tria sint, acumen, deinde ratio, quam li-
 cet, si uolumus, appellemus artem, tertium dili-
 gentia; non possum equidem non ingenio primas
 concedere; sed tamen ipsum ingenium diligentia

K

4

etiam

DE ORATORE

etiam ex tarditate incitat. diligentia, inquam, cum omnibus in rebus, tum in causis defendendis plurimum ualet. haec praecipue colenda est nobis, haec semper adhibenda: haec, nihil est, quod non assequatur. causa ut penitus, quod initio dixi, nota sit, diligentia est. ut aduersarium attente audiamus; atque ut eius non solum sententias, sed etiam uerba omnia excipiamus; uultus denique perspiciamus omnes, qui sensus animi plerumque indicant; diligentia est. id tamen dissimulanter facere, ne sibi ille aliquid proficere uideatur; prudentia est. deinde, ut in iis locis, quos proponam paullo post, peruoluatur animus, ut se penitus insinuet in causam, ut sit cura & cogitatione intentus; diligentia est. ut his rebus adhibeat, tamquam lumen aliquod, memoriam, ut uocem, ut uires, haec magna sunt. Inter ingenium quidem, & diligentiam perpaullulum loci reliquum est arti. ars demonstrat tantum ubi quaeras, atque ubi sit illud, quod studeas inuenire: reliqua sunt in cura, attentione animi, cogitatione, uigilantia, assiduitate, labore, complectar uno uerbo, quo saepe iam usi sumus, diligentia; qua una uirtute omnes uirtutes reliquae continentur. Nam orationis quidem copia uidemus ut abundant philosophi: qui, ut opinor, (sed tu haec, Catule, melius) nulla dant praecepta dicendi; nec ideo minus, quaecunque res proposita est, suscipiunt, de qua copiose & abundanter loquantur. Tum Catulus,

lus, Est, inquit, ut dicis, Antoni, ut plerique philosophi nulla tradant praecepta dicendi, & habeant paratum tamen quid de quaque redicant. sed Aristoteles, is, quem maxime ego admiror, proposuit quosdam locos, ex quibus omnis argumentatio non modo ad philosophorum disputationem, sed etiam ad hanc, qua in causis utimur, inueniretur. a quo quidem homine iamdudum, Antoni, non aberrat oratio tua: siue tu similitudine illius diuini ingenij in eadem incurris uestigia: siue etiam illa ipsa legisti, atque didicisti: quod quidem mihi magis uerisimile uidetur: plus enim te operae Graecis dedisse rebus uideo, quam putaram. Tum ille, Verum, inquit, ex me audies, Catule. semper ego existimaui iucundiorum & probabiliorum huic populo oratorem fore, qui primum quamminimam artificij alicuius, deinde nullam Graecarum rerum significationem daret. atque ego idem existimaui, pecudis esse, non hominis, cum tantas res Graeci susciperent, profiterentur, agerent, seseque & uidendi res obscurissimas, & bene uiuendi, & copiose dicendi rationem hominibus daturos pollicerentur, non ad mouere aurem; & si palam audire eos non auderes, ne minueres apud tuos ciues auctoritatem tuam, subauscultando tamen excipere uoces eorum, & procul, quid narrarent, attendere: itaque feci, Catule, & istorum omnium summatim causas, & genera ipsa gustavi. Valde hercule, inquit

DE ORATORE

inquit Catulus, timide, tanquam ad aliquem libidinis scopulum, sic tuam mentem ad philosophiam appulisti: quam haec ciuitas aspernata numquam est. nam & referta quondam Italia Pythagoreorum fuit, tum, cum erat in hac gente magna Graecia; ex quo etiam quidā Numam Pompilium, regem nostrum, fuisse Pythagoreum ferunt, qui annis permultis ante fuit, quam ipse Pythagoras; quo etiam maior uir habendus est, cum illam sapientiam constituendae ciuitatis duobus prope saeculis ante cognouit, quam eam Graeci natam esse senserunt: & certe non tulit ullos haec ciuitas aut gloria clariores, aut auctoritate grauiore, aut humanitate politiores P. Africano, C. Laelio, L. Furio; qui secum eruditissimos homines ex Graecia palam semper habuerunt. Atque ego ex istis saepe audiui, cum dicerent, pergratum Athenienses & sibi fecisse, & multis principibus ciuitatis, quod, cum ad senatum legatos de suis maximis rebus mitterent, tres illius aetatis nobilissimos philosophos misissent, Carneadem, et Critolaum, et Diogenem: itaque eos, dum Romae essent, & a se, & ab alijs frequenter auditos. quos tu cum haberes auctores, Antoni; miror, cur philosophiae, sicut Zethus ille Pacuuianus, probe bellū indixeris. Minime, inquit Antonius: ac sic decreui, philosophari potius, ut Neoptolemus apud Ennium, paucis. nā, omnino, haud placet. Sed tamen haec est mea sententia,

tentia, quam uidebar exposuisse. ego ista studia non improbo, moderata modo sint: opinionem istorum studiorum, & suspicionem artificij apud eos, qui res iudicent, oratori aduersariam esse arbitror: imminuit enim & oratoris auctoritatem, & orationis fidem. Sed ut eo reuocetur, unde huc declinauit oratio; ex tribus istis clarissimis philosophis, quos Romam uenisse dixisti, uides ne Diogenem fuisse, qui diceret, artem se tradere bene differendi, & uera ac falsa diiudicandi, quam uerbo Graeco διαλεκτικὴν appellaret? in hac arte, si modo est haec ars, nullum est praeceptum, quo modo uerum inueniatur; sed tantum est, quo modo iudicetur. nam & omne, quod eloquimur, sic ut aut esse dicamus id, aut non esse; & si simpliciter dictum sit, suscipiunt dialectici, ut iudicent uerum ne sit, an falsum; & si coniuncte sit elatum, & adiuncta sint alia, iudicent recte ne adiuncta sint, & uera ne summa sit uniuscuiusque rationis: & ad extremum ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa quaerendo reperiunt, non modo ea, quae iam non possint ipsi dissoluere, sed etiam quibus ante exorsa, & potius detexta prope retexantur. Hic nos igitur Stoicus iste nihil adiuvat, quoniam, quemadmodum inueniam quid dicam, non docet: atque idem etiam impedit; quod & multa reperit, quae neget ullo modo posse dissolui; & genus sermonis affert non liquidum, non fusum ac profluens, sed exile, aridum, concisum,

DE ORATORE

ac minutum: quod si quis probabit, ita probabit,
ut oratori tamen aptum non esse fateatur. haec e-
nim nostra oratio multitudinis est auribus accom-
modanda, ad oblectandos animos, ad impellen-
dos, ad ea probanda, quae non artificis statera,
sed quadam populari trutina examinantur. qua-
re istam artem totam dimittamus, quae in exco-
gitandis argumentis muta nimium est, in iudican-
dis nimium loquax. Critolaum istum, quem si-
mul cum Diogene uenisse commemoras, puto plus
huic studio nostro prodesse potuisse. erat enim ab
isto Aristotele, a cuius inuentis tibi ego uideor nō
longe aberrare. atque inter hunc Aristotelem,
cuius & illum legi librum, in quo exposuit dicen-
di artes omnium superiorum, & illos, in quibus
ipse sua quaedam de eadem arte dixit, & hos ger-
manos huius artis magistros hoc mihi uisum est
interesse, quod ille eadem acie mentis, qua rerum
omnium uim naturamq. uiderat, haec quoque
aspexit, quae ad dicendi artem, quam ille despi-
ciebat, pertinebant: illi autem, qui hoc solum co-
lendum ducebant, habitarunt in hac una ratione
tractanda, non eadem prudentia, qua ille, sed
usu in hoc uno genere studioq. maiore. Carneadis
uero uis incredibilis illa dicendi, et uarietas per-
quam esset optanda nobis: qui nullam unquam in
illis suis disputationibus rem defendit, quam non
probarit; nullam oppugnavit, quam non euerte-
rit. sed hoc maius est quiddam, quam ab ijs, qui
haec

haec tradunt, & docent, postulandum sit. Ego autem, si quem nunc plane rudem institui ad dicendum uelim, his potius tradam assiduis uno opere eandem incudem diem noctemq. tundentibus, qui omnes tenuissimas particulas, atque omnia minima mansa, ut nutrices infantibus pueris, in os inserant. Sin sit is, qui & doctrina mihi liberaliter institutus, & aliquo iam imbutus usu, & satis acri ingenio esse uideatur: illuc eum rapiam, ubi non seclusa aliqua aquula teneatur, sed unde uniuersum flumen erumpat; ut illi sedes, & tamquam domicilia omnium argumentorum commonstrem; & ea breuiter illustrem, uerbisq. definiam. quid enim est, in quo haereat, qui uiderit, omne, quod sumatur in oratione aut ad probandum, aut ad refellendum, aut ex sua sumi ui, atque natura, aut assumi, foris? ex sua ui, cum aut, res quae sit tota, quaeritur, aut pars eius; aut uocabulum quod habeat; aut quippiam, rem illam quod attingat: extrinsecus autem, cum ea, quae sunt foris, neque haerent in rei natura, colliguntur. Si res tota quaeritur, definitione uniuersa uis explicanda est, sic: Si maiestas est amplitudo ac dignitas ciuitatis, is eam minuit, qui exercitum hostibus populi R. tradidit, non qui eum, qui id fecisset, populi R. potestati tradidit. Sin pars, partitione, hoc modo: Aut senatui parendum de salute reip. fuit, aut aliud consilium instituendum, aut sua sponte faciendum: aliud consilium

DE ORATORE

lium, superbum; suum, arrogans: utendum igitur fuit consilio senatus. Sin ex uocabulo, ut Carbo: Si consul est, qui consulit patriae: quid aliud fecit Opimius? Sin ab eo, quod rem attingat; plures sunt argumentorum sedes, ac loci. nam & coniuncta quaerimus, & genera, & partes generibus subiectas, & similitudines, & dissimilitudines: & contraria, & consequentia, & consentanea, & quasi praecurrentia, & repugnantia: & causas rerum uestigabimus, & ea, quae ex causis orta sunt: & maiora, paria, minora quaeremus. Ex coniunctis sic argumenta ducuntur: Si pietati summa tribuenda laus est; debetis moueri, cum Q. Metellum tam pie lugere uideatis. Ex genere autem: Si magistratus in populi R. potestate esse debent; quid Norbanum accusas, cuius tribunatus uoluntati paruit ciuitatis? Ex parte autem ea, quae est subiecta generi: Si omnes, qui reip. consulunt, cari nobis esse debent; certe in primis imperatores, quorum consilijs, uirtute, periculis retinemus & nostram salutem, & imperij dignitatem. Ex similitudine autem: Si ferae partus suos diligunt; qua nos in liberos nostros indulgentia esse debemus? At ex dissimilitudine: Si barbarorum est in diem uiuere; nostra consilia sempiternum tempus spectare debet. Atque utroque in genere et similitudinis, & dissimilitudinis, exempla sunt ex aliorum factis, aut dictis, aut euentis, & fictae narrationes saepe ponen-

pe ponendae. Iam ex contrario: Si Gracchus nefarie, praeclare Opimius. Ex consequentibus: Si & ferro interfectus ille, & tu inimicus eius cum gladio cruento comprehensus es in illo ipso loco; & nemo praeter te ibi uisus est; & caussa nemini; & tu semper audax; quid est, quod de facinore dubitare possimus? Ex consentaneis, & praecurrentibus, & repugnantibus, ut olim Crassus adolescens: Non, si Opimum defendisti Carbo, iccirco te isti bonum ciuem putabunt: simulasse te, & aliud quid quaesisse perspicuum est. quod Ti. Gracchi mortem saepe in concionibus deplorasti; Quod P. Africani necis socius fuisti; quod eam legem in tribunatu tulisti; quod semper a bonis dissensisti. Ex causis autem rerum sic: Auaritiam se tollere uultis, mater eius est tollenda luxuries. ijs autem, quae sunt orta de causis: Si aerarij copijs & ad belli adiumenta, & ad ornamenta pacis utimur; uectigalibus seruiamus. Maiora autem, & minora, & paria comparabimus sic. Ex maiore: Si bona existimatio diuitijs praeſtat, & pecunia tantopere expetitur; quanto gloria magis est expetenda? Ex minore sic:

» — hic paruae consuetudinis

» Caussa huius mortem fert tam familiariter:

» Quid, si ipse amasset? quid mihi hic faciet patri?

Ex pari sic: Est eiusdem & eripere contra remp. & largiri pecunias. Foris autem assumuntur ea, quae non sua ui, sed extranea subleuantur, ut haec:

Hoc

DE ORATORE

Hoc uerum est; dixit enim Q. Lutatius: hoc falsum est; habita enim quaestio est: hoc sequi necesse est; recito enim tabulas. de quo genere toto paulo ante dixi. Haec ut breuissime dici potuerunt, ita a me dicta sunt. ut enim, si aurum cui, quod esset multifariam defossum, commonstrare uellem, satis esse deberet, si signa, & notas ostenderem locorum, quibus cognitis ille sibi ipse foderet, & id, quod uellet, paruulo labore, nullo errore inueniret: sic has ego argumentorum noni notas, quae illa mihi quaerenti demonstrant ubi sint: reliqua cura, & cogitatione eruuntur. Quod autem argumentorum genus cuique causarum generi maxime conueniat, non est artis exquisitae praescribere, sed est mediocris ingenij iudicare. neque enim nunc id agimus, ut artem aliquam dicendi explicemus, sed ut doctissimis hominibus usus nostri quasi quaedam monita tradamus. His igitur locis in mente & cogitatione defixis, & in omni re ad dicendum posita excitatis, nihil erit, quod oratorem effugere possit, non modo in forensibus disceptationibus, sed omnino in ullo genere dicendi. si uero assequetur, ut talis uideatur, qualem se uideri uelit; & animos eorum ita afficiat, apud quos aget, ut eos, quocunque uelit, uel trahere, uel rapere possit: nihil profecto praeterea ad dicendum requireret. Iam illud uidemus nequaquam satis esse, reperire quid dicas, nisi id inuentum tractare possis. Tractatio autem uaria esse debet,

bet, ne aut cognoscat artem qui audiat, aut defatigetur similitudinis satietate. Proponi oportet, quid afferas; & id quare ita sit, ostendere; & ex iisdem illis locis interdum concludere; relinquere alias, alioq. transire; saepe non proponere, ac ratione ipsa afferenda, quid proponendum fuerit, declarare; si cui quid simile dicas, prius ut simile confirmes; deinde, quod agitur, adiungas; puncta argumentorum plerunque ut occulas, ne quis ea numerare possit; ut re distinguantur, verbis confusa esse uideantur. Haec ut & properans, & apud doctos, & semidoctus ipse percurro, ut aliquando ad illa maiora ueniamus. Nihil est enim in dicendo, Catule, maius, quam ut faueat oratori is, qui audiet, utq. ipse sic moueatur, ut impetu quodam animi, & perturbatione magis, quam iudicio, aut consilio, regatur. plura enim multo homines iudicant odio, aut amore, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut laetitia, aut spe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis, quam ueritate, aut praescripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicii formula, aut legibus. quare, nisi quid uobis aliud placet, ad illa pergamus. Paullum, inquit Catulus, etiam nunc deesse uidetur ijs rebus, Antoni, quas exposuisti, quod sit tibi ante explicandum, quam illuc proficiscare, quo te dicis intendere. Quidnam, inquit? Qui ordo tibi placet, inquit Catulus, & quae dispositio argumentorum: in qua tu

L mihi

DE ORATORE

mibi semper deus uideri soles. Vide, quam sim in isto genere, inquit, Catule, deus. non mehercule mihi, nisi admonito, uenisset in mentem: ut possis existimare, me in ea, in quibus nonnumquam aliquid efficere uideor, usu solere in dicendo, uel casu potius incurrere. ac res quidem ista, quam ego, quia non noram, sic, tamquam ignotum hominem, praeteribam, tantum potest in dicendo, ut ad uincendum nulla plus possit. sed tamen mihi uideris ante tempus a me rationem ordinis, & disponendarum rerum requisisse. nam si ego omnem uim oratoris in argumentis, & in re ipsa per se comprobanda posuisssem; tempus esset iam de ordine argumentorum, & de collocatione aliquid dicere: sed cum tria sint a me proposita, de uno dictum; cum de duobus reliquis dixero, tum erit denique de disponenda tota oratione quaerendum. Valet igitur multum ad uincendum, probari mores, instituta, & facta, & uitam eorum, qui agent causas, & eorum, pro quibus; & item improbari aduersariorum, animosque eorum, apud quos agitur, conciliari quammaxime ad beneuolentiam cum erga oratorem, tum erga illum, pro quo dicet orator. Conciliantur autem animi dignitate hominis, rebus gestis, estimatione uitae: quae facilius ornari possunt, si modo sunt, quam fingi, si nulla sunt. sed haec adiuvant in oratore, lenitas uocis, uultus, pudoris significatio, uerborum comitas. si quid
persequare

persequare acrius; ut inuitus & coactus facere uideare, facilitatis, liberalitatis, mansuetudinis, pietatis, grati animi, non appetentis, non auidi, signa proferri perutile est: eaq. omnia, quae proborum, demissorum, non acrium, non pertinacium, non litigiosorum, non acerborum sunt, ualde beneuolentiam conciliant, ab alienantq. ab ijs, in quibus haec non sunt. itaque eadem sunt in aduersarios ex contrario conferenda. Sed genus hoc totum orationis in ijs causis excellet, in quibus minus potest inflammari animus iudicis acri & uehementi quadam incitatione. non enim semper fortis oratio quaeritur, sed saepe placida, summissa, lenis, quae maxime comendat reos. reos autem appello non eos modo, qui arguuntur, sed omnes, quorum de re disceptatur. sic enim olim loquebantur. Horum igitur exprimere mores oratione, iustos, integros, religiosos, timidos, perferentes iniuriarum, mirum quiddam ualet: & hoc uel in principijs, uel in re narranda, uel in peroranda tantam habet uim, si est suauiter & cum sensu tractatum, ut saepe plus, quam causa, ualeat. Tantum autem efficitur sensu quodam ac ratione dicendi, ut quasi mores oratoris effingat oratio. genere enim quodam sententiarum, & genere uerborum, adhibita enim actione leni, facultateq. significandi, efficitur, ut probi, ut bene morati, ut boni uiri esse uideantur. Huic autem est illa dispar adiuncta ratio orationis, quae alio quo-

DE ORATORE

dam genere mentes iudicum permouet, impellitque, ut aut oderint, aut diligant; aut inuideant, aut saluum uelint; aut metuant, aut spernant; aut cupiant, aut abhorreant; aut laetentur, aut maereant; aut misereantur, aut punire uelint; aut ad eos motus adducantur, si qui finitimi sunt & propinqui his actalibus animi perturbationibus. Atque illud optandum est oratori, ut aliquam per motionem animorum sua sponte ipsi afferant ad causam iudices, ad id, quod utilitas oratoris ferret, accommodatam. facilius est enim currentem, ut aiunt, incitare, quam commouere languentem. sin id aut non erit, aut erit obscurius: sicut medico diligenti, prius quam conetur aegro adhibere medicinam, non solum morbus eius, cui mederi uolet, sed etiam consuetudo ualentis, & natura corporis cognoscenda est; sic equidem, cum aggredior ancipitem causam, & grauem ad animos iudicum pertractandos, omni mente in ea cogitatione curaque uersor, ut odoror quam sagacissime possim, quid sentiant, quid existiment, quid expectent, quid uelint, quo deduci oratione facillime posse uideantur. si se dant, & ut ante dixi, sua sponte, quo impellimus, inclinant, atque propendent: accipio, quod datur; & ad id, unde aliquis flatus ostenditur, uelando. sin est integer, quietusque iudex: plus est operis. sunt enim omnia dicendo excitanda, nihil adiuvante natura. Sed tantam uim habet illa, quae recte

recte a bono poeta dicta est flexanima, atque
 omnium regina rerum oratio, ut non modo
 inclinantem erigere, aut stantem inclinare,
 sed etiam aduersantem, & repugnantem, ut
 imperator bonus, ac fortis, capere possit.
 Haec sunt illa, quae me ludens Crassus mo-
 do flagitabat, quae a me diuinitus tractari sole-
 re diceret, & in causa M'. Aquillij, Caijque Nor-
 bani, nonnullisq. alijs quasi praeclare acta lauda-
 ret: quae mehercule ego, Crasse, cum a te tra-
 ctantur in causis, horrere soleo: tanta uis animi,
 tantus impetus, tantus dolor oculis, uultu, ge-
 stu, digito denique isto tuo significari solet: tan-
 tum est flumen grauissimorum optimorumq. uer-
 borum, tam integrae sententiae, tam uerae, tam
 nouae, tam sine pigmentis fucoq. puerili, ut mihi
 non solum tu incendere iudicem, sed ipse ardere
 uidearis. Neque fieri potest, ut doleat is, qui au-
 dit, ut oderit, ut inuideat, ut pertimescat ali-
 quid, ut ad fletum misericordiamq. deducatur,
 nisi omnes ij motus, quos orator adhibere uolet
 iudici, in ipso oratore impressi esse atque iniusti ui-
 debuntur. Quod si fictus aliquis dolor suscipien-
 dus esset; & si in eiusmodi genere orationis nihil
 esset, nisi falsum, atque imitatione simulatum:
 maior ars aliqua forsitan esset requirenda. nunc
 ego, quid tibi, Crasse, quid ceteris accidat, nescio:
 de me autem, causa nulla est, cur apud homines
 prudentissimos, atque amicissimos mentiar. non

DE ORATORE

mehercule unquā apud iudices aut dolorem, aut misericordiā aut inuidiam, aut odiū excitare dicendouolui, quin ipse in cōmouendis iudicibus, ijs ipsis sensibus, ad quos illos adducere uellē, permouerer. neque enim facile est perficere, ut irascatur cui tu uelis index, si tu ipse id lente ferre uideare; neque ut oderit eum, quem tu uelis, nisi te ipsum flagrantem odio ante uiderit: neque ad misericordiam adducetur, nisi ei tu signa doloris tui uerbis, sententijs, uoce, uultu, collacrymatione denique ostenderis. ut enim nulla materies tam facilis ad exardescendum est, quae, nisi admoto igni, ignem concipere possit: sic nulla mens est tam ad comprehendendam uim oratoris parata, quae possit incendi, nisi inflammatus ipse ad eam & ardens accesseris. Ac ne forte hoc magnum, ac mirabile esse uideatur, hominem toties irasci, toties dolere, toties omni animi motu concitari, praesertim in rebus alienis; magna uis est earum sententiarum, atque eorum locorum, quos agas, tractesq. dicendo, ut nihil opus sit simulatione, & fallacijs. ipsa enim natura orationis eius, quae suscipitur ad aliorum animos permouendos, oratorem ipsum magis etiam, quam quemquam eorum, qui audiunt, permouet. Et ne hoc in causis, in iudicijs, in amicorum periculis, in concursu hominum, in ciuitate, in foro accidere miremur, cum agitur non solum ingenij nostri existimatio; (nam id esset leuius: quamquam, cum professus sis te id posse facere,

facere, quod pauci, ne id quidem negligendum est) sed alia sunt maiora multo, fides, officium, diligentia; quibus rebus adducti, etiam cum alienissimos defendimus, tamen eos alienos, si ipsi uiri boni uolumus haberi, existimare non possumus: sed, ut dixi, ne hoc in nobis mirum esse uideatur: quid potest esse tam fictum, quam uersus, quam scena, quam fabulae? tamen in hoc genere saepe ipse uidi, cum ex persona mihi ardere oculi hominis histrionis uiderentur, spondalia illa dicentis:

» Segregare abs te ausus, aut sine illo Salamina ingredi,

» Neque paternum aspectum es ueritus? —
numquam illum aspectum dicebat, quin mihi Telamon iratus furere luctu filij uideretur. Vt idem inflexa ad miserabilem sonum uoce:

» — Quem aetate exacta, indigem
» Liberum, lacerasti, orbasti, extincti; neque fratris necis,
» Neque gnati eius parui, qui tibi in tutelam est traditus.

flens ac lugens dicere uidebatur. quae si ille histrio, quotidie cum ageret, tamen recte agere sine dolore non poterat: quid Tacuuium putatis inscribendo leni animo ac remisso fuisse? fieri nullo modo potuit. saepe enim audiui, poetam bonum neminem, id quod a Democrito & Platone inscriptis relictum esse dicunt, sine inflammatione animorum existere posse, & sine quodam afflatu qua

L 4

si furo-

DE ORATORE

si furoris. Quare nolite existimare, me ipsum, qui non heroum ueteres casus, fictosq. luctus uellem imitari, atque adumbrare dicendo, neque auctor essem alienae personae, sed auctor meae; cum mihi M'. Aquilius in ciuitate retinendus esset, quae in illa causa peroranda fecerim, sine magno dolore fecisse. quem enim ego consulem fuisse, imperatorem ornatum a senatu, ouantem in Capitolium ascendisse meminissim, hunc cum afflictum, debilitatum, maerentem, in summum discrimen adductum uiderem, non prius sum conatus misericordiam alijs commouere, quam misericordia sum ipse captus. sensi equidem tum magnopere moueri iudices, cum excitauim maestum ac sordidatum senem, & cum ista feci, quae tu, Crasse, laudas, non arte, de qua quid loquar nescio, sed motu magno animi ac dolore, ut discinderem tunicam, ut cicatrices ostenderem; cum C. Marius maerorem orationis meae praesens ac sedens multum lacrymis suis adiuuaret; cumq. ego illum crebro appellans, collegam ei suum commendarem, atque ipsum aduocatum ad communem imperatorum fortunam defendendam inuocarem. non fuit haec sine meis lacrymis, non sine dolore magno miseratio, omniumq. deorum, & hominum, & ciuium, & sociorum imploratio. quibus omnibus uerbis, quae a me tum sunt habita, si dolor abfuisset meus, non modo non miserabilis, sed etiam irridenda fuisset oratio mea. Quamobrem hoc uos doceo,

Sulpici,

Sulpici, bonus ego uidelicet atque eruditus magister, ut in dicendo irasci, ut dolere, ut flere possitis. quāquam te quidem quid hoc doceam, qui in accusando sodali & quaestore meo tantum incendium non oratione solum, sed multo etiam magis ui, & dolore, & ardore animi concitaras, ut ego ad id restringendum uix conarer accedere? habueras enim tum omnia in causa superiora: uim, fugam, lapidationem, crudelitatem tribuniciam in Caepionis graui miserabiliq. casu, in iudicium uocabas: deinde principem & senatus, & ciuitatis M. Aemilium lapide percussum esse constabat: ui pulsum ex templo L. Cottam, & T. Didium, cum intercedere uellent rogationi, nemo poterat negare. Accedebat, ut haec tu adolescens pro rep. queri summa cum dignitate existimare; ego, homo censorius, uix satis honeste uiderer seditiosum ciuem, & in hominis consularis calamitate crudelem posse defendere. Erant optimi ciues iudices, bonorum uirorum plenum forum; uix ut mihi tenuis quaedam uenia daretur excusationis, quod tamen eum defenderem, qui mihi quaestor fuisset. Hic ego quid dicam me artem aliquā adhibuisse? quid fecerim, narrabo: si placuerit, uos meam defensionem in aliquo artis loco reponetis. Omnium seditionum genera, uitia, pericula collegi; eamq. orationem ex omni reip. nostrae temporum uarietate repetiui; conclusique ita, ut dicerē, etsi omnes molestae semper seditiones fuissent,

DE ORATORE

sent, iustas tamen fuisse nonnullas, & prope necessarias. Tum illa, quae modo Crassus commemorabat, egi, neque reges ex hac ciuitate exigere, neque tribunos pl. creari, neque plebiscitis toties consularem potestatem minui, neque prouocationem, patronam illam ciuitatis, ac uindictam libertatis populi R. dari sine nobilium dissensione potuisse: ac si illae seditiones saluti huic ciuitati fuissent, non continuo, si quis motus populi factus esset, id C. Norbano in nefario crimine, atque in fraude capitali esse ponendum: quod si unquam populo R. concessum esset, ut iure concitatus uideretur, id quod docebam saepe esse concessum; nullam illa causam iustorem fuisse. Tum omnem orationem traduxi & conuerti in increpandam Caepionis fugam, in deplorandum interitum exercitus. sic & eorum dolorem, qui lugebant suos, oratione refricabam: & animos equitum R. apud quos tum iudices causa agebatur, ad Q. Caepionis odium, a quo erant ipsi propter iudicia abalienati, renouabam, atque reuocabam. Quod ubi sensi me in possessione iudicij ac defensionis meae constitisse; quod & populi beneuolentiam mihi conciliaram, cuius ius etiam cum seditionis coniunctione defendere; & iudicum animos totos uel calamitate ciuitatis, uel luctu ac desiderio proquinquorum, uel odio proprio in Caepionem ad causam nostram conuerteram: tunc admiscere huic generi orationis uehementi atque atroci genus illud alterum, de quo

quo ante disputavi, lenitatis & mansuetudinis
coepi; me pro meo sodali, qui mihi in liberum lo-
co more maiorum esse deberet, & pro mea omni
fama, prope fortunisq. decernere; nihil mihi ad
existimationem turpius, nihil ad dolorem acer-
bius accidere posse, quam si is, qui saepe alienis-
simis a me, sed meis tamen ciuibus saluti existi-
marer fuisse, sodali meo auxilium ferre non potuis-
sem. Petebam a iudicibus, ut illud aetati meae,
ut honoribus, ut rebus gestis, si iusto, si pio do-
lore me esse affectum uiderent, concederent; prae-
sertim si in alijs causis intellexissent, omnia me
semper pro amicorum periculis, nihil unquam
pro me ipso deprecatum. Sic in illa omni defensio-
ne, atque causa, quod esse in arte positum uide-
batur, ut de lege Appuleia dicerem, ut, quid es-
set minuere maiestatem, explicarem, perquam
breuiter perstrinxi, atque attigi. His duabus par-
tibus orationis, quarum altera concitationem ha-
bet, altera commendationem, quae minime prae-
ceptis artium sunt perpolitae, omnis est a me il-
la causa tractata; ut & acerrimus in Caepionis
inuidia renouanda, et in meis moribus erga meos
necessarios declarandis mansuetissimus uiderer.
ita, magis affectis animis iudicum, quam doctis,
tua, Sulpici, est a nobis tum accusatio uicta.
Hic Sulpicius, Vere hercule, inquit, Antoni,
ista commemoras. nam ego nihil unquam uidi,
quod tam e manibus elaberetur, quam mihi tum
est elapsa

DE ORATORE

est elapsa illa caussa. Cum enim, quemadmodum dixisti, tibi ego non iudicium, sed incendiū tradidissem; quod tuum principium, dii immortales, fuit? qui timor? quae dubitatio? quanta haesitatio, tractusque uerborum? ut illud initio, quod tibi unum ad ignoscendum homines dabant, tenuisti, te pro homine perneccessario, quaestore tuo, dicere? quam tibi primum munisti ad te audiendum uiam? Ecce autem, cum te nihil aliud profecisse arbitrarer, nisi ut homines tibi ciuem improbum defendenti ignoscendum propter necessitudinem arbitrarentur, serpere occulte coepisti, nihil dum alijs suspicantibus, me uero iam pertimescente, ut illam non Norbani seditionem, sed populi R. iracundiam, neque eam iniustam, sed meritam, ac debitam fuisse defenderes. Deinde qui locus abs te praetermissus est in Caepionem? ut tu illa omnia odio, inuidia, misericordia miscuisti? Neque haec solum in defensione, sed etiam in Scauro, ceterisque meis testibus; quorum testimonia, non refellendo, sed ad eundem impetum populi confugiendo, refutasti. Quae cum abs te modo commemorarentur, equidem nulla praecepta desiderabam. istam enim ipsam demonstrationem defensionum tuarum, abs te ipso commemoratam, doctrinam esse non mediocrem puto. Atqui, si ita placet, inquit Antonius, trademus etiam quae nos sequi in dicendo, quaeque maxime spectare solemus: docuit enim iam nos longa uita, ususque.

ususq. rerum maximarum, ut, quibus rebus ani-
mi hominum mouerentur, teneremus. Equidem
primum considerare soleo, postulet ne causa.
nam neque paruis in rebus adhibendae sunt hae
dicendi faces, neque ita animatis hominibus, ut
nihil ad eorum mentes oratione flectendas profi-
cere possimus; ne aut irrisione, aut odio digni pu-
temur, si aut tragoedias agamus in nugis, aut
conuellere adoriamur ea, quae non possint com-
moueri. Nam quoniam haec fere maxime sunt
in iudicium animis, aut quicunque illi erunt,
apud quos agemus, oratione molienda, amor,
odium, iracundia, inuidia, misericordia, spes,
laetitia, timor, molestia; sentimus amorem
conciliari, si id uelle uideare, quod sit utile ip-
sis, apud quos agas, defendere; si aut pro bonis
uiris, aut certe pro iis, qui illis boni atque uti-
les sint, laborare. namque haec res amorem ma-
gis conciliat, illa uirtutis defensio caritatem:
plusq. proficit, si proponitur spes utilitatis fu-
turae, quam praeteriti beneficii commemoratio.
Enitendum est, ut ostendas in ea re, quam defen-
das, aut dignitatem inesse, aut utilitatem; eūque,
cui concilies hunc amorem, significes nihil ad
utilitatem suam retulisse, ac nihil omnino fe-
cisse causa sua. inuidetur enim commodis ho-
minum ipsorum; studijs autem eorum ceteris com-
modandi fauetur. Videndumq. hoc loco est,
ne, quos ob benefacta diligere uolumus, eorum lau-
dem

DE ORATORE

dem, atque gloriam, cui maxime inuideri solet, nimis efferre uideamur. Atque iisdem his ex locis & odium in alios struere discemus, & a nobis, ac nostris demouere: eademq. haec genera tractanda sunt in iracundia uel excitanda, uel sedanda. Nam si, quod ipsis, qui audiunt, perniciosum, aut inutile sit, id factum augeas; odium creatur: sin, quod aut in bonos uiros, aut in eos, quos quisque minime debuerit, aut in remp. tum excitatur si non tam acerbum odium, tamen aut inuidiae, aut odij non dissimilis offensio. Item timor incutitur aut ex ipsorum periculis, aut ex communibus. interior est ille proprius; sed hic quoque communis ad eandem similitudinem est perducendus. Par atque una ratio est spei, laetitiae, molestiae. Sed haud sciam an acerrimus longe sit omnium motus inuidiae, nec minus uirium opus sit in ea comprimenda, quam in excitanda. Inuident autem homines maxime paribus, aut inferioribus, cum se relictos sentiunt, illos autem dolent euolasse: sed etiam superioribus inuidetur saepe uehementer, et eo magis, si intolerantius se iactant, & aequabilitatem communis iuris, praestantia dignitatis, aut fortunae suae, transeunt. Quae si inflammanda sunt; maxime dicendum est, non esse uirtute parta, deinde etiam uitij, atque peccatis. tum si erunt honestiora, atque grauiora, tamen non esse tanti ulla merita, quanta insolentia hominis, quantumq. fastidium. Ad sedandum

dum autem, magno illa labore magnis periculis
esse parta, nec ad suum commodum, sed ad alio-
rum esse collata, seseque, si quam gloriam peperis-
se uideatur, tametsi ea non sit iniqua merces pe-
riculi, tamen ea non delectari, totamque abijcere,
atque deponere. omninoque perficiendum est, (quo-
niam plerique sunt inuidi, maximeque est hoc com-
mune uitium, & peruagatum: inuidetur autem
praestanti florentique fortunae) ut haec opinio mi-
nuatur, & illa excellens opinione fortuna cum
laboribus & miserijs permixta esse uideatur.
Iam misericordia mouetur, si is, qui audit, ad-
duci potest, ut illa quae de altero deplorentur,
ad suas res reuocet, quas aut tulerit acerbis, aut
timeat; ut intuens alium crebro, ad se ipsum re-
uertatur. Ita cum singuli casus humanarum
miseriarum grauer accipiuntur, si dicuntur do-
lenter; tum afflicta & prostrata uirtus maxime
luctuosa est. & ut illa altera pars orationis, quae
probitatis commendatione boni uiri debet specie
tueri, lenis, ut saepe iam dixi, atque summissa;
sic haec, quae suscipitur ab oratore ad commutan-
dos animos, atque omni ratione flectendos, inten-
ta, ac uehemens esse debet. Sed est quaedam in
his duobus generibus, quorum alterum lene, al-
terum uehemens esse uolumus, difficilis ad distin-
guendum similitudo. nam ex illa lenitate, qua con-
ciliamur ijs, qui audiunt, ad hanc uim acerrimam,
qua eosdem excitamus, influat oportet aliquid;
& ex

DE ORATORE

et ex hac ui nonnumquam animi aliquid influen-
dum est illi lenitati: neque est ulla temperatior o-
ratio, quam illa, in qua asperitas contentionis ora-
toris ipsius humanitate conditur, remissio autem
lenitatis quadam grauitate & contentione firma-
tur. In utroque autem genere dicendi, & illo,
in quo uis atque contentio quaeritur, et hoc, quod
ad uitam & mores accommodatur, & principia
tarda sunt, & exitus tamen spissi & producti ef-
se debent. nam neque assiliendum statim est ad il-
lud genus orationis: (abest enim totum a causa)
& homines prius ipsum illud, quod proprium sui
iudicii est, audire desiderant, nec, cum in eam ra-
tionem ingressus sis, celeriter discedendum est.
non enim, sicut argumentum, simul atque posi-
tum est, arripitur, alterumq. & tertium posci-
tur; ita misericordiam, aut inuidiam, aut ira-
cundiam, simul atque intuleris, possis commo-
uere. argumentum enim ratio ipsa confirmat:
quae simul atque emissa est, adhaerescit. illud
autem genus orationis non cognitionem iudicis,
sed magis perturbationem requirit: quam con-
sequi nisi multa, & uaria, & copiosa oratione,
& simili contentione actionis nemo potest. qua-
re qui aut breuiter, aut summissè dicunt, doce-
re iudicem possunt, commouere non possunt; in
quo sunt omnia. Iam illud perspicuum est, omnium
rerum in contrarias partes facultatem ex iisdem
suppeditari locis. Sed argumento resistendum est,
aut

aut ijs, quae comprobandi eius caussa sumuntur, reprehendendis; aut demonstrando id, quod concludere illi uelint, non effici ex propositis, nec esse consequens: aut, si ita non refellas, afferendum est in contrariam partem, quod sit aut grauius, aut aequae graue. Illa autem, quae aut conciliationis caussa leuiter, aut permotionis uehementer aguntur, contrarijs commotionibus inferenda sunt, ut odio beneuolentia, misericordia inuidia tollatur. Suauis autem est, & uehementer saepe utilis iocus, & facetiae: quae, etiam si alia omnia tradi arte possunt, naturae sunt propriae certe, neque ullam artem desiderant. in quibus tu longe alijs mea sententia, Caesar, excellis. quo magis mihi etiam testis esse potes, aut nullam esse artem salis; aut, si qua est, eam nos tu potissimum docebis. Ego uero, inquit Caesar, omni de re facetius puto posse ab homine non inurbano, quam de ipsis facetijs, disputari. itaque cum quosdam Graecos inscriptos libros esse uidi, disseme de ridiculis; nonnullam in spem ueneram posse me aliquid ex istis discere; inueni autem ridicula et falsa multa Graecorum: nam & Siculi in eo genere, et Rhodij, & Byzantij, & praeter ceteros Attici excellunt: sed qui eius rei rationem quandam conati sunt artemque tradere, sic insulsi extiterunt, ut nihil aliud eorum, nisi ipsa insulsitas, rideatur. quare mihi nullo uidetur modo doctrina ista res posse tradi. Et enim cum duo genera sint

M face-

DE ORATORE

facietiarum, alterum aequabiliter in omni sermo-
ne fusum, alterum peracutum, et breue: illa a ue-
teribus superior cauillatio, haec altera dicacitas
nominata est. leue nomen habet utraque res: quip-
pe: leue enim est totum hoc, risum mouere. uerum
tamen, ut dicis Antoni, multum in caussis persae-
pe lepore & facetijs profici uidi. Sed cum in illo
genere perpetuae festiuitatis ars non desideretur;
natura enim fingit homines & creat imitatores
& narratores facetos, & uultu adiuuante, &
uoce, & ipso genere sermonis: tum uero in hoc al-
tero dicacitatis quid habet ars loci, cum ante il-
lud facetum dictum emissum haerere debeat, quā
cogitari potuisse uideatur? Quid enim hic meus
frater ab arte adiuuari potuit, cum a Philippo in-
terrogatus quid latraret, Furem se uidere respon-
dit? quid in omni oratione Crassus uel apud cen-
tumuiros contra Scaeuolam, uel contra accusato-
rem Brutum, cum pro Cn. Plancio diceret? nam
id, quod tu mihi tribuis, Antoni, Crasso est om-
nium sententia concedendum. non enim fere quis-
quam reperietur, praeter hunc, in utroque gene-
re leporis excellens, & illo, quod in perpetuitate
sermonis, & hoc, quod in celeritate, atque dicto
est. nam haec perpetua contra Scaeuolam Curiana
defensio tota redundauit hilaritate quadam, et io-
co, dicta illa breuia non habuit. parcebat enim ad-
uersarij dignitati: in quo ipso seruabat suam: quod
est hominibus facetis & dicacibus difficillimum,
habere

habere hominum rationem, & temporum, & ea, quae occurrant, cum falsissime dici possint, tenere. itaque nonnulli ridiculi homines hoc ipsum non insulse interpretantur. dicere enim aiunt Ennium, flammam a sapiente facilius ore in ardente opprimi, quam bona dicta teneat: haec scilicet bona dicta, quae falsa sint: nam ea dicta appellantur proprio iam nomine. Sed ut in Scaeuolam continuit ea Crassus; atque illo altero genere, in quo nulli aculei contumeliarum inerant, caussam illam disputationemque iussit: sic in Brutum, quem oderat, & quem dignum contumelia iudicabat, utroque genere pugnavit. quam multa de balneis, quas nuper ille uendiderat, quam multa de amisso patrimonio dixit? atque illa breuia, cum ille diceret se sine caussa sudare, Minime mirum, inquit: modo enim existi de balneis. innumerabilia huiusmodi fuerunt: sed non minus illa iucunda perpetua. Cum enim Brutus duos lectores excitasset; & alteri de colonia Narbonensi Crassi orationem legendam dedisset, alteri de lege Seruilia; & cum contraria inter sese de rep. capita contulisset: noster hic facetissime tres patris Bruti de iure ciuili libellos tribus legendos dedit. ex libro primo: Forte euenit ut in Priuernati essemus. Brute, testificatur pater se tibi Priuernatē fundum reliquisse. Deinde in libro secundo: In Albano eram ego & Marcus filius. Sapiens uidelicet homo cum primis nostrae ciuitatis norat

M 2 hunc

DE ORATORE

hunc gurgitem; metuebat, ne, cum is nihil haberet, nihil esse ei relictum putaretur. Tum ex libro tertio, in quo finē scribendi fecit: (tot enim, ut audiui Scaenolam dicere, sunt ueri Bruti libri) In Tiburti forte assedimus ego & Marcus filius. Vbi sunt ij fundi, Brute, quos tibi pater publicis cōmentarijs consignatos reliquit? quod nisi pu-berem te, inquit, iam haberet; quartum librum composuisset, & se etiam in balneis locutum cum filio scriptum reliquisset. Quis est igitur, qui non fateatur, hoc lepore, atque his facetijs non minus refutatū esse Brutum, quam illis tragoedijs, quas egit idem, cum casu in eadem caussa efferretur anus Iunia? pro dij immortales, quae fuit illa, quanta uis, quam inexpectata, quam repentina? cum, coniectis oculis, gestu omni imminenti, summa grauitate & celeritate uerborum, Brute quid sedes? quid illam anum patri nunciare uis tuo? quid illis omnibus, quorum imagines duci uides? quid maioribus tuis? quid L. Bruto, qui hunc populum dominatu regio liberauit? quid te facere? cui rei, cui gloriae, cui uirtuti studere? patrimonio ne augendo? ad id non est nobilitatis. sed fac esse: nihil superest: libidines totum dissipauerunt. an iuri ciuili? est paternum: sed dicet, te, cum aedes uenderes, ne in rutis quidem & caesis solium tibi paternum recepisse. an rei militari? qui numquam castra uideris. an eloquentiae? quae nulla est in te: & quidquid est uocis,

eis, ac linguae, omne in istum turpissimum calu-
mniae quaestum contulisti. Tu lucem aspicere audes?
tu hos intueri? tu in foro, tu in urbe, tu in ciuium
esse conspectu? tu illam mortuam, tu imagines ip-
sas non perhorrescis? quibus non modo imitandis,
sed ne collocandis quidem tibi ullum locum reliqui-
sti. Sed haec tragica, atque diuina: faceta autem
& urbana innumerabilia ex una concione memi-
nistis: nec enim concio maior unquam fuit, nec
apud populum grauior oratio, quam huius contra
collegam in censura nuper, neque lepore & festi-
uitate condicior. Quare tibi, Antoni, utrun-
que assentior, & multum facetias in dicendo pro-
desse saepe, & eas arte nullo modo posse tradi: &
illud quidem admiror, te nobis in eo genere tri-
buisse tantum, & non huius rei quoque palmam,
ut ceterarum, Crasso detulisse. Tum Antonius,
Ego uero ita fecissem, inquit, nisi interdum in
hoc Crasso paullulum inuiderem. nam esse quam-
uis facetum, atque falsum, non nimis est per se
ipsum inuidendum: sed, cum omnium sis uenustis-
simus, & urbanissimus, omnium grauissimum,
& seuerissimum & esse, & uideri, quod isti con-
tigit uni, id mihi uix ferendum uidebatur. Hic
cum arrisisset ipse Crassus, Attamen, inquit An-
tonius, cum artem esse facetiarum, Iuli, nega-
res, aperuisti quiddam, quod praecipendum uide-
retur. haberi enim dixisti rationem oportere ho-
minum, rei, temporis, ne quid iocus de grauita-

M 3 te

te decerperet: quod quidem in primis a Crasso obseruari solet. Sed hoc praeceptum praetermittendum est facietiarum, quod his nihil opus sit: nos autem, quo modo utamur, cum opus sit, quaerimus; ut in aduersarium, & maxime si eius stultitia poterit agitari; in testem stultum, cupidum, leuem, si facile homines audituri uidebuntur. Omnino probabiliora sunt, quae laceffiti dicimus, quam quae priores. nam & ingenij celeritas maior est, quae apparet in respondendo: & humanitatis est responsio: uidemur enim quieturi fuisse, nisi essemus laceffiti: ut in ista ipsa concione nihil fere dictum est ab hoc, quod quidem facietius dictum uideretur, quod non prouocatus responderit. Erat autem tanta grauitas in Domitio, tanta auctoritas, ut, quod esset ab eo abiectum, lepore magis eleuandum, quam contentione frangendum uideretur. Tum Sulpicius, Quid igitur, inquit, patiemur Caesarem, qui quamquam Crasso facietias concedit, tamen multo in eo studio magis ipse elaborat, non explicare totum nobis genus hoc iocandi quale sit, & unde deducatur, praesertim cum tantam uim, & utilitatem salis, & urbanitatis esse fateamur? Quid si, inquit Iulius, assentior Antonio, dicenti nullam esse artem salis? Hic cum Sulpicius reticuisset, Quasi uero, inquit Crassus, horum ipsorum, de quibus Antonius tamdiu loquitur, ars ulla sit: observatio quaedam est, ut ipse dixit, earum rerum, quae

in dicendo ualent : quae si eloquentes facere possent , quis esset non eloquens ? quis enim haec uel non facile , uel certe aliquo modo posset ediscere ? Sed ego in his praeceptis hanc uim , & hanc utilitatem esse arbitror , non ut ad reperiendum , quid dicamus , arte ducamur , sed ut ea , quae natura , quae studio , quae exercitatione consequimur , aut recta esse confidamus , aut praua intelligamus , cum , quo referenda sunt , didicerimus . quare , Caesar , ego quoque a te hoc peto , ut , si tibi uidetur , disputes de hoc toto iocandi genere quid sentias : ne qua forte dicendi pars , quoniam ita uolueritis , in hoc tali coetu , atque in tam accurato sermone praeterita esse uideatur . Ego uero , inquit ille , quoniam collectam a conuiua , Crasse , exigis , non committam , ut , si defugerim , tibi causam aliquam dem recusandi : quamquam soleo saepe mirari eorum impudentiam , qui agunt in scena gestum spectante Roscio . quis enim sese commouere potest , cuius ille uitia non uideat ? sic ego nunc Crasso audiente primum loquar de facetijs , & docebo sus , ut aiunt , oratorem eum , quem cum Catulus nuper audisset , foenum alios aiebat esse oportere . Tum ille , Iocabatur , inquit , Catulus , praesertim cum ita dicat ipse , ut ambrosia alendus esse uideatur . uerum te , Caesar , audiamus , ut ad Antonij reliqua redeamus . Et Antonius , Per pauca quidem mihi restant , inquit : sed tamen defessus iam labore atque itinere disputatio-

M 4 nis,

DE ORATORE

nis, requiescam in Caesaris sermone, quasi in aliquo peropportuno diuersorio. Atqui, inquit Iulius, non nimium liberale hospitium meum dices: nam te in uiam, simul ac perpauillum gustaris, extrudam, & eijciam. Ac ne diutius uos demorer; de omni isto genere quid sentiam, perbreuiter exponam. De risu quinque sunt quae quaerantur; unum, quid sit; alterum, unde sit; tertium, sit ne oratoris uelle risum mouere; quartum, quatenus; quintum, quae sint genera ridiculi. Atque illud primum, quid sit ipse risus, quo pacto concitetur, ubi sit, quo modo existat, atque ita repente erumpat, ut eum cupientes tenere nequeamus, & quo modo simul latera, os, uenas, uultum, oculos occupet, uiderit Democritus: neque enim ad hunc sermonem hoc pertinet; & si pertineret, nescire me tamen id non puderet, quod ne ipsi quidem illi scirent, qui pollicentur. Locus autem, & regio quasi ridiculi (nam id proxime quaeritur) turpitudine & deformitate quadam continetur: haec enim ridetur uel sola, uel maxime, quae notant & designant turpitudinem aliquam non turpiter. Est autem, ut ad illud tertium ueniam, est plane oratoris mouere risum: uel quod ipsa hilaritas beneuolentiam conciliat ei, per quem excitata est: uel quod admirantur omnes acumen uno saepe in uerbo positum, maxime respondentis, nonnumquam etiam lacescentis: uel quod frangit aduersarium, quod

quod impedit, quod eleuat, quod deterret, quod refutat: uel quod ipsum oratorem politum esse hominem significat, quod eruditum, quod urbanum: maximeq. quod tristitiam ac seueritatem mitigat, & relaxat, odiosasq. res saepe, quas argumentis dilui non facile est, ioco risuq. dissoluit.

Quatenus autem sint ridicula tractanda oratori, perquam diligenter uidendum est: id quod in quarto loco quaerendi posueramus. nam nec insignis improbitas, & scelere iuncta, nec rursus miseria insignis agitata ridetur. facinorosos maiore quadam ui, quam ridiculi, uulnerari uolunt: miseros illudi nolunt, nisi si se forte iactant. Parcendum est autem maxime caritati hominum; ne temere in eos dicas, qui diliguntur. Haec igitur adhibenda est primum in iocando moderatio. itaque ea facillime luduntur, quae neque odio magno, nec misericordia maxima digna sunt. Quamobrem materies omnis ridiculorum est in istis uitis, quae sunt in uita hominum neque carorum, neque calamitosorum, neque eorum, qui ob facinus ad supplicium rapiendi uidentur: eaq. belle agitata ridentur. Est etiam deformitatis & corporis uitiorum satis bella materies ad iocandum. Sed quaerimus idem, quod in ceteris rebus maxime quaerendum est, quatenus. In quo non modo illud praecipitur, ne quid insulse: sed etiam, si quid perridicule possis, uitandum est oratori utrunque, ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus. quae cuiusmodi

DE ORATORE

modi sint, facilius iam intelligemus, cum ad ipsa
 ridiculorum genera uenerimus. Duo enim sunt
 genera facetiarum: quorum alterum re tractatur,
 alterum dicto. Re, si quando quid tamquam ali-
 qua fabella narratur, ut olim tu, Crasse, in Mem-
 mium, comedisse eum lacertum Largij, cum esset
 cum eo Tarracinae de amicula rixatus: salsa, at-
 tamen a te ipso ficta tota narratio. addidisti clau-
 sulam, tota Tarracina tum omnibus in parieti-
 bus inscriptas fuisse litteras, tria L L L, duo M M:
 cum quaereres id quid esset, senem tibi quendam
 oppidanum dixisse, Lacerat lacertum Largij mor-
 dax Memmius. Perspicitis, hoc genus quam sit
 facetum, quam elegans, quam oratorium, siue
 habeas uere, quod narrare possis, quod tamen
 est mendaciunculis aspergendum; siue fingas.
 Est autem haec huius generis uirtus, ut ita fa-
 cta demonstrates, ut mores eius, de quo narres,
 ut sermo, ut uultus omnes exprimantur; ut
 ijs, qui audiunt, tum geri illa fieriq. uidean-
 tur. In re est item ridiculum, quod ex quadam de-
 prauata imitatione sumi solet, ut idem Crassus:
 Per tuam nobilitatem, per uestram familiam.
 Quid aliud fuit, in quo concio rideret, nisi illa uul-
 tus & uocis imitatio? Per tuas statuas uero, cum
 dixit, & extento brachio paullulum etiam de ge-
 stu addidit, uehementius risimus. Ex hoc gene-
 re est illa Rosciana imitatio senis:
 » Tibi ego, Antipho, has sero:

inquit.

inquit. senium est, cum audio. Atque ita est totum hoc ipso genere ridiculum, ut cautissime tractandum sit. Mimorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscenitas. orator surripiat oportet imitationem, ut is, qui audiat, cogitet plura, quam uideat: praestet idem ingenuitatem, & ruborem suum, uerborum turpitudine, & rerum obscenitate uitanda. Ergo haec duo genera sunt eius ridiculi, quod in re positum est: quae sunt propria perpetuarum facetiarum; in quibus describuntur hominum mores, et ita effinguntur, ut aut re narrata aliqua, quales sunt, intelligantur, aut, imitatione breui iniecta, in aliquo insigni ad irridendum uitio reperiantur. In dicto autem ridiculum est id, quod uerbi, aut sententiae quodam acumine mouetur. sed ut illo superiore genere, uel narrationis, uel imitationis, uitanda est mimorum ethologorum similitudo: sic in hoc scurrilis oratori dicacitas magno pere fugienda est. Qui igitur distinguemus a Crasso, a Catulo, a ceteris familiarem uestrum Granium, aut Vargulam, amicum meum? non me hercule in mentem mihi quidem uenit: sunt enim dicaces: Granio quidem nemo dicacior. hoc opinor primum, ne, quotiescunque potuerit dictum dici, necesse habeamus dicere. Pusillus testis processit: Licet, inquit, rogare, Philippus? Tum quaesitor properans, Modo breuiter. Hic ille: Non accusabis, perpusillum rogabo. Ridicule: sed

DE ORATORE

sed sedebat index L. Aurifex, breuior etiam, quā ipse testis. omnis est risus in iudicem conuersus: uisum est totū scurrile iudicium. Ergo haec, quae cadere possunt in quos nolis, quamuis sint bella, sunt tamen ipso genere scurrilia: ut iste, qui se uult dicacem, & mehercule est, Appius, sed nonnumquam in hoc uitium scurrile delabitur. Cenabo, inquit, apud te, huic lusco, familiari meo, C. Sextio: uni enim locum esse uideo. Est hoc scurrile: & quod sine caussa laceffiuit; et tamen id dixit, quod in omnes luscōs conueniret. ea quia meditata putantur esse, minus ridentur. Illud egregium Sextij, & ex tempore: Manus laua, inquit, & cena. Temporis igitur ratio, & ipsius dicacitatis moderatio, & temperantia, & raritas dictorum distinguet oratorem a scurra: & quod nos cum caussa dicimus, non ut ridiculi uideamur, sed ut proficiamus aliquid, illi totum diem, & sine caussa. Quid enim est Vargula assecutus, cum eum candidatus A. Sempronius cum Marco suo fratre complexus esset, Puer abige muscas? risum quaeffuit: qui est mea sententia uel tenuissimus ingenij fructus. Tempus igitur dicendi prudentia et grauitate moderabimur: quarum utinam artem aliquam haberemus; sed domina natura est. Nūc exponamus genera ipsa summatim, quae risum maxime moueant. Haec igitur sit prima partitio: quod facete dicatur, id alias in re habere, alias in uerbo facetias; maxime autem homines dele-

Etari,

Etari, si quando risus coniuncte re uerboq. mouea-
 tur. Sed hoc mementote, quoscunque locos attin-
 gam, unde ridicula ducantur, ex iisdem locis fe-
 re etiam graues sententias posse duci. tantum in-
 terest, quod grauitas honestis in rebus seuerere, io-
 cus in turpiculis, & quasi deformibus ponitur:
 uelut in iisdem uerbis et laudare frugi seruum pos-
 sumus, & si est nequam, iocari. Ridiculum est
 illud Neronianum uetus in furace seruo, Solum
 esse, cui domi nihil sit nec obsignatum, nec occlu-
 sum: quod idem in bono seruo dici solet, & hoc
 iisdem etiam uerbis. Ex iisdem autem locis o-
 mnia nascuntur. Nam quod Sp. Caruilio graui-
 ter claudicanti ex uulnere ob remp. accepto, &
 ob eam caussam uerecundanti in publicum prodi-
 re, mater dixit; Quin prodis mi Spuri, ut, quo-
 tiescunque gradum facies, toties tibi tuarum uir-
 tutum ueniat in mentem: praeclarum, & graue
 est. Quod Caluino Glaucia claudicanti: Vbi ue-
 tus illud? num claudicat? at hic clodicat. hoc ri-
 diculum est: & utrunque ex eo, quod in clau-
 dicatione animaduerti potuit, est ductum. Quid
 hoc Naenio ignauius? seuerere Scipio. At in male-
 olentem, Video me a te circumueniri, subridicu-
 le Philippus. at utrunque genus continet uerbi
 ad litteram immutati similitudo. Ex ambiguo
 dicta, uel argutissima putantur; sed non semper in
 ioco, saepe etiam in grauitate uersantur. Afri-
 cano illi maiori, coronam sibi in conuiuio ad caput
 accommo-

DE ORATORE

accommodanti, cum ea saepius rumperetur, P. Licinius Varus, Noli mirari, inquit, si non conuenit: caput enim magnum est. laudabile, & honestum. At ex eodem genere est. Caluus satis est: quod dicit, parum. Ne multa; nullum genus est ioci, quo non ex eodem seuera & grauiasuman-
tur. Atque hoc etiam animaduertendum, non esse omnia ridicula faceta. quid enim potest tam ridiculum, quam sannio est? sed ore, uultu, imitandis moribus, uoce, denique copore ridetur ipso. falsum hunc possum dicere, atque ita, non ut eiusmodi oratorē esse uelim, sed ut mimum. Quare primū genus hoc, quod risum uel maxime mouet, non est nostrum, morosum, superstitiosum, suspiciosum, gloriosum, stultum. naturae ridentur ipsae: quas personas agitare solemus, non sustinere. Alterum genus est imitatione admodum ridiculum, sed nobis tantum licet furtim, si quando, & cursim: aliter enim minime est liberale. Tertium, oris deprauatio, non digna nobis. Quartum obscenitas, non solum non foro digna, sed uix conuiuium liberorum. Detractis igitur tot rebus ex hoc oratorio loco, facetae reliquae sunt, quae aut in re, ut ante diuisi, posita uidetur esse, aut in uerbo. nam quod, quibuscunque uerbis dixeris, facetum tamē est, re continetur: quod mutatis uerbis salem amittit, in uerbis habet leporem omnem. Ambigua sunt in primis acuta, eaq. in uerbo posita, non in re: sed non saepe magnum risum mouent, magis ut belle

&

& litterate dicta laudantur : ut illud in Titium : qui cum studiose pila luderet ; & idem signa sacra noctu frangere putaretur ; gregalesque , cur in campum non uenisset , requirerent ; excusauit Vespas Terentius , quod eum brachium fregisse diceret . Vt illud Africani , quod est apud Lucilium :

» Quid Decius ? Nuculam , an confixum uis facere ? inquit .

Vt tuus amicus Crasse Granius , Non esse sextantis . Et si quaeritis , is , qui appellatur dicax , hoc genere maxime excellit : sed risus mouent alia maiores . Ambiguum per se ipsum probatur id quidem , ut ante dixi , uel maxime ; ingeniosi enim uidetur , uim uerbi in aliud , atque ceteri accipiant , posse ducere , sed admirationem magis , quam risum mouet : nisi si quando incidit in aliud genus ridiculi . quae genera percurram equidem ; sed scitis esse notissimum ridiculi genus , cum aliud exspectamus , aliud dicitur . hic nobismet ipsis noster error risum mouet : quod , si admixtum est etiam ambiguum , fit falsius : ut apud Naenium uidetur esse misericors ille , qui iudicatum duci uidens , percunctatur ita :

» Quanti addictus ? mille nummum .

Si addidisset tantummodo , Ducas licet ; esset illud genus ridiculi praeter expectationem : sed quia addidit ;

» Nihil addo ; ducas licet ;

addito

DE ORATORE

addito ambiguo, altero genere ridiculi, fuit, ut mihi quidem uidetur, falsissimus. Hoc tum est uenustissimum, cum in altercatione arripitur ab aduersario uerbum, & ex eo, ut a Catulo in Philip-
pum, in eum ipsum aliquid, qui laceffuit, infligitur. Sed cum plura sint ambigui genera, de quibus est doctrina quaedam subtilior; attendere & aucupari uerba oportebit: in quo, ut ea, quae sint frigidiora, uitemus, (etenim cauendum est, ne arcessitum dictum putetur) permulta tamē acute dicemus. Alterum genus est, quod habet par-
uam uerbi immutationem, quod in littera positum Graeci uocāt παρονομασίαν: ut Nobiliorem Mobi-
liorem Cato: aut ut idem, cum cuidam dixisset, Ea-
mus deambulatu, & ille; Quid opus fuit de? immo
uero, inquit, quid opus fuit te? aut eiusdem respon-
sio illa: Si tu & aduersus, & auersus impudicus
es. Etiam interpretatio nominis habet acumen,
cum ad ridiculum conuertas, quamobrem ita quis
uocetur, ut ego nuper Nūmum diuisorē, ut Neo-
ptolemū ad Troiam, sic illum in campo Martio no-
men inuenisse. Atq. haec omnia uerbo cōtinentur.
Saepe etiā uersus facete interponitur, uel ut est, uel
paullulum immutatus, aut aliqua pars uersus, ut
socius Scauro stomachanti; ex quo, sunt nonnulli,
qui tuam legem de ciuitate natam, Crasse, dicant:
» St, tacete; quid hoc clamoris est? quibus nec
pater, nec mater sit,
» Tāta cōfidētia eslis? auferte istā enim superbiā.
Nam

Nam in Coelio sane etiam ad causam utile fuit
tuum illud, Antoni; cum ille a se pecuniam pro-
fectam diceret testis, & haberet filium delicatio-
rem, abente iam illo,

Sentin' senem esse tactum triginta minis?

In hoc genus coniunguntur proueria: ut illud Sci-
pionis, cum Asellus omnes provincias stipendia
merentem se peragrasse gloriaretur, Agas asel-
lum. & cetera. Quare ea quoque, quoniam mu-
tatis uerbis non possunt retinere eandem uenusta-
tem, non in re, sed in uerbis posita ducantur.

Est etiam in uerbo positum non insulsum genus ex
eo, cum ad uerbum, non ad sententiam, rem ac-
cipere uideare. ex quo uno genere totus est Tutor,
mimus uetus, oppido ridiculus. Sed ab eo ami-
mis: tantum genus huius ridiculi insigni aliqua
& notare notari uolo. Est autem ex hoc genere
illud, quod tu, Crasse, nuper ei, qui te rogasset,
num tibi molestus esset futurus, si ad te bene ante
lucem uenisset: Tu uero, inquisti, molestus non
eris: Iubebis igitur te, inquit, suscitari? & tu:
Certe negaras te molestum futurum, Ex eodem
hoc uetus illud est, quod aiunt Maluginensem il-
lum M. Scipionem, cum ex centuria sua renun-
ciaret Acidinum consulem; praecoq. dixisset,
Dic de L. Manlio: Virum bonum, inquit, egre-
giumq. ciuem esse arbitror. Ridicule etiam illud
L. Porcius Nasica censori Catoni, cum ille, Ex
tui animi sententia tu uxorem habes? Non her-

Nucleus

DE ORATORE

cule, inquit, ex animi tui sententia. Haec aut frigida sunt, aut tum salsa, cum aliud est expectatum. natura enim nos, ut ante dixi, noster delectat error: ex quo cum quasi decepti sumus expectatione, ridemus. In uerbis etiam illa sunt, quae aut ex immutata oratione ducuntur, aut ex unius uerbi translatione, aut ex inuersione uerborum: Ex immutatione, ut olim Rusca cum legem ferret annalem, dissuasor M. Seruilius, Dic mihi, inquit, M. Pinari, num, si contrate dixerō, mihi male dicturus es, ut ceteris fecisti? Ut sementem feceris, ita metes, inquit. Ex translatione autem, ut cum Scipio ille maior, Corinthijs statuam pollicentibus eo loco, ubi aliorum essent imperatorum, turmales dixit displicere. Inuertuntur autem uerba, ut Crassus apud M. Perpernam iudicem pro Aculeone cum diceret. aderat contra Aculeonem Gratidiano L. Aelius Lamia, deformis, ut nōstis: qui cum interpelleret odiose, Audiamus, inquit, pulchellum puerum, Crassus. Cum esset arrisum, Non potui mihi, inquit Lamia, formam ipse fingere, ingenium potui. Tum hic, Audiamus, inquit, disertum: multo etiam arrisum est uehementius. Sunt etiam illa uenusta, ut in grauibz sententijs, sic in facetijs. dixi enim dudum, materiam aliam esse iocī, aliam seneritatis, grauium autem & iocorum unam esse rationem. Ornant igitur in primis orationem uerba relata contrarie: quod idem genus saepe

saepe est etiam facetum: ut Servius ille Galba, cum iudices L. Scribonio tribuno pl. ferret familiares suos; & dixisset Libo, Quando tandem, Galba, de triclinio tuo exhibis? Cum tu, inquit, de cubiculo alieno. A quo genere ne illud quidem plurimum distat, quod Glaucia Metello, Villam in Tiburte habes, cohortem in Palatio. Ac uerborum quidem genera, quae essent faceta, dixisse me puto: rerum plura sunt, eaq. magis, ut dixi ante, ridentur, in quibus est narratio. res sane difficilis. exprimenda enim sunt, & ponenda ante oculos ea, quae uideantur & uerisimilia, quod est proprium narrationis, & quae sint, quod ridiculi proprium est, subturpia: cuius exemplum, ut breues simus, sit sane illud, quod ante posui, Crassi de Memmio. Et ad hoc genus adscribamus etiam narrationes apologorum. Trahitur etiam aliquid ex historia: ut cum Sex. Titius se Cassandram esse diceret, Multos, inquit Antonius, possum tuos Aiaces Oileos nominare. Est etiam ex similitudine: quae aut collationem habet, aut tamquam imaginem: collationem, ut ille Gallus olim testis in Pisonem, cum innumerabilem Magio praefecto pecuniam dixisset datam, idq. Scaurus tenuitate Magij redargueret, Erras, inquit, Scaure: ego enim Magium non conseruasse dico, sed, tamquam nudus nuces legeret, in uentrem abstulisse. Ut illud M. Cicero senex, huius uiri optimi, nostri familiaris, pater; nostros homines

N 2 similes

DE ORATORE

similes esse Syrorum uenaliū; ut quisque optime Graece sciret, ita esse nequissimum. Valde autem ridentur etiam imagines, quae fere in deformitatem, aut in aliquod uitium corporis ducuntur cum similitudine turpioris: ut meum illud in Helmium Manciam, Iam ostendam cuiusmodi sis: cum ille, Ostende, quaeſo; demonstrauit digitum pictum Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub Nouis, distortum, eiecta lingua, buccis fluentibus: risus est commotus: nihil tam Manciae simile uisum est: ut cum Testio Penario mentum in dicendo intorquenti, tum ut diceret si quid uellet, si nucem fregisset. Etiam illa, quae minuendi aut augendi causa ad incredibilem admirationem effeferuntur, uelut tu, Crasse, in concione, ita sibi ipsum magnum uideri Memmium, ut in forum descendens caput ad fornicem Fabij dmitteret. Ex quo genere etiam illud, quod Scipio apud Numantiam, cum stomacharetur cum C. Metello, dixisse dicitur; Si quidem pareret mater eius, asinum fuisse parituram. Arguta etiam significatio est, cum parua re, & saepe uerbo res obscura et latens illustratur: ut cum C. Fabricio P. Cornelius, homo, ut existimabatur, auarus, & furax, sed egregie fortis, & bonus imperator, gratias ageret, quod se homo inimicus consulem fecisset, bello praesertim magno, & graui; Nihil est, quod mihi gratias agas, inquit, si malui compilari, quam uenire. Vt Asello Africanus obijcienti

obijcienti lustrum illud infelix, Noli, inquit, mirari: is enim, qui te ex aerarijs exemit, lustrum condidit, & taurum immolauit. Tanta suspicio est, ut religione ciuitatem obstrinxisse uideatur Mummius, quod Asellum ignominia leuarit. Urbana etiam dissimulatio est, cum alia dicuntur, ac sentias; non illo genere, de quo ante dixi, cum contraria dicas, ut Lamiae Crassus; sed cum toto genere orationis seuerè ludas, cum aliter sentias, ac loquare: ut noster Scaeuola Septumuleio illi Anagnino, cui pro C. Gracchi capite erat aurum repensum, roganti, ut se in Asiam praefectum duceret, Quid tibi uis, inquit, insane? tanta malorum est multitudo ciuium, ut tibi ego haec confirmem, si Romae manseris, te paucis annis ad maximas pecunias esse uenturum. In hoc genere Fannius in annalibus suis Africanum hunc Aemilianum dicit fuisse; & eum Graeco uerbo appellat ἐπώρα: sed uti ferunt, qui melius haec norunt, Socratem opinor in hac ironia dissimulantiaq. longe lepore & humanitate omnibus praestitisse. genus est perelegans, & cum gravitate falsum, cumq. oratorijs dictionibus, tum urbanis sermonibus accommodatum. Et hercule omnia haec, quae a me de facetijs disputantur, non maiora forensium actionum, quam omnium sermonum condimenta sunt. Nam quod apud Catonem est, qui multa retulit, ex quibus a me exempli causa multa ponuntur, per mihi scitum uide-

N. 3 tur,

DE ORATORE

tur, C. Publicium solitum dicere, P. Mummiū
cuius tempore hominem esse. Sic profecto res se
habet, nullum ut sit uitae tempus, in quo non de-
ceat leporem humanitatemq. uersari. Sed redeo
ad cetera. Est huic finitimum dissimulationi, cum
honesto uerbo uitiosa res appellatur: ut cum Afri-
canus censor tribu mouebat eum ceturionem, qui
in Paulli pugna non affuerat: cum ille se custo-
diae causa diceret in castris remansisse, quaere-
retq. cur ab eo notaretur: Non amo, inquit, ni-
mum diligentes. Acutum etiam illud est, cum
ex alterius oratione aliud excipias, atque ille
uult: ut Salinatori Maximus, cum, Tarento a-
misso, arcem tamen Liuius retinisset, multa-
ex ea proelia praeclara fecisset; cum aliquot post
annis Maximus id opidum recepisset; rogaretq.
eum Salinator, ut meminisset opera sua se Taren-
tum recepisse; Quid ni, inquit, meminerim?
numquam ego recepissem, nisi tu perdidisses. Sunt
etiam illa subabsurda, sed eo ipso nomine saepe ri-
dicula, non solum mimis perapposita, sed etiam
quodam modo nobis: Homo fatuus, postquam
rem habere coepit, est mortuus. Quid est tibi ista
mulier? uxor? similis mediusfidius. Quam diu
ad aquas fuit, numquam est mortuus. Genus hoc
leuius, & ut dixi, mimicum: sed habet non-
nunquam aliquid etiam apud nos loci, ut uel non
stultus quasi stulte cum sale dicat aliquid: ut ti-
bi, Antoni, Mancina, cum audisset te censorem a

M. Du-

M. Duronio de ambitu postulatū, Aliquando, inquit, tibi tuum negotium agere licebit. Valde haec ridentur, & hercule omnia, quae a prudentibus quasi per dissimulationem non intelligendi subabsurde falseq. dicuntur. Ex quo genere est etiam, non uideri intelligere quod intelligas, ut Pontidius: Qualem existimas, qui in adulterio deprehenditur? tardum. Vt ego, qui in delectu Metello, cum excusationem oculorum a me non acciperet, & dixisset, Tu igitur nihil uides? Ego uero inquam a porta Esquilina uideo uillā tuam. Vt illud Nasicae, qui cum ad poetam Ennium uenisset; ei. ab ostio quaerenti Ennium, ancilla dixisset domi non esse; Nasica sensit illam domini iussu dixisse, & illum intus esse. paucis post diebus cum ad Nasicam uenisset Ennius, & eum a ianua quaereret; exclamat Nasica, se domi non esse. tum Ennius, Quid? ego non cognosco uocem, inquit, tuam? hic Nasica, Homo es impudens: ego, cum te quaererem, ancillae tuae credidi te domi non esse; tu mihi non credis ipsi? Est bellum illud quoque, ex quo is, qui dixit, irridetur in eo ipso genere, quod dixit: ut cum Q. Opimius consularis, qui adolescentulus male audisset, festiuo homini Aegilio, qui uideretur mollior, nec esset, dixisset;

» Quid tu, Aegilia mea, quando ad me uenis
» Cum tua colu, & lana? Non Pol, inquit, audeo;

N 4

Nam

DE ORATORE

» Nam me ad famosas uetuit mater accedere .
 Salsa sunt etiam , quae habent suspicionem ridi-
 culi absconditam : quo in genere est illud Siculi ;
 qui , cum familiaris quidam quereretur , quod di-
 ceret uxorem suam suspendisse se de ficu , Ama-
 bote , inquit , da mihi ex ista arbore quos inse-
 ram surculos . In eodem genere est , quod Catulus
 dixit cuidam oratori malo : qui cum in epilogo mi-
 sericordiam se mouisse putaret , postquam assedit ,
 rogauit hunc uideretur ne misericordiã mouisse :
 ac magnam quidem , inquit : neminem enim pu-
 to esse tam durum , cui non oratio tua miseranda
 uisa sit . Me quidem hercule ualde illa mouent
 stomachosa , & quasi submorosa ridicula , non
 cum a moroso dicuntur : tum enim non sal , sed na-
 tura ridetur . in quo , ut mihi uidetur , persalsum
 illud est apud Naenium :

» Quid ploras pater ? mirum , ni cantem : con-
 demnatus sum .

Hunc generi quasi contrarium est ridiculi genus
 patientis , ac lentis : ut cum Cato percussus esset ab
 eo , qui arcam ferebat , cum ille diceret , Caue ;
 rogauit , numquid aliud ferret praeter arcam .
 Etiam stultitiae salsa reprehensio : ut ille Siculus ,
 cui praetor Scipio patronum caussae dabat hospi-
 tem suum , hominem nobilem , sed admodum stul-
 tum : Quaeso , inquit , praetor aduersario meo
 da istum patronum ; deinde mihi neminem dede-
 ris . Mouent illa etiam , quae coniectura expla-
 nantur

nantur longe aliter atque sunt, sed acute, atque concinne: ut cum Scaurus accusaret Rutilium ambitus, cum ipse consul esset factus, ille repulsam tulisset; & in eius tabulis ostenderet litteras, A. F. P. R. idq. diceret esse, Actum fide P. Rutilij; Rutilius autem, Ante factum, post relatum; C. Canius, eques R. cum Rufo adesset, exclamat neutrum illis litteris declarari. Quid ergo, inquit Scaurus? Aemilius fecit, plectitur Rutilius. Ridentur etiam discrepantia: Quid huic abest, nisi res, & uirtus? Bella etiam est familiaris reprehensio quasi errantis: ut cum obiurgauit Albutium Granius, quod, cum eius tabulis quiddam Albutio probatum uideretur, & ualde absoluto Scaeuola gauderet, neque intelligeret contra suas tabulas esse iudicatum. Huic similis est etiam admonitio in consilio dando familiaris: ut cum patrono malo, cum uocem in dicendo obtudisset, suadebat Granius, ut mulsum frigidum biberet simulac domum redisset: Perdam, inquit uocem, si id fecero: melius est, inquit, quam reum. Bellum etiam est, cum, quid cuique sit consentaneum, dicitur: ut cum Scaurus nonnullam haberet inuidiam ex eo, quod Phrygionis Pompeij, locupletis hominis, bona sine testamento possederat; sederetq. aduocatus reo Bestiae; cum funus quoddam duceretur, accusator C. Memmius, Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potes esse possessor. Sed ex his omnibus nihil magis ridetur,

DE ORATORE

detur, quam quod est praeter expectationem: cuius innumerabilia sunt exempla, uel Appij maioris illius, qui in senatu, cum ageretur de agris publicis, & de lege Thoria, & premeretur Lucilius abijs, qui a pecore eius depasci agros publicos dicerent, Non est, inquit, Lucilij pecus illud, erratis: (defendere Lucilium uidebatur) ego liberum puto esse: qua lubet pascitur. Placet etiam mihi illud Scipionis illius, qui Ti. Gracchum perculit. cum ei M. Flaccus, multis probris obiectis, P. Mucium iudicem tulisset, Eie-ro, inquit, iniquus est. cum esset admurmuratum, Ah, inquit, P. C. non ego mihi illum iniquum eiero, uerum omnibus. Ab hoc uero Crasso nihil facetius: cum laesisset testis Silus Pisonem, quod se in eum audisse dixisset; Potest fieri, inquit, Si se, ut is, undete audisse dicis, iratus dixerit: annuit Silus. potest etiam, ut tu non recte intellexeris: id quoque toto capite annuit, ut se Crasso daret: potest etiam fieri, inquit, ut omnino, quod te audisse dicis, numquam audieris. hoc ita praeter expectationem accidit, ut testem omnium risus obrueret. Huius generis est plenus Naeuius, & iocus est familiaris,

» - Sapiens si algebis, tremes. et alia permulta.

Saepe etiam facete concedas aduersario id ipsum, quod tibi ille detrahit, ut C. Laelius, cum ei quidam malo genere natus diceret, indignum esse suis maioribus, At hercule, inquit, tu tuis dignus.

dignus. Saepe etiam sententiose ridicula dicuntur: ut M. Cincius, quo die legem de donis et muneribus tulit, cum C. Centho prodixisset, & satis contumeliose, quid fers Cinciole, quaesisset: Ut emas, inquit, Cai, si uti uelis. Saepe etiam false, quae fieri non possunt, optantur: ut M. Lepidus, cum, ceteris in campo exercentibus, in herba ipse recubuiisset, Vellem hoc esset, inquit, laborare. Salsum est etiā, quaerentibus, et quasi percontantibus, lente respondere quod nollent: ut censor Lepidus, cum M. Antistio Pyrgensi equum ademisset; amiciq. cum uociferarentur, & quaererent, quid ille patri suo responderet, cur ademptum sibi equum diceret, cum optimus colonus, parcissimus, modestissimus, frugalissimus esset; Me istorum, inquit, nihil credere. Colliguntur a Graecis alia nonnulla, execrationes, admirationes, minationes. Sed haec ipsa nimis mihi uideor multa in genera descripsisse. nam illa, quae uerbi ratione, et ui continentur, certa fere ac definita sunt; quae plerunque, ut ante dixi, laudari magis, quam rideri solent: haec autem, quae sunt in re, & in ipsa sententia, partibus sunt innumerabilia, generibus pauca. exspectationibus enim decipiēdis, et naturis aliorum irridendis, ipsorum ridicule indicādis, et similitudine turpioris, et dissimulatione, et subabsurda dicendo, et stulta reprehendendo, risus mouentur. itaque imbuendus est is, qui iocose uult dicere, quasi natura quadam apta ad genera,

nera, & moribus; ut ad cuiusque modi genus ridiculi uultus etiam accommodetur: qui quidem quo seuerior est, & tristior, ut in te Crasse, hoc illa; quae dicuntur, falsiora uideri solent. Sed iam tu, Antoni, qui in hoc diuersorio sermonis mei libenter acquieturum te esse dixisti; tamquam in Pontinum diuerteris, neque amoenum, neque salubrem locum, censeo ut satis diu te putes requiescere, & iter reliquum conficere pergas. Ego uero, atque hilare quidem a te acceptus, inquit: et cum doctior per te, tum etiam audacior factus sum ad iocandum. non enim uereor, ne quis me in isto genere leuiorem iam putet; quoniam quidem tu Fabricios mihi auctores, & Africanos, Maximos, Catones, Lepidos protulisti. Sed habetis ea, quae uoluistis ex me audire: de quibus quidem accuratius dicendum, & cogitandum fuit: nam cetera faciliora sunt, atque ex ijs, quae iam dicta sunt, reliqua nascuntur omnia. Ego enim cum ad causam sum aggressus, atque omnia cogitando, quoad facere potui, persecutus, cum et argumenta causae, & eos locos, quibus animi iudicium conciliantur, & illos, quibus permouentur, uidi, atque cognoui; tum constituo, quid habeat quaeque causa boni, quid mali. nulla enim fere res potest in dicendi disceptationem, aut controuersiam uocari, quae non habeat utrumque: sed, quantum habeat, id refert. mea autem ratio in dicendo haec esse solet, ut, boni quod habeat, id

id amplectar, exornem, exaggerem, ibi comorer,
ibi habitem, ibi haeream; a malo autem uitioq.
causae ita recedam, non ut id me defugere appa-
reat, sed ut totum bono illo ornando & augendo
dissimulatum obruatur. et si causa est in argumen-
tis: firmissima quaeque maxime tueor, siue plu-
ra sunt, siue aliquod unum. sin autem in concilia-
tione, aut in permotione causa est: ad eam me po-
tissimum partem, quae maxime commouere ani-
mos hominum potest, confero. Summa denique
huius generis haec est, ut, si in refellendo aduer-
sario firmior esse oratio, quam in confirmandis no-
stris rebus, potest, omnia in illum conferam tela:
sin nostra facilius probari, quam illa redargui pos-
sunt; abducere animos a contraria defensione, &
ad nostram conor traducere. Duo denique illa,
quae facillima videntur, quoniam, quae dif-
ficiliora sunt, non possum, mihi pro meo iure
sumo: unum, ut molesto, aut difficili argumen-
to, aut loco nonnumquam omnino nihil respon-
deam: quod forsitan aliquis iure irriserit: quis
enim est, qui id facere non possit? sed tamen ego
de mea nunc, non de aliorum facultate disputo;
confiteorq. me, si quae premat res uehementius,
ita cedere solere, ut non modo non abiecto, sed ne
reiecto quidem scuto fugere uidear; sed adhibere
quandam in dicendo speciem, atque pompam, &
pugnae similem fugam; consistere uero in meo prae-
sidio, sic ut non fugiendi hostis, sed capiendi loci
causae

DE ORATORE

caussa cessisse uidear. Alterum est illud, quod ego oratori maxime cauendum, & prouidendum puto, quodq. me sollicitare summe solet. non tam ut prosum caussis, elaborare soleo, quam ut ne quid obsum: non quin enitendum sit in utroque: sed tamen multo est turpius oratori, nocuisse uideri causae, quam non profuisse. Sed quid hoc loco uos inter uos, Catule? an haec, ut sunt contemnenda, contemnitis? Minime, inquit, ille: sed Caesar de isto ipso quiddam uelle dicere uidebatur. Me uero lubente, inquit Antonius, dixerit, siue refellendi causa, siue quaerendi. Tum Iulius, Ego mehercule, inquit, Antoni, semper is fui, qui de te oratore sic praedicarem; unum te in dicendo mihi uideri rectissimum; propriumq. hoc esse laudis tuae, nihil a te unquam esse dictum, quod obesset ei, pro quo diceres: idq. memoria teneo, cum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus esset de te institutus, Crassusq. plurimis uerbis eloquentiam laudaret tuam, dixisse me, cum ceteris tuis laudibus hanc esse uel maximam, quod non solum, quod opus esset, diceres, sed etiam, quod non opus esset, non diceres: tum illum mihi respondere memini; cetera in te summe esse laudanda, illud uero improbi esse hominis, & perfidiosi, dicere quod alienum esset, & nocere ei, pro quo quisque diceret; quare non sibi eum disertum, qui id non faceret, uideri, sed improbum, qui faceret. Nunc, si tibi uidetur, Antoni,

ni,

ni, demonstres uelim, quare tu hoc ita magnum
putes, nihil in causa mali facere, ut nihil tibi in
oratore maius esse uideatur. Dicam equidem Cae
sar, inquit, quid intelligam: sed & tu, & uos
omnes hoc, inquit, mementote, non me de perfe
cti oratoris diuinitate quadam loqui, sed de exer
citationis & consuetudinis meae mediocritate.
Crassi quidem responsum excellentis cuiusdam est
ingenij ac singularis: cui quidem portenti simile
esse uisum est, posse aliquem inueniri oratorem,
qui aliquid mali faceret dicendo, obessetq. ei, quē
defenderet. facit enim de se coniecturam: cuius
tanta uis ingenij est, ut neminem nisi consulto pu
tet, quod contra se ipsum sit, dicere. sed ego non
de praestanti quadam, & eximia, sed prope de
uulgari, & communi prudentia disputo. ut apud
Graecos fertur incredibili quadam magnitudine
consilij, atque ingenij Atheniensis ille fuisse The
mistocles: ad quem quidam doctus homo, atque
in primis eruditus accessisse dicitur, ei. artem
memoriae, quae tum primum proferebatur, pol
licitus esse se traditurum. cum ille quaesisset, quid
nam illa ars efficere posset; dixisse illum doctorem,
ut omnia meminisset: & ei Themistoclem respon
disse, gratius sibi illum esse facturum, si se obliui
sci quae uellet, quam si meminisse docuisset. Vi
des ne, quae uis in homine acerrimi ingenij, quam
potens, & quanta mens fuerit? qui ita responde
rit, ut intelligere possemus, nihil ex illius animo,
quod

DE ORATORE

quod semel esset infusum, unquam effluere potuisse: cum quidem ei fuerit optabilius obliuisci posse potius, quod meminisse nollet, quam, quod semel audisset, uidisset ne, meminisse. Sed neque propter hoc Themistoclis responsum memoriae nobis opera danda non est: neque illa mea cautio, et timiditas in causis propter praestantem prudentiam Crassi negligenda est. uterque enim istorum non mihi attulit aliquam, sed suam significauit facultatem. etenim permulta sunt in causis, in omni parte orationis circumspicienda, ne quid offendas, ne quo irruas. Saepe aliquis testis aut non laedit, aut minus laedit, nisi laceffatur: orat reus, urgent aduocati, ut inuehamur, ut male dicamus, denique ut interrogemus: non moueor, non obtempero, non satisfacio, neque tamen ullam assequor laudem. homines enim imperiti facilius, quod stulte dixeris, reprehendere, quam, quod sapienter tacueris, laudare possunt. Hic quantum fit mali, si iratum, si non stultum, si non leuem testem laeferis: habet enim et uoluntatem nocendi in iracundia, & uim in ingenio, & pondus in uita. nec, si hoc Crassus non committit, ideo non multi, & saepe committunt. quo quidem mihi uideri turpius nihil solet, quam cum ex oratoris dicto aliquo, aut responso, aut rogato, sermo ille sequitur, Occidit ille? aduersarium ne? immo uero, aiunt, se, & eum, quem defendit. Hoc Crassus non putat nisi perfidia accidere posse: ego autem saepissime uideo

nideo in caussis aliquid mali facere homines minime malos. Quid illud, quod supra dixi, solere me cedere, & ut planius dicam, fugere ea, quae ualde caussam meam premerent? cum id non faciunt alij, uersanturq. in hostium castris, ac sua praesidia dimittunt, mediocriter ne caussis nocent? cum aut aduersariorum adiumenta confirmant, aut ea, quae sanare nequeunt, exulcerant? Quid, cum personarum, quas defendunt, rationem non habent? si, quae sunt in his inuidiosa, non mitigant extenuando, sed laudando, & efferendo inuidiosiora faciunt; quantum est in eo tandem mali? Quid, si in homines caros, iudicibusq. incundos sine ulla praemunitioe orationis acerbius, & contumeliosius inuebare; non ne abs te iudices abalienes? Quid, si, quae uitia, aut incommoda sunt in aliquo iudice uno, aut pluribus, eatu in aduersarijs exprobrando non intelligas te in iudices inuehi; mediocre peccatum est? Quid, si cum pro altero dicas, litem tuam facias, aut laesus efferare iracundia, caussam relinquo; nihil ne noceas? in quo ego, non quo libenter male audiam, sed quia ego caussam non libenter relinquo, nimium patiens & lentus existimor: ut cum te ipsum, Sulpici, obiurgabam, quod ministratorem peteres, non aduersarium. ex quo etiam illud assequor, ut, si quis mihi male dicat, petulans, aut plane insanus esse uideatur. In ipsis autem argumentis si quid posuerimus aut aperte falsum, aut

O ei,

DE ORATORE

ei, quod dixeris, dicturus ueris, contrarium, aut genere ipso remotum ab usu iudiciorum, ac foro; nihil ne noceas? Quid multa? omnis cura mea solet in hoc uersari semper, (dicam enim saepius) si possim, ut boni aliquid efficiam dicendo: sin id minus, ut certe ne quid mali. Itaque nunc illuc redeo, Catule, in quo tu me paullo ante laudabas, ad ordinem, collocationemque rerum, ac locorum. Cuius ratio est duplex: altera, quam affert natura causarum: altera, quae oratorum iudicio, & prudentia comparatur. Nam ut aliquid ante rem dicamus; deinde ut rem exponamus; post ut eam probemus nostris praesidijs confirmandis, contrarijs refutandis; deinde ut concludamus, atque ita peroremus; hoc dicendi genus natura ipsa praescribit. ut uero statuamus, ea, quae probandi, docendi, persuadendi causa dicenda sunt, quemadmodum componamus, id est uel maxime proprium oratoris prudentiae. multa enim occurrunt argumenta, multa, quae in dicendo profutura uideantur: sed eorum partim ita leuia sunt, ut contemnenda sint; partim, etiam si quid habent adiumenti, sunt nonnumquam eiusmodi, ut insit in ijs aliquid uitij; neque tanti sit illud, quod prodesse uideatur, ut cum aliquo malo coniungatur. quae autem sunt utilia, atque firma, si ea tamen, ut saepe fit, ualde multa sunt, ea, quae ex ijs aut leuissima sunt, aut alijs grauioribus consimilia, discerni arbitror oportere, atque ex oratione remoueri.

ueri. Equidem, cum colligo argumenta caussarum, non tam ea numerare soleo, quam expendere. Et quoniam, quod saepe iam dixi, tribus rebus omnes ad nostram sententiam perducimus, aut docendo, aut conciliando, aut permouendo: una ex tribus his rebus res prae nobis est ferenda, ut nihil aliud nisi docere uelle uideamur: reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt. nam & principia, & ceterae partes orationis, de quibus paullo post pauca dicemus, habere hanc uim magnopere debent, ut ad eorum mentes, apud quos agetur, mouendas permanare possint. Sed his partibus orationis, quae etsi nihil docent argumentando, persuadendo tamen et commouendo proficiunt plurimum, quamquam maxime proprius est locus et in exordiendo, & in perorando: digredi tamen ab eo, quod proposueris, atque agas, permouendorum animorum caussa, saepe utile est. itaque uel, narratione exposita, saepe datur ad commouendos animos digrediendi locus: uel, argumentis nostris confirmatis, uel contrariis refutatis, uel utroque loco, uel omnibus, si habet eam caussa dignitatem, atque copiam, recte id fieri potest: eaeque caussae sunt ad agendum, et ad ornandum grauissimae, atque plenissimae, quae plurimos exitus dant ad eiusmodi digressionem, ut ijs locis uti liceat, quibus animorum impetus eorum, qui audiunt, aut impellantur, aut reflectantur. Atque

DE ORATORE

etiam in illo reprehendo eos, qui, quae minime firma sunt, ea prima collocant. in quo illos quoque errare arbitror; qui si quando, id quod mihi nunquam placuit, plures adhibent patronos, ut in quoque eorum minimum putant esse, ita eum primum nolunt dicere. res enim hoc postulat, ut eorum expectationi, qui audiunt, quam celerrime occurratur: cui si initio satisfactum non sit, multo plus sit in reliqua causa laborandum. male enim se res habet, quae non statim, ut dici coepta est, melior fieri uidetur. Ergo ut in oratore optimus quisque, sic & in oratione firmissimum quidque sit primum: dum illud tamen in utroque teneatur, ut ea, quae excellent, seruentur etiam ad perorandum; si quae erunt mediocria, (nam uitiosis nusquam esse oportet locum) in mediam turbam, atque in gregem conijciantur. Hisce omnibus rebus consideratis, tum denique id, quod primum est dicendum, postremo soleo cogitare, quo utar exordio. nam si quando id primum inuenire uolui, nullum mihi occurrit, nisi aut exile, aut nugatorium, aut uulgare, atque commune. principia autem dicendi semper cum accurata, & acuta, & instructa sententijs, apta uerbis, tum uero causarum propria esse debent. prima est enim quasi cognitio & commendatio orationis in principio, quae continuo eum, qui audit, permulcere, atque allicere debet. In quo admirari soleo non equidem istos, qui nullam huic rei operam dederunt, sed hominem in primis

mis disertum, atque eruditum Philippum; qui ita solet ad dicendum surgere, ut, quod primum uerbum habiturus sit, nesciat: & ait idem, cum brachium concalefecerit, tum se solere pugnare: neque attendit, eos ipsos, unde hoc simile ducat, illas primas hastas ita iactare leniter, ut & uenustati uel maxime seruiant, et reliquis uiribus suis consulant. Neque est dubium, quin exordium dicendi uehemens, & pugnax non saepe esse debeat: sed, si in ipso illo gladiatorio uitae certamine, quo ferro decernitur, tamen ante congressum multa fiunt, quae non ad uulnus, sed ad speciem ualere uideantur; quanto hoc magis in oratione expectandum est, in qua non uis potius, sed delectatio postulatur? nihil est denique in natura rerum omnium, quod se uniuersum profundat, & quod totum repente euolet. sic omnia, quae fiunt, quaeque aguntur acerrime, lenioribus principiis natura ipsa praetexuit. Haec autem in dicendo non extrinsecus alicunde quaerenda, sed ex ipsis uisceribus caussae sumenda sunt. iccirco, tota caussa per tentata, atque perspecta, locis omnibus inuentis, atque instructis, considerandum est quo principio sit utendum. sic enim facile reperietur. sumentur enim ex ijs rebus, quae erunt uberrimae, uel in argumentis, uel in ijs partibus, ad quas dixi digredi saepe oportere. ita & momenti aliquid afferent, cum erunt paene ex intima defensione deprompta; & apparebit ea non modo non esse com-

O 3 munia,

DE ORATORE

munia, nec in alias causas posse transferri, sed penitus ex ea causa, quae tum agatur, defluxisse. Omne autem principium aut rei totius, quae agitur, significationem habere debet, aut aditum ad causam, & munitionem, aut quoddam ornamentum, & dignitatem. Sed oportet, ut aedibus, ac templis vestibula, & aditus, sic causis principia proportionem rerum praeponere. itaque in parvis atque in frequentibus causis ab ipsa re est exordiri saepe commodius. Sed cum erit utendum principio, quod plerumque erit; aut ex reo, aut ex aduersario, aut ex re, aut ex eis, apud quos agitur, sententias duci licebit. Ex reo, (reos appello, quorum res est) quae significant uirum bonum, quae liberalem, quae calamitosum, quae misericordia dignum, quae ualeant contra falsam criminationem. Ex aduersario, iisdem ex locis ferre contraria. Ex re, si crudelis, si infanda, si praeter opinionem, si immerito, si misera, si ingrata, si indigna, si noua, si quae restitui sanarique non possit. Ex ijs autem, apud quos agetur, ut beneuolos, beneque existimantes efficiamus; quod agendo efficitur melius, quam rogando. est id quidem in totam orationem confundendum, nec minime in extremam; sed tamen multa principia ex eo genere gignuntur. nam & attentum, monent Graeci, ut principio faciamus iudicem, & docilem: quae sunt utilia, sed non principij magis propria, quam reliquarum partium; facilia etiam in
princi-

principijs, quod et attentum maxime sunt, cum omnia expectant, & dociles magis initijs esse possunt. illustriora enim sunt, quae in principijs, quam quae in medijs caussis dicuntur, aut arguendo, aut refellendo. Maxima autem copia principiorum, ad iudicem aut alliciendum, aut incitandum, ex ijs locis trahitur, qui ad motus animorum conficiendos inerunt in caussa: quos tamen totos in principio explicari non oportebit, sed tantum impelli primo iudicem leuiter, ut iam inclinato reliqua incumbat oratio. Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, ut non tamquam citharoedi prooemium affictum aliquod, sed cohaerens cum omni corpore membrum esse uideatur. nam nonnulli cum illud meditati ediderunt, sic ad reliqua transeunt, ut audientiam sibi fieri uelle uideantur. Atque eiusmodi illa prolusio debet esse, non ut Samnitum, qui uibrant hastas ante pugnam, quibus in pugnando nihil utuntur, sed ut ipsis sententijs, quibus proluserunt, uel pugnare possint. Narrare uero rem quod breuiter iubent: si breuitas appellanda est, cum uerbum nullum redundet; breuis est L. Crassi oratio: sin tum est breuitas, cum tantum uerborum est, quantum necesse est; aliquando id opus est, sed saepe obest uel maxime in narrando, non solum quod obscuritatem affert, sed etiam quod eam uirtutem, quae narrationis est maxima, ut iucunda, & ad persuadendum accommodata sit, tollit: uidelicet illa:

O 4 Nam

Nam is postquam excessit ex ephebis :
quam longa est narratio? mores adolescentis ip-
sius, & seruilis percontatio, mors Chrysidis,
uultus, & forma, & lamentatio sororis: reli-
qua per uarie incundeque narrantur. quod si hanc
breuitatem quaesisset;

Effertur, imus, ad sepulcrum uenimus;
In ignem posita est: - in his fere decem uersicu-
lis totum conficere potuisset: quamquam hoc ip-
sum, Effertur, imus, concisum est ita, ut non bre-
uitati seruitum sit, sed magis uenustati. Quod si
nihil fuisset, nisi, In ignem posita est; tamen res
tota cognosci facile potuisset. sed & festiuitatem
habet narratio distincta personis, & interpuncta
sermonibus: & est probabilius quod gestum esse
dicas, cum, quemadmodum actum sit, exponas:
et multo apertius ad intelligendum est, si sic consi-
tur aliquando, ac non ista breuitate percurritur.
aperta enim narrationem tam esse oportet, quam
cetera: sed hoc magis in hac elaborandum est, quod
et difficilius est, non esse obscurum in re narranda,
quam aut in principio, aut in argumento, aut in
purgando, aut perorando; & maiore etiam peri-
culo haec pars orationis obscura est, quam ceterae:
uel quia, si quo alio in loco est dictum quid obscu-
rius, tantum id perit, quod ita dictum est; narratio
obscura totam obcaecat orationem: uel quod alia
possis, semel si obscurius dixeris, dicere alio loco
planius; narrationis unus est in causa locus. Erit
autem

autem perspicua narratio, si uerbis usitatis, si ordine temporum conseruato, si non interrupte narrabitur. Sed quando utendum sit, aut non sit narratione, id est consilij. neque enim, si nota res est, nec si dubium sit quid gestum sit, narrari oportet; nec si aduersarius narrauit, nisi si refellemus. ac si quando erit narrandum, ne illa, quae suspicionem & crimen efficient, contraque nos erunt, acriter persequamur, &, quidquid poterit, detrahamus: ne illud, quod Crassus, si quando fiat, perfidia, non stultitia, fieri putat, ut causae noceamus, accidat. nam ad summam totius causae pertinet, caute, an contra demonstrata res sit; quod omnis orationis reliquae fons est narratio. Sequitur ut causa ponatur: in quo uidendum est, quid in controuersiam ueniat. Tunc suggerenda sunt firmamenta causae coniuncte & infirmandis contrarijs, & tuis confirmandis. namque una in causis ratio quaedam est eius orationis, quae ad probandam argumentationem ualet. ea autem & confirmationem, & reprehensionem quaerit. sed quia neque reprehendi, quae contra dicuntur, possunt, nisi tua confirmes; neque haec confirmari, nisi illa reprehendas: iccirco haec & natura, & utilitate, & tractatione coniuncta sunt. Omnia autem concludenda plerunque rebus augendis, uel inflammando iudice, uel mitigando: omniaque cum superioribus orationis locis, tum maxime extremo, ad mentes

mentes iudicium quam maxime permonedas, et ad utilitatem nostram uocandas, conferenda sunt. Neque sane iam caussa uidetur esse, cur secernamus ea praecepta, quae de suasionibus tradenda sunt, aut laudationibus: sunt enim pleraque communia: sed tamen suadere aliquid, aut dissuadere, grauissimae mihi uidetur esse personae. nam & sapientis est, consilium explicare suum de maximis rebus; & honesti, & disertis, ut mente providere, auctoritate probare, oratione persuadere possit. Atque haec in senatu minore apparatu agenda sunt. sapiens enim est consilium; multisque alijs dicendi relinquendus locus; uitanda etiam ingenij ostentationis suspicio. Cancio capit omnem uim orationis, & grauitatem, uarietatemque desiderat. Ergo in suadendo nihil est optabilius, quam dignitas. nam qui utilitatem putat, non quid maxime uelit suasor, sed quid interdum magis sequatur, uidet. nemo est enim, praesertim in clara ciuitate, quin putet expetendam maxime dignitatem: sed uincit utilitas plerumque, cum subest ille timor, ea neglecta, ne dignitatem quidem posse retineri. Controuersia autem inter hominum sententias aut in illo est, utrum sit utilius: aut etiam, cum id conuenit, certatur utrum honestati potius, an utilitati consulendum sit. quae quia pugnare saepe inter se uidentur; qui utilitatem defendet, enumerabit commoda pacis, opum, potentiae, pecuniae, uectigalium, praesidij,

praesidij, militum, utilitates ceterarum rerum,
 quarum fructum utilitate metimur, itemq. in-
 commoda contrariorum. Qui ad dignitatem
 impellet; maiorum exempla, quae erunt uel cum
 periculo gloriosa, colliget; posteritatis immor-
 talem memoriam augebit; utilitatem ex laude
 nasci defendet, semperq. eam cum dignitate esse
 coniunctam. Sed quid fieri possit, aut non possit,
 quidq. etiam sit necesse, aut non sit, in utraque
 re maxime est quaerendum. inciditur enim om-
 nis iam deliberatio, si intelligitur non posse fieri,
 aut si necessitas affertur: & qui id docuit non ui-
 dentibus alijs, is plurimum uidit. Ad consilium
 autem de rep. dandum caput est, nosse remp. ad
 dicendum uero probabiliter, nosse mores ciuita-
 tis: qui quia crebro mutantur, genus quoque ora-
 tionis est saepe mutandum. & quamquam una
 fere uis est eloquentiae, tamen, quia summa di-
 gnitas est populi, grauissima causa reip. maximi
 motus multitudinis, genus quoque dicendi gran-
 dius quoddam & illustrius esse adhibendum uide-
 tur: maximaq. pars orationis admonenda est ad
 animorum motus nonnumquam aut cohortatio-
 ne, aut commemoratione aliqua, aut in spem,
 aut in metum, aut ad cupiditatem, aut ad glo-
 riam concitandos; saepe etiam a temeritate, ira-
 cundia, spe, iniuria, inuidia, crudelitate reuo-
 candos. Fit autem, ut, quia maxima quasi ora-
 tori scena uideatur concio, natura ipsa ad orna-
 tius

tius dicendi genus excitetur. habet enim multitudo uim quandam talem, ut, quemadmodum tibi-
 bicen sine tibijs canere, sic orator sine multitudi-
 ne audiente eloquens esse non possit. Et cum sint
 populares multi uarijque lapsus; mitanda est accla-
 matio aduersa populi, quae aut orationis peccato
 aliquo excitatur, si asperere, si arroganter, si tur-
 piter, si sordide, si quoquo animi uitio dictum es-
 se aliquid uideatur, aut hominum offensione uel
 inuidia, quae aut iusta est, aut ex criminatione, at-
 que fama; aut res si displicet; aut si est in aliquo
 motu suae cupiditatis, aut metus multitudo: hisque
 quattuor causis totidem medicinae opponuntur;
 tum obiurgatio, si est auctoritas; tum admonitio,
 quasi lenior obiurgatio; tum promissio, si audie-
 rint, probaturos; tum deprecatio, quod est infir-
 mum, sed nonnumquam utile. Nullo autem lo-
 co plus facetiae profunt, & celeritas, & breue
 aliquod dictum nec sine dignitate, & cum lepore.
 nihil enim tam facile, quam multitudo, a tristitia,
 & saepe acerbitate, commode, ac breuiter, &
 acute, & hilare dicto deducitur. Exposui fere,
 ut potui, uobis, in utroque genere causarum quae
 sequi solem, quae fugere, quae spectare, qua o-
 mnino in causis ratione uersari. Nec illud ter-
 tium laudationum genus est difficile; quod ego ini-
 tio quasi a praeceptis nostris secreueram: sed &
 quia multa sunt orationum genera, & grauiora,
 & maioris copiae, de quibus nemo fere praeci-
 peret;

peret, & quod nos laudationibus non ita multum
uti soleremus; totum hunc segregabam locum. ipsi
enim Graeci legendi: qui magis aut delectationis,
aut hominis alicuius ornandi, quam utilitatis hu-
ius forensis causa, laudationes scriptitauerunt;
quorum sunt libri, quibus Themistocles, Aristi-
des, Agesilaus, Epaminondas, Philippus, Ale-
xander, alij. laudantur. nostrae laudationes,
quibus in foro utimur, aut testimonij breuitatem
habent nudam, atque inornatam; aut scribuntur
ad funebrem cōcionem; quae ad orationis laudem
minime at commodata est. sed tamen, quoniam est
utendum aliquando, nonnumquam etiam scriben-
dum, uelut Q. Tuberoni, Africanum auuncu-
lum laudanti, scripsit C. I. aelius; uel ut nosmet ip-
si ornandi causa Graecorum more, si quos ueli-
mus, laudare possimus: sit a nobis quoque tracta-
tus hic locus. Perspicuum est igitur, alia esse in ho-
mine optanda, alia laudanda. Genus, forma, ui-
res, opes, diuitiae, ceteraque, quae fortuna det
aut extrinsecus, aut corpori, non habent in se ue-
ram laudem, quae deberi uirtuti uni putatur: sed
tamen, quod ipsa uirtus in earum rerum usu ac mo-
deratione maxime cernitur, tractanda etiam in
laudationibus haec sunt naturae & fortunae bo-
na: in quibus est summa laus, non extulisse se in
potestate, non fuisse insolentem in pecunia, non se
praetulisse alijs propter abundantiam fortunae; ut
opes, & copiae non superbiae uideantur, ac libi-
dini

DE ORATORE

dini, sed bonitati, ac moderationi facultatem, & materiam dedisse. Virtus autem, quae est per se ipsa laudabilis, & sine qua nihil laudari potest, tamen habet plures partes, quarum alia est alia ad laudationem aptior. Sunt enim aliae uirtutes, quae uidentur in moribus hominum, & quaedam comitate, ac beneficentia positae: aliae, quae in ingenij aliqua facultate, aut animi magnitudine ac robore. nam clementia, iustitia, benignitas, fides, fortitudo in periculis communibus, iucunda est auditu in laudationibus: (omnes enim hae uirtutes non tam ipsis, qui eas in se habent, quam generi hominum fructuosae putantur) sapientia, & magnitudo animi, qua omnes res humanae tenues & pro nihilo putantur, & in excogitando uis quaedam ingenij, & ipsa eloquentia admirationis habet non minus, iucunditatis minus. ipsos enim magis uidetur, quos laudamus, quam illos, apud quos laudamus, ornare, ac tueri: sed tamen in laudando iungenda sunt etiā haec genera uirtutum. ferunt enim aures hominum, cum illa, quae iucunda, & grata, tum etiam illa, quae mirabilia sunt, in uirtute laudari. Et quoniam singularum uirtutum sunt certa quaedam officia, ac munera, & sua cuique uirtuti laus propria debetur: erit explicandum in laude iustitiae, quid cum fide, quid cum aequabilitate, quid cum eiusmodi aliquo officio is, qui laudabitur, fecerit. itemq. in ceteris res gestae ad cuiusque uirtutis

uirtutis genus, & uim, & nomen accommoda-
 buntur. Gratissima autem laus eorum factorum
 habetur, quae suscepta uidentur a uiris fortibus
 sine emolumento, ac praemio: quae uero etiam cum
 labore, & periculo ipsorum, haec habent uber-
 rimam copiam ad laudandum; quod & dici orna-
 tissime possunt, & audiri facillime. ea enim de-
 nique uirtus esse uidetur praestantis uiri, quae est
 fructuosa alijs, ipsi autem laboriosa, aut pericu-
 losa, aut certe gratuita. Magna etiam illa laus,
 & admirabilis uideri solet, tulisse casus sapien-
 ter aduersos, non fractum esse fortuna, retinuisse
 in rebus asperis dignitatem. Neque tamen illa
 non ornant, habiti honores, decreta uirtutis prae-
 mia, res gestae iudicijs hominum comprobatae:
 in quibus, etiam felicitatem ipsam deorum immor-
 talium iudicio tribui, laudationis est. Sumen-
 dae autem res erunt aut magnitudine praestabi-
 les, aut nouitate primae, aut genere ipso singu-
 lares: neque enim paruae, neque usitatae, ne-
 que uulgares admiratione, aut omnino laude di-
 gnae uideri solent. Est etiam cum ceteris praestan-
 tibus uiris comparatio in laudatione praeclara.
 De quo genere libitum est mihi paullo plura, quā
 ostenderam, dicere, non tam propter usum foren-
 sem, qui est a me in omni hoc sermone tractatus,
 quam ut hoc uideretis, si laudationes essent in ora-
 toris officio, quod nemo negat, oratori uirtutum
 omnium cognitionem; sine qua laudatio effici
 non

DE ORATORE

non possit, esse necessariam. iam, uituperandi
praecepta contrarijs ex uitijs sumenda esse, per-
spicuum est. simul est illud ante oculos, nec bo-
num uirum proprie, & copiose laudari sine uir-
tutum, nec improbum notari, ac uituperari sine
uitiorum cognitione satis insigniter, atque aspe-
re posse. Atque his locis & laudandi, & uitupe-
randi saepe nobis est utendum in omni genere caus-
arum. Habetis, de inueniendis rebus, disponen-
disq. quid sentiam: adiungam etiam de memoria,
ut labore Crassum leuem, neque ei quidquam a-
liud, de quo differat, relinquam, nisi ea, quibus
haec exornentur. Perge uero, inquit Crassus:
libenter enim te, cognitum iam artificem, aliquan-
doq. euolutum illis integumentis dissimulationis
tuae, nudatumq. perspicio: & quod mihi nihil,
aut quod non multum relinquis, percommode fa-
cis, estq. mihi gratum. Iam istuc, quantum tibi
ego reliquerim, inquit Antonius, erit in tua pote-
state. si enim uere agere uolueris, omnia tibi re-
linquo: sin dissimulare, tu, quemadmodum his
satisfacias, uideris. Sed ut ad rem redeam, non
sum tanto ego, inquit, ingenio, quanto Themisto-
cles fuit, ut obliuionis artem, quam memoriae,
malim: gratiamq. habeo Simonidi illi Cnio,
quem primum ferunt artem memoriae protulisse.
Dicunt enim, cum cenaret Cranone in Thessalia Si-
monides apud Scopam, fortunatum hominem, et
nobilem; cecinissetq. id carmen, quod in eum scri-
psisset;

psisset; in quo multa, ornandi causa poetarum
more, in Castorem scripta & Pollucem fuissent;
nimis illum sordide Simonidi dixisse; se dimi-
dium eius ei, quod pactus esset pro illo carmine,
daturum: reliquum a suis Tyndaridis, quos ae-
que laudasse, peteret, si ei uideretur. Paulo post
esse ferunt nunciatum Simonidi, ut prodiret: iu-
venes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum ma-
gnopere euocarent: surrexisse illum ipsum, pro-
disse, uidisse neminem: hoc interim spatium concla-
ue illud, ubi epularetur Scopas, concidisse: ea
ruina ipsum oppressum cum suis interisse: quos
cum humare uellent sui, neque possent obtritatos in-
ternoscere ullo modo, Simonides dicitur ex eo,
quod meminisset, quo eorum loco quisque cubuif-
set, demonstrator uniuscuiusque sepeliendi fuis-
se. Hactum re admonitus inuenisse fertur, or-
dinem esse maxime, qui memoriae lumen af-
ferret: itaque ijs, qui hanc partem ingenij exer-
cerent, locos esse capiendos, & ea, quae memo-
ria tenere uellent, effingenda animo, atque in
his locis collocanda: sic fore, ut ordinem rerum
locorum ordo conseruaret, res autem ipsas re-
rum effigies notaret, atque, ut locis pro cera, si-
mulacris prolitteris uteremur. Qui sit autem
oratori memoriae fructus, quanta utilitas, quan-
ta uis, quid me attinet dicere? tenere, quae didi-
ceris in accipienda causa, quae ipse cogitaris; o-
mnes fixas esse in animo sententias, omnem descri-

P ptum

DE ORATORE

ptum uerborum apparatus; ita audire uel eum, unde dicas, uel eum, cui respondendum sit, ut illi non infundere in aures tuas orationem, sed in animo uideantur inscribere. itaque soli qui memoria uigent, sciunt quid, & quatenus, & quo modo dicturi sint, quid responderint, quid supersit: iidemq. multa ex alijs causis aliquando a se acta, multa ab alijs audita meminerunt. Quare confiteor equidem, huius boni naturam esse principem, sicut earum rerum, de quibus ante locutus sum, omnium: sed haec ars tota dicendi, siue artis imago quaedam & similitudo est, habet hanc uim, nō ut totum aliquid, cuius in ingenijs nostris pars nulla sit, pariat, & procreet; uerum ut ea, quae sunt orta iam in nobis, & procreata, educet, atque confirmet. uerumtamen neque tam acri memoria fere quisquam est, ut, non dispositis notatisq. rebus, ordinem uerborum aut sententiarum complectatur; neque uero tam hebeti, ut nihil hac consuetudine & exercitatione adiuuetur. uidit enim hoc prudenter siue Simonides, siue alius quis inuenit, ea maxime animis effingi nostris, quae essent a sensu tradita, atque impressa: acerrimum autem ex omnibus nostris sensibus esse sensum uidendi: quare facillime animo teneri posse ea, quae perciperentur auribus, aut cogitatione, si etiam oculorum commendatione animis traderentur, ut res caecas, & ab aspectus iudicio remotas conformatio quaedam, & imago, & figura
ita

ita notaret, ut ea, quae cogitando complecti uix possemus, intuendo quasi teneremus. His autem formis, atque corporibus, sicut omnibus, quae sub aspectum ueniunt, sede opus est. etenim corpus intelligi sine loco non potest. quare, ne in re nota, et peruulgata multus, & insolens sim, locis est utendum multis, illustribus, explicatis, modicis interuallis, imaginibus autem agentibus, acribus, insignitis, quae occurrere, celeriterque percutere animum possint: quam facultatem et exercitatio dabit, ex qua consuetudo gignitur; & similitum uerborum conseruata, & immutata casibus, aut traducta ex parte ad genus notatio, et unius uerbi imagine totius sententiae informatio, pictoris cuiusdam summi ratione, & modo, formarum uarietate locos distinguentis. Sed uerborum memoria, quae minus est nobis necessaria, maiore imaginum uarietate distinguitur. multa enim sunt uerba, quae quasi articuli connectunt membra orationis, quae formari similitudine nulla possunt. eorum fingendae nobis sunt imagines, quibus semper utamur. Rerum memoria propria est oratoris. eam singulis personis bene positae notare possumus, ut sententias imaginibus, ordinem locis comprehendamus. Neque uerum est, quod ab inertibus dicitur, opprimi memoriam imaginum pondere, & obscurari etiam id, quod per se natura tenere potuisset. uidi enim ego summos homines, & diuina prope memoria, Athe

DE ORATORE

nis Carneadem, in Asia, quem uiuere hodie aiunt, Scephium Metrodorum, quorum uterque, tamquam litteris in cera, sic se aiebat imaginibus in ijs locis, quos haberet, quae meminisse uellet, perscribere. Quare hac exercitatione non eruenda memoria est, si est ulla naturalis, sed certe, si latet, euocanda est. Habetis sermonem bene longum hominis utinam non impudentis, illud quidem certe, non nimis uerecundi: qui quidem, cum te, Catule, tum etiam L. Crasso audiente, de dicendi ratione tam multa dixerim. nam istorum aetas minus me fortasse mouere debuit: sed mihi ignoscetis profecto, si modo, quae caussa me ad hanc insolitam mihi loquacitatem impulerit, acceperitis. Nos uero, inquit Catulus, (etenim pro me hoc, & pro meo fratre respondeo) non modo tibi ignoscimus, sed & diligimus, magnamque tibi habemus gratiam: & cum humanitatem, et facilitatem agnoscimus tuam; tum admiramur istam scientiam, & copiam. Equidem etiam hoc me affecutum puto, quod magno sum leuatus errore, & illa admiratione liberatus, quod multis cum alijs semper admirari solebam, unde esset illa tanta tua in caussis diuinitas. nec enim te ista attigisse arbitrabar, quae diligentissime cognosse, & undique collegisse, usque doctum partim correxisse uideo, partim comprobasse. Neque eo minus eloquentiam tuam, et multo magis uirtutem, & diligentiam admiror: & simul gaudeo iudicium

cium animi mei comprobari; quod semper statui, neminem sapientiae laudem & eloquentiae sine summo studio, & labore, & doctrina consequi posse. Sed tamen quidnam est id, quod dixisti, fore ut tibi ignosceremus, si cognossemus, quae te causa in sermonem impulisset? quae est enim alia causa, nisi quod nobis, & horum adolescentium studio, qui te attentissime audierunt, morem gerere uoluisti? Tum ille, adimere, inquit, omnem recusationem Crasso uolui; quem ego paullo sciebam uel pudentius, uel inuitius (nolo enim dicere de tam suauis homine, fastidiosius) ad hoc genus sermonis accedere. quid enim poterit dicere? consularem se esse hominem, & censorium? eadem nostra causa est. an aetatem afferet? triennio minor est. an se nescire? quae ego sero, quae cursim arripui, quae subsiciuis operis, ut aiunt, iste a puero, summo studio, summis doctoribus. nihil dicam de ingenio, cui par nemo fuit: etenim me dicentem qui audierit, nemo unquam tam sui despiciebat fuit, quin speraret, aut melius, aut eodem modo se posse dicere: Crasso dicente, nemo tam arrogans, qui similiter se unquam dicturum esse confideret. Quamobrem, ne frustra hi tales uiri uenerint, te aliquando Crasse audiamus. Tum ille, Vt ita ista esse concedam, inquit, Antoni, quae sunt longe secus; quid mihi tu tandem hodie, aut cuiquam homini, quod dici possit, reliquisti? dicam enim uere, amicissimi homines, quod sentio.

DE ORATORE

saepe ego doctos homines, quid dico saepe? immo nonnunquam: saepe enim qui potui, qui puer in forum uenerim, neque inde unquam diutius, quam quaestor, absuerim? sed tamen audiui, ut heri dicebam, & Athenis cum essem, doctissimos uiros, et in Asia istum ipsum Scepsium Metrodorum, cum de his ipsis rebus disputaret: neque uero mihi quisquam copiosius unquam uisus est, neque subtilius in hoc genere dicendi, quam iste hodie, esse uersatus. quod si esset aliter; & aliquid intelligerem ab Antonio praetermissum: non essem tam inurbanus, ac paene inhumanus, ut in eo grauarer, quod uos cupere sentirem. Tum Sulpicius, An ergo, inquit, oblitus es, Crasse, Antonium ita partitum esse tecum, ut ipse instrumentum oratoris exponeret, tibi eius distinctionem, atque ornatum relinqueret? Hic ille, Primum quis Antonio permisit, inquit, ut & partes faceret, et utram uellet prior ipse sumeret? deinde, si ego recte intellexi, cum ualde libenter audirem, mihi coniuncte est uisus de utraque re dicere. Ille uero, inquit Cotta, ornamenta orationis non attigit, neque eam laudem, ex qua eloquentia nomen ipsum inuenit. Verba igitur, inquit Crassus, mihi reliquit Antonius, rem ipse sumpsit. Tum Caesar, Si, quod difficilius est, id tibi reliquit; est nobis, inquit, caussa, cur te audire cupiamus: sin, quod facilius, tibi caussa non est, cur recuses. Et Catulus,

Catulus, Quid quod dixisti, inquit, Crasse, si hic hodie apud te maneremus, te morem nobis esse gesturum; nihil ne ad fidem tuam putas pertinere? Tum Cotta ridens, Possem tibi, inquit, Crasse concedere; sed uide, ne quid Catulus attulerit religionis. opus hoc censorium est: id autem committere, uide quam sit homini turpe censorio. Agite uero, ille inquit, ut uultis: sed nunc quidem, quoniam id temporis est, surgendum censeo, & requiescendum: post meridiem, si ita uobis est commodum, loquemur aliquid: nisi forte in crastinum differre mauultis. Omnes se uel statim, uel, si ipse post meridiem mallet, quamprimum tamen audire uelle dixerunt.

M. TVLLII CICERONIS

DE ORATORE

LIBER TERTIVS.

INSTITVENTI mihi, Quinte frater, eum sermonem referre, & mandare huic tertio libro, quem post Antonij disputationem Crassus habuisset, acerba sane recordatio ueterem animi curam molestiamq. renouauit. nam illud immortalitate dignum ingenium, illa humanitas, illa uirtus

P 4

L. Crassi

DE ORATORE

L. Crassi morte extincta subita est, uix diebus decem post eum diem, qui hoc & superiore libro continetur. ut enim Romam redijt extremo scenorum ludorum die, uehementer commotus ea oratione, quae ferebatur habita esse in concione a Philippo; quem dixisse constabat, uidendum sibi aliud esse consilium, illo senatu se remp. gerere non posse: mane idibus Septembris & ille, & senatus frequens uocatu Drusi in curiam uenit. ibi cum Drusus multa de Philippo questus esset, retulit ad senatum de illo ipso, quod consul in eum ordinem tam grauitur in concione esset inuectus. hic, ut saepe inter homines sapientissimos constare uidi; quamquam hoc Crasso, cum aliquid accuratius dixisset, semper fere contigisset, ut numquam dixisse melius putaretur: tamen omnium consensu sic esse tum iudicatum, ceteros a Crasso semper omnes, illo autem die etiam ipsum a sese superatum. deplorauit enim casum, atque orbitatem senatus; cuius ordinis a consule, qui quasi parens bonus, aut tutor fidelis esse deberet, tamquam ab aliquo nefario praedone diriperetur patrimonium dignitatis: neque uero esse mirandum, si, cum suis consilijs remp. profligasset, consilium senatus reip. repudiaret. Hic cum homini & uehementi, & diserto, & in primis forti ad resistendum Philippo quasi quasdam uerborum faces admonisset; non tulit ille, & grauitur exarsit, pignoribusq. ablati

ablatis Crassum institit coercere. quo quidem ipso in loco multa a Crasso diuinitus dicta efferebantur; cum sibi illum consulem esse negaret, cui senator ipse non esset. An tu, cum omnem auctoritatem uniuersi ordinis pro pignore putaris, eamq. in conspectu populi R. concideris, me his pignoribus existimas posse terreri? non tibi illa sunt caedenda, si Crassum uis coercere: haec tibi est excidenda lingua; qua uel euulsa, spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit. Per multa tum uehementissima contentione animi, ingenij, uirium ab eo dicta esse constabat; sententiamq. eam, quam senatus frequens secutus est, ornatissimis & grauissimis uerbis, ut populo R. satisfaceret, numquam senatus neque consilium reip. nec fidem defuisse, ab eo dictam; & eundem, id quod in auctoritatibus praescriptis extat, scribendo affuisse. Illa tamquam cygnea fuit diuini hominis uox, & oratio; quam quasi expectantes, post eius interitum ueniebamus in curiam, ut uestigium illud ipsum, in quo ipse postremum institisset, contueremur. namque tum latus ei dicenti condoluisse, sudoremq. multum consecutum esse audiebamus: ex quo cum cohorruiisset, cum febri domum redijt, dieq. septimo est lateris dolore consumptus. O fallacem hominum spem, fragilemq. fortunam, & inanes nostras contentiones; quae in medio spatio saepe franguntur, & corruunt, & ante in ipso cursu obruunt-

DE ORATORE

obruuntur, quam portum conspiceret potuerunt.
nam, quam diu Crassi fuit ambitionis labore ui-
ta districta, tam diu priuatis magis officiis, &
ingenij laude floruit, quam fructu amplitudinis,
aut reip. dignitate. qui autem ei annus primus
ab honorum perfuntione aditum omnium con-
cessu ad summam auctoritatem dabat, is eius
omnem spem, atque omnia uitae consilia morte
peruertit. fuit hoc luctuosum suis, acerbum pa-
triae graue bonis omnibus: sed ij tamen remp-
casus secuti sunt, ut mihi non erepta L. Crasso a
dijs immortalibus uita, sed donata mors esse ui-
deatur. non uidit flagrantem bello Italiam, non
ardentem inuidia senatum, non sceleris nefarij
principes ciuitatis reos, non luctum filiae, non
exsilium generi, non acerbissimam C. Marij fu-
gam, non illam post reditum eius caedem om-
nium crudelissimam, non denique in omni gene-
re deformatam eam ciuitatem, in qua ipse floren-
tissima multum omnibus gloria praestitisset.
Sed quoniam attigi cogitatione uim, uarieta-
temq. fortunae; non uagabitur oratio mea lon-
gius, atque eis ipsis definietur uiris, qui hoc
sermone, quem referre coepimus continentur.
Quis enim non iure beatam L. Crassi mortem il-
lam, quae est a multis saepe defleta, dixerit,
cum horum ipsorum sit, qui tum cum illo postre-
mum fere colloqui sunt, euentum recordatus?
tenemus enim memoria, Q. Catulum, uirum
omni

omni laude praestantem, cum sibi non incolu-
 mem fortunam, sed exilium, & fugam depre-
 caretur, esse coactum ut uita se ipse priuaret.
 iam, M. Antonij in eis ipsis Rostris, in quibus
 ille remp. constantissime consul defenderat,
 quaeq. censor imperatorij manubijs ornat,
 positum caput illud fuit, a quo erant multorum
 ciuium capita seruata. neque uero longe ab eo C.
 Iulij caput, hospitis Etrusci scelere proditum,
 cum L. Iulij fratris capite iacuit. ut ille, qui
 haec non uidit, & uixisse cum rep. pariter, &
 cum illa simul extinctus esse uideatur. neque
 enim propinquum suum, maximi animi uirum,
 P. Crassum suapte interfectum manu, neque col-
 legae sui, pontificis maximi, sanguine simula-
 crum Vestae respersum esse uidit: cui, maerori
 (quamente ille in patriam fuit) etiam C. Car-
 bonis, inimicissimi hominis, eodem illo die mors
 nefaria fuisset. non uidit eorum ipsorum, qui tum
 adolescentes Crasso se dicarant, horribiles mise-
 rosq. casus. ex quibus C. Cotta, quem ille floren-
 tem reliquerat, paucis diebus post mortem Crassi
 depulsus per inuidiam tribunatu, non multis ab
 eo tempore mensibus eiectus est e ciuitate. Sulpi-
 cius autem, qui in eadem inuidiae flamma fuisset,
 quibuscum priuatus coniunctissime uixerat, hos
 in tribunatu spoliare instituit omni dignitate: cui
 quidem ad summam gloriam eloquentiae florescé-
 ti, ferro erepta uita est, & poena temeritati non
 sine

DE ORATORE

sine magno reip. malo constituta. Ego uero te, Crasse, cum uitae flore, tum mortis opportunitate, diuino consilio & ortum, & extinctum esse arbitror. nam tibi aut pro uirtute animi, constantiaq. tua ciuilis ferri subeunda fuit crudelitas: aut, si qua te fortuna ab atrocitate mortis uindicasset, eadem esse te funerum patriae spectatorem coegisset: neque solum tibi improborum dominatus, sed etiam, propter admixtam ciuium caedem, bonorum uictoria maerori fuisset. Mihi quidem, Quinte frater, & eorum casus, de quibus ante dixi, & ea, quae nosmet ipsi ob amorem in remp. incredibilem et singularem pertulimus, ac sensimus, cogitanti, sententia saepe tua uera ac sapiens uideri solet; qui propter tot, tantos, tamq. praecipites casus clarissimorum hominum, atque optimorum uirorum, me semper ab omni contentione, ac dimicatione reuocasti. sed quoniam haec iam neque in integro nobis esse possunt; & summi labores nostri magna compensati gloria mitigantur: pergamus ad ea solatia, quae non modo, sedatis molestijs, iucunda, sed etiam, haerentibus, salutaria nobis esse possunt; sermonemq. L. Crassi reliquum, ac paene postremum memoriae prodamus; atque ei, etsi nequaquam parem illius ingenio, at pro nostro tamen studio meritam gratiam debitamq. referamus. neque enim quisquam nostrum, cum libros Platonis mirabiliter scriptos legit, in quibus fere Socrates exprimitur, non, quam-

quamquam illa scripta sunt diuinitus, tamen maius quiddam de illo, de quo scripta sunt, suspicatur. quod item nos postulamus, non a te quidem, qui nobis summa omnia tribuis, sed a ceteris, qui haec in manus sument, ut maius quiddam de L. Crasso, quam quantum a nobis exprimeretur, suspicentur. nos enim, qui ipsi sermoni non interfuisse mus, et quibus C. Cotta tantummodo locos ac sententias huius disputationis tradidisset, quo in genere orationis utrumque oratorem cognoueramus, id ipsum sumus in eorum sermone adumbrare conati. quod si quis erit, qui, ductus opinione uulgi, aut Antonium ieiuniorem, aut Crassum fuisse pleniorum putet, quam quo modo a nobis uterque inductus est; is erit ex ijs, qui aut illos non audierit, aut iudicare non possit. nam fuit uterque, ut exposui antea, cum studio, atque ingenio, & doctrina praestans omnibus, tum in suo genere perfectus: ut neque in Antonio deesset hic ornatus orationis, neque in Crasso redundaret. Vt igitur ante meridiem discesserunt, paullulumque requierunt; in primis hoc a se Cotta animaduersum esse dicebat, omne illud tempus meridianum Crassum in acerrima atque attetissima cogitatione posuisse, seseque, qui uultum eius, cum ei dicendum esset, obtutumque oculorum in cogitando prope nosset, atque in maximis causis saepe uidisset, cum dedita opera, quiescentibus alijs, in eam exedram uenisset, in qua Crassus lectulo posito recubnuisset, cumq.

DE ORATORE

cumq. cum in cogitatione defixum esse sensisset, statim recessisse, atque in eo silentio duas horas fere esse consumptas: deinde cum omnes, inclinato iam in pomeridianum tempus die, uenissent ad Crassum, Quid est Crasse, inquit Iulius, imus ne sessum? et si admonitum uenimus te, non flagitatum. Tum Crassus, An me tam impudentem esse existimatis, ut uobis hoc praesertim munus putem diutius posse debere? Quinam igitur, inquit ille, locus, an in media silua placet? est enim is maxime & opacus, & frigidus. Sane, inquit Crassus: etenim est in eo loco sedes huic nostro non inopportuna sermoni. Cum placuisset idem ceteris, in siluam uenitur, & ibi magna cum audiendi expectatione confiditur. Tum Crassus, Cum auctoritas, atque amicitia uestra, tum Antonij facilitas eripuit, inquit, mihi in optima mea causa libertatem recusandi: quamquam in partienda disputatione nostra, cum sibi de ijs, quae dici ab oratore oporteret, sumeret, mihi autem relinqueret ut explicarem quemadmodum illa ornari oporteret, ea diuisit, quae seiuncta esse non possunt. nam cum omnis ex re, atque uerbis constet oratio; neque uerba sedem habere possunt, si rem subtraxeris; neque res lumen, si uerba semoueris. Ac mihi quidem ueteres illi, maius quiddam animo complexi, plus multo etiam uidisse uidentur, quam quantum nostrorum ingeniorum acies intueri potest: qui omnia haec, quae su

pra

pra & subter, unum esse, & una ui, atque una consensione naturae constricta esse dixerunt. nulum est enim genus rerum, quod aut auulsum a ceteris per se ipsum constare, aut quo cetera si careant, uim suam, atque aeternitatem conseruare possint. Sed haec maior esse ratio uidetur, quam ut hominum possit sensu aut cogitatione comprehendere. Est etiam illa Platonis uera, & tibi, Catule, certe non inaudita uox, Omnem doctrinam harum ingenuarum, & humanarum artium uno quodam societatis uinculo contineri. ubi enim perspecta uis est rationis eius, qua causssae rerum atque exitus cognoscuntur, mirus quidam omnium quasi consensus doctrinarum concentusq. reperitur. Sed si hoc quoque uidetur esse altius, quam ut id nos humi strati suspicere possimus; illud certe tamen, quod amplexi sumus, quod profitemur, quod suscepimus, nosse, & tenere debemus. una est enim, quod & ego hesternae die dixi, & aliquot locis antemeridiano sermone significauit Antonius, eloquentia, quascunque in oras disputationis regiones ue delata est. nam siue de caeli natura loquitur, siue de terrae; siue de diuina ui, siue de humana; siue ex inferiore loco, siue ex aequo, siue ex superiore; siue ut impellat homines; siue ut doceat; siue ut deterreat; siue ut concitet; siue ut reflectat; siue ut incendat, siue ut leniat; siue ad paucos, siue ad multos; siue inter alienos, siue cum suis, siue secum; riuus est diducta oratio,

non

DE ORATORE

non fontibus; & quocunque ingreditur, eodem est instructu ornatuq. comitata. Sed quoniam oppressi iam sumus opinionibus non modo uulgi, uerum etiam hominum leuiter eruditorum, qui, quae complecti tota nequeunt, haec facilius diuulsa & quasi discerpta contrectant; et qui, tamquam ab animo corpus, sic a sententijs uerba seiungunt; quorum sine interitu fieri neutrum potest: non suscipiam oratione mea plus, quam mihi imponitur: tantum significabo breui, neque uerborum ornatum inueniri posse non partitis expressisq. sententijs, neque esse ullam sententiam illustrem sine luce uerborum. sed prius quam illa conor attingere, quibus orationem ornari atque illuminari putem, proponam breuiter quid sentiam de uniuerso genere dicendi. Natura nulla est, ut mihi uidetur, quae non habeat in suo genere res complures dissimiles inter se, quae tamen consimili laude dignentur. nam & auribus multa percipimus, quae etsi nos uocibus delectant, tamen ita sunt uaria saepe, ut id, quod proximum audias, iucundissimum esse uideatur: & oculis colliguntur paene innumerabiles uoluptates, quae nos ita capiunt, ut unum sensum dissimili genere delectent: & reliquos sensus uoluptates obiectant dispares: ut sit difficile iudicium excellentis maxime suauitatis. At hoc idem, quod est in naturis rerum, transferri potest etiam ad artes. Vna fingendi est ars, in qua praestantes fuerunt

Myro,

Myro, Polycletus, Lysippus; qui omnes inter se dissimiles fuerunt, sed ita tamen, ut neminem sui uelis esse dissimilem. Vna est ars ratioque picturae, dissimillimique tamen inter se Zeusis, Aglaophon, Apelles: neque eorum quisquam est, cui quidquam in arte sua deesse uideatur. Et si hoc in his quasi mutis artibus est mirandum, & tamen uerum: quanto admirabilius in oratione, atque in lingua; quae cum in iisdem sententijs, uerbisque uersetur, summas habet dissimilitudines, non sic, ut alij uituperandi sint, sed ut ij, quos constet esse laudandos, in dispari tamen genere laudentur. Atque id primum in poetis cerni licet, quibus est proxima cognatio cum oratoribus, quam sint inter sese Ennius, Pacuuius, Attiusque dissimiles; quam apud Graecos Aeschylus, Sophocles, Euripides; quamquam omnibus par paene laus in dissimili scribendi genere tribuatur. Aspicite nunc eos homines, atque intuemini, quorum de facultate quaerimus, quid intersit inter oratorum studia, atque naturas. suauitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, uim Demosthenes habuit: quis eorum non egregius? tamen quis cuiusquam, nisi sui, similis? grauitatem Africanus, lenitatem Laelius, asperitatem Galba, profluens quiddam habuit Carbo, & canorum. quis horum non princeps temporibus illis fuit? & suo tamen quisque in genere princeps.

Q

Sed

DE ORATORE

Sed quid ego uetera conquiram, cum mihi liceat
uti praesentibus exemplis, atque uiuis? Quid iu-
cundius auribus nostris unquam accidit huius
oratione Catuli? quae est pura sic, ut Latine lo-
qui paene solus uideatur; sic autem grauis, ut in
singulari dignitate omnis tamen adsit humani-
tas, ac lepos. quid multa? istum audiens equi-
dem sic iudicare soleo, quidquid aut addideris,
aut mutaueris, aut detraxeris, uitiosius, &
deterius futurum. Quid nos ter hic Caesar, non
ne nouam quandam rationem attulit orationis,
& dicendi genus induxit prope singulare? quis
unquam res praeter hunc tragicas paene comi-
ce, tristes remisse, seueras hilare, forenses sceni-
ca prope uenustate tractauit, atque ita, ut neque
iocus magnitudine rerum excluderetur, nec gra-
uitas facetijs minueretur? Ecce praesentes duo,
prope aequales, Sulpicius, & Cotta. quid tam
inter se dissimile? quid tam in suo genere prae-
stans? limatus alter, & subtilis, rem explicans
proprijs aptisq. uerbis, hacret in causa semper;
et, quid iudici probandum sit, cum acutissime ui-
dit, omissis ceteris argumentis in eo mentem ora-
tionemq. defigit. Sulpicius autem fortissimo quo-
dam animi impetu, plenissima & maxima uoce,
summa contentione corporis, & dignitate mo-
tus, uerborum quoque ea grauitate, & copia est,
ut unus ad dicendum instructissimus a natura esse
uideatur. Ad nosmet ipsos iam reuertor: (quo-
niam

niam sic fuimus semper comparati, ut hominum sermonibus quasi in aliquod contentionis iudicium uocaremur) quid tam dissimile, quam ego in dicendo, & Antonius? cum ille is sit orator, ut nihil eo possit esse praestantius; ego autem, quamquam memet mei paenitet, cum hoc maxime tamen in comparatione coniungar. Videtis ne, genus hoc quod sit Antonij? forte, uehemens, commotum in agendo, praemunitum, & ex omni parte caussae septum, acre, acutum, enucleatum, in unaquaque re commorans, honeste cedens, acriter insequens, terrens, supplicans, summa orationis uarietate, nulla nostrarum aurium satietate. Nos autem, quicumque in dicendo sumus, (quoniam esse aliquo in numero uobis uidemur) certetamen ab huius multum genere distamus: quod quale sit, non est meum dicere: propterea quod minime sibi quisque notus est, & difficillime de se quisque sentit: sed tamen dissimilitudo intelligi potest & ex motus mei mediocritate, & ex eo, quod, quibus uestigijs primum institi, in ijs fere soleo perorare; & quod aliquanto me maior in uerbis, & in sententijs eligendis, quam eum, labor & cura torquet, uerentem, ne, si paullo obsoletior fuerit oratio, non digna expectatione & silentio fuisse uideatur. Quod si in nobis, qui adsumus, tantae dissimilitudines, tam certae res cuiusque propriae; & in ea uarietate fere melius a deteriore, facultate magis,

Q 2 quam

DE ORATORE

quam genere distinguitur; atque omne laudatur,
quod in suo genere perfectum est: quid censetis, si
omnes, qui ubique sunt, aut fuerunt, oratores
amplecti uoluerimus, num ne fore, ut, quot ora-
tores, totidem paene reperiantur genera dicendi?
Ex qua mea disputatione forsitan occurrat illud;
si paene innumerabiles sint quasi formae figu-
raeq. dicendi, specie dispares, genere laudabi-
les, non posse ea, quae inter se discrepant, iis-
dem praeceptis atque in una institutione formari.
quod non est ita; diligentissimeq. hoc est eis, qui
instituunt aliquos atque erudiunt, uidendum,
quo sua quemque natura maxime ferre uideatur.
etenim uidemus ex eodem quasi ludo summorum
in suo cuiusque genere artificum & magistrorum
exisse discipulos dissimiles inter se, attamen
laudandos, cum ad cuiusque naturam institutio
doctoris accommodaretur. cuius est uel maxime
insigne illud exemplum, (ut ceteras artes omit-
tamus) quod dicebat Isocrates, doctor singula-
ris, se calcaribus in Ephoro, contra autem in
Theopompo fraenis uti solere: alterum enim exul-
tantem uerborum audacia reprimebat, alterum
cunctantem, & quasi uerecundantem incitabat.
neque eos similes effecit inter se; sed tantum al-
teri affinxit, de altero limauit; ut id conforma-
ret in utroque, quod utriusque natura pateretur.
Haec eo mihi praedicenda fuerunt, ut, si non
omnia, quae proponerentur a me ad omnium ue-
strum

Arum studium, & ad genus id, quod quisque uestrum in dicendo probaret, adhaerescerent, id a me genus exprimi sentiretis, quod maxime mihi ipsi probaretur. Ergo haec & agenda sunt ab oratore, quae explicauit Antonius, & dicenda quodam modo. quinam igitur dicendi est modus melior, (nam de actione post uidero) quam ut Latine, ut plane, ut ornate, ut ad id, quodcunque agetur, apte, congruenterq. dicamus? Atque eorum quidem, quae duo prima dixi, rationem non arbitror expectari a me, puri, dilucidique sermonis. neque enim conamur docere eum dicere, qui loqui nesciat; nec sperare, qui Latine non possit, hunc ornate esse dicturum; neque uero, qui non dicat quod intelligamus, hunc posse, quod admiremur, dicere. linquamus igitur haec, quae cognitionem habent facilem, usum necessarium. nam alterum traditur litteris, doctrinaque puerili: alterum adhibetur ob eam causam, ut intelligatur, quid quisque dicat: quod uidemus ita esse necessarium, ut tamen eo minus nihil esse possit. Sed omnis loquendi elegantia, quamquam expolitur scinetia litterarum, tamen augetur legendis oratoribus, & poetis. sunt enim illi ueteres, qui ornare nondum poterant ea, quae dicebant, omnes prope praeclare locuti: quorum sermone assuefacti qui erunt, ne cupientes quidem poterunt loqui nisi Latine. Neque tamē erit utendum uerbis ijs, quibus iam consuetudo nostra non

2 3 utitur,

DE ORATORE

utitur, nisi quando ornandi causa, parce, quod ostendam: sed usitatis ita poterit uti, lectissimis ut utatur, is, qui in ueteribus erit scriptis studiose & multum uolutatus. Atque, ut Latine loquamur, non solum uidendum est, ut & uerba efferamus ea, quae nemo iure reprehendat; & ea sic et casibus, et temporibus, & genere, et numero conseruemus, ut ne quid perturbatum, ac discrepans, aut praeposterum sit: sed etiam lingua, & spiritus, et uocis sonus est ipse moderandus. Nolo exprimi litteras putidius, nolo obscurari negligentius: nolo uerba exiliter exanimata exire, nolo inflata & quasi anhelata grauius. nam de uoce non ea dico, quae sunt actionis, sed hoc, quod mihi cum sermone quasi coniunctum uidetur. sunt enim certa uitia, quae nemo est quin effugere cupiat, mollis uox, ut muliebris, aut quasi extramodum absona, atque absurda. est autem uitium, quod non nulli de industria conseruantur. Rustica uox, & agrestis quosdam delectat; quo magis antiquitatem, si ita sonet, eorum sermo retinere uideatur; ut tuus, Catule, sodalis L. Cotta gaudere mihi uidetur grauitate linguae, sonoque uocis agresti; & illud, quod loquitur, priscum uisum iri putat, si plane fuerit rusticanum. me autem tuus sonus, & suauitas ista delectat, omitto uerborum; quamquam est caput; uerum id affert ratio, docent litterae, confirmat consuetudo & legendi, & loquendi: sed hanc dico suauitatem, quae

quae exit ex ore; quae quidem, ut apud Graecos Atticorum, sic in Latino sermone huius est urbis maxime propria. Athenis iamdiu doctrina ipsorum Atheniensium interijt: domicilium tantum in illa urbe remanet studiorum: quibus uacant ciues, peregrini fruuntur, capti quodam modo nomine urbis, & auctoritate: tamen eruditissimos homines Asiaticos quiuis Atheniensis indoctus, non uerbis, sed sono uocis, nec tam bene, quam suauiter loquendo facile superabit. Nostri minus student litteris, quam Latini: tamen ex istis, quos nostis, urbanis, in quibus minimum est litterarum, nemo est quin litteratissimum togatorum omnium Q. Valerium Soranum lenitate uocis, atque ipso oris pressu, & sono facile uincat. Quare cum sit quaedam certa uox Romani generis, urbisq. propria, in qua nihil offendi, nihil displicere, nihil animaduerti possit, nihil sonare, aut olere peregrinum; hanc sequamur; neque solum rusticam asperitatem, sed etiam peregrinam insolentiam fugere discamus. Equidem cum audio socrum meam Laeliam, (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conseruant, quod multorum sermonis expertes, ea tenent semper, quae prima didicerunt) sed eam sic audio, ut Plautum mihi, aut Naenium uidear audire. sono ipso uocis ita recto, & simplici est, ut nihil ostentationis, aut imitationis asferre uideatur: ex quo sic locutum esse eius patrem iudico, sic maiores, non

Q 4 aspere,

DE ORATORE

aspere, ut ille quem dixi, non uaste, non rustice,
non hiulce, sed presse, & aequabiliter, & leni-
ter. Quare Cotta noster, cuius tu illa lata, Sul-
pici, non numquam imitaris, ut iotam litteram
tollas, & e plenissimum dicas, non mihi oratores
antiquos, sed mēssores uidetur imitari. Hic cum
arrisisset ipse Sulpicius, Sic agam uobiscum, in-
quit Crassus, ut, quoniam me loqui uoluistis, ali-
quid de uestris uitis audiat. Vtinam quidem,
inquit ille: id enim ipsum uolumus: idq. si feceris,
multa, ut arbitror, hic hodie uitia ponemus. At
enim non sine meo periculo, Crassus inquit, pos-
sum, Sulpici, te reprehendere: quoniam Anto-
nius mihi te simillimum dixit sibi uideri. Tum
ille, Tum cum monuit idem, ut ea, quae in quo-
que maxima essent, imitaremur. ex quo uereor,
ne nihil sim tui, nisi suppletionem pedis, imitatus,
& pauca quaedam uerba, & aliquem, si forte,
motum. Ergo ista, inquit Crassus, quae habes
a me, non reprehendo, ne me ipsum irrideam: sunt
autem mea multo & plura, & maiora, quam di-
cis: quae autem sunt aut tua plane, aut imitatio-
ne ex aliquo expressa, de ijs te, si qui me forte lo-
cus admonuerit, commonebo. Praetereamus igitur
praecepta Latine loquendi; quae puerilis do-
ctrina tradit, & subtilior cognitio ac ratio litte-
rarum alit, aut consuetudo sermonis quotidiani
ac domestici, libri confirmant, & lectio ueterum
oratorum, & poetarum. Neque uero in illo al-
tero

tero diutius commoremur, ut disputemus quibus rebus assequi possimus, ut ea, quae dicamus, intelligantur, Latine scilicet dicendo, uerbis usitatis, ac proprie demonstrantibus ea, quae significari, ac declarari uolemus, sine ambiguo uerbo, aut sermone, non nimis longa continuatione uerborum, non ualde productis ijs, quae similitudinis causa ex alijs rebus transferuntur, non discerptis sententijs, non praeposteris temporibus, non confusis personis, non perturbato ordine. quid multa? tam facilis est tota res, ut mihi permirum saepe uideatur, cum difficilius intelligatur quid patronus uelit dicere, quam si ipse ille, qui patronum adhibet, de re sua diceret. isti enim, qui ad nos causas deferunt, ita nos plerumque ipsi docet, ut non desideres planius dici. Easdem res autem si mul ac Fufius, aut uester aequalis Pomponius agere coepit, non aequae, quid dicant, nisi admodum attendi, intelligo. ita confusa est oratio, ita perturbata, nihil ut sit primum, nihil ut secundum: tantaq. insolentia ac turba uerborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat, atque ut quoddam modo ipsi sibi in dicendo obstrepere uideantur. Verum, si placet, quoniam haec satis spero, uobis quidem certe maioribus natu, molesta, & putida uideri, ad reliqua aliquanto odiosiora pergamus. Atqui uides, inquit Antonius, quam alias res agamus, quam te inuiti audiamus; qui adduci possu-

mus,

DE ORATORE

mus, (de me enim conijcio) relictis ut rebus omnibus te sectemur, te audiamus: ita de horridis rebus nitida, de ieiunis plena, de peruulgatis noua quaedam est oratio tua. Faciles enim, inquit, Antoni partes eae fuerunt duae, quas modo percucurri, uel potius paene praeterij, Latine loquendi, planeq. dicendi: reliquae sunt magnae, implicatae, uariae, graues, quibus omnis admiratio ingenij, omnis laus eloquentiae continetur. nemo enim unquam est oratorem, quod Latine loqueretur, admiratus: si est aliter, irrident; neque eum oratorem tantummodo, sed hominem non putant. nemo extulit eum uerbis, qui ita dixisset, ut, qui adessent, intelligerent quid diceret; sed contempsit eum, qui minus id facere potuisset. in quo igitur homines exhorrescunt? quem stupefacti dicentem intuentur? in quo exclamant? quem deum, ut ita dicam, inter homines putant? qui distincte, qui explicate, qui abundanter, qui illuminare & rebus, & uerbis dicunt, & in ipsa oratione quasi quendam numerum uersumq. conficiunt. id est, quod dico ornate. qui idem ita moderantur, ut rerum, ut personarum dignitates ferunt, ij sunt in eo genere laudandi laudis, quod ego aptum & congruens nominem. qui ita dicerent, eos negauit adhuc se uidisse Antonius, & ijs hoc nomen dixit eloquentiae solis esse tribuendum. Quare omnes istos, me auctore, deridete, atque contemnite, qui se horum, qui nunc ita appellantur,

pellantur, rhetorum praeceptis omnem oratorum
uim complexos esse arbitrantur, neque adhuc,
quam personam teneant, aut qui profiteantur,
intelligere potuerunt. Verum enim oratori, quae
sunt in hominum uita, quandoquidem in ea uer-
satur orator, atque ea est ei subiecta materies,
omnia quaesita, audita, lecta, disputata, tracta-
ta, agitata esse debent. Est enim eloquentia una
quaedam de summis uirtutibus: quamquam sunt
omnes uirtutes aequales, & pares: sed tamen est
species alia magis alia formosa, & illustris, si-
cut haec uis, quae scientiam complexa rerum, sen-
samentis & consilia sic uerbis explicat, ut eos,
qui audiunt, quocunque incubuerit, possit impel-
lere: quae quo maior est uis, hoc est magis probi-
tate iungenda, summaque prudentia: quarum uir-
tutum expertibus si dicendi copiam tradiderimus,
non eos quidem oratores effecerimus, sed furenti-
bus quaedam arma dederimus. Hanc, inquam,
cogitandi, pronunciandi rationem, uimque dicen-
di ueteres Graeci sapientiam nominabant. hinc
illi Lycurgi, hinc Pittaci, hinc Solones, atque
ab hac similitudine Coruncanij nostri, Fabricij,
Catones, Scipiones fuerunt, non tam fortasse do-
cti, sed impetu mentis simili, & uoluntate. Ea-
dem autem alij prudentia, sed consilio ad uitae stu-
dia dispari, quietem atque otium secuti, ut Py-
thagoras, Democritus, Anaxagoras, a regendis
ciuitatibus totos se ad cognitionem rerum transu-
lerunt:

DE ORATORE

lerunt: quae uita propter tranquillitatem, & propter ipsius scientiae suauitatem, qua nihil est hominibus iucundius, plures, quam utile fuit rebus publicis, delectauit. itaque ut ei studio se excellentissimis ingenijs homines dediderunt; ex ea summa facultate uacui ac liberi temporis, multo plura, quam erat necesse, doctissimi homines, otio nimio, & ingenijs uberrimis affluentes, curanda sibi esse, ac quaerenda, & inuestiganda duxerunt. Nam uetus quidem illa doctrina eadem uidetur & recte faciendi, & bene dicendi magistra: neque diiuncti doctores, sed ijdem erant uiuendi praeceptores, atque dicendi: ut ille apud Homerum Phoenix, qui se a Peleo patre Achilli iuueni comitem esse datum dicit ad bellum, ut illum efficeret oratorem uerborum, auctoremq. rerum. Sed ut homines labore assiduo & quotidiano assueti, cum tempestatis caussa opere prohibentur, ad pilam se, aut ad talos, aut ad tesseras, conferunt, aut etiam nouum sibi ipsi aliquem excogitant in otio ludum: sic illi a negotijs publicis, tamquam ab opere, aut temporibus exclusi, aut uoluntate sua feriati, totos se alij ad poetas, alij ad geometras, alij ad musicos contulerunt, alij etiam, ut dialectici, nouum sibi ipsi studium ludumq. pepererunt, atque in ijs artibus, quae repertae sunt, ut puerorum mentes ad humanitatem fingerentur, atque uirtutem, omne tempus, atque aetates suas consumpserunt. Sed quod erant quidam,

quidam, ijque multi, qui aut in rep. propter ancipitem, quae non potest esse seiuncta, faciendi dicendiq. sapientiam florerent, ut Themistocles, ut Pericles, ut Theramenes; aut qui minus ipsi in rep. uersarentur, sed ut huius tamen eiusdem sapientiae doctores essent, ut Gorgias, Thrasymachus, Isocrates: inuenti sunt, qui cum ipsi doctrina, & ingenijs abundarent, a re autem civili, & a negotijs animi quodam iudicio abhorrent, hanc dicendi exercitationem exagitarent, atque contemnerent: quorum princeps Socrates, is, qui omnium eruditorum testimonio, totiusque iudicio Graeciae cum prudentia, & acumine, & uenustate, & subtilitate, tum uero eloquentia, uarietate, copia, quam se cunque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps, ijs, qui haec, quae nos nunc quaerimus, tractarent, agerent, docerent, cum nomine appellarentur uno, quod omnis rerum optimarum cognitio, atque in ijs exercitatio philosophia nominaretur, hoc commune nomen eripuit, sapienterque sentiendi et ornate dicendi scientiam, re cohaerentes, disputationibus suis separauit: cuius ingenium uariosque sermones immortalitati scriptis suis Plato tradidit, cum ipse litteram Socrates nullam reliquisset. hinc dissidium illud extitit quasi linguae, atque cordis, absurdum sane, et inutile, & reprehendendum, ut alij nos sapere, alij dicere docerent. nam cum essent plures orti fere a Socrate; quod ex illius uarijs, &

DE ORATORE

& diuersis, & in omnem partem diffusis disputa-
 tionibus alius aliud apprehenderat; prosemina-
 tae sunt quasi familiae dissentientes inter se, &
 multum disiunctae, & dispares, cum tamen o-
 mnes se philosophi Socraticos & dici uellent, &
 esse arbitrarentur. Ac primo ab ipso Platone A-
 ristoteles, et Xenocrates; quorum alter Peripateti-
 corum, alter Academiae nomē obtinuit; deinde ab
 Antisthene, qui patientiam, et duritiam in Socra-
 tico sermone maxime adamarat, Cynici primum,
 deinde Stoici; tum ab Aristippo, quem illae magis
 uoluptariae disputationes delectarant, Cyrenaica
 philosophia manauit: quā ille, et eius posterī simpli-
 citer defenderant; ij, qui nūc uoluptate omnia me-
 tiuntur, dum uerecundius id agunt, nec dignita-
 ti satisfaciunt, quam non aspernantur; nec uolu-
 ptatem tuentur, quam amplexari uolunt. Fue-
 runt etiam alia genera philosophorum, qui se
 omnes fere Socraticos esse dicebant, Eretrico-
 rum, Herilliorum, Megaricorum, Pyrrhoneo-
 rum: sed ea horum ui, & disputationibus sunt
 iamdiu fracta, & extincta. Ex illis autem,
 quae remanent, ea philosophia, quae suscepit
 patrocinium uoluptatis, etsi cui uera uideatur,
 procul abest tamen ab eo uiro, quem quaerimus,
 & quem auctorem publici consilij, & regen-
 dae ciuitatis ducem, & sententiae atque elo-
 quentiae principem in senatu, in populo, in
 causis publicis esse uolumus. nec ulla tamen ei
 philo-

philosophiae fiet iniuria a nobis : non enim repellitur inde , quo aggredi cupiet , sed in hortulis quiescet suis , ubi uult , ubi etiam recubans molliter , & delicate , nos auocat , a Rostris , a iudijs , a curia , fortasse sapienter , ac praesertim a rep. uerum ego non quaero nunc , quae sit philosophia uerissima , sed quae oratori coniuncta maxime . Quare istos sine ulla contumelia dimittamus : sunt enim & boni uiri , & , quoniam sibi ita uidentur , beati : tantumq. eos admoneamus , ut illud , etiam si est uerissimum , tacitum tamen tamquam mysterium teneant , quod negant uersari in rep. esse sapientis . nam si hoc nobis , atque optimo cuique persuasierint , non poterunt ipsi esse , id quod maxime cupiunt , otiosi . Stoicos autem , quos minime improbo , dimitto tamen : nec eos iratos uereor ; quoniam omnino irasci nesciunt : atque hanc ipsi habeo gratiam , quod soli ex omnibus eloquentiam uirtutem , ac sapientiam esse dixerunt : sed utrunque est in his , quod ab hoc , quem instruimus , oratore ualde abhorreat : uel quod omnes , qui sapientes non sint , seruos , latrones , hostes , insanos esse dicunt , neque tamen quemquam esse sapientem . ualde autem est absurdum , ei concionem , aut senatum , aut ullum coetum hominum committere , cui nemo illorum , qui adsint , sanus , nemo ciuis , nemo liber esse uideatur . accedit , quod orationis etiam genus habent fortasse subtile , &

DE ORATORE

le, & certe acutum, sed, ut in oratore, exile, inusitatum, abhorrens ab auribus uulgi, obscurum, inane, ieiunum, attamen eiusmodi, quo uti ad uulgus nullo modo possis. alia enim & bona, & mala uidentur Stoicis, & ceteris ciuibus, uel potius gentibus: alia uis honoris, ignominiae, praemij, supplicij: uere, an secus, nihil ad hoc tempus: sed ea si sequamur, nullam unquam rem dicendo expedire possimus. Reliqui sunt Peripatetici, & Academici: quamquam Academicorum nomen est unum, sententiae duae. nam Speusippus, Platonis sororis filius, & Xenocrates, qui Platonem audierat, & qui Xenocratem Polemo, et Crantor, nihil ab Aristotele, qui una audierat Platonem, magnopere dissensit: copia fortasse, & uarietate dicendi pares non fuerunt. Arcesilas primum, qui Polemonem audierat, ex uarijs Platonis libris, sermonibusq. Socraticis hoc maxime arripuit, nihil esse certi, quod aut sensibus, aut animo percipi possit: quem ferunt, eximio quodam usum lepore dicendi, aspernatum esse omne animi sensusq. iudicium, primumq. instituisse (quamquam id fuit Socraticum maxime) non, quid ipse sentiret, ostendere, sed contra id, quod quisque sentire dixisset, disputare. Hinc haec recentior Academia emanauit: in qua extitit diuina quadam celeritate ingenij, dicendiq. copia Carneades: cuius ego etsi multos auditores cognoui Athenis, tamen

tamen auctores certissimos laudare possum, & socerum meum Scaenolam, qui eum Romae audiuit adolescens, & Q. Metellum L. F. familiarem meum, clarissimum uirum, qui illum a se adolescente Athenis, iam affectum senectute, multos dies auditum esse dicebat. Haec autem, ut ex Apennino fluminum, sic ex communi sapientium iugo sunt doctrinarum facta diuortia, ut philosophi tamquam in superum mare Ionium defluerent, Graecum quoddam, & portuosum; oratores autem in inferum hoc Tuscum, & barbarum, scopulosum, atque infestum laberentur, in quo etiam ipse Ulysses errasset. Quare si hac eloquentia, atque hoc oratore contenti sumus, qui sciat, aut negare oportere quod arguare; aut, si id non possis, tum ostendere quod is fecerit, qui insimuletur, aut recte factum, aut alterius culpa, aut iniuria, aut ex lege, aut non contra legem, aut imprudentia, aut necessario; aut non eo nomine usurpandum, quo arguatur; aut non ita agi, ut debuerit, ac licuerit: & si satis esse putatis, ea, quae isti scriptores artis docent discere; quae multo tamen ornatiùs, quam ab illis dicuntur, & uberius explicauit Antonius: sed si his contenti estis, atque ijs etiam, quae dici uoluistis a me: ex ingenti quodam oratorem, immensoq. campo in exiguum sane gyrum compellit. Sin ueterem illum Periclem, aut hunc etiam, qui familiarior nobis propter scriptorum

R multi-

DE ORATORE

multitudinem est, Demosthenem sequi uultis; & si illam praeclaram, & eximiam speciem oratoris perfecti, & pulchritudinem adamastis: aut uobis haec Carneadia, aut illa Aristotelia uis comprehendenda est. namque, ut ante dixi, ueteres illi usque ad Socratem omnem omnium rerum, quae ad mores hominum, quae ad uitam, quae ad uirtutem, quae ad remp. pertinebant, cognitionem, & scientiam cum dicendi ratione iungebant: postea dissociati, ut exposui, a Socrate diserti a doctis, & deinceps a Socraticis item omnibus, philosophi eloquentiam despexerunt, oratores sapientiam; neque quidquam ex alterius parte tetigerunt, nisi quod illi ab his, aut ab illis hi mutuarentur, ex quo promiscue haurirent, si manere in pristina communione uoluissent. Sed ut pontifices ueteres propter sacrificiorum multitudinem tres uiros Epulones esse uoluerunt, cum essent ipsi a Numa, ut etiam illud ludorum epulare sacrificium facerent, instituti: sic Socratici a se caussarum actores, & a communi philosophiae nomine separauerunt, cum ueteres dicendi & intelligendi mirificam societatem esse uoluissent. Quae cum ita sint; paullulum equidem de me deprecabor; & petam a uobis, ut ea, quae dicam, non de memet ipso, sed de oratore dicere putetis. Ego enim sum is, qui cum summo studio patris in pueritia doctus essem, & in forum ingenij tantum, quantum ipse sentio,

non

non tantum, quantum ipse forsitan uobis uidear,
detuliffem, non possum dicere me haec, quae nunc
complector, perinde, ut dicam discenda esse, di-
dicisse; quippe qui omnium maturrime ad publi-
cas causas accesserim, annosq. natus unum &
uiginti nobilissimum hominem & eloquentissi-
mum in iudicium uocarim; cui disciplina fuerit
forum, magister usus, & leges, & instituta po-
puli R. mosq. maiorum. Paullum, sitiens ista-
rum artium, de quibus loquor, gustavi quae stor
in Asia, cum essem aequalem fere meum ex Aca-
demia rhetorem nactus Metrodorum illum, de
cuius memoria commemorauit Antonius; et in-
de decedens, Athenis: ubi ego diutius essem
moratus, nisi Atheniensibus, quod mysteria non
referrent, ad quae biduo serius ueneram, suc-
censuiffem. Quare hoc, quod complector tan-
tam scientiam, uimq. doctrinae, non modo non
pro me, sed contra me est potius, (non enim,
quid ego, sed quid orator possit, disputo) atque
hos omnes, qui artes rhetoricas exponunt, per-
ridiculos. scribunt enim de litium genere, & de
principijs, & de narrationibus: illa uis autem
eloquentiae tanta est, ut omnium rerum, uirtu-
tum, officiorum, omnisq. naturae, quae mores
hominum, quae animos, quae uitam continet,
originem, uim, mutationesq. teneat; eadem mo-
res, leges, iura describat; remp. regat; omnia,
quae ad quamcunque rem pertineant, ornate,
R 2 copioseq.

DE ORATORE

copioseque dicat. in quo genere nos quidem uersamur tantum, quantum possumus; quantum ingenio, quantum mediocri doctrina, quantum usu ualemus: neque tamen istis, qui in una philosophia quasi tabernaculum uitae suae collocarunt, multum sane in disputatione concedimus. quid enim meus familiaris C. Velleius afferre potest, quamobrem uoluptas sit summum bonum, quod ego non copiosius possim uel tutari, si uelim, uel refellere ex illis locis, quo exposuit Antonius, hac dicendi exercitatione, in qua Velleius est rudis, unusquisque nostrum uersatus? Quid est, quod aut Sex. Pompeius, aut duo Balbi, aut meus amicus, qui cum Panaetio uixit, M. Visellius, de uirtute, homines Stoici, possint dicere, qua in disputatione ego his debeam, aut uestrum quisquam concedere? non est philosophia similis artium reliquarum. nam quid faciet in geometria, qui non didicerit? quid in musicis? aut taceat oportebit, aut ne sanus quidem iudicetur. haec uero, quae sunt in philosophia, ingenijs eruuntur ad id, quod in quoque uerisimile est, eliciendum acutis, atque acribus; eaque exercitata oratione poliuntur. Hic hic noster uulgaris orator, si minus erit doctus, attamen in dicendo exercitatus, hac ipsa exercitatione communi, istos quidem nostros uerberabit, neque se ab ijs contemni ac despici sinet: sin aliquis extiterit aliquando, qui Aristotelio more de omnibus rebus in utranque sententiam possit dicere, et
in

in omni causa duas contrarias orationes praeceptis illius cognitis explicare; aut hoc Arcesilae modo & Carneadis contra omne, quod propositum sit, differat; quiq. ad eam rationem adiungat hunc rhetoricum usum, moremque, exercitationemq. dicendi; is sit uerus, is perfectus, is solus orator. nam neque sine forensibus nervis satis uehemens, & grauis, nec sine uarietate doctrinae satis politus, & sapiens esse orator potest. Quare Coracem istum uestrum patiamur nos quidem pullos suos excludere in nido, qui euolent clamatores odiosi, ac molesti: Pamphilumq. nescio quem sinamus in infulis tantam rem, tamquam pueriles delicias aliquas, depingere: nosq. ipsi hac tam exigua disputatione hesterni & hodierni diei totum oratoris munus explicemus; dumodo illa res tanta sit, ut omnibus philosophorum libris, quos nemo oratorum istorum unquam attigit, comprehensa esse uideatur. Tum Catulus, Haudquaquam hercle, inquit, Crasse mirandum est, esse in te tantam dicendi uel uim, uel suauitatem, uel copiam: quem quidem antea natura rebar ita dicere, ut mihi non solum orator summus, sed etiam sapientissimus homo uiderere: nunc intelligo illa te semper etiam potiora duxisse, quae ad sapientiam spectarent, atque ex his hanc dicendi copiam fluxisse. sed tamen cum omnes gradus aetatis recordor tuae; cumq. uitam tuam, ac studia considero: neque, quo tempore ista didiceris,

R 3 uideo;

DE ORATORE

uideo; nec magnopere te istis studijs, hominibus, libris intelligo deditum: neque tamen possum statuere, utrum magis mirer, te illa, quae mihi persuades maxima esse adiumenta, potuisse in tuis tantis occupationibus perdiscere, an, si non potueris, posse isto modo dicere. Hic Crassus, Hoc tibi, inquit, Catule primum persuadeas uelim, me non multo secus facere, cum de oratore disputem, ac facerem, si esset mihi de histrione dicendum. negarem enim posse eum satisfacere in gestu, nisi palaestram, nisi saltare didicisset: neque, ea cum dicerem, me esse histrionem necesse esset, sed fortasse non stultum alieni artificij existimatorem. similiter nunc de oratore, uestro impulsu, loquor, summo scilicet. semper enim, quacunque de arte, aut facultate quaeritur, de absoluta & perfecta quaeri solet. quare, si iam me uultis esse oratorem, si etiam sat bonum, si bonum denique; non repugnabo: (quid enim nunc sim ineptus? ita me existimari scio) quod si ita est; summus tamen certe non sum. neque enim apud homines res est ulla difficilior, neque maior, neque quae plura adiumenta doctrinae desideret. attamen, quoniam de oratore nobis disputandum est, de summo oratore dicam necesse est. uis enim & natura rei, nisi perfecta ante oculos ponitur, qualis & quanta sit, intelligi non potest. Me autem, Catule, fateor neque hodie in istis libris, & cum istis hominibus uiuere; nec
 uero,

uero, id quod tu recte commeministi, ullum un-
 quam habuisse sepositum tempus ad discendum;
 ac tantum tribuisse doctrinae temporis, quantum
 mihi puerilis aetas, forenses feriae concesserint,
 At si quaeris, Catule, de doctrina ista quid ego
 sentiam: non tantum ingenioso homini, & ei,
 qui forum, qui curiam, qui causas, qui remp.
 spectet, opus esse arbitror temporis, quantum si-
 bi ij sumpserunt, quos discennes uita defecit. o-
 mnes enim artes aliter ab ijs tractantur, qui eas
 ad usum transferunt; aliter ab ijs, qui ipsarum
 artium tractatu delectati, nihil in uita sunt aliud
 acturi. Magister hic Samnitium summa iam sene-
 ctute est, & quotidie commentatur: nihil enim
 * curat aliud. atque uelocius puer addidicerat. sed,
 quod erat aptus ad illud, totumq. cognorat; fuit,
 ut est apud Lucilium,
 » Quamuis bonus ipse
 » Samnis in ludo, ac rudibus cuius satis asper:
 sed plus operae foro tribuebat, amicis, rei fami-
 liari. Valerius quotidie cantabat: erat enim sce-
 nicus: quid faceret aliud? At Numerius Furius,
 noster familiaris, cum est commodum, cantat: est
 enim paterfamilias, est eques Romanus; puer di-
 dicit, quod discendum. Eadem ratio est harum ar-
 tium maximarum. dies & noctes uirum summa
 uirtute & prudentia uidebamus, philosopho cum
 operam daret, Q. Tiberonem: at eius auuncu-
 lum uix intelligeres id agere, cum ageret tamen,

R. 4

Africanum.

*Africanum. Ista discuntur facile; si & tantum sumas, quantum opus sit; & habeas, qui docere fideliter possit; & scias etiam ipse discere. sed si tota uita nihil uelis aliud agere; ipsa tractatio & quaestio quotidie ex se gignit aliquid, quod cum de sidiosa delectatione uestiges. ita fit, ut agitatione rerum sit infinita cognitio; facilis usus doctrinam confirmet; mediocris opera tribuatur; memoria, studiumq. permaneat. libet autem semper discere; ut, si uelim ego talis optime ludere, aut pilae studio teneam, etiam fortasse si assequi non possim: at alij, quia praeclare faciunt, uehementius, quam caussa postulat, delectantur, ut Titius pila, Brulla talis. Quare nihil est, quod quisquam magnitudinem artium ex eo, quod senes discunt, pertimescat. namque aut senes ad eas accesserunt; aut usque ad senectutem in studijs detinentur; aut sunt tardissimi. res quidem se, mea sententia, sic habet, ut, nisi quod quisque cito potuerit, nunquam omnino possit perdiscere. Iam iam, inquit, Catulus, intelligo, Crasse, quid dicas: & hercule assentior: satis uideo tibi, homini ad perdiscendum acerrimo, ad ea cognoscenda, quae dicis, fuisse temporis. Pergis ne, inquit Crassus, me, quae dicam, de me, non de re, putare dicere? sed iam, si placet, ad instituta redeamus. Mihi uero, Catulus inquit, placet. Tum Crassus, Quorsum igitur haec spectat, inquit, tam longe, & tam alte repetita oratio? hae duae partes, quae
mibi*

mibi supersunt, illustrandae orationis, ac totius eloquentiae cumulandae, quarum altera dici postulat ornate, altera apte, hanc habent vim, ut sit quammaxime iucunda, quammaxime in sensus eorum, qui audiunt, influat, & quamplurimis sit rebus instructa. Instrumentum autem hoc forense, litigiosum, acre, tractum ex vulgi opinionibus, exiguum sane, atque mendicum est: illud rursus ipsum, quod tradunt isti, qui profitentur se dicendi magistros, non multo est maius, quam illud vulgare, ac forense. Apparatu nobis opus est, & rebus exquisitis undique, & collectis, arcessitis, comportatis: ut tibi, Caesar, faciendum est ad annum; ut ego in aedilitate laboravi; quod quotidianis & uernaculis rebus satisfacere me posse huic populo non putabam. Verborum eligendorum, & collocandorum, & concludendorum facilis est uel ratio, uel sine ratione ipsa exercitatio. Rerum est silua magna: quam cum Graeci iam non tenerent, ob eamque causam iuuentus nostra dediceret paene discendo; etiam Latini, si diis placet, hoc biennio magistri dicendi extiterunt: quos ego censor edicto meo sustuleram; non quo, ut nescio quos dicere aiebant, acui ingenia adolescentium nollem; sed contra ingenia obtundi nolui, corroborari impudentiam. nam apud Graecos, cuiusmodi essent, uidebam tamen esse, praeter hanc exercitationem linguae, doctrinam aliquam, & humanitatem dignam scientia: hos uero novos

DE ORATORE

ro novos magistros nihil intelligebam posse docere, nisi ut auderent: quod etiam cum bonis rebus coniunctum, per se ipsum est magnopere fugiendum. hoc cum unum traderetur; et cum impudentiae ludus esset; putavi esse censoris, ne longius id serperet, providere. quamquam non haec ita statuo, atque decerno, ut desperem Latine ea, de quibus disputauimus, tradi, ac perpoliri. patitur enim & lingua nostra, & natura rerum, ueterem illam, excellentemq. prudentiam Graecorum ad nostrum usum, moremque transferri: sed hominibus opus est eruditis: qui adhuc in hoc quidem genere nostri nulli fuerunt: sin quando extiterint, etiam Graecis erunt anteposendi. Ornatur igitur oratio genere primum, & quasi colore quodam, & succo suo. nam ut grauis, ut suavis, ut erudita sit, ut liberalis, ut admirabilis, ut polita; ut sensus, ut dolores habeat, quantum opus sit; non est singulorum articulorum: in toto spectantur haec corpore: ut porro conspersa sit quasi uerborum sententiarumque floribus, id non debet esse fusum aequabiliter per omnem orationem, sed ita distinctum, ut sint quasi in ornatu disposita quaedam insignia, & lumina. Genus igitur dicendi est eligendum, quod maxime teneat eos, qui audiant, et quod non solum delectet, sed etiam sine satietate delectet. (non enim a me iam expectari puto, ut moneam, ut caueatis, ne exilis, ne inculta sit uestra oratio, ne uulgaris, ne obsoleta.

aliud

aliud quiddam maius et ingenia me hortantur uestra, & aetates) difficile enim dictu est, quatenus causa sit, cur, ea quae maxime sensus nostros impellunt uoluptate, & specie prima acerrime commouent, ab ijs celerrime fastidio quodam & satietate abalienemur. Quanto, colorum pulchritudine, & uarietate, floridiora sunt in picturis nouis pleraque, quam in ueteribus? quae tamen etiam si primo aspectu nos ceperunt, diutius non delectant; cum ijsdem nos in antiquis tabulis illo ipso horrido obsoletoque teneamur. Quāto molliores sunt, et delicatesiores in cantu flexiones, et falsae uoculae, quam certae, et seuerae? quibus tamen non modo austeri, sed, si saepius fiunt, multitudo ipsa reclamationat. Licet hoc uidere in reliquis sensibus, ininguentis minus diu nos delectari summa et acerrima suauitate conditis, quā his moderatis; et magis laudari, quod terram, quam quod crocum olerem uideatur: in ipso tactu esse modum & mollitudinis, & leuitatis. Quin etiam gustatus, qui est sensus ex omnibus maxime uoluptarius, quiq. dulcitudine praeter ceteros sensus commouetur, quam cito id, quod ualde dulce est, aspernatur, ac respuit? quis potionem uti, aut cibo dulci diutius potest? cum utroque in genere ea, quae leuiter sensum uoluptate moueant, facillime fugiant satietatem. sic omnibus in rebus uoluptatibus maximis fastidium finitimum est. Quo hoc minus in oratione miremur, in qua uel ex poetis, uel ex oratoribus

DE ORATORE

oratoribus possumus iudicare, concinnam, distin-
ctam, ornatam, festiuam, sine intermissione, sine
reprehensione, sine uarietate, quamuis claris sit
coloribus picta uel poesis, uel oratio, non posse in
delectatione esse diuturna. atque eo citius in ora-
toris, aut in poetae cincinnis, ac fuco offenditur;
quod sensus in nimia uoluptate natura, non men-
te, satiantur; in scriptis, & in dictis, non au-
rium solum, sed animi iudicio etiam magis infu-
cata uitia noscuntur. Quare, bene, & praecla-
re, quamuis nobis saepe dicatur; belle, & festi-
ue, nimium saepe uolo. quamquam illa ipsa excla-
matio, Non potest melius, sit uelim crebra. sed
habeat tamen illa in dicendo admiratio, ac summa
laus umbram aliquam, & recessum, quo magis
id, quod erit illuminatum, extare atque eminere
uideatur. numquam agit hunc uersum Roscius eo
gestu, quo potest,

» Nam sapiens uirtuti honorem praemium,
» haud praedam, petit;

sed abijcit prorsus, ut in proximos,

» Ecquid uideo? ferro septus possidet sedes sacras,
incidat, aspiciat, admiretur, stupe scat.
quid ille alter?

» Quid petam praesidi?

quam leniter, quam remisse, quam non actuose?
instat enim,

» O pater, o patria, o Priami domus.

in quot tanta commoueri actio non posset, si esset
consumpta

consumpta superiore motu, & exhausta. Neque id actores prius uiderunt, quam ipsi poetae, quam denique illi etiam, qui fecerunt modos: a quibus utrisque summittitur aliquid, deinde augetur, extenuatur, inflatur, uariatur, distinguitur. Ita sit nobis igitur ornatus & suavis orator: nec tamen potest aliter esse, ut suauitatem habeat austeram, & solidam, non dulcem, atque decoctam. nam ipsa ad ornandum praecepta, quae dantur, eiusmodi sunt, ut ea quamuis uitiosissimus orator explicare possit. Quare, ut ante dixi, primum siluarum rerum ac sententiarum comparanda est; quae de parte dixit Antonius. haec formanda filo ipso, & genere orationis, illuminanda uerbis, uarianda sententijs. Summa autem laus eloquentiae est, amplificare rem ornando: quod ualet non solum ad augendum aliquid, & tollendum altius dicendo, sed etiam ad extenuandum, atque abiiciendum. id desideratur omnibus ijs in locis, quos ad fidem orationis faciendam adhiberi dixit Antonius, uel cum explanamus aliquid, uel cum conciliamus animos, uel cum concitamus. sed in hoc, quod postremum dixi, amplificatio potest plurimum: eaq. una laus oratoris est, et propria maxime. Etiam maior est illa exercitatio, quam extremo sermone instruxit Antonius, primo reijciebat, laudandi, et uituperandi. nihil est enim ad exaggerandam, & amplificandam orationem accommodatius, quam utrumque horum cumulatissime facere posse. Consequen-
tur

DE ORATORE

tur etiam illi loci; qui quamquam proprii caus-
 rum, & inhaerentes in eorum nervis esse debent,
 tamen, quia de universa re tractari solent, com-
 munes a veteribus nominati sunt. quorum par-
 tim habent vitiorum & peccatorum acrem quan-
 dam cum amplificatione incusationem, aut que-
 relam, contra quam dici nihil solet, nec potest,
 ut in depeculatorem, in proditorem, in parrici-
 dam: quibus uti, confirmatis criminibus, oportet:
 aliter enim ieiuni sunt, atque inanes: alij autem
 habent deprecationem, aut miserationem: alij ve-
 ro ancipites disputationes; in quibus de universo
 genere in utranque partem differi copiose licet.
 quae exercitatio nunc propria duarum philosophia-
 rum, de quibus ante dixi, putatur; apud antiquos
 erat eorum, a quibus omnis de rebus forensibus
 dicendi ratio, et copia petebatur. de virtute enim,
 de officio, de aequo & bono, de dignitate, honore,
 ignominia, praemio, poena, similibusq. de re-
 bus in utranque partem dicendi, omnino & vim,
 & artem habere debemus: sed quoniam de nostra
 possessione depulsi, in parvo, & eo litigioso prae-
 diolo relictii sumus; & aliorum patroni nostra
 tenere, tueriq. non potuimus; ab ijs, quod indi-
 gnissimum est, qui in nostrum patrimonium ir-
 ruperunt, quod opus est nobis, mutuemur. Di-
 cunt igitur nunc quidem illi, qui ex particula par-
 ua urbis, ac loci nomen habent, & Peripateti-
 ci philosophi, aut Academici nominantur; olim
 autem,

autem, propter eximiam rerum maximarum scientiam, a Graecis politici philosophi appellati, uniuersarum rerum publicarum nomine uocabantur; omnem ciuilem orationem in horum alterutro genere uersari, aut definita controuersia certis temporibus, ac reis, hoc modo: placeat ne a Carthaginensibus captiuos nostros, redditis suis, recuperari: aut infinite de uniuerso genere, quaerentis, quid omnino de captiuo statuendum, ac sentiendum sit. atque horum superius illud genus causam, aut controuersiam appellant; eamq. tribus, lite, aut deliberatione, aut laudatione definiunt: haec autem altera quaestio infinita, & quasi proposita, consultatio nominatur. Atque haftenus loquuntur. Etiam hac instituendo diuisione utuntur, sed ita, non ut iure, aut iudicio, ut denique recuperare amissam possessionem, sed ut, ex iure ciuili, surculo defringendo, usurpare uideantur. nam illud alterum genus, quod est temporibus, locis, reis definitum, obtinent, atque id ipsum lacinia: (nunc enim apud Philonem, quem in Academia maxime uigere audio, etiam harum iam caussarum cognitio, exercitatioq. celebratur) alterum uero tantummodo in prima arte tradenda nominant, & oratoris esse dicunt: sed neque uim, neque naturam eius, nec partes, nec genera proponunt: ut praeteriri omnino fuerit satius, quam attentatum deferi. nunc enim inopia reticere intelliguntur, tum iudicio uidentur.

DE ORATORE

rentur. Omnis igitur res eandem habet naturam
 ambigendi, de qua quaeri & disceptari potest,
 siue in infinitis consultationibus disceptatur, si-
 ue in ijs causis, quae in civili, atque in forensi di-
 sputatione uersantur: neque est ulla, quae non
 aut ad cognoscendi, aut ad agendi uim rationemq.
 referatur. nam aut ipsa cognitio rei, scientiaq.
 perquiritur, ut, uirtus suam ne propter dignita-
 tem, an propter fructus aliquos expetatur: aut
 agendi consilium exquiritur, ut, sit ne sapienti
 capeffenda res publica. Cognitionis autem tres mo-
 di, coniectura, definitio, &, ut ita dicam, con-
 secutio. Nam, quid in re sit, coniectura quaeri-
 tur, ut illud, sit ne in humano genere sapientia.
 Quam autem uim quaeque res habeat, definitio
 explicat; ut si quaeratur, quid sit sapientia.
 Consecutio autem tractatur, cum, quid quamque
 rem sequatur, inquiritur, ut illud, Sit ne aliquan-
 do mentiri boni uiri. Redeunt rursus ad coniectu-
 ram, eamq. in quattuor genera dissipant. nam
 aut, quid sit, quaeritur, hoc modo, natura ne sit
 ius inter homines, an opinionibus: aut, quae sit
 origo cuiusque rei, ut, quod sit initium legum,
 aut rerum publicarum: aut causa, & ratio, ut
 si quaeratur, cur doctissimi homines de maximis
 rebus dissentiant: aut de immutatione, ut si dispu-
 tetur, num interire uirtus in homine, aut num in
 uitium possit conuerti. Definitionis autem sunt
 disputationes, ut cum quaeritur, quid in com-
 muni

muni mente quasi impressum sit; ut si differatur, id ne sit ius, quod maxime parti sit utile: aut cum, quid cuiusque sit proprium, exquiritur, ut, ornatè dicere proprium ne sit oratoris, an id etiam aliquis praeterea possit: aut cum res distribuitur in partes; ut si quaeratur, quot sint genera rerum expetendarum, ut, sint ne tria, corporis, animi, externarumque rerum: aut cum, quae forma, & quasi naturalis nota cuiusque sit, describitur; ut si quaeratur auari species, seditioni, gloriosi. Consecutionis autem duo prima quaestionum genera ponuntur. nam aut simplex est disceptatio; ut si differatur, expetenda ne sit gloria; aut ex comparatione; laus, an diuitiae magis expetendae sint. Simplicium autem sunt tres modi, de expetendis, fugiendis uerebus; ut expetendi ne honores sint, num fugienda paupertas: de aequo, aut iniquo; aequum ne sit ulcisci iniurias etiam propinquorum: de honesto, aut turpi, ut hoc; sit ne honestum, gloriae causa mortem obire. Comparationis autem duo sunt modi; unus, cum, idem ne sit, an aliquid intersit, quaeritur; ut metuere, & uereri; ut, rex, & tyrannus; ut, assentator, & amicus: alter, cum, quid praestet aliud alij, quaeritur; ut illud, optimi ne cuiusque sapientes, an populari laude ducantur. Atque eae quidem disceptationes, quae ad cognitionem referuntur, sic fere doctissimis hominibus describuntur. quae uero referuntur

S ad

DE ORATORE

ad agendum; aut in officij disceptatione uersantur; quo in genere, quid rectum faciendumq. sit, quaeritur; cui loco omnis uirtutum & uitiorum est silua subiecta; aut in animorum aliqua per-
 motione aut gignenda, aut sedanda tollenda ue-
 tractantur. huic generi subiectae sunt cohorta-
 tiones, obiurgationes, consolationes, miserationes, omnisq. ad omnem animi motum & impul-
 sio, & si ita res feret, mitigatio. Explicatis
 igitur his generibus ac modis disceptationum om-
 nium, nihil sane ad rem pertinet, si qua in re di-
 screpauit ab Antonij diuisione nostra partitio:
 eadem enim sunt membra in utrisque disputatio-
 nibus, sed paullo secus a me, atque ab illo, par-
 tita, ac distributa. Nunc ad reliqua progrediar,
 meq. ad meum munus pensumq. reuocabo. Nam
 ex illis locis, quos exposuit Antonius, omnia
 sunt ad quaeque genera quaestionum argumenta
 sumenda: sed alijs generibus alij loci magis e-
 runt apti: de quo non tam quia longum est, quam
 quia perspicuum, dici nihil est necesse. Ornatissi-
 mae sunt igitur orationes eae, quae latissime ua-
 gantur, & a priuata ac singulari controuersia se
 ad uniuersi generis uim explicandam conferunt,
 & conuertunt; ut ij, qui audiant, natura, &
 genere, & uniuersa re cognita, de singulis reis,
 & criminibus, & litibus statuere possint. Hanc
 ad consuetudinem exercitationis uos adolescen-
 tes est cohortatus Antonius, atque a minutis an-
 gustisq.

gustisq. concertationibus ad omnem uim uarietatemq. differendi traducendos putauit. Quare non est paucorum libellorum hoc munus, ut ij, qui scripserunt de dicendi ratione, arbitrati sunt, neque Tusculani, atque huius ambulationis antemeridianae, aut nostrae pomeridianae sessionis. non enim solum acuenda nobis, neque procudenda lingua est; sed onerandum, complendumq. petus maximarum rerum & plurimarum suauitate, copia, uarietate. nostra est enim (si modo nos oratores sumus; si in ciuium disceptationibus, si in periculis, si in deliberationibus publicis adhibendi auctores & principes sumus) nostra est, inquam, omnis ista prudentiae doctrinaeq. possessio; in quam homines, quasi caducam, atque uacuam, abundantes otio, nobis occupatis, inuolauerunt; atque etiam aut iridentes oratorem, ut ille in Gorgia Socrates, cauillantur; aut aliquid de oratoris arte paucis praecipiunt libellis, eosq. rhetoricos inscribunt: quasi non illa sint propria rhetorum, quae ab iisdem de iustitia, de officio, de ciuitatibus instituendis, & regendis, de omni uiuendi, denique etiam de naturae ratione dicuntur. Quae quoniam iam aliunde non possumus, sumenda sunt nobis ab ijs ipsis, a quibus expilati sumus; dummodo illa ad hanc ciuilem scientiam, quo pertinent, & quam intuentur, transferamus; neque, ut ante dixi, omnem teramus in his discendis rebus aetatem; sed, cum son

DE ORATORE

tes uiderimus, quos nisi qui celeriter cognorit, nūquam cognoscet omnino, tum, quotiescunque opus erit, ex ijs tantum, quantum res petet, hauriemus. Nam neque tam est acris acies in naturis hominum, & ingenijs, ut res tantas quisquam, nisi monstratas, possit uidere; neque tanta tamen in rebus obscuritas, ut eas non penitus acri uir ingenio cernat, si modo aspexerit. In hoc igitur tanto, tamq. immenso campo cum liceat oratori uagari libere, atque, ubicunque constiterit, consistere in suo; facile suppeditat omnis apparatus ornatusq. dicendi. rerum enim copia uerborum copiam gignit: et si est honestas in rebus ipsis, de quibus dicitur, existit ex rei natura quidam splendor in uerbis. sit modo is, qui dicet, aut scribet, institutus liberaliter educatione doctrinaq. puerili; & flagret studio; & a natura adiuetur; & in uniuersorum generum infinitis disceptationibus exercitatus, ornatissimos scriptores oratoresq. ad cognoscendum imitandumq. cognorit: nae ille haud sane, quemadmodum uerba struat, & illuminet, a magistris istis requireret. ita facile in rerum abundantia ad orationis ornamenta sine duce, natura ipsa, si modo est exercitata, labetur. Hic Catulus, dii immortales, inquit, quantam rerum uarietatem, quantam uim, quantam copiam, Crasse, complexus es; quantisq. ex angustijs oratorem educere ausus es, & maiorum suorum regno collocare.

namque

namque illos ueteres doctores auctoresq. dicendi
 nullum genus disputationis a se alienum putasse
 accepimus, semperq. esse in omni orationis ratio
 ne uersatos. ex quibus Helaeus Hippias, cum
 Olympiam uenisset, maxima illa quinquennali
 celebritate ludorum gloriatus est, cuncta paene
 audiente Graecia, nihil esse ulla in arte rerum
 omnium, quod ipse nesciret; nec solum has artes,
 quibus liberales doctrinae atque ingenuae conti-
 nerentur, geometriam, musicam, litterarum co-
 gnitionem, & poetarum, atque illa, quae de ho-
 minum moribus, quae de rebus publicis diceren-
 tur; sed anulum, quem haberet, pallium, quo ami-
 ctus, soccos, quibus indutus esset, se sua manu con-
 fecisse. scilicet nimis hic quidem est progressus:
 sed ex eo ipso est coniectura facilis, quantum sibi
 illi ipsi oratores de praeclarissimis artibus appe-
 tierint, qui ne sordidiores quidem repudiarint.
 Quid de Prodicio Cio, quid de Thrasymaco, Chal-
 cedonio, de Protagora Abderita loquar? quorum
 unusquisque plurimum temporibus illis etiam de
 natura rerum & disseruit, & scripsit. Ipse ille
 Leontinus Gorgias, quo patrono, ut Plato uoluit,
 philosopho succubuit orator; qui aut non est ui-
 ctus unquam a Socrate, neque sermo ille Platonis
 uerus est; aut, si est uictus eloquentior uidelicet
 fuit, & disertior Socrates, & ut tu appellas, co-
 piosior, & melior orator: sed hic in illo ipso Pla-
 tonis libro de omni re, quaecunque in disceptatio

DE ORATORE

nem quaestionemq. uocaretur, se copiosissime dicturum esse profitetur: isq. princeps ex omnibus ausus est in conuentu poscere, quae de re quisque uellet audire: cui tantus honos habitus est a Graecia, soli ut ex omnibus Delphis non inaurata statua, sed aurea statueretur. Atque ij, quos nominauimus, multiq. praeterea summi dicendi doctores uno tempore fuerunt: ex quibus intelligi potest, ita se rem habere, ut tu, Crasse, dicis, oratorisq. nomen apud antiquos in Graecia maiore quadam uel copia, uel gloria floruisse. quo quidem magis dubito, tibi ne plus laudis, an Graecis uituperationis esse tribuendum statuam: cum tu, in alia lingua ac moribus natus, occupatissima in ciuitate, uel priuatorum negotijs paene omnibus, uel orbis terrae procuratione, ac summi imperij gubernatione districtus, tantam uim rerum cognitionemq. comprehenderis, eamq. omnem cum eius, qui consilio & oratione in ciuitate ualeat, scientia, atque exercitatione sociaris; illi, nati in literis, ardentibusq. his studijs, otio uero diffluentibus, non modo nihil acquisierint, sed ne relictum quidem, & traditum, & suum conseruauerint. Tum Crassus, Non in hac, inquit, una, Catule, re, sed in alijs etiam compluribus, distributione partium, ac separatione, magnitudines sunt artium deminutae. An tu existimas, cum esset Hippocrates ille Cous, fuisse tum alios medicos, qui morbis, alios, qui uulneribus, alios, qui oculis mederentur?

mederentur? num geometriam Euclide, aut Archimede, num musicam Damone, aut Aristoxeno, num ipsas litteras Aristophane, aut Callimacho tractante tam discerptas fuisse, ut nemo genus uniuersum complecteretur, atque ut alius aliam sibi partem, in qua elaboraret, seponeret? Equidem saepe hoc audiui de patre, & de socero meo, nostros quoque homines, qui excellere sapientiae gloria uellent, omnia, quae quidem tum haec ciuitas nosset, solitos esse complecti. Meminerant illi Sex. Aaelium: Manium uero Manilium nos etiam uidimus transuerso ambulante foro: quod erat insigne, eum, qui id faceret, facere ciuibus omnibus consilij sui copiam: ad quos olim & ita ambulantes, & in solio sedentes domi sic adibatur, non solum, ut de iure ciuili ad eos, uerum etiam de filia collocanda, de fundo emendo, de agro colendo, de omni denique aut officio, aut negotio referretur. Haec fuit P. Crassi illius ueteris, haec Ti. Coruncanij, haec proau generi mei Scipionis, prudentissimi hominis, sapientia; qui omnes pontifices maximi fuerunt; ut ad eos de omnibus diuinis atque humanis rebus referretur: ydemq. & in senatu, & apud populum, & in caussis amicorum, & domi, & militiae consilium suum fidemq. praestabant. quid enim M. Catoni; praeter hanc politissimam doctrinam transmarinam, atque aduenticiam, defuit? num, quia ius ciuile didicerat, caussas non

DE ORATORE

dicebat? aut, quia poterat dicere, iuris scientiam negligebat? at utroque in genere & laborauit, & praestitit. num propter hanc ex priuatorum negotijs collectam gratiam tardior in rep. capef- senda fuit? nemo apud populum fortior, nemo melior senator: idem facile optimus imperator: denique nihil in hac ciuitate temporibus istis sci- ri, disci ue potuit, quod ille non cum inuestigarit, & scierit, tum etiam conscripserit. nunc contra plerique ad honores adipiscendos, & ad remp. gerendam nudi ueniunt, atque inermes, nulla co- gnitione rerum, nulla scientia ornati. sin aliquis excellit unus e multis; effert se, si unum aliquid affert, ut bellicam uirtutem, aut usum aliquem militarem; quae sane nunc quidem obsoleuerunt; aut iuris scientiam, ne eius quidem uniuersi; nam pontificium, quod est coniunctum, nemo discit; aut eloquentiam, quam in clamore, & in uerbo- rum cursu positam putant: omnium uero bonarum artium, denique uirtutum ipsarum societatem co- gnationemq. non norunt. Sed ut ad Graecos refe- ram orationem; (quibus carere in hoc quidem ser- monis genere non possumus: nam ut uirtutis a no- stris, sic doctrinae sunt ab illis exempla petenda) septem fuisse dicuntur uno tempore, qui sapientes & haberentur, & uocarentur: hi omnes, prae- ter Milesium Thalem, ciuitatibus suis praefue- runt. Quis doctior iisdem illis temporibus, aut cuius eloquentia litteris instructior fuisse tradi- tur,

tur, quam Pisistrati? qui primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus. non fuit ille quidem ciuibus suis utilis, sed ita eloquentia floruit, ut litteris doctrinaq. praestaret. Quid Pericles? de cuius dicendi copia sic accepimus, ut, cum contra uoluntatem Atheniensium loqueretur pro salute patriae, seuerius tamen id ipsum, quod ille contra populares homines diceret, popolare omnibus & iucundum uideretur: cuius in labris ueteres comici, etiam cum illi maledicerent, quod tum Athenis fieri licebat, leporem habitasse dixerunt; tantamq. in eo uim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. at hunc non declamator aliquis ad clepsydram latrare docuerat, sed, ut accepimus, Clazomenius ille Anaxagoras, uir summus in maximarum rerum scientia. itaque hic doctrina, consilio, eloquentia, excellens, quadraginta annos praefuit Athenis, & urbanis eodem tempore, & bellicis rebus. Quid Critias? quid Alcibiades? ciuitatibus suis quidem non boni, sed certe docti, atque eloquentes, non ne Socraticis erant disputationibus eruditi? Quis Dionem Syracusum doctrinis omnibus expoliuit? non Plato? atque eum idem ille, non linguae solum, uerum etiam animi ac uirtutis magister, ad liberandam patriam impulit, instruxit, armavit. Alijs ne igitur artibus hunc Dionem instituit Plato? alijs Isocrates clarissimum uirum Timotheum,

DE ORATORE

motheum, Cononis, praestantissimi imperatoris, filium, summum ipsum imperatorem, hominemque doctissimum? aut alijs Pythagoreus ille Lysis Thebanum Epaminondam, haud scio an summum uirum unum omnis Graeciae? aut Xenophon Agesilaum? aut Philolaum Archytas Tarentinus? aut ipse Pythagoras totam illam ueterem Italiae Graeciam, quae quondam Magna uocitata est? equidem non arbitror. sic enim uideo, unam quandam omnium rerum, quae essent homine erudito dignae, atque eo, qui in rep. uellet excellere, fuisse doctrinam: quam qui acceperunt, si iisdem ingenio ad pronunciandum ualuissent, & se ad dicendum quoque, non repugnante natura, dedissent, eloquentia praestitisse. itaque ipse Aristoteles, cum florere Isocratem nobilitate discipulorum uideret; quod ipse suas disputationes a causis forensibus et ciuilibus ad inanem sermonis elegantiam transtulisset, mutauit repente totam formam prope disciplinae suae, uersumque quendam Philoctetae paullo secus dixit. ille enim turpe sibi ait esse tacere cum barbaris: hic autem, cum Isocratem pateretur dicere. itaque ornauit, & illustrauit doctrinam illam omnem; rerumque cognitionem cum orationis exercitatione coniunxit. Neque uero hoc fugit sapientissimum regem Philippum; qui hunc Alexandro filio doctorem accierit, a quo eodem ille et agendi acciperet praecepta, et eloquendi. Nunc siue qui uolet eum philosophum, qui copiam nobis rerum

rerum orationisq. tradat, per me appellet oratorē
licet: siue hunc oratorem, quē ego dico sapientiam
iunctam habere eloquentiae, philosophum appel-
lare malit, non impediam: dummodo hoc constet,
neque infantiam eius, qui rem norit, sed eam
explicare dicendo non queat; neque inscitiam il-
lius, cui res non suppetit, uerba non desint, esse
laudandam: quorum si alterum sit optandum,
malim equidem indisertam prudentiam, quam
stultitiam loquacem. sin quaerimus, quid unum
excellat ex omnibus: docto oratori palma danda
est: quem si patiuntur eundem esse philosophum,
sublata controuersia est: sin eos disiungent, hoc
erunt inferiores, quod in oratore perfecto inest il-
lorum omnis scientia, in philosophorum autem
cognitione non continuo inest eloquentia: quae
quamuis contemnatur ab eis, necesse est tamen ali-
quem cumulum illorum artibus asferre uidea-
tur. Haec cum Crassus dixisset; parumper &
ipse conticuit &, ceteris silentium fuit. Tum
Cotta, Equidem, inquit, Crasse non possum que-
ri, quod mihi uideare aliud quiddam, & non id,
quod susceperis, disputasse: plus enim aliquanto
attulisti, quam tibi erat tributum a nobis, ac
denunciatum. sed certe hae partes fuerunt tuae,
de illustranda oratione ut diceres: & eras ipse
iam ingressus; atque in quattuor partes omnē ora-
tionis laudem descripseras: cumq. de duabus pri-
mis nobis quidem satis, sed, ut ipse dicebas, ce-
leriter

DE ORATORE

leriter exigueq. dixisses, duas tibi reliquas feceras, quemadmodum primum ornatè, deinde etiam aptè diceremus: quo cum ingressus esses, repente te quasi quidam aestus ingenij tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit; omnemq. rerum scientiam còplexus, non tu quidem eam nobis tradidisti, (neque enim fuit tam exigui temporis) sed apud hos quid profeceris, nescio; me quidem in Academiam totum compulisti: in qua uelim sit illud, quod saepe posuisti, ut non necesse sit consumere aetatem, atque ut possit is illa omnia cernere, qui tantum modo aspexerit: sed, etiam si est aliquanto spissius, aut si ego sum tardior, profecto numquam conquiescam, neque defatigabor ante, quam illorū ancipites uias, rationesq. et pro omnibus, et contra omnia disputandi percepero. Tum Caesar, Vnum, inquit, me ex tuo sermone maxime, Crasse, commouit, quod eam negasti, qui non cito quid didicisset, unquam omnino posse perdiscere: ut mihi non sit difficile periclitari, & aut statim percipere ista, quae tu uerbis ad caelum extulisti; aut, si non potuerim, tempus non perdere; cum tamen his nostris possim esse contentus. Hic Sulpicius, Ego uero, inquit, Crasse neque Aristotelem istum, neque Carneadem, nec philosophorum quēquam desidero. uel me licet existimes desperare posse ista perdiscere, uel, id quod facio, contemnere. mihi rerum forensium & communium

muniū uulgaris haec cognitio satis magna est ad eam, quam specto, eloquentiam: ex qua ipsa tamen permulta nescio; quae tum denique, cum causa aliqua, quae a me dicenda est, desiderat, quae ro. quamobrem, nisi forte es iam defessus, & si tibi non graues sumus, refer ad illa te, quae ad ipsius orationis laudem splendoremq. pertinent: quae ego ex te audire uolui, non ut desperarem me eloquentiam consequi posse, sed ut aliquid addiscerem. Tum Crassus, Peruulgatas res requiris, inquit, & tibi non incognitas, Sulpici. quis enim de isto genere non docuit, non instituit, non etiam scriptum reliquit? sed geram morem, & ea dumtaxat, quae mihi nota sunt, breuiter exponam tibi: censeo tamen ad eos, qui auctores, & inuentores sunt harum sane minutarum rerum, reuertendum. Omnis igitur oratio conficitur ex uerbis. quorum primum nobis ratio simpliciter uidenda est, deinde coniuncte. nam est quidam ornatus orationis, qui ex singulis uerbis est; alius, qui ex continuatis, coniunctisq. constat. Ergo utemur uerbis aut ijs, quae propria sunt, & certa quasi uocabula rerum, paene una nata cum rebus ipsis; aut ijs, quae transferuntur, & quasi alieno in loco collocantur; aut ijs, quae nouamus, & facimus ipsi. In proprijs est igitur uerbis illa laus oratoris, ut abiecta, atque obsoleta fugiat, lectis, atque illustribus utatur, in quibus plenum quiddam & sonans inesse uideatur. Sed in hoc
uerborum

DE ORATORE

uerborum genere propriorum delectus est quidam habendus, atque is aurium quodam iudicio ponderandus; in quo consuetudo etiam bene loquendi ualet plurimum. etiam hoc, quod uulgo de oratoribus ab imperitis dici solet, Bonis is uerbis, aut aliquis non bonis utitur, non arte aliqua perpenditur, sed quodam quasi naturali sensu iudicatur: in quo non magna laus est, uitare uitium: (quamquam id est magnum) uerum hoc quasi solum quoddam atque fundamentum est, uerborum usus et copia bonorum: sed, quid ipse aedificet orator, & in quo adiungat artem, id esse a nobis quae rendum, atque explicandum uidetur. Tria sunt igitur in uerbo simplici, quae orator afferat ad illustrandam, atque exornandam orationem, aut inusitatum uerbum, aut nouatum, aut translatum. Inusitata sunt prisca fere, ac uetusta, & ab usu quotidiani sermonis iamdiu intermissa; quae sunt poetarum licentiae liberiora, quam nostrae: sed tamen raro habet etiam in oratione poeticum aliquod uerbum dignitatem. neque enim illud fugerim dicere, ut Coelius, Qua tempestate Poenus in Italiam uenit: nec, prolem, aut sobolem, aut effari, aut nuncupari: aut, ut tu soles Catule, Non rebar, aut opinabar: & alia multa, quibus loco positis grandior, atque antiquior oratio saepe uideri solet. Nouantur autem uerba, quae ab eo, qui dicit, ipso gignuntur, ac fiunt, uel coniungendis uerbis, ut haec:

Tum

» Tum pauor sapientiam mihi omnem ex animo
expectorat :

» Num nō uis huius me uersutiloquas malitias?
uidetis enim & , uersutiloquas, & , expectorat,
ex coniunctione facta esse uerba, non nata : uel sae-
pe sine coniunctione uerba nouantur ; ut ille ,

» Sensus disertus indigenitalis : ut ,

» Baccarum ubertate incuruescere .

Tertius ille modus transferendi uerbi late patet ;
quem necessitas genuit , inopia coacta , & an-
gustijs , post autem delectatio iucunditasq. ce-
lebravit . nam ut uestris frigoris depellendi caus-
sa reperta primo , post adhiberi coepta est ad
ornatum etiam corporis , & dignitatem : sic
uerbi translatio instituta est inopiae causa , fre-
quentata delectationis . nam , gemmare uites ,
luxuriem esse in herbis , laetas segetes , etiam
rustici dicunt . quod enim declarari uix uerbo
proprio potest , id translato cum est dictum , il-
lustrat id , quod intelligi uolumus , eius rei , quam
alieno uerbo posuimus , similitudo . Ergo hae trans-
lationes quasi mutationes sunt , cum , quod non ha-
beas , aliunde sumis . illae paullo audaciores , quae
non inopiam indicant , sed orationi splendoris ali-
quid accersunt . quarum ego quid uobis aut inue-
niendi rationem , aut genera ponam ? Similitudi-
nis est ad uerbum unum contracta breuitas : quod
uerbum in alieno loco tamquam in suo positum , si
agnoscitur , delectat ; si similes nihil habet , repu-
diatur .

DE ORATORE

diatur. Sed ea transferri oportet, quae aut clario-
rem faciunt rem, ut illa omnia:

- » - Inhorrescit mare;
- » Tenebrae conduplicantur; noctisq. et nimbium
- » occaecat nigror;
- » Flamma inter nubes coruscat; caelum tonitru
- » contremittit;
- » Grando mixta imbri largifluo subita praecipiti-
- » tans cadit;
- » Undique omnes venti erumpunt; saevi exi-
- » stunt turbines;
- » Feruet aestu pelagus.

omnia fere, quo essent clariora, translatis per si-
militudinem uerbis dicta sunt. Aut quo significetur
magis res tota, siue facti alicuius, siue consi-
lij; ut ille, qui occultantem consulto, ne id, quod
ageretur, intelligi posset, duobus translatis uer-
bi similitudine ipsa indicat;

» Quandoquidem iste circumuestit dictis, sepi-
sedulo.

Nonnumquam etiam breuitas translatione con-
ficitur, ut illud, Si telum manu fugit. impruden-
tiate teli emissi breuius proprijs uerbis exponi non
potuit, quam est uno significata translato. Atque
hoc in genere persaepe mihi admirandum uide-
tur, quid sit, quod omnes translatis, & alienis
magis delectantur uerbis, quam proprijs, & suis.
nam si res suum nomen & proprium uocabulum
non habet, ut pes in naui, ut nexum, quod per li-
bram

bram agitur, ut in uxore diuortium; necessitas cogit, quod non habeas, aliunde sumere: sed in suorum uerborum maxima copia, tamen homines aliena multo magis, si sunt ratione translata, delectant. id accidere credo, uel quod ingenij specimen est quoddam transilire ante pedes posita, & alia longe repetita sumere: uel quod is, qui audit, alio ducitur cogitatione, neq. tamen aberrat; quae maxima est delectatio: uel quod singulis uerbis res, ac totum simile cōficitur: uel quod omnis translatio, quae quidem sumpta ratione est, ad sensus ipsos admonetur, maxime oculorum, qui est sensus acerrimus. nam & odor urbanitatis, & mollitudo humanitatis, & murmur maris, & dulcedo orationis, sunt ducta a ceteris sensibus. illa uero oculorum multo acriora; quae ponunt paene in conspectu animi, quae cernere et uidere non possumus. nihil est enim in rerum natura, cuius nos non in alijs rebus possumus uti uocabulo, & nomine. unde enim simile duci potest, (potest autem ex omnibus) indidem uerbum unum, quod similitudinem continet, translatum, lumen affert orationi. Quo in genere primum fugienda est dissimilitudo,

» Coeli ingentes fornices.

quamuis sphaeram in scenam, ut dicitur, attulerit Ennius; tamen in sphaera fornicis similitudo non potest inesse.

» Viue Vlysses: dum licet,

T Oculis

DE ORATORE

» Oculis postremum lumen radiatum rape.
 non dixit, cape, non pete: haberet enim moram sperantis diutius esse uicturum: sed, rape. hoc uerbum est ad id aptatum, quod ante dixerat, Dum licet. Deinde uidendum est, ne longe simile sit ductum. Syrtim patrimonij, scopulum libentius dixerim: Charybdim bonorum, uoraginem potius: facilius enim ad ea, quae uisa, quam ad illa, quae audita sunt, mentis oculi feruntur. Et quoniam haec uel summa laus est uerbi transferendi, ut sensum feriat id, quod translatum sit; fugienda ea omnis turpitudine earum rerum, ad quas eorum animos, qui audiunt, trahet similitudo. nolo morte dici Africani castratam esse remp. nolo stercus curiae dici Glauciam. quamuis sit simile; tamen est in utroque deformis cogitatio similitudinis. nolo esse aut maius, quam res postulet, Tempestas comesationis; aut minus, comesatio tempestatis. nolo esse uerbum angustius id, quod translatum sit, quam illud proprium, ac suum.
 » Quidnam est, obsecro, quod te adiri abnutas? melius esset, uetas, prohibes, absterres: quoniam ille dixerat,
 » illico istic,
 » Ne contagio mea bonis, umbra ue obsit.
 Atque etiam, si uereare, ne paullo durior translatio esse uideatur. mollienda est praeposito saepe uerbo: ut si olim, M. Catone mortuo, pupillum senatum quis relictum diceret; paullo durius: sin,
 ut

ut ita dicam, pupillum; aliquanto mitius est. etenim uerecunda debet esse translatio; ut deducta esse in alienum locum, non irruisse, atque ut precario, non ui, uenisse uideatur. modus autem nullus est florentior in singulis uerbis, nec qui plus luminis afferat orationi. Nam illud, quod ex hoc genere profluit, non est in uno uerbo translato, sed ex pluribus continuatis connectitur, ut aliud dicatur, aliud intelligendum sit:

» - Neque me patiar

» Iterum ad unum scopulum, & telum classem

» Achium offendere.

atque illud:

» Erras, erras: nam exultantem te, & praesidentem tibi

» Reprimunt ualidae legum habenae, atque imperij insistent iugo.

Sumpta re simili, uerba eius rei propria deinceps in rem aliam, ut dixi, transferuntur. Est hoc magnum ornamentum orationis, in quo obscuritas fugienda est. etenim ex hoc genere fiunt ea, quae dicuntur aenigmata. non est autem in uerbo modus hic, sed in oratione, id est in continuatione uerborum. Ne illa quidem traductio, atque immutatio in uerbo quandam fabricationem habet, sed in oratione;

» Africa terribili tremit horrida terra tumultu.
pro Afris est sumpta Africa. neque factum uerbum est, ut,

T

2

Mare

DE ORATORE

» - Mare saxifragis undis ; neque translatum, ut,

Mollitur mare ; sed ornandi causa proprium proprio commutatum,

» Desine Roma tuos hostes : -

» Testes sunt Campi magni . -

Gravis est modus in ornatu orationis, & saepe sumendus : ex quo genere haec sunt, Martem belli esse communem, Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro uino, Neptunum pro mari, curiam pro senatu, campum pro comitijs, togam pro pace, arma ac tela pro bello. Quo item genere & uirtutes, & uitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur : Luxuries quam in domum irrupit ; &, Quo auaritia penetrauit ; aut, Fides ualuit, Iustitia confecit. Videtis profecto penus hoc totum, cum inflexo commutatoq. uerbo res eadem enunciat, ornatius : cui sunt finitima illa minus ornata, sed tamen non ignoranda, cum intelligi uolumus aliquid aut ex parte totum, ut, pro aedificijs, cum parietes, aut tecta dicimus ; aut ex toto partem, ut cum unam turmam, equitatum populi R. dicimus ; aut ex uno plures,

» At Romanus homo, tamē etsi res bene gesta est, Corde suo trepidat . -

aut cum ex pluribus intelligitur unum,

» Nos sumus Romani, qui fuimus Rutuli.

aut quocunque modo non ut dictum est, in eo genere intelligitur, sed ut sensum est. Abutimur saepe

pe

pe etiam uerbo non tam eleganter, quam in transferendo, sed, etiam si licentius, tamen interdum non impudenter: ut cum grandem orationem pro magna, minutum animum pro paruo dicimus.

Verum illa uidetis ne esse non uerbi, sed orationis, quae ex pluribus, ut exposui, translationibus connexa sunt? haec autem, quae aut immutatata esse dixi, aut aliter intelligenda, ac dicerentur, sunt translata quodam modo. ita fit, ut omnis singulorum uerborum uirtus, atque laus tribus existat ex rebus, si aut uetustum uerbum sit, quod tamen consuetudo ferre possit; aut factum, uel coniunctione, uel nouitate, in quo item est auribus consuetudiniq. parcendum; aut translatum, quod maxime tamquam stellis quibusdam notat, & illuminat orationem. Sequitur continuatio uerborum, quae duas res maxime, collocationem primum, deinde modum quendam, formamq. desiderat. Collocationis est componere & struere uerba sic, ut ne ue asper eorum concursus, ne ue hiulcus sit, sed quodam modo coagmentatus, & leuis. In quo lepide, soceri mei persona, lusit is, qui elegantissime id facere potuit, Lucilius:

» Quam lepide lexis compositae, ut tesserulae, omnes,

» Arte, pauimento, atque emblemate uermiculato.

quae cum dixisset, in Albutium illudens, ne a me quidem abstinuit:

T 3 Crassum

DE ORATORE

» Crassum habeo generū, ne rhetoricotero tu sis.
 quid ergo iste Crassus, quoniam eius abuteris
 nomine, quid efficit? idem illud scilicet, ut ille uo-
 luit, & ego uellem, melius aliquanto, quam Al-
 butius: uerum in me quidem lusit ille, ut solet.
 Sed est tamen collocatio conseruanda uerborum,
 de qua loquor, quae iunctam orationem efficit,
 quae cohacrentem, quae lenem, quae aequabili-
 ter fluentem. id assequemini, si uerba extrema
 cum consequentibus primis ita iungetis, ut ne ue-
 aspere concurrant, ne ue uastius diducantur. Hanc
 diligentiam subsequitur modus etiam, & forma
 uerborum; quod iam uereor ne huic Catulo uidea-
 tur esse puerile. uersus enim ueteres illi in hac so-
 luta oratione propemodum, hoc est numeros quos-
 dam, nobis esse adhibendos putauerunt: interspi-
 rationis enim, non defatigationis nostrae, neque
 librariorum notis, sed uerborum & sententiarum
 modo interpunctas clausulas in orationibus esse
 uoluerunt: idq. princeps Isocrates instituisse fer-
 tur, ut inconditam antiquorum dicendi consuetu-
 dinem delectationis atque aurium caussa, quemad-
 modum scribit discipulus eius Naucrates, nume-
 ris astringeret. namque haec duo musici, qui erant
 quondam iidem poetae, machinati ad uoluptatem
 sunt, uersum, atque cantum; ut & uerborum nu-
 mero, & uocum modo delectatione uincerent au-
 rium satietatem. Haec igitur duo, uocis dico mo-
 derationem, & uerborum conclusionem, quoad
 orationis

orationis seueritas pati possit, a poetica ad eloque-
tiam traducenda duxerunt. In quo illud est uel ma-
ximum, quod, uersus in oratione si efficitur coniun-
ctione uerborum, uitium est: & tamen eam con-
iunctionem, sicuti uersum, numerose cadere, &
quadrare, & perfici uolumus. neque est ex mul-
tis res una, quae magis oratorem ab imperito di-
cendi ignaroq. distinguat, quam quod ille rudis
incondite fundit, quantum potest, & id, quod di-
cit, spiritu, non arte determinat; orator autem
sic illigat sententiam uerbis, ut eam numero quo-
dam complectatur, & astricto, & soluto. nam
cum uinxit modis, & forma, relaxat, & libe-
rat immutatione ordinis: ut uerba neque alligata
sint, quasi certa aliqua lege uersus; neque ita so-
luta, ut uagentur. Quonam igitur modo tantum
munus insitemus, ut arbitremur nos hanc uim nu-
merose dicendi consequi posse? non est res tam dif-
ficilis, quam necessaria. nihil est enim tam tene-
rum, neque tam flexibile, neque quod tam facile
sequatur, quocunque ducas, quam oratio. ex hac
uersus, ex eadem dispares numeri conficiuntur:
ex hac haec etiam soluta uarijs modis, multorumq.
generum oratio. non enim sunt alia sermonis, alia
contentionis uerba: neque ex alio genere ad usum
quotidianum, alio ad scenam pompamq. sumun-
tur: sed ea nos cum iacentia sustulimus e medio,
sicut mollissimam ceram ad nostrum arbitrium for-
mamus, & fingimus. itaque tum graues sumus,

DE ORATORE

tum subtiles, tum medium quiddam tenemus. sic institutam nostram sententiam sequitur orationis genus; idq. ad omnem rationem, & aurium uoluptatem, & animorum motum mutatur, & uertitur. sed ut in plerisque rebus incredibiliter hoc natura est ipsa fabricata, sic in oratione, ut ea, quae maximam utilitatem in se continerent, eadem haberent plurimum uel dignitatis, uel saepe etiam uenustatis. Incolumitatis, ac salutis omnium causa uidemus hunc statum esse huius totius mundi, atque naturae, rotundum ut caelum, terraq. ut media sit, eaq. sua uinutuq. teneatur: sol ut circumferatur, ut accedat ad brumale signum, & inde sensim ascendat in diuersam partem: ut luna accessu & recessu suo solis lumen accipiat: ut eadem spatia quinque stellae dispares motu cursuq. conficiant. haec tantam habent uim, ut paululum immutata cohaerere non possint; tantam pulchritudinem, ut nulla species ne excogitari quidem possit ornatior. Referte nunc animum ad hominum, uel etiam ceterarum animantium formam, & figuram: nullam partem corporis sine aliqua necessitate affictam, totamq. formam quasi perfectam reperiatis arte, non casu. Quid in arboribus, in quibus non truncus, non rami, non folia sunt denique, nisi ad suam retinendam conseruandamq. naturam? nusquam tamen est ulla pars, nisi uenusta. Linquamus naturam, artesq. uideamus. Quid tam in nauigio necessarium, quam latera, quam

quam carinae, quam prora, quam puppis, quam
antennae, quam uela, quam mali, quam reli-
qua? quae tamen hanc habent in specie uenustatē,
ut non solum salutis, sed etiam uoluptatis causa
inuenta esse uideatur. Columnae & templa, &
porticus sustinent, tamen habent non plus utili-
tatis, quam dignitatis. Capitoli fastigium illud,
& ceterarum aedium, non uenustas, sed neces-
sitas ipsa fabricata est. nam cum esset habitatio,
quemadmodum ex utraque parte tecti aqua dela-
beretur; utilitatem templi, fastigij dignitas con-
secuta est: ut, etiam si in caelo Capitolium statue-
retur, ubi imber esse non posset, nullam sine fasti-
gio dignitatem habiturum fuisse uideatur. Hoc
in omnibus item partibus orationis euenit, ut uti-
litatem, ac prope necessitatem suauitas quaedam,
& lepos consequatur. clausulas enim, atque in-
terpuncta uerborum, animae interclusio, atque
angustiae spiritus attulerunt. id inuentum est ita
suauē, ut, si cui sit infinitus spiritus datus, tamen
eum perpetuare uerba nolumus. id enim auribus
nostris gratum est inuentum, quod hominum la-
teribus non tolerabile solum. sed etiam facile esse
possit. Longissima est igitur complexio uerborum,
quae uolui uno spiritu potest. sed hic naturae mo-
dus est, artis alius. nam cum sint numeri plures;
iambum, & trochaicum frequentem segregat ab
oratore Aristoteles, Catule, uester: qui natura
tamen incurrunt ipsi in orationem, sermonemq.
nostrum:

nostrum: sed sunt insignes percussiones eorum numerorum, & minuti pedes. quare primum ad heroum nos dactyli, & anapaesti, & spondei pedem inuitat; in quo impune progredi licet duos dumtaxat pedes, aut paullo plus; ne plane in uersum, aut similitudinem uersuum incidamus. Aliae sunt geminae, quibus hi tres heroi pedes in principia continuandorum uerborum satis decore cadunt. Probatum autem ab eodem illo maxime paeon: qui est duplex: nam aut a longa oritur, quam tres breues consequuntur, ut haec uerba, desinite, incipite, comprimate; aut a breuibus deinceps tribus, extrema producta, atque longa; sicut illa sunt, domuerant, sonipedes. Atque illi philosopho ordini placet, a superiore paeone, posteriore finire. est autem paeon hic posterior non syllabarum numero, sed aurium mensura, quod est acrius iudicium, & certius, par fere cretico, qui est ex longa, & breui, & longa: ut,
 Quid petā praesidi, aut exequar? quo ue nunc -
 a quo numero exorsus est Fannius, Si Quirites minas illius. hunc ille clausulis aptiorem putat; quas uult longa plerunque syllaba terminari. Neque uero haec tam acrem curam, diligentiamque desiderant; quam est illa poetarum; quos necessitas cogit, & ipsi numeri, ac modi, sic uerba uersu includere, ut nihil sit ne spiritu quidem minimo breuius, aut longius, quam necesse est. Liberior est oratio, & plane, ut dicitur, sic & est
 uere

uere soluta ; non ut fugiat tamen , aut erret ; sed
ut sine uinculis sibi ipsa moderetur . namque ego
illud assentior Theophrasto , qui putat orationem ,
quae quidem sit polita , atque facta quodam mo-
do , non astrictae , sed remisius numerosam esse opor-
tere . etenim sicut ille suspicatur , ex illis modis , qui
hic uisatus uersus efficitur , post anapaestus
procerior quidam numerus effloruit ; inde ille licen-
tior , & diuitior fluxit dithyrambus ; cuius mem-
bra , & pedes , ut ait idem , sunt in omni locuple-
ti oratione diffusa . Et si numerosum est id in om-
nibus sonis , atque uocibus , quod habet quasdam
impressiones , & quod metiri possumus interual-
lis aequalibus : recte genus hoc numerorum , dum
modo ne continuum sit , in orationis laude pone-
tur . nam si rudis , & indocta putanda est illa si-
ne interuallis loquacitas perennis , & profluens :
quid est aliud causae , cur repudietur , nisi quod
hominum aures uocem natura modulantur ipsa ?
quod fieri , nisi inest numerus in uoce , non po-
test . numerus autem in continuatione nullus est : di-
stinctio , & aequalium & saepe uariorum inter-
uallorum percussio numerum conficit : quam in ca-
dentibus guttis , quod interuallis distinguuntur ,
notare possumus , in amni praecipitante non possu-
mus . quod si continuatio uerborum haec soluta
multo est aptior , atque iucundior , si est articulis ,
membrisq. distincta , quam si continuata , ac pro-
ducta : uerba illa modificata esse debebunt : quae
si in

DE ORATORE

si in extremo breuiora sunt, infringitur ille quasi uerborum ambitus. sic enim has orationis conuersiones Graeci nominant. quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis; aut, quod etiam est melius, & iucundius, longiora. Atque haec quidem ab ijs philosophis, quos tu maxime diligis, Catule, dicta sunt. quod eo saepius testificor, ut, auctoribus laudandis, ineptiarum crimen effugiam. Quarum tandem, inquit Catulus? aut quid disputatione ista afferri potest elegantius, aut omnino dici subtilius? At enim uereor, inquit Crassus, ne haec aut difficiliora istis ad persequendum esse uideantur; aut, quia non traduntur in uulgari ista disciplina, nos ea maiora ac difficiliora uideri uelle uideamur. Tum Catulus, Erras, inquit, Crasse, si aut me, aut horum quemquam putas a te haec opera quotidiana, & peruagata expectare. ista, quae dicis, dici uolumus, neque tam dici, quam isto dici modo: neque tibi hoc pro me solum, sed pro his omnibus sine ulla dubitatione respondeo. Ego uero, inquit Antonius, inueni tandem, quem negaram in eo, quem scripsi, libello me inuenisse, eloquentem: sed eo te ne laudandi quidem causa interpellauim, ne quid de hoc tam exiguo sermonis tui tempore uerbo uno meo diminueretur. Hanc igitur, Crassus inquit, ad legem cum exercitatione, tum stylo, qui & alia, & hoc maxime ornat, ac limat, formanda uobis

ora-

oratio est. Neque tamen hoc tanti laboris est, quanti uidetur: nec sunt haec rhythmicorum, ac musicorum acerrima norma dirigenda: & efficiendum est illud modo uobis, ne fluat oratio, ne uagetur, ne insistat interius, ne excurrat longius, ut membris distinguatur, ut conuersiones habeat absolutas. Neque semper utendum est perpetuitate, & quasi conuersione uerborum; sed saepe carpenda membris minutioribus oratio est; quae tamen ipsa membra sunt numeris uincienda. Neque uos paeon, aut herous ille conturbet. ipsi occurrent orationi, ipsi, inquam, se offerent, & respondebunt non uocati: consuetudo modo illa sit scribendi, atque dicendi, ut sententiae uerbis finiantur, eorumque uerborum iunctio nascatur a proceris numeris, ac liberis, maxime heroo, & paeone priore, aut cretico, sed uarie distincteque. considatur enim maxime similitudo in conquiescendo: & si primi, & postremi illi pedes sunt hac ratione seruati, medij possunt latere; modo ne circuitus ipse uerborum sit aut breuior, quam aures expectent; aut longior, quam uires, atque anima patiatur. Clausulas autem diligentius etiam seruandas esse arbitror, quam superiora; quod in his maxime perfectio, atque absolutio iudicatur. nam uersus aequae prima, & media, & extrema pars attenditur; qui debilitatur, in quacunque sit parte titubatum: in oratione autem prima pauci cernunt, postrema plerique:

rique: quae quoniam apparent, & intelliguntur, uarianda sunt; ne aut animorum iudicijs repudientur, aut aurium satietate. Duo enim, aut tres sunt fere extremi seruandi, & notandi pedes; si modo non breuiora, & praecisa erunt superiora; quos aut chorios, aut heroes, aut alternos esse oportebit, aut in paeone illo posteriore, quem Aristoteles probat, aut ei pari cretico. horum uicissitudines efficient, ut neque ij satientur, qui audient, fastidio similitudinis; nec nos id, quod faciemus, opera dedita facere uideamur. quod si Antipater ille Sidonius, ille quem tu probe, Catule, meministi, solitus est uersus hexametros, aliosq. uarijs modis, atque numeris fundere ex tempore; tantumq. hominis ingeniosi, ac memoris ualuit exercitatio, ut, cum semente, ac uoluntate coniecisset in uerbum, uerba sequerentur: quanto id facilius in oratione, exercitatione, & consuetudine adhibita, consequemur? Illud autem ne quis admiretur, quoniam modo haec uulgius imperitorum in audiendo notet: cum in omni genere, tum in hoc ipso magna quaedam est uis, incredibilisq. naturae. omnes enim, tacito quodam sensu, sine ulla arte, aut ratione, quae sint in artibus, ac rationibus recta, ac praua, diiudicant: idq. cum faciunt in picturis, & signis, & in alijs operibus, ad quorum intelligentiam a natura minus habent instrumenti; tum multo ostendunt magis in uerborum, numerorum, uocumq.

tamq. iudicio; quod ea sunt in communibus infixa sensibus, neque earum rerum quemquam funditus natura uoluit esse expertem. itaque non solum uerbis arte positae mouentur omnes, uerum etiam numeris, ac uocibus. quotus enim quisque est, qui teneat artem numerorum, ac modorum? at in his si paululum modo offensus est, ut aut contractione breuius fieret, aut productione longius, theatratota reclamant. Quid? hoc non idem fit in uocibus? ut a multitudine, & populo non modo ceteruae, atque conuentus, sed etiam ipsi sibi singuli discrepantes eijciantur? Mirabile est, cum plurimum in faciendo intersit inter doctum, & rudem, quam non multum differat in iudicando. ars enim, cum a natura profecta sit, nisi naturam moueat, ac delectet, nihil sane egisse uideatur. nihil est autem tam cognatum mentibus nostris, quam numeri, atque uoces; quibus & excitamur, & incendimur, & lenimur, & languescimus, & ad hilaritatem & ad tristitiam saepe deducimur: quorum illa summa uis carminibus est aptior, & cantibus, non neglecta, ut mihi uidetur, a Numa rege doctissimo, maioribusq. nostris; ut epularum sollemnium fides, ac tibiae, Saliorumq. uersus indicant; maxime autem a Graecia uetere celebrata: quibus utinam, similibusq. de rebus disputari, quae de puerilibus his uerborum translationibus, maluissetis. Verum, ut in uersu uulgus, si est peccatum, uidet, sic,

DE ORATORE

fic, si quid in nostra oratione claudicat, sentit: sed poetae non ignoscit, nobis concedit; tacite tamen omnes non esse illud, quod diximus, aptum, perfectumque cernunt. itaque illi ueteres, sicut hodie etiam non nullos uidemus, cum circuitum, & quasi orbem uerborum conficere non possent, (nā id quidem nuper uel posse, uel audere coepimus) terna, aut bina, aut non nulli singula etiam uerba dicebant: qui in illa infantia naturali illud, quod aures hominum flagitabant, tenebant tamen; ut & illa essent paria, quae dicerent, & aequalibus interspirationibus uterentur. Exposui fere, ut potui, quae maxime ad ornatum orationis pertinere arbitrabar: dixi enim de singulorum laude uerborum; dixi de coniunctione eorum; dixi de numero, atque forma. sed si habitum etiam orationis, & quasi colorem alijs quem requirit; est plena quaedam, & tamen teres, & tenuis, & non sine neruis, ac uiribus, & ea, quae particeps utriusque generis quadam mediocritate laudatur. His tribus figuris insidere quidam uenustatis, non fucō illitus, sed sanguine diffusus, debet color. Tum denique nobis hic orator ita conformandus est & uerbis, & sententijs, ut, quemadmodum qui utuntur armis, aut palaestra, non solum sibi uitandi, aut feriendi rationem esse habendam putant, sed etiam ut cum uenustate moueantur; sic uerbis quidem ad aptā compositionem, & condecentiam, sententijs uero ad

ro ad grauitatem orationis utatur, ut ij, qui in armorum tractatione uersantur. Formantur autem & uerba, & sententiae paene innumerabiles: quod satis scio notum esse uobis: sed inter conformationem uerborum, & sententiarum hoc interest, quod uerborum tollitur, si uerba mutaris; sententiarum permanet, quibuscunque uerbis uti uelis. Quod quidem uos, etsi facitis, tamen admonendos puto, ne quid esse aliud oratoris putetis, quod quidem sit egregium, atque mirabile, nisi in singulis uerbis illa tria tenere; ut translatis utamur frequenter, interdumq. factis, raro autem etiam peruetustis: in perpetua autem oratione, cum & coniunctionis lenitatem, & numerorum, quam dixi, rationem tenuerimus, tum est quasi luminibus distinguenda, & frequentanda omnis oratio sententiarum, atque uerborum. nam & commoratio una in re permultum mouet, & illustris explanatio, rerumque, quasi gerantur, sub aspectum paene subiectio: quae & in exponenda re plurimum ualet, & ad illustrandum id, quod exponitur, & ad amplificandum; ut ijs, qui audient, illud, quod augebimus, quantum efficere oratio poterit, tantum esse uideatur: & huic contraria saepe praecisio est, & plus ad intelligendum, quam dixeris, significatio, & distincte concisa breuitas, & extenuatio, & huic adiuncta illusio, a praeceptis Caesaris non abhorrens, & ab re non longa digressio:

V in

DE ORATORE

in qua cum fuerit delectatio, tum reditus ad rem aptus, & concinnus esse debet: propositioq. quid sis dicturus, & ab eo, quod est dictum, seiunctio, & reditus ad propositum, & iteratio, & rationis apta conclusio: tum, augendi minuenti ue causa, ueritatis superlatio, atque traiectio, & rogatio, atque huic finitima quasi pericunctatio, expositioq. sententiae suae: tum illa, quae maxime quasi irrepit in hominum mentes, alia dicentis ac significantis dissimulatio; quae est periucunda, cum in oratione non contentione, sed sermone tractatur: deinde dubitatio, tum distributio, tum correctio, uel ante, uel postquam dixeris, uel cum aliquid a te ipso reijcias: praemunitio est etiam ad id, quod aggrediare, & reiectio in alium: communicatio; quae est quasi cum ijs ipsis, apud quos dicas, deliberatio: morum, ac uitae imitatio uel in personis, uel sine illis, magnum quoddam ornamentum orationis, & aptum ad animos conciliandos uel maxime, saepe autem etiam ad commouendos: personarum ficta inductio, uel grauissimum lumen augendi; descriptio, erroris inductio, & in hilaritatem impulsio; ante occupatio: tum duo illa, quae maxime mouent, similitudo, & exemplum, digestio, interpellatio, contentio, reticentia, commendatio, uox quaedam libera, atque etiam effraenatior, augendi causa; iracundia, obiurgatio, promissio, deprecatio, obsecratio, declinatio breuis a proposito,

to, non ut superior illa digressio; purgatio, conciliatio, laesio, optatio, atque execratio. His fere luminibus illustrant orationem sententiae. Orationis autem ipsius tamquam armorum est uel ad usum comminatio, & quasi petitio, uel ad uenustatem ipsa tractatio. nam & geminatio uerborum habet interdum uim, leporem alias, & paululum immutatum uerbum, atque deflexum: & eiusdem uerbi crebra tum a primo repetitio, tum in extremum conuersio, & in eadem uerba impetus, & concursio; & adiunctio, & progressio, & eiusdem uerbi crebrius positi quaedam distinctio, & reuocatio uerbi, & illa quae similiter desinunt, aut quae cadunt similiter, aut quae paribus paria referuntur, aut quae sunt inter se similia. Est etiam gradatio quaedam, & conuersio, & uerborum concinna transgressio, & contrarium, & dissolutum, & declinatio, & reprehensio, & exclamatio, & imminutio, & quod in multis casibus ponitur, & quod de singulis rebus propositis ductum refertur ad singula, & ad propositum subiecta ratio, & item in distributis supposita ratio, & permissio, & rursus alia dubitatio, & improuisum quiddam, & dinumeratio, & alia correctio, & disputatio, & quod continuatum, & interruptum, & imago, & sibi ipsi responsio, & immutatio, & disiunctio, & ordo, & relatio, & digressio, & circumscriptio. Haec enim sunt fere, atque horum similia uel plu

DE ORATORE

ra etiam esse possunt, quae sententijs orationem,
uerborumq. cōformationibus illuminent. Quae
quidem te, Crasse, uideo, inquit Cotta, quod no-
ta esse nobis putes, sine definitionibus & sine e-
xemplis effudisse. Ego uero, inquit Crassus,
ne illa quidem, quae supra dixi, noua uobis esse
arbitrabar; sed uoluntati uestrum omnium par-
ui. His autem de rebus, sol me ille admonuit, ut
breuior essem; qui ipse iam praecipitans, me quo-
que haec praecipitem paene euoluere coegit. Sed
tamen huius generis demonstratio est, & doctri-
na ipsa uulgaris; usus autem grauissimus, & in
hoc toto dicendi studio difficillimus. quamobrem,
quoniam de ornatu omni orationis, si non sunt o-
mnes patefacti, at certe commonstrati loci; nunc,
quid aptum sit, hoc est, quod maxime deceat in
oratione, uideamus. Quamquam id quidem per-
spicuum est, non omni caussae, nec auditori, ne-
que personae, neque tempori congruere orationis
unum genus. nam & caussae capitis alium quen-
dam uerborum sonum requirunt, alium rerum
priuatarum, atque paruuarum: & aliud dicendi
genus deliberationes, aliud laudationes, aliud
iudicia, aliud sermones, aliud consolatio, aliud
obiurgatio, aliud disputatio, aliud historia desi-
derat. Refert etiam, qui audiant, senatus, an
populus, an iudices; frequentes, an pauci, an
singuli: & quales ipsi quoque oratores, qua sint
aetate, honore, auctoritate, debet uideri: tem-
pus.

pus, pacis, an belli; festinationis, an otij. itaque hoc loco nihil sane est, quod praecipi posse videatur, nisi ut figuram orationis plenioris, & tenuioris, & item illius mediocris ad id, quod agimus, accommodatam deligamus: ornamentis iisdem uti fere licebit, alias contentius, alias summissius: omniq. in re posse, quod deceat, facere, artis, & naturae est: scire quid, quandoq. deceat, prudentiae. Sed haec ipsa omnia perinde sunt, ut aguntur. Actio, inquam, in dicendo una dominatur. sine hac summus orator esse in numero nullo potest, mediocris hac instructus summus saepe superare. huic primas dedisse Demosthenes dicitur, cum rogaretur quid in dicendo esset primum, huic secundas, huic tertias. quo mihi melius etiam illud ab Aeschine dictum uideri solet: qui cum propter ignominiam iudicii cessisset Athenis, & se Rhodum contulisset, rogatus a Rhodijs, legisse fertur orationem illam egregiam, quam in Ctesiphontem contra Demosthenem dixerat: quae perlecta, petatum est ab eo postridie, ut legeret illam etiam, quae erat contra a Demosthene pro Ctesiphonte edita: quam cum suauiissima, & maxima uoce legisset, admirantibus omnibus, Quanto, inquit, magis admiraremini, si audissetis ipsum? ex quo satis significauit, quantum esset in actione, qui orationem eandem aliam esse putaret auctore mutato. Quid fuit in Graccho, quem tu, Catule, melius memi-

DE ORATORE

nisti, quod me puero tantopere ferretur? Quo me miser conferam? quo uertam? in Capitolium ne? at fratris sanguine redundat. an domum? matrem ne ut miseram, lamentantemq. uideam, & abiectam? Quae sic ab illo acta esse constabat, oculis, uoce, gestu, inimici ut lacrymas tenere non possent. Haec eo dico pluribus, quod genus hoc totum oratores, qui sunt ueritatis ipsius actores, reliquerunt, imitatores autem ueritatis histriones occupauerunt. At sine dubio in omni re uincit imitationem ueritas: sed, ea si satis in actione efficeret ipsa per sese, arte profecto non egeremus: uerum, quia animi permotio, quae maxime aut declaranda, aut imitanda est actione, perturbata saepe ita est, ut obscuratur, atque paene obruatur; discutienda sunt ea, quae obscurant, & ea, quae sunt eminentia, & prompta, sumenda. Omnis enim motus animi suum quendam a natura habet uultum, & sonum, & gestum: totumq. corpus hominis, & eius omnis uultus omnesq. uoces, ut nerui in fidibus, ita sonant, ut a motu animi quoque sunt pulsae. nam uoces, ut chordae, sunt intentae, quae ad quemque tactum respondeant, acuta, grauis; cita, tarda; magna, parua: quas tamen inter omnes est suo quaeque in genere mediocris. Atque etiam illa sunt ab his delapsa plura genera, lene, asperum; contractum, diffusum; continenti spiritu, intermisso; fractum, scissum; flexo sono, attenuatum,

tum, inflatum. nullum est enim horum similium
generum, quod non arte, ac moderatione tractetur.
hi sunt aëtori, ut pictori, expositi ad uarian-
dum colores. Aliud enim uocis genus iracundia
sibi sumat, acutum, incitatum, crebro incidens:

» Impius hortatur me frater, ut meos malis miser

» Manderem natos. - & ea, quae tu dudum,
Antoni, protulisti,

» Segregare abs te ausus: &

» Ecquis hoc animaduernerit? uincite. - &
Atreus fere totus. Aliud miseratio ac
maeror, flexibile, plenum, interruptum,
flebili uoce;

» Quo nunc me uertam? quod iter incipiam in-
gredi?

» Domum paternam ne? an ne ad Peliae filias?
& illa,

» O pater, o patria, o Priami domus,
& quae sequuntur:

» Haec omnia uidi inflammari,

» Priamo ui uitam euitari.

Aliud metus, demissum, & haesitans, &
abiectum:

» Multi modis sum circumuentus, morbo, exsi-

» lio, atque inopia:

» Tum pauor sapientiam mihi omnem ex animo

» expectorat:

» Alter terribilem minitatur uitae cruciatum,

» & necem:

V 4

Quae,

DE ORATORE

- » Quae, nemo est tam firmo ingenio, & tanta
» confidentia,
» Quin refugiat timido sanguen, atque exalbe-
» scat metu.

Aliud uis, contentum, uehemens, imminens,
quadam incitatione grauitatis:

- » Iterum Thyestes Atreum attractum aduenit:
» Iterum iam aggreditur me, & quietum exsu-
» scitat:

- » Maior mihi moles, maius miscendum est ma-
» lum;

- » Qui illius acerbum cor contundam, & com-
» primam.

Aliud uoluptas, effusum, lene, tenerum, hila-
ratum, ac remissum:

- » Sed mihi cum detulit coronam ob collocandas
» nuptias,

- » Tibi ferebat: cum simulabat sese alteri dare,
» Tum ad te ludibunda docte & delicate detulit.

Aliud molestia, sine commiseratione graue
quiddam, & uno pressu ac sono obductum:

- » Qua tempestate Paris Helenam innuptis iun-
» xit nuptiis,

- » Ego tum grauida expletis iam fere ad parien-
» dum mensibus:

per idem tempus Polydorum Hecuba partu
postremo parit.

omnes autem hos motus subsequi debet gestus,
non hic uerba exprimens scenicus, sed uniuersam
rem,

rem, & sententiam non demonstratione, sed significatione declarans, laterum inflexione, hac forti, ac uirili, non ab scena, & histrionibus, sed ab armis, aut etiam a palæstra. Manus autem minus arguta, digitis subsequens uerba, non exprimens: brachium procerius proiectum, quasi quoddam telum orationis: suppositio pedis in contentionibus aut incipiendis, aut finiendis. Sed in ore sunt omnia. in eo autem ipso dominatus est omnis oculorum. quo melius nostri illi senes, qui personatum ne Roscium quidem magnopere laudabant. animi est enim omnis actio; & imago animi uultus est, indices oculi. nam haec est una pars corporis, quae, quot animi motus sunt, tot significationes, & commutationes possit efficere. neque uero est quisquam, qui eadem contuens efficiat. Theophrastus quidem Tauriscum quendam dicit actorem auersum solitum esse dicere; qui in agendo, contuens aliquid, pronunciaret. quare oculorum est magna moderatio. nam oris non est nimium mutanda species; ne aut ad ineptias, aut ad prauitatem aliquam deferamur. oculi sunt, quorum tum intentione, tum remissione, tum coniectu, tum hilaritate motus animorum significemus apte cum genere ipso orationis. est enim actio quasi sermo corporis: quo magis menti congruens esse debet. oculos autem natura nobis, ut equo & leoni setas, caudam, aures, ad motus animorum declarandos dedit. quare in hac nostra actione secundum

uocem

DE ORATORE

uocem uultus ualet : is autem oculis gubernatur .
 Atque in ijs omnibus , quae sunt actionis , inest
 quaedam uis a natura data : quare etiam hac im-
 periti , hac uulgus , hac denique barbari maxime
 commouentur . uerba enim neminem mouent , nisi
 eum , qui eiusdem linguae societate coniunctus est :
 sententiae saepe acutae non acutorum hominum
 sensus praeteruolant : actio , quae prae se motum
 animi fert , omnes mouet : ijsdem enim omnium
 animi motibus concitantur , & eos ijsdem notis
 & in alijs agnoscunt , & in se ipsi iudicant . Ad
 actionis autem usum , atque laudem , maximam si-
 ne dubio partem uox obtinet : quae primum est
 optanda nobis ; deinde , quaecunque erit , ea tuen-
 da . de quo illud iam nihil ad hoc praecipendi ge-
 nus , quemadmodum uoci seruiatur : equidem ma-
 gnopere censeo seruiendum . sed illud uidetur ab
 huius nostri sermonis officio non abhorrire , quod ,
 ut dixi paullo ante , plurimis in rebus , quod ma-
 xime est utile , id nescio quo pacto etiam decet ma-
 xime . nam ad uocem in dicendo obtinendam ni-
 hil est utilius , quam crebra mutatio ; nihil perni-
 ciosius , quam effusa sine intermissione contentio .
 Quid ? ad aures nostras , & actionis suauitatem ,
 quid est uicissitudine , & uarietate , & commuta-
 tione aptius ? itaque idem Gracchus , quod potes
 audire , Catule , ex Licinio cliente tuo , litterato ho-
 mine , quem seruum sibi ille habuit ad manum , cum
 eburneola solitus est habere fistula , qui staret oc-
 culte

culte post ipsum cum concionaretur, peritum hominem, qui inflaret celeriter eum sonum, quo illum aut remissum excitaret, aut a contentione reuocaret. Audiui mehercule, inquit Catulus, & saepe sum admiratus hominis cum diligentiam, tum etiam doctrinam, & scientiam. Ego uero, inquit Crassus: ac doleo quidem illos uiros in eam fraudem in rep. esse delapsos. quamquam ea te latebitur; & ea in ciuitate ratio uiuendi, ac posteritatis ostenditur; ut eorum ciuium, quos nostri patres non tulerunt, iam similes habere cupiamus. Mitte obsecro, inquit, Crasse, Iulius, sermonem istum, & te ad Gracchi fistulam refer; cuius ego nondum plane rationem intelligo. In omni uoce, inquit Crassus, est quiddam medium, sed suum cuique uoci. huc gradatim ascendere uocem, utile, & suaue est. nam a principio clamare, agreste quiddam est: & illud idem ad firmandum est uocem salutare. deinde est quiddam contentionis extremum; quod tamen inferius est, quam acutissimus clamor; quo te fistula progredi non sinet, & tamen ab ipsa contentione reuocabit. est item contra quiddam in remissione grauissimum, quo tamquam sonorum gradibus descenditur. haec uarietas, & hic per omnes sonos uocis cursus & se tuebitur, et actioni afferet suauitatem: sed fistulatorem domi relinquetis: sensum huius consuetudinis uobiscum ad forum deferetis. Edidi quae potui, non ut uolui, sed ut

me

DE ORATORE

me temporis angustiae coegerunt. scitum est enim, causam conferre in tempus, cum asserre plura, si cupias, non queas. Tu uero, inquit Catulus, collegisti omnia, quantum ego possum iudicare, ita diuinitus, ut non a Graecis didicisse, sed eos ipsos haec docere posse uideare. me quidem istius sermonis participem factum esse gaudeo. ac uellem, ut meus gener, sodalis tuus, Hortensius affuisset: quem quidem ego confido omnibus istis laudibus, quas tu oratione complexus es, excellentem fore. Et Crassus, Fore dicis, inquit? ego uero esse iam iudico, & tum iudicaui, cum, me consule, in senatu causam defendit Africae; nuperq. etiā magis, cum pro Bithyniae rege dixit. quamobrē recte uides, Catule: nihil enim isti adolescenti neque a natura, neque a doctrina deesse sentio. Quo magis est tibi Cotta, & tibi Sulpici uigilandum, ac laborandum. non enim ille mediocris orator uestrae quasi succrescit aetati, sed et ingenio peracri, & studio flagranti, & doctrina eximia, & memoria singulari. cui quamquam faueo: tamen illum aetati suae praeficere cupio: uobis uero illum tanto minorem praecurrere, uix honestum est. Sed iam surgamus, inquit; nosq. curemus; & aliquando ab hac contentione disputationis animos nostros curamq. laxemus.

M. TVLLII

M. TVLLII CICERONIS

DE CLARIS ORATORIBVS

LIBER, QVI DICITVR

BRVTVS.

VM e Cilicia decedens Rhodū uenissem;
 C. & eo mihi de Q. Hortensii morte esset
 allatum; opinione omnium maiorem ani-
 mo cepi dolorem. nam & amico amisso, cum con-
 suetudine iucunda, tum multorum officiorum con-
 iunctione me priuatum uidebam: & interitu ta-
 lis auguris dignitatem nostri collegij deminutam
 dolebam. qua in cogitatione, & cooptatum me
 ab eo in collegium, recordabar; in quo iuratus iu-
 diciū dignitatis meae fecerat; & inauguratum
 ab eodem; ex quo augurum institutis in parentis
 eum loco colere debebam. Augebat etiam mole-
 stiam, quod, magna sapientium ciuium bono-
 rumq. penuria, uir egregius, coniunctissimusq.
 mecum consiliorum omnium societate, alienissimo
 reip. tempore extinctus, & auctoritatis, & pru-
 dentiae suae triste nobis desiderium reliquerat:
 dolebamque, quod non, ut plerique putabant,
 aduersarium, aut obtrektatorem laudum mearū,
 sed socium potius, & consortem gloriosi laboris
 amiseram. etenim, si in leuiorum artium studio
 memoriae proditum est, poetas nobiles poetarum
 aequalium

aequalium morte doluisse: quo tandem animo eius interitum ferre debui, cum quo certare erat gloriosius, quam omnino aduersarium non habere? cum praesertim non modo numquam sit aut illius a me cursus impeditus, aut ab illo meus, sed contra semper alter ab altero adiutus & communicando, & monendo, & fauendo. sed quoniam, perpetua quadam felicitate usus, ille cessit e uita, suo magis, quam suorum ciuium tempore; & tum occidit, cum lugere facilius remp. posset, si uiueret, quam iuuare; uixitq. tamdiu, quam licuit in ciuitate bene beateq. uiuere: nostro incommodo detrimentoque, si est ita necesse, doleamus; illius uero mortis opportunitatem beneuolentia potius, quam misericordia prosequamur; ut, quotiescunque de clarissimo et beatissimo uiro cogitemus, illum potius, quam nosmet ipsos, diligere uideamur. nam si id dolemus, quod eo iam frui nobis non licet: nostrum est id malum: quod modice feramus; ne id non ad amicitiam, sed ad domesticam utilitatem referre uideamur. sin, tamquam illi ipsi acerbitatis aliquid acciderit, angimur: summam eius felicitatem non satis grato animo interpretamur. etenim si uiueret Q. Hortensius, cetera fortasse desideraret una cum reliquis bonis & fortibus ciuibus; hunc autem aut praeter ceteros, aut cum paucis sustineret dolorem, cum forum populi R. quod fuisset quasi theatrum illius ingenij, uoce erudita, & Romanis Graecisq.

cisq. auribus digna spoliatum, atque orbatum uideret. equidem angor animi, non consilij, non ingenij, non auctoritatis armis egere remp. quae didiceram tractare, quibusq. me assuefeceram, quae quae erant propria cum praestantis in rep. uiri, tum bene moratae & bene constitutae ciuitatis. quod si fuit in rep. tempus ullum, cum extorquere arma posset e manibus iratorum ciuium boni ciuis auctoritas & oratio; tum profecto fuit, cum patrocinium pacis exclusum est aut errore hominum, aut timore. ita nobismet ipsis accidit, ut, quamquam essent multo magis alia lugenda, tamen hoc doleremus; quod, quo tempore aetas nostra, persuncta rebus amplissimis, tamquam in portum confugere deberet, non inertiae, neque desidia, sed otij moderati, atque honesti; cumq. ipsa oratio iam nostra canesceret, haberetq. suam quandam maturitatem, & quasi senectutem; tum arma sunt ea sumpta, quibus illi ipsi, qui didicerant eis uti gloriose, quemadmodum salutariter uterentur, non reperiiebant. itaque ij mihi uidentur fortunate beateq. uixisse, cum in ceteris ciuitatibus, tum maxime in nostra, quibus cum auctoritate, rerumq. gestarum gloria, tum etiam sapientiae laude perfrui licuit. quorum memoria et recordatio in maximis nostris grauissimisq. curis iucunda sane fuit, cum in eam nuper ex sermone quodam incidissemus. nam cum inambularem in xysto, & essem otiosus domi; Marcus ad me

Brutus,

B R U T U S .

Brutus, ut consueuerat, cum T. Pomponio uenerat, homines cum inter se coniuncti, tum mihi ita cari, itaque iucundi, ut eorum aspectu omnis, quae me angebat, de rep. cura consederit. quos postquam salutavi, Quid uos, inquam, Brute, & Attice nunc, quid tandem noui? Nihil sane, inquit Brutus, quod quidem aut tu audire uelis, aut ego pro certo dicere audeam. Tum Atticus, Eo, inquit, ad te animo uenimus, ut de rep. esset silentium, & aliquid audiremus potius ex te, quam te afficeremus ulla molestia. Vos uero, inquam, Attice & praesentem me cura leuatis; & absenti magna solatia dedistis: nam uestris primum litteris recreatus, me ad pristina studia reuocaui. Tum ille, Legi, inquit, perlubenter epistolam, quam ad te Brutus misit ex Asia: qua mihi uisus est & monere te prudenter, & consolari amicissime. Recte, inquam, est uisus: nam me istis scito litteris ex diuturna perturbatione totius uoletudinis tamquam ad aspiciendam lucem esse reuocatum. atque ut post Cannensem illam calamitatem primum Marcelli ad No-
lam proelio populus se Romanus erexit; posteaq. prosperae res deinceps multae consecutae sunt: sic, post rerum nostrarum, & communium grauissimos casus, nihil ante epistolam Bruti mihi accidit, quod uellem, aut quod aliqua ex parte sollicitudines alleuaret meas. Tum Brutus, Volui id quidem efficere certe; & capio magnum fructum, si
quidem,

quidem, quod uolui, tanta in re consecutus sum: sed scire cupio, quae te Attici litterae delectauerint. Istaе uero, inquam, Brute non modo delectationem mihi, sed etiam, ut spero, salutem attulerunt. Salutem? inquit ille. quodnam tandem genus istuc tam praeclarum litterarum fuit?

An mihi potuit, inquam, esse aut gratior ulla saluatio, aut ad hoc tempus aptior, quam illius libri, quo me hic affatus, quasi iacentem excitauit? Tum ille, Nempe eum dicis, inquit, quo iste omnem rerum memoriam breuiter, & ut mihi quidem uisum est, perdiligenter complexus est? Istum ipsum, inquam, Brute dico librum mihi saluti fuisse. Tum Atticus: Optatissimum mihi quidem est, quod dicis: sed quid tandem habuit liber iste, quod tibi aut nouum, aut tanto uisui posset esse? Ille uero & noua, inquam, mihi quidem multa, & eam utilitatem, quam requirebam, ut, explicatis ordinibus temporum, uno in conspectu omnia uiderem: quae cum studiose tractare coepissem; ipsa mihi tractatio litterarum salutaris fuit; admonuitq. Pomponi, ut a te ipso sumerem aliquid ad me reficiendum, teq. remunerandum, si non pari, at grato tamen munere. quamquam illud Hesiodium laudatur a doctis, quod eadem mensura reddere iubet, qua acceperis, aut etiam cumulatiore, si possis. ego autem uoluntatem tibi profecto emetiar; sed rem ipsam nondum posse uideor: idq. ut ignoscas, a te peto.

X nec

nec enim ex nouis, ut agricolae solent, fructibus
 est unde tibi reddam quod accepi; sic omnis foe-
 tus repressus, exustusque flos siti ueteris uberta-
 tis exaruit: nec ex conditis, qui iacent in tene-
 bris, & ad quos omnis nobis aditus, qui paene
 solis patuit, obstructus est. seremus igitur aliquid
 tamquam in inculto, & derelicto solo: quod ita
 diligenter colemus, ut impendijs etiam augere
 possimus largitatem tui muneris: modo idem no-
 ster animus efficere possit, quod ager; qui cum mul-
 tos annos quieuit, uberiores efferre fruges solet.
 Tum ille: Ego uero & expectabo ea, quae polli-
 ceris; neque exigam, nisi tuo commodo: & erunt
 mihi pergrata, si solueris. Mibi quoque, in-
 quit Brutus, & expectanda sunt ea, quae Atti-
 co polliceris. etsi fortasse ego a te huius uolunta-
 rius procurator petam, quod ipse, cui debes, in-
 commodo exacturum negat. At uero, inquam,
 tibi ego Brute non soluam, nisi prius a te cauero,
 amplius eo nomine neminem, cuius petitio sit, pe-
 titurum. Non mehercule, inquit, tibi repro-
 mittere istuc quidem ausus sum. nam hunc, qui
 negat, uideo flagitatorem, non illum quidem tibi
 molestum, sed assiduum tamen, & acrem fore.
 Tum Pomponius, Ego uero, inquit, Brutum ni-
 hil mentiri puto. uideor enim iam te ausurus esse
 appellare: quoniam longo interuallo modo primū
 animaduerti paullo te hilariorē. itaque quo-
 niam hic, quod mihi deberetur, se exacturum pro-
 fessus

fessus est; quod huic debes, ego a te peto. Quid
nam id, inquam? Ut scribas, inquit, aliquid:
iam pridem enim conticuerunt tuae litterae. nam,
ut illos de rep. libros edidisti, nihil a te sane po-
stea accepimus; eisq. nosmet ipsi ad rerum natu-
ralium memoriam comprehendendam impulsī, at
que incensi sumus. sed illa, cum poteris: atque,
ut possis, rogo. nunc uero, inquit, si es animo ua-
cuo, expone nobis quod quaerimus. Quidnam
est id, inquam? Quod mihi nuper in Tusculano
inchoasti de oratoribus, quando esse coepissent,
qui etiam, & quales fuissent. quem ego sermo-
nem cum ad Brutum tuum, uel nostrum potius,
detulissem; magnopere hic audire se uelle dixit.
itaque hunc elegimus diem, cum te sciremus esse
uacuum. quare, si tibi est commodum, ede illa,
quae coeperas, & Bruto, & mihi. Ego uero,
inquam, si potuero, faciam uobis satis. Pote-
ris, inquit: relaxa modo paulum animum, aut
sane, si potes, libera. Nempe igitur hinc tum,
Pomponi; ductus est sermo, quod erat a me men-
tio facta, causam Deiotari, fidelissimi atque opti-
mi regis, ornatissime & copiosissime a Bruto me
audisse defensam. Scio, inquit, ab isto initio
tractum esse sermonem; teq. Bruti dolentem ui-
cem, quasi defleuisse iudiciorum uastitatem, &
fori. Feci, inquam, istuc quidem, & saepe fa-
cio. nam mihi, Brute, in te intuenti, crebro in
mentem uenit uereri, ecquodnam curriculum ali-

quando sit habitura tua & natura admirabilis,
 & exquisita doctrina, & singularis industria.
 cum enim in maximis causis uersatus esses; &
 cum tibi aetas nostra iam cederet, fascesq. sum-
 mitteret; subito in ciuitate cum alia ceciderunt,
 tum etiam ea ipsa, de qua disputare ordimur, elo-
 quentia obmutuit. Tum ille, Ceterarum rerum
 causa, inquit, istuc & doleo, & dolendum pu-
 to: dicendi autem me non tam fructus, & gloria,
 quam studium ipsum, exercitatioq. delectat: quod
 mihi nulla res eripiet, te praesertim tam studioso.
 etenim dicere bene nemo potest, nisi qui pruden-
 ter intelligit. quare qui eloquentiae uere dat ope-
 ram, dat prudentiae: quae ne maximis quidem in
 bellis aequo animo carere quisquam potest. Prae-
 clare, inquam, Brute dicis: eoq. magis ista di-
 cendi laude delector, quod cetera, quae sunt quon-
 dam habitata in ciuitate pulcherrima, nemo est tam
 humilis, qui se non aut posse adipisci, aut adeptis
 putet; eloquentem neminem uideo factum esse ui-
 ctoria. sed quo facilius sermo explicetur, seden-
 tes, si uidetur, agamus. Cum idem placuisset
 illis, tum in pratulo propter Platonis statuam
 confedimus.

H I C ego. Laudare igitur eloquentiam, et,
 quanta uis sit eius, expromere, quantamq. ijs,
 qui sint eam consecuti, dignitatem asserat, neque
 propositum nobis est hoc loco, neque necessarium.
 hoc uero sine ulla dubitatione confirmauerim; si-

ne illa arte pariat^{ur} aliqua, siue exercitatione
 quadam, siue natura, rem unam esse omnium dif-
 ficillimam. quibus enim ex quinque rebus consta-
 re dicitur, earum unaquaeque est ars ipsa magna
 per sese. quare quinque artium concursus maxi-
 marum quantam uim, quantamq. difficultatem
 habeat, existimari potest. testis est Graecia: quae
 cum eloquentiae studio sit incensa, iamdiuq. excel-
 lat in ea, praestetq. ceteris, tamen omnes artes
 uetustiores habet, & multo ante non inuentas so-
 lum, sed etiam perfectas, quam haec est Graecis
 elaborata dicendi uis, atque copia. in quam cum
 intueor, maxime mihi occurrunt, Attice, &
 quasi lucent Athenae tuae: qua in urbe primum
 se orator extulit, primumq. etiam monumentis
 & litteris oratio est coepta mandari. tamen an-
 te Periclem, cuius scripta quaedam feruntur,
 & Thucydidem, qui non nascentibus Athenis,
 sed iam adultis fuerunt, littera nulla est, quae qui-
 dem ornatum aliquem habeat, & oratoris esse ui-
 deatur. quamquam opinio est, & eum, qui mul-
 tis annis ante hos fuerit, Pisistratum, & paullo
 seniore etiam Solonem, posteaq. Clisthenem, mul-
 tum, ut temporibus illis, ualuisse dicendo. post
 hanc aetatem aliquot annis, ut ex Attici monu-
 mentis potest perspicui, Themistocles fuit; quem
 constat cum prudentia, tum etiam eloquentia prae-
 stitisse. post Pericles; qui cum floreret omni gene-
 re uirtutis, hac tamen fuit laude clarissimus.

Cleonem etiam temporibus illis, turbulentum illum quidem ciuem, sed tamen eloquentem constat fuisse. huic aetati suppare *Alcibiades*, *Critias*, *Theramenes*. quibus temporibus quod dicendi genus uiguerit, ex *Thucydidi* scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. grandes erant uerbis, crebri sententijs, compressione rerum breues, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. sed, ut intellectum est, quātam uim haberet accurata, & facta quodam modo oratio; tum etiam magistri dicendi multi subito extiterunt; tum *Leotinus* *Gorgias*, *Thrasymachus* *Chalcedonius*, *Protagoras* *Abderites*, *Prodicus* *Cius*, *Hippias* *Elaeus* in honore magno fuit; alijq. multi temporibus eisdem docere se profitebantur, arrogantibus sane uerbis, quemadmodum causa inferior (ita enim loquebantur) dicendo fieri superior possit. ijs opposuit sese *Socrates*: qui subtilitate quadam disputandi refellere eorum instituta solebat, uiris, cuius ex uberrimis sermonibus extiterunt doctissimi uiri: primumq. tum philosophia, non illa de natura, quae fuerat antiquior, sed haec, in qua de bonis rebus, & malis, deq. hominum uita, & moribus disputatur, inuenta dicitur. quod quoniam genus ab hoc, quod proposuimus, abhorret; philosophos aliud in tempus reijciamus; ad oratores, a quibus digressi sumus, reuertamur. Extitit igitur iam senibus illis, quos paullo ante diximus, *Isocrates*, cuius domus cunctae Graeciae

ciae quasi ludus quidam patuit, atque officina di-
 cendi, magnus orator, et perfectus magister, quā-
 quā forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam
 gloriam, quam nemo quidem meo iudicio est postea
 consecutus. is & ipse scripsit multa praeclare, et
 docuit alios: & cum cetera melius, quam supe-
 riores, tum primus intellexit, etiam in soluta o-
 ratione, dum uersum effugeres, modum tamen
 & numerum quendam oportere seruari. ante hūc
 enim uerborum quasi structura, & quaedam ad
 numerum conclusio nulla erat: aut, si quando e-
 rat, non apparebat eam dedita opera esse quae si-
 tam: quae forsitan laus sit: uerum tamen natura
 magis, tum casu non numquam, quam aut ratio-
 ne aliqua, aut obseruatione fiebat. ipsa enim na-
 tura circumscriptione quadam uerborum compre-
 hendit concluditque sententiam. quae cum aptis con-
 stricta uerbis est, cadit etiam plerumque numero-
 se. nam & aures ipsae, quid plenum, quid inane
 sit, indicant: & spiritu, quasi necessitate aliqua,
 uerborum comprehensio terminatur: in quo non
 modo defici, sed etiam laborare turpe est. Tum
 fuit Lysias, ipse quidem in causis forensibus non
 uersatus, sed egregie subtilis scriptor, atque ele-
 gans: quem iam prope audeas oratorem perfe-
 ctum dicere, nam plane quidem perfectum, &
 cui nihil admodum desit, Demosthenem facile di-
 xeris. nihil acute inueniri potuit in eis causis,
 quas scripsit, nihil, ut ita dicam, subdole, nihil

uersute, quod ille non uiderit : nihil subtiliter dici, nihil pressè, nihil enucleate, quo fieri possit aliquid limatius : nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum uel uerborum gravitate, uel sententiarum, quo quidquam esset elatius. Huic Hyperides proximus, & Aeschines fuit, & Lycurgus, & Dinarchus, & is, cuius nulla extant scripta, Demades, alijq. plures. haec enim aetas effudit hanc copiam: & ut opinio mea fert succus ille, & sanguis incorruptus usque ad hanc aetatem oratorum fuit, in qua naturalis inesset, non fucatus nitor. Phalereus enim successit eis senibus adolescens, eruditissimus ille quidem horum omnium, sed non tam armis institutus, quam palaestra: itaque delectabat magis Athenienses, quam inflammabat: processerat enim in solem, & puluerem, non ut e militari tabernaculo, sed ut e Theophrasti, doctissimi hominis, umbraculis. hic primus inflexit orationem; & eam mollem, teneramq. reddidit; & suavis, sicut fuit, uideri maluit, quam grauis, sed suauitate ea, qua perfunderet animos, non qua perfringeret; tantum ut memoriam concinnitatis suae, non, quemadmodum de Pericle scripsit Eupolis, cum delectatione aculeos etiam relinqueret in animis eorum, a quibus esset auditus. Vides ne igitur, ut in ea ipsa urbe, in qua & nata, & alta sit eloquentia, quam ea sero prodierit in lucem? si quidem ante Solonis aetatem & Pisistrati de nullo, ut

lo, ut diferto, memoriae proditum est. at hi quidem, ut populi R. aetas est, senes; ut Atheniensium saecula numerantur, adolescentes debent uideri. nam etsi Ser. Tullio regnante uiguerunt: tamen multo diutius Athenae iam erant, quam est Roma ad hodiernum diem. nec tamen dubito, quin habuerit uim magnam semper oratio. neque enim iam Troicis temporibus tantum laudis in dicendo Vlyssi tribuisset Homerus, & Nestori, quorum alterum uim habere uoluit, alterum suauitatem; nisi iam tum esset honos eloquentiae: neque ipse poeta hic tam idem ornatus in dicendo, ac plane orator fuisset: cuius etsi incerta sunt tempora, tamen annis multis fuit ante Romulum: si quidem non infra superiorem Lycurgum fuit, a quo est disciplina Lacedaemoniorum adstricta legibus. sed studium eius generis, maiorq. uis agnoscitur in Pisistrato denique. hunc proximo saeculo Themistocles insecutus est, ut apud nos perantiquus; ut apud Athenienses, non ita sane uetus: fuit enim regnante iam Graecia, nostra autem ciuitate non ita pridem dominatu regio liberata. nam bellum Volschorum illud grauissimum, cui Coriolanus exsul interfuit, eodem fere tempore, quo Persarum bellum, fuit, similisq. fortuna clarorum uirorum: siquidem uterque, cum ciuis egregius fuisset, populi ingrati pulsus iniuria se ad hostes contulit, conatumq. iracundiae suae morte sedauit. nam etsi aliter est apud te, Attice, de Coriolano:

riolano : concede tamen , ut huic generi mortis po-
 tius assentiar . At ille ridens , Tuo uero , in-
 quit , arbitrato : quoniam quidem concessum est
 rhetoribus & mentiri in historijs , ut aliquid di-
 cere possint argutius . ut enim tu nunc de Coriola-
 no , sic Clitarchus , sic Stratocles de Themistocle
 finxit . nam quem Thucydides , qui & Athenien-
 sis erat , & summo loco natus , summusq. uir , &
 paullo aetate posterior , tantum mortuum scripsit ,
 & in Attica clam humatum ; addiditq. fuisse su-
 spicionem , ueneno sibi consciuisse mortem ; hunc
 isti aiunt , cum taurum immolauisset , excepisse
 sanguinem patera , & , eo poto , mortuum conci-
 disse . hanc enim mortem rhetorice & tragice or-
 nare potuerunt : illa mors uulgaris nullam praebe-
 bat materiem ad ornatum . quare , quoniam tibi
 ita quadrat , omnia fuisse in Themistocle paria , et
 Coriolano ; pateram quoque a me sumas licet . prae-
 bebo etiam hostiam ; ut Coriolanus sit plane alter
 Themistocles . Sit sane , inquam , ut lubet , de
 isto : & ego cautius posthac historiam attingam
 te audiente ; quem rerum Romanarum auctorem
 laudare possum religiosissimum . sed tum ferre Pe-
 ricles , Xantippi filius , de quo ante dixi , primus
 adhibuit doctrinam : quae quamquam tum nul-
 la erat dicendi ; tamen , ab Anaxagora physico
 eruditus , exercitationem mentis a reconditis
 abstrusisq. rebus ad causas forenses popularesq.
 facile traduxerat . huius suauitate maxime hi-
 laratae

laratae sunt Athenae, huius ubertatem & copiam admiratae, eiusdem uim dicendi terroremq. timuerunt. haec igitur aetas prima Athenis oratorem prope perfectum tulit. nec enim in constituentibus remp. nec in bella gerentibus, nec in impeditis, ac regum dominatione deuinctis nasci cupiditas dicendi solet. pacis est comes, otijq. socius, et iam bene constitutae ciuitatis quasi alumna quaedam eloquentia. itaque ait Aristoteles, cum, sublati in Sicilia tyrannis, res priuatae longo in ternullo iudicijs repeterentur, tum primum, quod esset acuta illa gens, & controuersa natura, artem & praecepta Siculos Coracem & Tisiam conscripsisse: nam antea neminem solitum uia, nec arte, sed accurate tamen, & de scripto plerisque dicere; scriptasq. fuisse & paratas a Protagora rerum illustrium disputationes, quae nunc communes appellantur loci: quod idem fecisse Gorgiam, cum singularum rerum laudes uituperationesq. conscripsisset; quod iudicaret hoc oratoris esse maxime proprium, rem augere posse laudando, uituperandoq. rursus affligere: huic Antiphontem Rhamnesium similia quaedam habuisse conscripta: quo neminem unquam melius ullam orauisse capitis causam, cum se ipse defenderet, se audiente, locuples auctor scripsit Thucydides: nam Lysiam primo profiteri solitum artem esse dicendi: deinde, quod Theodorus esset in arte subtilior, in orationibus autem ieiunior, orationes eius scri-

scribere alijs coepisse, artem remouisse. similiter
 Isocratē primo artem dicendi esse negauisse: scri-
 bere autem alijs solitum orationes, quibus in iu-
 dicijs uterentur: sed, cum ex eo, quia quasi com-
 mitteret contra legem, quo quis iudicio circum-
 ueniretur, saepe ipse in iudicium uocaretur, ora-
 tiones alijs destituisse scribere, totumq. se ad ar-
 tes componendas transtulisse. Et Graeciae qui-
 dem oratorum partus, atque fontes uides, ad no-
 strorum annalium rationem ueteres, ad ipsorum
 sane recentes. nam, ante quam delectata est A-
 theniensium ciuitas hac laude dicendi, multa iam
 memorabilia & in domesticis, & in bellicis rebus
 effecerat. hoc autem studium non erat commu-
 ne Graeciae, sed proprium Athenarum. quis
 enim aut Argium oratorem, aut Corinthi-
 um, aut Thebanum scit fuisse temporibus il-
 lis? nisi quid de Epaminonda, docto homine,
 suspicari libet. Lacedaemonium uero usque ad
 hoc tempus audiui fuisse neminem. Menelaum
 ipsum dulcem illum quidem tradit Homerus, sed
 pauca dicentem. breuitas autem laus est interdū
 in aliqua parte dicendi, in uniuersa eloquentia
 laudem non habet. at uero extra Graeciam ma-
 gna dicendi studia fuerunt; maximiq. huic lau-
 di habiti honores illustre oratorum nomen reddi-
 derunt. nam, ut semel e Piraeo eloquentia euecta
 est, omnes peragrauit insulas, atque ita peregri-
 nata tota Asia est, ut se externis oblineret mo-
 ribus

ribus, omnemq. illam salubritatem Atticae di-
etionis, quasi sanitatem, perderet, ac loqui pae-
ne dedisceret. hinc Asiatici oratores, non conte-
mnendi quidem nec celeritate, nec copia, sed pa-
rum pressi, & nimis redundantes: Rhodij sanio-
res, & Atticorum similiores. Sed de Graecis
haecenus: etenim haec ipsa forsitan fuerint non
necessaria. Tum Brutus, Ista uero, inquit,
quam necessaria fuerint, non facile dixerim: in-
cunda certe mihi fuerint, neque solum non lon-
ga, sed etiam breuiora, quam uellem. Optime,
inquam: sed ueniamus ad nostros: de quibus dif-
ficile est plus intelligere, quam quantum ex mo-
numentis suspicari licet. Quis enim putet aut
celeritatem ingenij L. Bruto, illi nobilitatis ue-
strae principi, defuisse? qui de matre suauanda
ex oraculo Apollinis tam acute arguteq. coniece-
rit; qui summam prudentiam simulatione stulti-
tiae texerit; qui potentissimum regem, clarissi-
mi regis filium, expulerit; ciuitatemq. perpe-
tuo dominatu liberatam, magistratibus annuis,
legibus, iudicijsq. deuinxerit; qui collegae suo
imperium abrogauerit, ut e ciuitate regalis no-
minis memoriam tolleret: quod certe effici non po-
tuisset, nisi esset oratione persuasum. Videmus
item, paucis annis post reges exactos, cum ple-
bes prope ripam Anienis ad tertium milliarium
consedisset, eumq. montem, qui Sacer appellatus
est, occupauisset, M. Valerium dictatorem dicen-
do

do sedauisse discordias, eiq. ob eam rem honores
 amplissimos habitos, & eum primum ob eam ip-
 sam causam Maximum esse appellatum. Ne L.
 Valerium quidem Potitum arbitror non aliquid
 potuisse dicendo, qui post decemuiralem inuidiam
 plebem in patres incitatam legibus & concioni-
 bus suis mitigauerit. Possumus App. Claudium
 suspicari disertum, quia senatum iā iā inclinatum
 a Pyrrhi pace reuocauerit: possumus C. Fabrici-
 um, quia sit ad Pyrrhum de captiuis recuperan-
 dis missus orator: Ti. Coruncanium, quod ex pon-
 tificum commentarijs longe plurimum ingenio
 ualuisse uideatur: Man. Curium, quod is tribu-
 nus pl. interrege Appio Caeco, diserto homine,
 comitia contra leges habente, cum de plebe consu-
 lem non accipiebat, patres ante auctores fieri coe-
 gerit: quod fuerit permagnum, nondum lege
 Moenia lata. Licet aliquid etiam de M. Popillij in-
 genio suspicari: qui cum consul esset, eodemq. tem-
 pore sacrificium publicum cum laena faceret,
 quod erat flamen Carmentalis; plebis contra pa-
 tres concitatione & seditione nunciata, ut erat
 laena amictus, ita uenit in concionem, seditioneq.
 cum auctoritate, tum oratione sedauit. sed eos
 oratores habitos esse, aut omnino tum ullum elo-
 quentiae praemium fuisse, nihil sane mihi legis-
 se uideor; tantummodo coniectura ducor ad suspi-
 candum. Dicitur etiam C. Flaminius, is, qui tri-
 bunus pl. legem de agro Gallico & Piceno uiritim
 diui-

diuidendo tulerit, qui consul apud Trasimenum sit interfectus, ad populum ualuisse dicendo. Quintus etiam Maximus Verrucosus orator habitus est temporibus illis; & Q. Metellus is, qui bello Punico secundo cum L. Veturio Philone consul fuit. Quem uero extet, & de quo sit memoriae proditum eloquentem fuisse, & ita esse habitum, primus est M. Cornelius Cethegus: cuius eloquentiae est auctor, & idoneus quidem mea sententia, Q. Ennius; praesertim cum & ipse eum audiuerit, & scribat de mortuo: ex quo nulla suspicio est, amicitiae causa esse mentitum. est igitur sic apud illum in nono, ut opinor, annali:

» Additur orator Cornelius suauiloquenti

» Ore Cethegus Marcus, Tuditano collega,

» Marci filius. - & oratorem appellat; & suauiloquentiam tribuit: quae nunc quidem non tam est in plerisque: latrant enim iam quidam oratores, non loquuntur. sed est ea laus eloquentiae certe maxima:

» - dictus ollis popularibus olim,

» Qui tum uiuebant homines, atque aeuum agebant,

» Flos delibatus populi, -

probe uero: ut enim hominis ingenium, sic ingenij ipsius lumen eloquentia: qua uirum excellentem praeclare tum illi homines florem populi esse dixerunt:

» - Suadaeq. medulla.

πηδω

quam uocant Graeci, cuius effector est ora-
 tor, hanc suadam appellauit Ennius. eius autem
 Cethegum medullam fuisse uult, ut, quam deam
 in Periclis labris scripsit Eupolis sessitauisse, hu-
 ius hic medullam nostrum oratorem fuisse dixerit.
 At hic Cethegus consul cum P. Tuditano fuit
 bello Punico secundo, quaeſtorq. his consulibus
 M. Cato, modo plane, annis CXL ante me
 consulem: & id ipsum nisi unius esset Ennij testi-
 monio cognitum, hunc uetustas, ut alios fortas-
 se multos, obliuione obruisset. illius autem aeta-
 tis qui sermo fuerit, ex Naeuianis scriptis in-
 telligi potest. his enim consulibus, ut in ueteri-
 bus commentarijs scriptum est, Naeuius est mor-
 tuus. quamquam Varro noster, diligentissimus
 inuestigator antiquitatis, putat in hoc erratum,
 uitamq. Naeuij producit longius. nam Plautus
 P. Claudio, L. Porcio, uiginti annis post illos,
 quos ante dixi, consulibus mortuus est, Catone
 censore. Hunc igitur Cethegum consecutus est
 aetate Cato, qui annis IX post eum fuit consul.
 eum nos ut perueterem habemus, qui L. Marcio,
 Man. Manilio cos. mortuus est, annis LXXXVI
 ipsis ante me consulem. nec uero habeo quemquā
 antiquiorem, cuius quidem scripta proferenda
 putem. nisi si quem Appij Caeci oratio haec ip-
 sa de Pyrrho, & non nullae mortuorum laudatio-
 nes forte delectant. & hercules hae quidem ex-
 tant. ipsae enim familiae sua quasi ornamenta ac
 monumenta

monumenta seruabant, & ad usum, si quis eiusdem generis occidisset, & ad memoriam laudum domesticarum, & ad illustrandam nobilitatem suam. quamquam his laudationibus historia rerum nostrarum est facta mendosior. multa enim scripta sunt in eis, quae facta non sunt; falsi triumphi, plures consulatus, genera etiam falsa, & a plebe transitiones, cum homines humiliores in alienum eiusdem nominis infunderentur genus; ut, si ego me a Man. Tullio esse dicerem, qui patricius cum Ser. Sulpicio consul anno decimo post exactos reges fuit. Catonis autem orationes non minus multae fere sunt, quam Attici Lysiae; cuius arbitror plurimas esse. est enim Atticus; quoniam certe Athenis est & natus, & mortuus, & functus omni ciuium munere: quamquam Timaeus eum quasi Licinia & Mucia lege repetit Syracusas; & quodam modo est non nulla in ijs etiam inter ipsos similitudo. acuti sunt, elegantes, faceti, breues: sed ille Graecus ab omni laude felicior. habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corporis opimos, quam gracilitates consecretur: quos, ualetudo modo bona sit, tenuitas ipsa delectat. quamquam in Lysia sunt saepe etiam lacerti, sic, ut eo fieri nihil possit ualentius. uerum est certe genere toto strigosior. sed habet tamen suos laudatores, qui hac ipsa eius subtilitate admodum gaudeant. Catonem uero quis nostrorum oratorum, qui quidem nunc

γ sunt,

sunt, legit? aut quis nouit omnino? at quem uirum, dii boni. mitto ciuem, aut senatorem, aut imperatorem: oratorem enim hoc loco quaerimus. quis illo grauior in laudando? acerbior in uituperando? in sententijs argutior? in docendo edisserendoq. subtilior? refertae sunt orationes amplius cētum quinquaginta, quas quidem adhuc inuenierim, & legerim, & uerbis, & rebus illustribus. licet ex ijs eligant ea, quae notatione & laude digna sint: omnes oratoriae uirtutes in eis reperientur. Iam uero Origines eius quem florem, aut quod lumen eloquentiae non habent? amatores huic defunt, sicuti multis iam ante saeculis et Philisto Syracusio, & ipsi Thucydidi. nam, ut horum concisis sententijs, interdum etiam non satis apertis cum breuitate, tum nimio acumine, officit Theopompus elatione, atque altitudine orationis suae; quod idem Lysiae Demosthenes: sic Catonis luminibus obstruxit haec posteriorum quasi exaggerata altius oratio. sed & in nostris inscitia est; quod ij ipsi, qui in Graecis antiquitate delectantur, eaq. subtilitate, quam Atticam appellant, hanc in Catone non nouerunt. quid enim? Hyperidae uolunt esse, & Lysiae. laudo: sed cur nolunt Catonis? Attico genere dicendi se gaudere dicunt. sapienter id quidem: atque utinam imitentur, nec ossa solum, sed etiam sanguinem: gratū est tamen, quod uolunt. cur igitur Lysias, & Hyperides amatur, cum penitus ignoretur Cato? Antiquior

tiquior est huius sermo, & quaedam horridiora
uerba. Ita enim tum loquebantur. id muta; quod
tum ille non potuit: & adde numeros, ut aptior
sit oratio: ipsa uerba compone, & quasi coagmen-
ta; quod ne Graeci quidem ueteres fecerunt:
iā neminem antepones Catoni. Ornari orationem
Graeci putant, si uerborum immutationibus utan-
tur, quos appellant ῥόποις; & sententiarum ora-
tionisq. formis, quae uocant ῥήματα: non uerifi-
mile est, quam sit in utroque genere & creber, et
distinctus Cato. nec uero ignoro, nondum esse sa-
tis politum hunc oratorem, & quaerendum esse
aliquid perfectius; quippe cum ita sit ad nostro-
rum temporum rationem uetus, ut nullius scri-
ptum extet dignum quidem lectione, quod sit an-
tiquius: sed maiore honore in omnibus artibus,
quam in hac una dicendi, uersatur antiquitas.
quis enim eorum, qui haec minora animaduer-
tunt, non intelligit Canachi signa rigidiora esse,
quam ut imitentur ueritatem? Calamidis dura
illa quidem, sed tamen molliora, quam Canachi.
nondum Myronis satis ad ueritatem adducta, iā
tamen quae non dubites pulchra dicere. pulchrio-
ra etiam Polycleti, & iam plane perfecta, ut
mihi quidem uideri solent. Similis in pictura ra-
tio est: in qua Zeuxim, & Polygnotum, & Ti-
mantem, & eorum, qui non sunt usi plus quam
quattuor coloribus, formas, & lineamenta lau-
damus. at in Aetione, Nicomacho, Protogene,

Apelle iam perfecta sunt omnia: & nescio an reliquis in rebus omnibus idem eueniat. nihil est enim simul & inuentum, & perfectum. nec dubitari debet, quin fuerint ante Homerum poetae: quod ex eis carminibus intelligi potest, quae apud illum & in Phaeacum, & in procorum epulis canuntur. quid, nostri ueteres uersus ubi sunt?

Quos olim Fauni, uatesq. canebant,

Cum neque musarum scopulos:

Nec dicti studiosus erat.

Ante hunc.

ait ipse de se, nec mentitur in gloriando. sic enim sese res habet. nam & Odyssea Latina est, sic, tamquam opus aliquod Daedali: & Liuianae fabulae, non satis dignae, quae iterum legantur. atque hic Liuius, qui primus fabulam C. Clodio Caeci filio & M. Tuditano cos. docuit, anno ipso ante, quam natus est Ennius, post Romam conditam autem quartodecimo & quingentesimo, ut hic ait, quem nos sequimur: est enim inter scriptores de numero annorum controuersia. Attius autem a Q. Maximo, quintum consule, captum Tarento scripsit Liuium, annis xxx post, quam eum fabulam docuisse & Atticus scribit, & nos in antiquis commentarijs inuenimus: docuisse autem fabulam annis post xi, Cn. Cornelio, Q. Minucio cos. ludis Iuuentatis, quos Salinator Senensi proelio uouerat. in quo tantus error At-

tij

tij fuit . ut his consulibus XL annos natus En-
 nius fuerit : cui si aequalis fuerit Liuius , minor
 fuit aliquanto is , qui primus fabulam dedit , quā
 ij , qui multas docuerant ante hos consules , &
 Plautus , & Naenius . Haec si minus apta ui-
 dentur huic sermoni Brute , Attico assigna , qui
 me inflammavit studio illustrium hominum aeta-
 tes & tempora persequendi . Ego uero , inquit
 Brutus , & delector ista quasi notatione tempo-
 rum : & ad id , quod instituisti , oratorum gene-
 ra distinguere aetatibus , istam diligentiam esse
 accommodatam puto . Recte , inquam , Brute
 intelligis . atque utinam extarent illa carmina ,
 quae multis saeculis ante suam aetatem in epulis
 esse cantitata a singulis conuiuiis de clarorum ui-
 rorum laudibus , in Originibus scriptum reliquit
 Cato . tamen illius , quem in uatibus , & Faunis
 enumerat Ennius , bellum Punicum quasi Myro-
 nis opus delectat . Sit Ennius sane , ut est certe
 perfectior : qui si illum , ut simulat , contemneret ,
 non , omnia bella persequens , primum illud Puni-
 cum acerrimum bellum reliquisset . sed ipse dicit ,
 cur id faciat :

» Scripsere , inquit , alij rem

» Versibus :

Et luculente quidem scripserunt , etiam si minus ,
 quam tu , polite . nec uero tibi aliter uideri de-
 bet : qui a Naenio uel sumpsisti multa , si fate-
 ris ; uel , si negas , surripuisti . Cum hoc Catone

γ 3 gran-

grandiores natu fuerunt C. Flaminius, C. Varro,
 Q. Maximus, Q. Metellus, P. Lentulus, P. Cras-
 sus, qui cum superiore Africano consul fuit. Ip-
 sum Scipionem accepimus non infantem fuisse. fi-
 lius quidem eius, is, qui hunc minorem Scipione
 a Paulo adoptavit, si corpore ualisset, in pri-
 mis habitus esset disertus. indicant cum oratiun-
 culae, tum historia quaedam Graeca, scripta dul-
 cissime. Numeroq. eodem fuit Sex. Aelius, iu-
 ris quidem ciuilis omnium peritissimus, sed etiam
 ad dicendum paratus. De minoribus autem C.
 Sulpicius Gallus; qui maxime omnium nobilium
 Graecis litteris studuit; isq. & oratorum nume-
 ro est habitus, & fuit reliquis rebus ornatus, at-
 que elegans. iam enim erat unctior quaedam splen-
 didiorq. consuetudo loquendi. nam, hoc praetore
 ludos Apollini faciente, cum Thyestem fabulam
 docuisset, Q. Marcio, C. Seruilio cos. mortem o-
 biit Ennius. Erat iisdem temporibus Ti. Grac-
 chus P. F. qui bis consul, & censor fuit: cuius est
 oratio Graeca apud Rhodios: quem ciuem cum gra-
 uem, tum etiam eloquentem constat fuisse. P. e-
 tiam Scipionem Nasicam, qui est Corculum ap-
 pellatus, qui item bis consul, & censor fuit, ha-
 bitum eloquentem aiunt, illius, qui sacra accepe-
 rit, filium. dicunt etiam L. Lentulum, qui cum
 C. Figulo consul fuit; Q. Nobiliorem, M. filium,
 iam patrio instituto deditum studio litterarum;
 qui etiam Q. Ennium, qui cum patre eius in Ae-
 tolia

tolia militauerat, ciuitate donauit, cum ^{III}uir
 coloniam deduxisset. & T. Annium Luscum, hu-
 ius Q. Fuluij collegam, non indiseritum dicunt fuis-
 se. Atque etiam L. Paullus, Africani pater, per-
 sonam principis ciuis facile dicendo tuebatur.
 At uero, etiam tum Catone uiuo, qui annos quin-
 que & LXXX. natus excessit e uita, cum quidem
 eo ipso anno contra Ser. Galbam ad populum sum-
 ma contentione dixisset, quam etiam orationem
 scriptam reliquit; sed, uiuo Catone, minores na-
 tu multi uno tempore oratores floruerunt. nam
 & A. Albinus, is, qui Graece scripsit historiam,
 qui consul cum L. Lucullo fuit, & litteratus, &
 disertus fuit; & tenuit cum hoc locum quendam
 etiam Ser. Fuluius, & una Ser. Fabius Pictor,
 & iuris, & litterarum, & antiquitatis bene
 peritus. Quinctusq. Fabius Labeo fuit ornatus
 iisdem fere laudibus. Nam Q. Metellus, is,
 cuius quattuor filij consulares fuerunt, in primis
 est habitus eloquens: qui pro L. Cotta dixit, ac-
 cusante Africano: cuius & aliae sunt orationes,
 & contra Ti. Gracchum exposita est in C. Fannij
 annalibus. Tum ipse L. Cotta ueterator habitus.
 Sed C. Laelius & P. Africanus in primis eloquen-
 tes: quorum extant orationes, ex quibus existi-
 mari de ingenijs oratorum potest. sed inter hos,
 aetate paulum his antecedens, sine controuersia
 Ser. Galba eloquentia praestitit: & nimirum is
 princeps ex Latinis illa oratorum propria, & qua

si legitima opera tractauit, ut egrederetur a proposito ornandi causa, ut delectaret animos, ut per moueret, ut auget rem, ut miserationibus, ut communibus locis uteretur. sed nescio quo modo huius, quem constat eloquentia praestitisse, exiliores orationes sunt, & redolentes magis antiquitatem, quam aut Laelii, aut Scipionis, aut etiam ipsius Catonis: itaque exaruerunt, uix iam ut appareant. De ipsius Laelii, & Scipionis ingenio, quamquam ea est iam opinio, ut plurimum tribuatur ambobus, dicendi tamen laus est in Laelio illustrior. at oratio Laelii de collegiis non melior, quam de multis quam uoles Scipionis: non quo illa Laelii quidquam sit dulcius, aut quod de religione dici possit augustius: sed multo tamen uetustior, & horridior ille, quam Scipio: &, cum sint in dicendo uariae uoluntates, delectari mihi magis antiquitate uidetur, & lubenter uerbis etiam uti paullo magis priscis Laelius. sed est mos hominum, ut nolint eundem pluribus rebus excellere. nam, ut ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest; in qua ipsa egregium Viriati bello reperimus fuisse Laelium. sic ingenij, litterarum, eloquentiae, sapientiae denique, etsi utrique primas, priores tamen libenter deferunt Laelio. nec mihi ceterorum iudicio solum uidetur, sed etiam ipsorum inter ipsos concessu ita tributum fuisse. erat omnino tum mos, ut in reliquis rebus melior, sic in hoc ipso humanior, ut faciles essent

in

in suum cuique tribuendo. memoria teneo, Smyrnae me ex P. Rutilio Ruso audisse, cum diceret, adolescentulo se accidisse, ut ex S. C. P. Scipio & D. Brutus, ut opinor, consules de re atroci magna. quaequerent. nam, cum in silua Scantia facta caedes esset, notiq. homines interfecti; insimulareturq. familia, partim etiam liberi societatis eius, quae picarias de P. Cornelio, L. Mumio censoribus redemisset; decreuisse senatum, ut de eare cognoscerent & statuerent consules: causam pro publicanis accurate, ut semper solitus esset, eleganterq. dixisse Laelium: cum consules, re audita, Amplius, de consilij sententia pronunciauissent, paucis interpositis diebus iterum Laelium multo diligentius, meliusq. dixisse: iterumq. eodem modo a consulibus rem esse prolatam: tñ Laeliū, cum eum socij domum reduxissent, egissentq. gratias, & ne defatigaretur, orauissent, locutum esse ita: se, quae fecisset, honoris eorum causa, studiose accurateq. fecisse, sed se arbitrari causam illam a Ser. Galba, quod is in dicendo fortior, acriorq. esset, grauius, & uehementius posse defendi: itaque auctoritate C. Laelij publicanos causam detulisse ad Galbam: illum autem, quod ei uiro succedendum esset, uerecunde, & dubitanter recepisse: unum, quasi comperendinatus, medium diem fuisse, quem totum Galbam in consideranda causa, componendaq. posuisse: & cum cognitionis dies esset; & ipse

Rutilius

Rutilius rogatu sociorum domum ad Galbam ma-
ne uenisset, ut eum admoneret, & ad dicendi tem-
pus adduceret; usque illum, quoad ei nunciatum
esset consules descendisse, omnibus exclusis, com-
mentatum in quadam testudine cum seruis litte-
* ratis fuisse, quorum aliud dictare eodem a tempo-
re solitus esset: interim, cum esset ei nunciatum,
tempus esse, exisse in aedes eo colore, & ijs ocu-
lis, ut egisse caussum, non commentatum puta-
res. addebat etiam, idq. ad rem pertinere puta-
bat, scriptores illos male multatos exisse cum
Galba. ex quo significabat, illum non in agendo
solum, sed etiam in meditando uehementem, at-
que incensum fuisse. quid multa? magna expecta-
tione, plurimis audientibus, coram ipso Laelio,
sic illam caussum, tanta ui, tantaq. grauitate di-
xisset Galbam, ut nulla fere pars orationis silentio
praeteriretur: itaque, multis querellis, multaq.
miseratione adhibita, socios, omnibus approban-
tibus, illa die quaeestione liberatos esse. Ex hac
Rutiliana narratione suspicari licet, cum duae
summae sint in oratore laudes, una subtiliter di-
sputandi ad docendum, altera grauitate agendi ad
animos audientium permouendos; multoq. plus
proficiat is, qui inflammet iudicem, quam ille,
qui doceat; elegantiam in Laelio, uim in Galba
fuisse. quae quidem uis tum maxime cognita est,
cum, Lusitanis a Ser. Galba praetore contra in-
terpositam, ut existimabatur, fidem interfectis,
L. Libo

L. Libone, tribuno pl. populum, incitante, & rogationem in Galbam priuilegiū similem ferente, summa senectute, ut ante dixi, M. Cato, legem suadens, in Galbam multa dixit; quam orationem in Origines suas retulit; paucis ante quam mortuus est an diebus, an mensibus? tum igitur recusans Galba pro se se, & populi R. fidem implorans, cum suis pueros, tum C. Galli etiam filium flens commendabat: cuius orbitas, & fletus mire miserabilis fuit propter recentem memoriam clarissimi patris: isq. se tum eripuit flamma, propter pueros misericordia populi commota, sicut idem scriptum reliquit Cato. Atque etiam ipsum Libonem non infantem uideo fuisse, ut ex orationibus eius intelligi potest. Cū haec dixissem, & paullum interquieuissem, Quid igitur, inquit, est caussae, Brutus, si tanta uirtus in oratore Galba fuit, cur ea nulla in orationibus eius apparet? quod mirari non possum in eis, qui nihil omnino scripti reliquerunt. Nec enim est eadem, inquam, Brute, caussa non scribendi, & non tam bene scribendi, quam dixerint. nam uidemus alios oratores inertia nihil scripsisse, ne domesticus etiam labor accederet ad forensem; pleraeque enim scribuntur orationes habitae iam, non ut habeantur: alios non laborare, ut meliores fiant; nulla enim res tantum ad dicendum proficit, quantum scriptio; memoriam autem in posterum ingenij sui non desiderant, cum se putant
satis

satis magnam adeptos esse dicendi gloriam, eamque etiam maiorem uisum iri, si in existimantium arbitrium sua scripta non uenerint: alios, quod melius putent dicere se posse, quam scribere: quod peringeniosis hominibus, neque satis doctis, plerumque contigit, ut ipsi Galbae: quem fortasse uis non ingenij solum, sed etiam animi, & naturalis quidam dolor dicentem incendebat, efficiebatque ut & incitata, & grauis, & uehemens esset oratio: dein, cum otiosus stylum prehenderat, motusque omnis animi, tamquam uentus, hominem defecerat, flaccescebat oratio: quod ijs, qui limatius dicendi consecretantur genus, accidere non solet: propterea quod prudentia numquam deficit oratorem; qua ille utens, eodem modo possit & dicere, & scribere: ardor animi non semper adest: isque cum consedit, omnis illa uis, & quasi flamma oratoris extinguitur. hanc igitur ob causam uidetur Laelii mens spirare etiam in scriptis, Galbae autem uis occidisse. Fuerunt etiam in oratorum numero mediocrium L. & Sp. Mummiij fratres, quorum extant amborum orationes: simplex quidem Lucius, & antiquus, Spurius autem nihilo ille quidem ornatiore, sed tamen astutior: fuit enim doctus ex disciplina Stoicorum. Multae sunt Sp. Albini orationes. sunt etiam L. & C. Aureliorum Orestarum; quos aliquo uideo in numero oratorum fuisse. P. etiam Popilius cuius egregius, tum non indifertus fuit: C. uero filius

lius eius disertus. Caiusq. Tuditanus cum omni uita atque uictu excultus, atque expolitus, tum eius elegans est habitum etiam orationis genus. Eodemq. in genere est habitus is, qui, iniuria accepta, fregit Ti. Gracchum patientia, cuius in rebus optimis constantissimus, M. Octanius. At uero M. Aemilius Lepidus, qui est Porcina dictus, iisdem temporibus fere, quibus Galba, sed paullo minor natu, & summus orator est habitus, & fuit, ut apparet ex orationibus, scriptor sane bonus. hoc in oratore Latino primum mihi uidetur & lenitas apparuisse illa Graecorum, & uerborum comprehensio, etiam artifex, ut ita dicam, Stylus. hunc studiosae duo adolescentes ingeniosissimi, & prope aequales, C. Carbo, & Ti. Gracchus audire soliti sunt: de quibus iam dicendi locus erit, cum de senioribus pauca dixerō. Quoniam enim Pompeius non contemptus orator temporibus illis fuit; qui summos honores, homo per se, cognitus, sine ulla commendatione maiorum est adeptus. Tum L. Cassius multum potuit, non eloquentia, sed dicendo tamen; homo non liberalitate, ut alij, sed ipsa tristitia, & seueritate popularis: cuius quidem legi tabellariae M. Antius Briso tribunus pl. diu restitit, M. Lepido consule adiuuante. eaq. res P. Africano uituperationi fuit, quod eius auctoritate de sententia deductus Briso putabatur. Tum duo Caepiones multum clientes consilio, & lingua, plus auctoritate tamen, & gratia

gratia subleuabant : sed Publij sunt scripta nec nimis extenuata, (quamquam ueterum est similis) & plena prudentiae. P. Crassum ualde probatum oratorem iisdem fere temporibus accepimus ; qui & ingenio ualuit , & studio , & habuit quasdam etiam domesticas disciplinas . nam & cum summo illo oratore Ser. Galba , cuius Caio filio filiam suam collocauerat , affinitate se se deuinxerat : & , cum esset P. Mucij filius , fratremq. haberet P. Scaeuolam , domi ius ciuile cognouerat . in eo industriam constat summam fuisse , maximamq. gratiam ; cum & consuleretur plurimum , & diceret . Horum aetatibus adiuncti duo C. Fannij , Caij Marci filij , fuerunt : quorum Caij filius , qui consul cum Domitio fuit , unam orationem de socijs & nomine Latino contra Gracchum reliquit , sane & bonam , & nobilem . Tum Atticus , Quid ergo est ne ista Fannij ? nam uaria opinio pueris nobis erat . alij a C. Persio , litterato homine , scriptam esse aiebant , illo , quem significat ualde doctum esse Lucilius : alij multos nobiles , quod quisque potuisset , in illam orationem contulisse . Tum ego , Audiui equidem ista , inquam , de maioribus natu ; sed numquam sum adductus , ut crederem : eamq. suspicionem propter hanc causam credo fuisse , quod Fannius in mediocribus oratoribus habitus esset , oratio autem uel optima esset , illo quidem tempore , orationum omnium . sed nec eiusmodi est , ut a pluribus confusa uideatur ; unus enim

enim sonus est totius orationis, & idem Stylus: nec de Persio reticuiſſet Gracchus, cum & Fannius de Menelao Maratheno, & de ceteris obieciſſet; praefertim cum Fannius numquam ſit habitus elinguis. nam & cauſſas deſenſitauit: & tribunatus eius, arbitrio & auctoritate P. Africani geſtus, non obſcurus fuit. Alter autem C. Fannius M. F. C. Laelij gener, & moribus, & ipſo genere dicendi durior, is ſoceri inſtituto; quem, quia cooptatus in augurum collegium non erat, non admodum diligebat, praefertim cum ille Q. Scaeuolam ſibi, minorem natu generum, praeſtuliffet: cui tamen Laelius ſe excuſans, non genero minori dixit ſe illud, ſed maiori filiae detuliſſe: is tamen inſtituto Laelij Panaetium audiuerat. eius omnis in dicendo facultas ex hiſtoria ipſius, non ineleganter ſcripta, perſpici poteſt: quae neque nimis eſt infans, neque perfecte diſerta. Mucius autem augur, quod pro ſe opus erat, ipſe dicebat, ut de pecunijs repetundis contra T. Albutium. is oratorum in numero non fuit: iuris civilis intelligentia, atque omni prudentiae genere praefſtitit. L. Caelius Antipater, ſcriptor, quemadmodum uidetis, fuit, ut temporibus illis, luculentus, iuris ualde peritus, multorum etiam, ut L. Craſſi, magiſter. Vtinam in Ti. Graccho, Caioq. Carbone talis mens ad remp. bene gerendam fuiſſet, quale ingenium ad bene dicendum fuit: proſecto nemo his uiris gloria praefſtitiffet.

fuitisset. sed eorum alter, propter turbulentissi-
 mum tribunatum, ad quem ex inuidia foederis
 Numantini bonis iratus accesserat, ab ipsa rep.
 est interfectus: alter, propter perpetuam in popula-
 ri ratione leuitatē, morte uoluntaria se a seuerita-
 te iudicū uindicauit. sed fuit uterque summus ora-
 tor: atque hoc memoria patrum teste dicimus.
 nam & Carbonis, & Gracchi habemus oratio-
 nes, nondum satis splendidae uerbis, sed acutas,
 prudentiaeque plenissimas. Fuit Gracchus, dili-
 gentia Corneliae matris, a puero doctus, et Grae-
 cis litteris eruditus. nam semper habuit exqui-
 sitos e Graecia magistros, in eis iam adolescens
 Diophanem Mitylenaeum, Graeciae temporibus
 illis disertissimum: sed & breue tempus in-
 genij augendi, & declarandi fuit. Carbo, quod
 uita suppeditauit, est in multis iudicijs causisq.
 cognitus. hunc qui audierant prudentes homi-
 nes, in quibus familiaris noster L. Gellius, qui
 se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat,
 canorum oratorem, & uolubilem, & satis ac-
 crem, & uehementem, atque eundem & ualde
 dulcem, & persacetum fuisse dicebat, industrium
 etiam, & diligentem, & in exercitationibus
 commentationibusque multum operae solitum es-
 se ponere. hic optimus illis temporibus est patro-
 nus habitus; eoq. forum tenente plura fieri iudi-
 cia coeperunt. nam & quaestiones perpetuae hoc
 adolescente constitutae sunt, quae antea nullae
 fuerunt:

fuerunt: (L. enim Piso tribunus pl. legem primus de pecunijs repetundis Censorino & Manilio consulibus tulit: ipse etiam Piso & causas egit, & multarum legum auctor, aut dissuasor fuit: isq. & orationes reliquit, quae iam euanuerunt, & annales sane exiliter scriptos) & iudicia populi, quibus aderat Carbo, iam magis patronum desiderabant, tabella data: quam legem L. Cassius Lepido & Mancino consulibus tulit. Vester etiam D. Brutus M. filius, ut ex familiari eius L. Accio poeta sum audire solitus, & dicere non inculte solebat, & erat cum litteris Latinis, tum etiam Graccis, ut temporibus illis, eruditus. quae tribuerat idem Accius etiam Q. Maximo, L. Paulli nepoti. Et uero, ante Maximum, illum Scipionem, quo duce priuato Ti. Gracchus occisus est, cum omnibus in rebus uehementem, tum acrem aiebat in dicendo fuisse. Tum etiam P. Lentulus ille princeps, ad remp. dumtaxat quod opus esset, satis habuisse eloquentiae dicitur. Iisdemq. temporibus L. Furius Philus perbene Latine loqui putabatur, litteratiusque, quam ceteri. P. Scaeuola ualde prudenter, & acute. paullo etiam copiosius, nec multo minus prudenter M. Manilius. Appij Claudij uolubilis, sed paullo feruidior erat oratio. In aliquo numero etiam M. Fuluius Flaccus, & C. Cato, Africani sororis filius, mediocres oratores: etsi Flacci scripta sunt, sed ut studiosi litterarum. Flacci autem aemulus P. De-

Z

cius

B R V T V S.

eius fuit, non infans ille quidem, sed ut uita, sic oratione etiam turbulentus. M. Drusus C. filius, qui in tribunatu C. Gracchum collegam iterum tribunum fecit, uir & oratione grauis, & auctoritate: eiq. proxime adiunctus C. Drusus frater fuit. Tuus etiam gentilis, Brute, M. Penu facile agitauit in tribunatu, C. Gracchum paulum aetate antecedens: fuit enim M. Lepido & L. Oreste consulibus quaestor Gracchus, tribunus Penu, illius M. filius, qui cum Q. Aelio consul fuit: sed is, omnia summa sperans, aedilicius est mortuus. Nam de T. Flaminio quem ipse uidi, nihil accepi, nisi Latine diligenter locutum. Iis adiuncti sunt C. Curio, M. Scaurus, P. Rutilius, C. Gracchus. de Scauro, & Rutilio breuiter licet dicere: quorum neuter summi oratoris habuit laudem, & uterque in multis causis uersatus. erat in quibusdam laudandis uiris, etiam si maximi ingenij non essent, probabilis tamen industria: quamquam his quidem non omnino ingenium, sed oratorium ingenium defuit. neque enim refert uidere, quid dicendum sit, nisi id queas solute & suauiter dicere. ne id quidem satis est, nisi id, quod dicitur, sit uoce, uultu, motuq. conditius. quid dicam opus esse doctrina? sine qua, etiam si quid bene dicitur adiuuante natura, tamen id, quia fortuito fit, semper paratum esse non potest. In Scauri oratione, sapientis hominis, & recti grauitas summa, & naturalis quaedam

dam inerat auctoritas, non ut causam, sed ut testimonium dicere putares, cum pro reo diceret. hoc dicendi genus ad patrocinia mediocriter aptum uidebatur, ad senatoriam uero sententiam, cuius erat ille princeps, uel maxime: significabat enim non prudentiam solum, sed, quod maxime rem continebat, fidem. habebat hoc a natura ipsa, quod a doctrina non facile posset. quamquam huius quoque ipsius rei, quemadmodum scis, praecepta sunt. huius & orationes sunt, & tres ad L. Fufidium libri, scripti de uita ipsius acta, sane utiles, quos nemo legit. at Cyri uitam, & disciplinam legunt, praeclaram illam quidem, sed neque tam rebus nostris aptam, nec tamen Scauri laudibus anteponendam. Ipse etiam Fufidius in aliquo patronorum numero fuit. Rutilius autem in quodam tristi et seuerio genere dicendi uersatus est: & uterque natura uehemens, & acer. itaque cum una consulatum petiuisent, non ille solum, qui repulsam tulerat, accusauit ambitus designatum competitorem, sed Scaurus etiam absolutus Rutilium in iudicium uocauit: multa quoque opera, multa quoque industria Rutilius fuit: quae erat propterea gratior, quod idem magnum munus de iure respondendi sustinebat. sunt eius orationes ieiunae: multa praeclara de iure: doctus uir, & Graecis litteris eruditus, Panaetij auditor, prope perfectus in Stoicis; quorum peracutum, & artis plenum orationis genus, sed tamen & exi-

Z 2 le, nec

le, nec satis populari assensionem accommodatum:
 itaque illa, quae propria est huius disciplinae,
 philosophorum de se ipsorum opinio, firma in hoc
 uiro & stabilis inuenta est. qui cum innocentissi-
 mus in iudicium uocatus esset, quo iudicio conuul-
 sam penitus scimus esse remp. cum essent eo tem-
 pore eloquentissimi uiri, L. Crassus, & M. An-
 tonius consulares, eorum adhibere neutrum uo-
 luit, dixit ipse pro sese, & pauca C. Cotta, quod
 sororis erat filius, & is quidem tamen ut orator,
 quamquam erat admodum adolescens: sed Q. Mu-
 cius enucleate ille quidem, & polite, ut solebat,
 nequaquam autem ea ui, atque copia, quam ge-
 nus illud iudicij, & magnitudo causae postula-
 bat. Habemus igitur in Stoicis oratoribus Ru-
 tilium, Scaurum in antiquis: utrumque tamen lau-
 demus; quoniam per illos ne haec quidem in ciui-
 tate genera hac oratoria laude caruerunt. uolo e-
 nim, ut in scena, sic etiam in foro non eos modo
 laudari, qui celeri motu & difficili utantur, sed
 eos etiam, quos statarios appellant, quorum sit
 illa simplex in agendo ueritas non molesta. Et quo-
 niam Stoicorum est facta mentio, Q. Aelius Tu-
 bero fuit illo tempore, L. Paulli nepos, nullo in
 oratorum numero, sed uita seuerus, & congruens
 cum ea disciplina, quam colebat, paullo etiam durior,
 qui quidem in triumuiratu iudicauerit contra P.
 Africani, auunculi sui, testimonium, uacationem,
 augures, quo minus iudicij operam darent, non
 habere:

habere: sed, ut uita, sic oratione durus, incultus, horridus: itaque honoribus maiorum respondere non potuit. fuit autem constans ciuis, & fortis, & in primis Graccho molestus: quod indicat Gracchi in eum oratio. sunt etiam in Gracchum Tiberonis. is fuit mediocris in dicendo, doctissimus in disputando. Tum Brutus: Quam hoc idem in nostris contingere intelligo, quod in Graecis, ut omnes fere Stoici prudentissimi in differendo sint, & id arte faciant, sintq. architecti paene uerborum; iidem, traducti a disputando ad dicendum, inopes reperiantur. unum excipio Catonem, in quo perfectissimo Stoico summam eloquentiam nō desiderem: quam exiguam in Fannio, ne in Rutilio quidem magnam, in Tuberone nullam uideo fuisse. Et ego, Non, inquam, Brute sine caussa: propterea quod istorum in dialecticis omnis cura consumitur; uagum illud orationis, & fusum, et multiplex non adhibetur genus: tuus autem anculus, quemadmodum scis, habet a Stoicis id, quod ab illis petendum fuit; sed dicere didicit a dicendi magistris, eorumq. more se exercuit. quod si omnia a philosophis essent petenda; Peripateticorum institutis commodius fingeretur oratio. quo magis tuum, Brute, iudicium probo, qui eorum, id est ex uetere Academia, philosophorum sectam secutus es, quorum in doctrina, atque praeceptis differendi ratio coniungitur cum suauitate dicendi, & copia. quamquam ea ipsa Peripateticorum,

ticorum, Academicorumq. consuetudo in ratione
 dicenditalis est, ut nec perficere oratorem possit
 ipsa per sese, nec sine ea orator esse perfectus. nam
 ut Stoicorum astrictior est oratio, aliquantoq.
 contractior, quam aures populi requirunt: sic il-
 lorum liberior, & latior, quam patitur consue-
 tudo iudiciorum, & fori. quis enim uberior in
 dicendo Platone? Iouem sic, ut aiunt philosophi,
 si Graece loquatur, loqui. quis Aristotele neruo-
 sior? Theophrasto dulcior? leſtitauisse Platonem
 studiose, audiuisse etiam Demosthenes dicitur:
 idq. apparet ex genere & granditate uerborum.
 dicit etiam in quadam epistola hoc ipse de sese.
 sed & huius oratio in philosophiam translata,
 pugnator, ut ita dicam, uidetur; & illorum in
 iudicia, pacator. Nunc reliquorum oratorum
 aetates, si placet, & gradus persequamur. No-
 bis uero, inquit Atticus, & uehementer qui-
 dem; ut pro Bruto etiam respondeam. Curio fuit
 igitur eiusdem fere aetatis, sane illustris orator;
 cuius de ingenio ex orationibus eius existimari
 potest: sunt enim & aliae, & pro Ser. Fulvio de
 incestu nobilis oratio. nobis quidem pueris haec
 omnium optima putabatur: quae uix iam compa-
 ret in hac turba nouorū uoluminum. Praeclare,
 inquit Brutus, teneo, qui istam turbam uolumi-
 num effecerit. Et ego, inquam, intelligo Brute,
 quem dicas. certe enim & boni aliquid attuli-
 mus iuuentuti, magnificentius, quam fuerat, ge-
 nus

nus dicendi, & ornatus: & nocuimus fortasse; quod ueteres orationes post nostras, non a me quidem, (meis enim illas antepono) sed a plerisque legi sunt desitae. Enumera, inquit, me in plerisque. quamquam uideo mihi multa legenda iam te auctore, quae antea contenebam. At qui haec, inquam, de incestu laudata oratio, puerilis est locis multis: de amore, de tormentis, de rumore, loci sane inanes, uerumtamen, nondum tritis nostrorum hominum auribus, nec erudita ciuitate, tolerabiles. scripsit etiam alia non nulla; & multa dixit, & illustria; & in numero patronorum fuit: ut eum mirer, cum & uita suppeditauiisset, & splendor ei non defuisset, consulem non fuisse. Sed ecce in manibus uir & praestantissimo ingenio, & flagranti studio, & doctus a puero C. Gracchus. noli enim putare quemquam, Brute, plenior, & uberior ad dicendum fuisse. Et ille, Sic prorsus, inquit, existimo: atque istum de superioribus paene solum lego. Immo plane inquam, Brute, legas, censeo. damnum enim illius immaturo interitu res Romanae, Latinaeq. litterae fecerunt. utinam non tam fratri pietatem, quam patriae, praestare uoluisset: quam ille facile tali ingenio, diutius si uixisset, uel paternam esset, uel auitam gloriam consecutus: eloquentia quidem nescio an habuisset parem neminem. grandis est uerbis, sapiens sententijs, genere toto grauius. manus extrema non accessit operibus eius:

Z 4 praeclare

praeclare inchoata multa, perfecta non plane. legendus, inquam, est hic orator, Brute, si quisquam alius, inuentuti: non enim solum acuer, sed etiam alere ingenium potest. Huic successit aetati C. Galba, Serui illius, eloquentissimi viri, filius, P. Crassi, eloquentis & iuris periti, gener. laudabant hunc patres nostri, fauebant etiam propter patris memoriam; sed cecidit in cursu. nam rogatione Manilia, Iugurthinae coniurationis inuidia, cum pro sese dixisset, oppressus est. extat eius peroratio, qui epilogus dicitur: qui tanto in honore pueris nobis erat, ut eum etiam edisceremus. hic, qui in collegio sacerdotum esset, primus post Romam conditam iudicio publico est condemnatus. P. Scipio, qui est in consulatu mortuus, non multum ille quidem, nec saepe dicebat, sed & Latine loquendo cuius erat par, & omnes sale facetijsq. superabat. eius collega L. Bestia, bonis initijs orsus tribunatus, (nam P. Popillium, ui C. Gracchi expulsus, sua rogatione restituit) uir & acer, & non indifertus, tristes exitus habuit consulatus. nam inuidiosa lege Manilia quaestione C. Galbam sacerdotem, & quattuor consulares, L. Bestiam, C. Catonem, Sp. Albinum, ciuemq. praestantissimum L. Opimum, Gracchi interfectorem, a populo absolutum, cum is contra populi studium stetisset, Gracchani indices sustulerunt. Huius dissimilis in tribunatu, reliquaq. omni uita, ciuis improbus C. Licinius Nerva non indifertus

indisertus fuit. C. Fimbria temporibus iisdem fere, sed longius aetate prouectus, habitus est sane, ut ita dicam, luculentus patronus, asper, maledicus, genere toto paullo feruidior, atque commotior, diligentia tamen, & uirtute animi, atque uita bonus auctor in senatu. idem tolerabilis patronus, nec rudis in iure civili, & cum uirtute, tum etiam ipso orationis genere liber: cuius orationes pueri legebamur, quas iam reperire uix possumus. Atque etiam ingenio, & sermone eleganti, ualetudine incommoda, C. Sextius Calvinus fuit: qui etsi, cum remiserant dolores pedum, non deerat in causis, tamen id non saepe faciebat. itaque consilio eius, cum uolebant, homines utebantur; patrocinio, cum licebat. Iisdem temporibus M. Brutus: in quo magnum fuit, Brute, dedecus generi uestro; qui cum tanto nomine esset, patremq. optimum uirum habuisset, & iuris peritissimum, accusationem factitauerit, ut Athenis Lycurgus: is magistratus non petiuit, sed fuit accusator uehemens, & molestus; ut facile cerneret, naturale quoddam stirpis bonum degenerauisse uitio de prauatae uoluntatis. Atque eodem tempore accusator de plebe L. Caesidenus fuit: quem ego audiui iam senem, cum ab L. Sabelio multam lege Aquillia de iniuria petiuisset. non fecissem hominis paene infimi mentionem, nisi iudicarem, qui suspiciosus, aut criminosus diceret, audiuisse me neminem. Do-

Etus

Etus etiam Graecis T. Albutius, uel potius pae-
ne Graecus. loquor, ut opinor; sed licet ex ora-
tionibus iudicare. fuit autem Athenis adolescens:
perfectus Epicureus euaserat, minime aptum ad
dicendum genus. Iamq. Q. Catulus, non anti-
quo illo more, sed hoc nostro, nisi quid fieri potest
perfectius, eruditus. multae litterae: summa nō
uitae solum, atque naturae, sed orationis etiam
comitas: incorrupta quaedam Latini sermonis in-
tegritas; quae perspicui cum ex orationibus eius
potest, tum facillime ex eo libro, quem de consu-
latu, & de rebus gestis suis conscriptum, molli,
& Xenophonteio genere sermonis, misit ad A.
Furium poetam, familiarem suum: qui liber ni-
hilo notior est, quam illi tres, de quibus ante di-
xi, Scauri libri. Tum Brutus: Mihi quidem nec
iste notus est, nec illi: sed nec mea culpa est, num-
quam enim in manus inciderunt: nunc autem &
a te sumam, & conquiram ista posthac curiosius.
Fuit igitur in Catulo sermo Latinus: quae laus di-
cendi non mediocris ab oratoribus plerisque negle-
cta est. nam de sono uocis, et suauitate appellanda-
rum litterarum, quoniam filium cognouisti, noli
expectare quid dicam. quamquam filius quidem
non fuit in oratorum numero; sed non deerat ei ta-
men in sententia dicenda cum prudentia, tum ele-
gans quoddam, & eruditum orationis genus. nec
habitus est tamen pater ipse Catulus princeps in
numero patronorum: sed erat talis, ut, cum quos-
dam

dam audires, qui tum erant praestantes, uideretur esse inferior; cum autem ipsum audires sine comparatione, non modo contentus esses, sed melius non quaereres. Q. Metellus Numidicus, & eius collega M. Silanus, dicebant de rep. quod esset illis uiris, & consulari dignitati satis. M. Aurelius Scaurus non saepe dicebat, sed polite: Latine uero in primis est eleganter locutus. Quae laus eadem in A. Albino bene loquendi fuit. Nam flamen Albinus etiam in numero est habitus disertorum. Q. etiam Caepio, uir acer, & fortis: cui fortuna belli, crimini; inuidia populi, calamitati fuit. Tum etiam C. & L. Memmij fuerunt, oratores mediocres, accusatores acres, atque acerbi. itaque in iudicium capitis multos uocauerunt, pro reis non saepe dixerunt. Sp. Thorius satis ualuit in populari genere dicendi, is, qui agrum publicum, uitiosa & inutili lege, uectigali leuauit. M. Marcellus, Aesernini pater, non ille quidem in patronis, sed & in promptis tamen, & non inexercitatis ad dicendum fuit, ut filius eius P. Lentulus. L. etiam Cotta praetorius in mediocrium oratorum numero, dicendi non ita multum laude processerat; sed de industria cum uerbis, tum etiam ipso sono quasi subrustico persequabatur atque imitabatur antiquitatem. atque ego & in hoc ipso Cotta, & in alijs pluribus intelligo, me non ita disertos homines & retulisse in oratorum numerum, & relatutum.

turum. est enim propositum colligere eos, qui hoc
 munere in ciuitate functi sint, ut tenerent orato-
 rum locum: quorum quidem quae fuerit ascensio,
 & quam in omnibus rebus difficilis optimi per-
 fectio, atque absolutio, ex eo, quod dicam, exi-
 stimari potest. quam multi enim iam oratores cō-
 memorati sunt, & quam diu in eorum enumera-
 tione uersamur; cum tamen spisse, atque uix, ut
 dudum ad Demosthenem, & Hyperidem, sic nūc
 ad Antonium, Crassumq. peruenimus. nam ego
 sic existimo, hos oratores fuisse maximos, & in
 his primum cum Graecorum gloria Latine dicen-
 di copiam aequatam. Omnia ueniebant Anto-
 nio in mentem: eaq. suo quaeque loco, ubi pluri-
 mum proficere & ualere possent, ut ab imperato-
 re equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo in
 maxime opportunis orationis partibus collocabā-
 tur. erat memoria summa: nulla meditationis su-
 spicio: imparatus semper aggredi ad dicendum
 uidebatur, sed ita erat paratus, ut iudices, illo
 dicente, non numquam uiderentur non satis pa-
 rati ad cauendum fuisse. Verba ipsa, non illa
 quidem elegantissimo sermone; itaque diligenter
 loquendi laude caruit; (neque tamen est admodū
 inquinatē locutus) sed illa, quae proprie laus o-
 ratoris est in uerbis. nam ipsum, Latine loqui,
 est illud quidem, ut paullo ante dixi, in magna lau-
 de ponendum, sed non tam sua sponte, quam quod
 est a plerisque neglectum. non enim tam praecla-
 rum

rum est, scire Latine, quam turpe, nescire: neque tam id mihi oratoris boni, quam cuius Romani proprium uidetur. sed tamen Antonius in uerbis & eligendis, neque id ipsum tam leporis causa, quam ponderis, & collocandis, & comprehensione deuinciendis, nihil non ad rationem, & tamquam ad artem dirigebat: uerum multo magis hoc idem in sententiarum ornamentis, & conformationibus. quo genere quia praestat omnibus Demosthenes, ideo a doctis oratorum est princeps iudicatus. *ἡνίκά* enim quae uocant Graeci, ea maxime ornant oratorem: eaq. non tam in uerbis habent pondus, quam in illuminandis sententijs. sed cum haec magna in Antonio, tum actio singularis. quae si partienda est in gestum, atque uocem: gestus erat non uerba exprimens, sed cum sententijs congruens; manus, humeri, latera, supplexio pedis, status, incessus, omnisq. motus cum uerbis sententijsq. consentiens: uox permanens, uerum subrauca natura; sed hoc uitium huic uni in bonum conuertebat: habebat enim flebile quiddam in quaestionibus, aptumq. cum ad fidem faciendam, tum ad misericordiam commouendam: ut uerum uideretur in hoc illud, quod Demosthenem ferunt ei, qui quaesiuisset quid primum esset in dicendo, actionem, quid secundum, idem, & idem tertium, respondisse. nulla res magis penetrat in animos, eosq. fingit, format, flectit; talesq. oratores uideri facit, quales ipsi se uideri

B R V T V S.

uideri uolunt. Huic alij parem esse dicebant, alij
anteponebant L. Crassum. illud quidem certe o-
mnes ita iudicabant, neminem esse, qui, horum al-
terutro patrono, cuiusquam ingenium require-
ret. equidem quamquam Antonio tantum tribuo,
quantum supra dixi: tamen Crasso nihil statuo
fieri potuisse perfectius. erat summa gravitas:
erat cum gravitate iunctus facetiarum & urba-
nitatis oratorius, non scurrilis lepos: Latine lo-
quendi accurata, & sine molestia diligens ele-
gantia: in differendo mira explicatio: cum de iu-
re civili, cum de aequo & bono disputaretur, ar-
gumentorum & similitudinum copia. nam, ut
Antonius coniectura mouenda, aut sedanda su-
spicione, aut excitanda, incredibilem uim habe-
bat: sic in interpretando, in definiendo, in expli-
canda aequitate, nihil erat Crasso copiosius: idq.
cum saepe alias, tum apud centumuiros in Man.
Curij causa cognitum est. ita enim multa tum cō-
tra scriptum pro aequo & bono dixit, ut, homi-
nem acutissimum; Q. Scaeuolam, & in iure, in
quo illa causa uertebatur, paratissimum, obrue-
ret argumentorum exemplorumq. copia: atque
ita tum ab his patronis aequalibus, etiam consu-
laribus, causa illa dicta est, cum uterque ex con-
traria parte ius civile defenderet, ut eloquentium
iuris peritissimus Crassus, iuris peritorum elo-
quentissimus Scaeuola putaretur: qui quidem cū
peracutus esset ad excogitandum, quid in iure,
aut

aut in aequo uerum aut esset, aut non esset; tum uerbis erat ad rem cum summa breuitate mirabiliter aptus. quare sit nobis orator in hoc interpretandi, explanandique, & differendi genere mirabilis, sic, ut simile nihil uiderim: in augendo, in ornando, in refellendo magis existimatur metuendus, quam admirandus orator. Verum ad Crassum reuertamur. Tum Brutus, Etsi satis, inquit, mihi uidebar habere cognitum Scaeuolam ex ijs rebus, quas audiebam saepe ex C. Rutilio, quo utebatur propter familiaritatem Scaeuolae nostri: tamen ista mihi eius dicendi tanta laus nota non erat: itaque cepi uoluptatem, tam ornatum uirum, tamq. excellens ingenium fuisse in nostra rep. Hic ego, noli, inquam, Brute existimare his duobus quidquam fuisse in nostra ciuitate praestantius. nam, ut paullo ante dixi consultorum alterum disertissimum, disertorū alterum consultissimum fuisse: sic in reliquis rebus ita dissimiles erant inter sese, stat uere ut tamen non posses, utrius te malles similiorem. Crassus erat elegantium parcissimus, Scaeuola parcorum elegantissimus. Crassus in summa comitate habebat etiam seueritatis satis: Scaeuolae multa in seueritate, non deerat tamen comitas. licet omnia hoc modo. sed uereor, ne fingi uideantur haec, ut dicantur a me, quodam modo. res se tamen sic habet. cum omnis uirtus sit, ut ueltra, Brute, uetus Academia dixit, mediocritas;

tas; uterque horum medium quiddam uolebat sequi: sed ita cadebat, ut alter ex alterius laude partem, uterque autem suam totam haberet. Tum Brutus, Cum ex tua oratione mihi uideor, inquit, bene Crassum, & Scaeuolam cognovisse: tum de te, & de Ser. Sulpicio cogitans, esse quamdam uobis cum illis similitudinem iudico. Quonam, inquam, istuc modo? Quia mihi & tu uideris, inquit, tantum iuris civilis scire uoluisse, quantum satis esset oratoris; & Seruius eloquentiae tantum assumpsisse, ut ius civile facile possit tueri: aetatesq. uestrae, ut illorum, nihil, aut non fere multum differunt. Et ego, De me, inquam, dicere nihil est necesse: de Seruio autem & tu probe dicis, & ego dicam, quod sentio. Non enim facile quem dixerim plus studij, quam illum, & ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum disciplinas adhibuisse. nam & in iisdem exercitationibus ineunte aetate fuimus: & postea Rhodum una ille etiam profectus est, quo melior esset, & doctior: & inde ut redijt, uidetur mihi in secunda arte primus esse maluisse, quam in prima secundus. atque haud scio an par principibus esse potuisset: sed fortasse maluit, id quod est adeptus, longe omnium non eiusdem modo aetatis, sed eorum etiam, qui fuissent, in iure civili esse princeps. Hic Brutus, Ain'tu, inquit? etiam ne Q. Scaeuolae Seruii nostrum anteponis? Sic enim, inquam, Brute existimo, iuris civilis

ma-

magnum usum & apud Scaeuolam, & apud multos fuisse, artem in hoc uno: quod numquam effecisset ipsius iuris scientia, nisi eam praeterea didicisset artem, quae doceret rem uniuersam tribuere in partes, latentem explicare definiendo, obscuram explanare interpretando, ambiguam primum uidere, deinde distinguere, postremo habere regulam, qua uera & falsa iudicarentur, & quae quibus propositis essent, quaeq. non essent consequentia. hic enim attulit hanc artem, omnium artium maximam, quasi lucem ad ea, quae confusa ab alijs aut respondebantur, aut agebantur. Dialecticam mihi uideris dicere, inquit. Recte, inquam, intelligis. sed adiunxit etiam & litterarum scientiam, & loquendi elegantiam: quae ex scriptis eius, quorum similia nulla sunt, facillime perspicere potest. cumq. dicendi causa duobus peritissimis operam dedisset, L. Lucilio Balbo, C. Aquillio Gallo: Galli, hominis acuti, & exercitati, promptam in agendo, & in respondendo celeritatem subtilitate diligentiaq. superauit: Balbi, docti & eruditi hominis, in utraque re consideratam tarditatem uicit, expediendis conficiendisq. rebus. sic & habet, quod uterque eorum habuit; & explenit, quod utrique defuit. itaque, ut Crassus mihi uidetur sapientius fecisse, quam Scaeuola: (hic enim causas studiose recipiebat; in quibus a Crasso superabatur: ille se consuli uolebat; ne qua in re inferior esset, quam Scaeuola)

A a

uola)

uola) sic Seruius sapientissime. cum enim duae ciuiles artes ac forenses plurimum & laudis haberent, & gratiae; perfecit, ut altera praestaret omnibus, ex altera tantum assumeret, quantum esset & ad tuendum ius ciuile, & ad obtinendam consularem dignitatem satis. Tum Brutus, Ita prorsus, inquit, & antea putabam: audiui enim nuper eum studiose, & frequenter Sami, cum ex eo, ius nostrum pontificium qua ex parte cum iure ciuili coniunctum esset, uellem cognoscere: & nunc meum iudiciū multo magis confirmo testimonio, & iudicio tuo: simul illud gaudeo, quod & aequalitas uestra, & pares honorum gradus, & artium studiorumq. quasi finitima uicinitas tantum abest ab obtreptione, & inuidia, quae solet lacerare plerosque, uti ea non modo non exulcerare uestram gratiam, sed etiā conciliare uideatur. quali enim te erga illum perspicio, tali illum in te uoluntate iudicioq. cognoui. itaque doleo, & illius consilio, et tua uoce populum R. carere tam diu. quod cum per se dolendum est, tum multo magis consideranti, ad quos ista non translata sint, sed nescio quo pacto deuenerint. Hic Atticus, Dixeram, inquit, a principio, de rep. ut sileremus: itaq. faciamus. nam si isto modo uolumus singulas res desiderare, non modo quaerendi, sed ne lugendi quidem finem reperiemus. Pergamus ergo, inquam, ad reliqua, & institutum ordinem persequamur. Paratus igitur ueniebat Crassus:

Crassus : expectabatur : audiebatur : a principio statim , quod erat apud eum semper accuratum , expectatione dignus uidebatur : non multa iacta tip corporis , non inclinatio uocis , nulla in ambulatione , non crebra suppositio pedis : uehemens , & interdum irata , & plena iusti doloris oratio : multae , & cum grauitate facetiae : quodq. difficile est , idem & perornatus , & perbreuis . iam in altercando inuenit parem neminem . uersatus est in omni fere genere causarum . mature in locum principum oratorum uenit . accusauit C. Carbonem , eloquentissimum hominem , admodum adolescentem : summam ingenij non laudem modo , sed etiam admirationem est consecutus . defendit postea Liciniam uirginem , cum annos XXVII. natus esset : in ea ipsa causa fuit eloquentissimus , orationisq. eius scriptas quasdam partes reliquit . uoluit adolescens in colonia Narbonensi causae popularis aliquid attingere , eamq. coloniam , ut fecit , ipse deducere . extat in eam legem senior , ut ita dicam , quam illa aetas ferebat , oratio . multae deinde causae , sed ita tacitus tribunatus , ut , nisi in eo magistratu cenauisset apud praecorem Granium , idq. nobis narrauisset Lucilius , tribunum pl. nesciremus fuisse . Ita prorsus , inquit Brutus . sed ne de Scaeuolae quidem tribunatu quidquam audiuisse uideor ; & eum collegam Crassi credo fuisse . Omnibus quidem alijs , inquam , in magistratibus ; sed tribunus anno post

Aa 2 fuit;

B R U T U S .

fuit ; eoq. in Rostris sedente , suavit Seruiliam legem Crassus . nam censuram sine Scaeuola gessit . eum enim magistratum nemo unquam Scaeuolarum petiuit . sed , haec Crassi cum edita oratio est , quam te saepe legisse certo scio , quattuor & triginta tum habebat annos , totidemq. annis mihi aetate praestabat . ijs enim consulibus eam legem suavit , quibus nati sumus , cum ipse esset Q. Caepione consule natus , & C. Laelio , triennio ipso minor , quam Antonius . quod iccirco posui , ut , dicendi Latine prima maturitas in qua aetate extitisset , posset notari ; & intelligeretur , iam ad summum paene esse perductam ; ut eo nihil ferme quisquam addere posset , nisi qui a philosophia , a iure civili , ab historia fuisset instructior . Erit , inquit M. Brutus , aut iā est iste , quē exspectas ? Ne scio , inquā . sed est etiam L. Crassi in censura pro Q. Caepione , defensione iuncta , nō brevis , ut laudatio , ut oratio autē , brevis , postrema cēsoris oratio , qua anno duodequingagesimo usus est . in his omnibus inest quidā , sine ullo fuco , ueritatis color . quin etiā comprehensio , & ambitus ille uerborum (si sic periodum appellari placet) erat apud illum contractus , & brevis ; & in membra quaedam , quae κῶλα Graeci uocant , dispertiebat orationem lubentius . Hoc loco Brutus , Quandoquidem tu istos oratores , inquit , tantopere laudas , uellem aliquid Antonio , praeter illum de ratione dicendi sane exilem libellum , plura Crasso libuisset scri-

scribere . cum enim omnibus memoriam sui, tum
etiam disciplinam dicendi nobis reliquissent . nam
Scaeuolae dicendi elegantiam satis ex ijs oratio-
nibus , quas reliquit , habemus cognitam . Et
ego, Mihi quidem a pueritia quasi magistra fuit,
inquam , illa in legem Caepionis oratio : in qua et
auctoritas ornatus senatus , quo pro ordine illa
dicuntur : & inuidia concitatur in iudicium , &
in accusatorum factionem , contra quorum poten-
tiam populariter tum dicendum fuit . multa in il-
la oratione grauius , multa leniter , multa aspe-
re , multa facete dicta sunt : plura etiam dicta ,
quam scripta : quod ex quibusdam capitibus ex-
positis , nec explicatis , intelligi potest . ipsa illa
censoria contra Cn. Domitium collegam non est
oratio , sed quasi capita rerum , & orationis com-
mentarium paullo plenius : nulla est enim alterca-
tio clamoribus unquam habita maioribus . Et ue-
ro fuit in hoc & popularis dictio excellens : An-
tonij genus dicendi multo aptius iudicijs , quam
concionibus . Hoc loco ipsum Domitium non re-
linquo . nam etsi non fuit in oratorum numero , ta-
men pono satis in eo fuisse orationis , atque inge-
nij , quo & magistratus personam , & consula-
rem dignitatem tueretur . quod idem de C. Coelio
dixerim , industriam in eo summam fuisse , sum-
masq. uirtutes , eloquentiae tantum , quod esset
in rebus priuatis amicis eius , in rep. ipsius digni-
tati satis . Eodem tempore M. Herennius in me-

diocribus oratoribus Latine & diligenter loquen-
 tibus numeratus est : qui tamen summa nobilita-
 te hominem, cognatione, sodalitate, collegio,
 summa etiam eloquentia, L. Philippum in consu-
 latus petitione superavit. Eodem tempore C.
 Clodius, etsi propter summam nobilitatem, &
 singularem potentiam magnus erat, tamen etiam
 eloquentiae quandam mediocritatem afferebat.
 Eiusdem fere temporis fuit eques Romanus C. Ti-
 tius : qui, meo iudicio, eo peruenisse uidetur,
 quo potuit fere Latinus orator sine Graecis litte-
 ris, & sine multo usu peruenire. huius oratio-
 nes tantum argutiarum, tantum exemplorum,
 tantum urbanitatis habent, ut paene Attico sty-
 lo scriptae esse uideantur. easdem argutias in tra-
 goedias satis ille quidem acute, sed parum tragi-
 ce transtulit. quem studebat imitari L. Afranius
 poeta, homo perargutus, in fabulis quidem e-
 tiam, ut scitis, disertus. Fuit etiam Q. Rubri-
 us Varro, qui a senatu hostis cum C. Mario iu-
 dicatus est, acer & uehemens accusator. In eo
 genere sane probabilis, doctus autem Graecis lit-
 teris, propinquus noster, factus ad dicendum, M.
 Gratidius, M. Antonij persamiliaris : cuius prae-
 fectus cum esset in Cilicia, est interfectus : qui ac-
 cusauit C. Fimbriam, M. Marij Gratidiani pa-
 ter. Atque etiam apud socios & Latinos orato-
 res habiti sunt Q. Vectius Vectianus e Marsis,
 quem ipse cognoui, prudens uir, & in dicendo
 brevis:

brevis: Q. & D. Valerij Sorani, uicini, & familiares mei, non tam in dicendo admirabiles, quam docti & Graecis litteris & Latinis: C. Rusticellus Bononiensis, is quidem & exercitatus, & natura uolubilis: omnium autem eloquentissimus extra hanc urbem T. Betutius Barrus Asculanus, cuius sunt aliquot orationes Asculi habitae, illa Romae contra Caepionem, nobilis sane: cui orationi Caepionis ore respondit Aelius; qui scriptitauit orationes multas, orator ipse numquam fuit. Apud maiores autem nostros uideo disertissimum habitum ex Latio L. Papirium Fregellanum, Ti. Gracchi P. F. fere aetate. eius autem oratio est pro Fregellanis colonisq. Latinis habitata in senatu. Tum Brutus, Quid tu igitur, inquit, tribuis istis externis quasi oratoribus? Quid censes, inquam, nisi idem, quod urbanis, praeter unum, quod non est eorum urbanitate quadam quasi colorata oratio? Et Brutus, Qui est, inquit, iste tandem urbanitatis color? Nescio, inquam: tantum esse quendam scio. Id tu Brute iam intelliges, cum in Galliam ueneris. audies tu quidem etiam uerba quaedam non trita Romae: sed haec mutari, dedisci que possunt: illud est maius, quod in uocibus nostrorum oratorum recinit quiddam, & resonat urbanius. nec hoc in oratoribus modo apparet, sed etiam in ceteris. ego memini, T. Tineam Placentinum, hominem facetissimum, cum familiari nostro Q. Granio

Aa 4 prae-

praecone dicacitate certare. Eon', inquit Brutus, de quo multa Lucilius? Isto ipso. sed Tincam, non minus multa ridicule dicentem, Granius obruebat nescio quo sapore uernaculo: ut ego iam non mirer illud Theophrasto accidisse, quod dicitur; cum percontaretur ex anicula quadam, quanti aliquid uenderet; & respondisset illa, atque addidisset, Hospes non pote minoris; tuilisse eum moleste, se non effugere hospitis speciem, cum aetatem ageret Athenis, optimeq. loqueretur. omnium, sicut opinor, in nostris est quidam urbanorum, sicut ille Atticorum, sonus. sed domum redeamus, id est ad nostros reuertamur. Duobus igitur summis, Crasso, & Antonio, L. Philippus proximus accedebat, sed longo interuallo tamen proximus. itaque eum, etsi nemo intercedebat qui se illi anteferebat, neque secundum tamen, neque tertium dixerim. nec enim in quadrigis eum secundum numerauerim, aut tertium, qui uix e carceribus exierit, cum palmam iam primus acceperit; nec in oratoribus, qui tantum absit a primo, uix ut in eodem curriculo esse uideatur. sed tamen erant ea in Philippo, quae qui sine comparatione illorum spectaret, satis magna diceret, summa libertas in oratione, multae facetiae, satis creber in reperiendis, solutus in explicandis sententijs. erat etiam in primis, ut temporibus illis, Graecis doctrinis institutus, in altercando cum aliquo aculeo, & maledicto factus.

tus . Horum aetati prope coniunctus L. Gellius ,
non tam uendibilis orator , quam ut nescires quid
ei deesset . nec enim erat indoctus , nec tardus ad
excogitandum , nec Romanarum rerum immemor ,
& uerbis solutus satis ; sed in magnos oratores
inciderat eius aetas : multam tamen operam ami-
cis , & utilem praebuit : atque ita diu uixit , ut
multarum aetatum oratoribus implicaretur , mul-
tum etiã in caussis uersaretur . Iisdem fere tempo-
ribus D. Brutus , is , qui consul cum Mamerco fuit ,
homo & Graecis doctus litteris , & Latinis . Di-
cebat etiam L. Scipio non imperite . Cneusque
Pompeius Sex. F. aliquem numerorum obtine-
bat . nam Sextus frater eius praestantissimum in-
genium contulerat ad summam iuris ciuilis , &
ad perfectam geometriae , & rerum Stoicarum
scientiam . Item in iure , & ante hos M. Brutus ,
& paullo post eum C. Bilienus , homo per se ma-
gnus , prope similiratione summus euaserat : qui
consul factus esset , nisi in Marianos consulatus ,
& in eas petitionis angustias incidisset . Cn. au-
tem Octauij eloquentia , quae fuerat ante consu-
latum ignorata , in consulatu multis concionibus
est uehementer probata . Sed ab eis , qui tantum
in dicentium numero , non in oratorum fuerunt ,
iam ad oratores reuertamur . Censeo , inquit . At-
ticus : eloquentes enim uidebare , non sedulos uel-
le conquirere . Festiuitate igitur , & facetijs , in-
quam , C. Iulius L. F. & superioribus , & aequa-
libus

libus suis omnibus praestitit, oratorq. fuit minime ille quidem uehemens, sed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo suauitate condicior. sunt eius aliquot orationes, ex quibus, sicut ex eiusdem tragoedijs, lenitas eius sine neruis perspicui potest. Eius aequalis P. Cethegus: cui de rep. satis suppediebat oratio: totam enim tenebat eam, penitusq. cognorat: itaque in senatu consularium auctoritatem assequabatur, sed in causis publicis nihil, priuatis satis ueterator uidebatur. Erat in priuatis causis Q. Lucretius Vespillo & acutus, & iuris peritus. nam Offella aptior concionibus, quam iudicijs. prudens etiam T. Annius Velina, & in eius generis causis orator sane tolerabilis. In eodem genere causarum multum erat T. Iuuentius, nimis ille quidem lentus in dicendo, & paene frigidus, sed & callidus, & in capiendo aduersario uersutus, & praeterea nec indoctus, & magna cum iuris civilis intelligentia. Cuius auditor P. Orbius, meus fere aequalis, in dicendo non nimis exercitatus, in iure autem civili non inferior, quam magister fuit. Nam T. Aufidius, qui uixit ad summam senectutem, uolebat esse similis horum, eratq. & bonus uir, & innocens, sed dicebat parum. Nec sane plus frater eius M. Virgilius, qui tribunus pl. L. Syllae imperatori diem dixit. Eius collega P. Magius in dicendo paullo tamen copiosior. Sed omnium oratorum, siue rabularum,

rum, qui et plane indocti, aut inurbani, aut rustici etiam fuerunt, quos quidem ego cognouerim, solutissimum in dicendo, & acutissimum iudico nostri ordinis Q. Sertorium, equestris C. Gorgonium. Fuit etiam facilis, & expeditus ad dicendum, & uitae splendore multo, & ingenio sane probabili T. Iunius L. F. tribunicius: quo accusante, P. Sextius, praetor designatus, damnatus est ambitus. is processisset honoribus longius, nisi semper infirma, atque etiam aegra ualitudine fuisset. Atque ego praeclare intelligo, me in eorum commemoratione uersari, qui nec habiti sint oratores, neque fuerint, praeterririq. a me aliquot ex ueteribus commemoratione, aut laude dignos: sed hoc quidem ignoratio. ne. quid enim est superioris aetatis, quod scribi possit de ijs, de quibus nulla monumenta loquuntur nec aliorum, nec ipsorum? de ijs autem, quos ipsi uidimus, neminem fere praetermittimus eorum, quos aliquando dicentes uidimus. uolo enim sciri, in tanta, & tam uetere rep. maximis praemijs eloquentiae propositis, omnes cupisse dicere, non plurimos ausos esse, potuisse paucos. ego tamen ita de unoquoque dicam, ut intelligi possit, quem existimē clamatorem, quem oratorē fuisse. Iisdem fere temporibus, aetate inferiores paulo quam Iulius, sed aequales propemodum fuerunt C. Cotta, P. Sulpicius, Q. Varius, Cn. Pomponius, C. Curio, L. Fufius, M. Drusus, P. Antistius:

nec

nec ulla aetate uberior oratorum foetus fuit . ex his Cotta & Sulpicius cum meo iudicio, tum omnium, facile primas tulerunt . Hic Atticus, Quo modo istuc dicis, inquit, cum tuo iudicio, tum omnium? semper ne in oratore probando, aut improbando vulgi iudicium cum intelligentium iudicio congruit: an alij probantur a multitudine, alij autem ab ijs, qui intelligunt? Recte requiris, inquam, Attice: sed audies ex me fortasse, quod non omnes probent . Antu, inquit, id laboras, si huic modo Bruto probaturus es? Plane, inquam, Attice disputationem hanc de oratore probando, aut improbando multo malim tibi, & Bruto placere; eloquentiam autem meam populo probari uelim . etenim necesse est, qui ita dicat, ut a multitudine probetur, eundem doctis probari . nam, quid in dicendo rectum sit, aut prauum, ego iudicabo; si modo is sum, qui possim, aut sciam iudicare: qualis uero sit orator, ex eo, quod is dicendo efficiet, poterit intelligi . Tria sunt enim, ut quidem ego sentio, quae sint efficienda dicendo; ut doceatur is, apud quem dicetur, ut delectetur, ut moueatur uehementius . quibus uirtutibus oratoris horum quidque efficiatur, aut quibus uitijs orator aut non assequatur haec, aut etiam in his labatur, & cadat, artifex aliquis iudicabit: efficiatur autem ab oratore, nec ne, ut ij, qui audiunt, ita afficiantur, ut orator uelit; vulgi assensu, & populari appro-

approbatione iudicari solet. itaque numquam de bono oratore, aut non bono doctis hominibus cum populo dissensio fuit. an censes, dum illi uiguerunt, quos ante dixi, non eosdem gradus oratorum uulgi iudicio & doctorum fuisse? de populo si quem ita rogauisses, Quis est in hac ciuitate eloquentissimus? in Antonio & Crasso aut dubitaret, aut hunc alius, illum alius diceret. nemo ne Philippum, tam suauem oratorem, tam grauem, tam facetum, his anteferet, quem nosmet ipsi, qui haec arte aliqua uolumus expendere, proximum illis fuisse diximus? nemo profecto. id enim ipsum est summi oratoris, summum oratorem populo uideri. Quare tibicen Antigenidas dixerit discipulo sane frigenti ad populum, Mihi cane, & musis: ego huic Bruto, dicenti, ut solet, apud multitudinem, Mihi cane, & populo, mi Brute, dixerim: ut, qui audient, quid efficiatur, ego, etiam cur id efficiatur, intelligam. Credit ijs, quae dicuntur, qui audit oratorem; uera putat; assentitur; probat; fidem facit oratio. tu artifex quid quaeris amplius? Delectatur audiens multitudo, & ducitur oratione, & quasi uoluptate quadam perfunditur. quid habes, quod disputes? Gaudet, dolet: ridet, plorat: fauet, odit: contemnit, inuidet: ad misericordiam inducitur, ad pudendum, ad pigendum: irascitur, miratur: sperat, timet: haec perinde accidunt, ut eorum, qui adsunt, mentes uerbis, & sententijs, & actio-

ne

ne tractantur. quid est, quod expectetur docti a-
 licuius sententia? quod enim probat multitudo,
 hoc idem doctis probandum est. Denique hoc speci-
 men est popularis iudicii, in quo numquam fuit po-
 pulo cum doctis, intelligentibusq. dissensio. cum
 multi essent oratores in uario genere dicendi, quis
 unquam ex his excellere indicatus est uulgi iudi-
 cio, qui non idem a doctis probarctur? quando autē
 dubium fuisset apud patres nostros eligendi cui
 patroni daretur optio, quin aut Antonium opta-
 ret, aut Crassum? aderant multi alij: tamen, u-
 trum de his potius, dubitasset aliquis; quin alte-
 rum, nemo. Quid, adolescentibus nobis, cum
 esset Cotta, & Hortensius, num quis, cui quidem
 eligendi potestas esset, quemquam his antepone-
 bat? Tum Brutus, Quid tu, inquit, quaeris
 alios? de te ipso non ne quid optarent rei, quid ip-
 se Hortensius indicaret, uidebamus? qui cum par-
 tiretur tecum causas, (saepe enim interfui) per-
 orandi locum, ubi plurimum pollet oratio, sem-
 per tibi relinquebat. Faciebat ille quidem, in-
 quam, & mihi, beneuolentia credo ductus, tri-
 buebat omnia: sed ego, quae de me populi sit opi-
 nis, nescio; de reliquis hoc affirmo; qui uulgi opi-
 nione disertissimi habiti sint, eosdem intelligentiū
 quoque iudicio fuisse probatissimos. nec enim pos-
 set idem Demosthenes dicere, quod dixisse Anti-
 machum, clarum poetam, ferunt. qui cum, conuo-
 cati auditoribus, legeret eis magnum illud, quod
 noui-

nouistis, uolumen suum; & cum legentem omnes
 praeter Platonem reliquissent; Legam, inquit, ni-
 hilominus: Plato enim mihi unus instar est om-
 nium. Haec illum: & recte: poema enim recon-
 ditum, paucorum approbatione; oratio popula-
 ris, assensum uulgi debet mouere. at, si eundem
 hunc Platonem unum auditorem haberet Demo-
 sthenes; cum esset relictus a ceteris, uerbum fa-
 cere non posset. quid tu Brute posses, si te, ut Cu-
 rionem quondam, concio reliquisset? Ego uero,
 inquit ille, ut me tibi indicem, in eis etiam caus-
 sis, in quibus omnis res nobis cum iudicibus est,
 non cum populo, tamen, si a corona relictus sim,
 non queam dicere. Ita se, inquam, res habet. ut,
 si tibiae inflatae non referant sonum, abijciendas
 eas sibi tibicen putet: sic oratori populi aures ta-
 quam tibiae sunt: eae si inflatum non recipiunt,
 aut si auditor omnino taquam equus non facit, a-
 gitandi finis faciendus est. hoc tamē interest, quod
 uulgus interdum non probandum oratorem pro-
 bat, sed probat sine comparatione, cum a medio-
 cri, aut etiam a malo delectatur: eo est contentus,
 esse melius non sentit: illud quod est, qualecunque
 est, probat. tenet enim aures uel mediocris orator,
 sit modo aliquid in eo: nec res ulla plus apud ani-
 mos hominū, quā ordo, et ornatus orationis ualet.
 Quare quis ex populo, cum Q. Scaeuolam pro
 M. Coponio dicentem audiret in ea causa, de qua
 ante dixi, quidquam politius, aut elegantius, aut
 omni-

omnino melius aut expectaret, aut posse fieri putaret? Cum is hoc probare uellet, M'. Curium, cum ita heres institutus esset, si pupillus ante mortuus esset, quam in suam tutelam uenisset, pupillo non nato heredem esse non posse; quid ille non dixit de testamentorum iure, de antiquis formulis? quid, quemadmodum scribi oportuisset, si etiam filio non nato heres institueretur? quam captiosum esse populo, quod scriptum esset negligi, & opinione quaeri uoluntates; & interpretatione disertorum, scripta simplicium hominum peruertere? Quam ille multa de auctoritate patris sui, qui semper ius illud esse defenderat? quam omnino multa de conseruando iure ciuili? quae quidem omnia cum perite, & scienter, tum & breuiter, & presse, & satis, ornate, & pereleganter diceret; quis esset in populo, qui aut expectaret, aut fieri posse quidquam melius putaret? At uero ut contra Crassus ab adolescente delicato, qui in litore ambulans scalum reperisset, ob eamque rem aedificare nauem concupiuisset, exorsus est; similiter Scaeuolam ex uno scalmo captionis centumuirale iudicium hereditatis effecisse; hoc in illo initio consecutus, multis eiusdem generis sententijs delectauit, animosque omnium, qui aderant, in hilaritatem a seueritate traduxit: quod est unum ex tribus, quae dixi ab oratore effici debere. deinde hoc uoluisse cum, qui testamentum fecisset, hoc sensisse, quoquo modo filius non esset, qui

qui in suam tutelam ueniret, siue non natus, siue ante mortuus, Curius heres ut esset: ita scribere plerosque, & id ualere, & ualuisse semper. Haec & multa eiusmodi dicens, fidem faciebat: quod est ex tribus oratoris officijs alterum. Deinde aequum bonum, testamentorum sententias uoluntatesq. tutatus est: quanta esset in uerbis captio, cum in ceteris rebus, tum in testamentis, si negligerentur uoluntates; quantam sibi potentiam Scaeuola assumeret, si nemo auderet testamentum facere postea, nisi de illius sententia. Haec cum grauitur, cum ab exemplis copiose, cum uarie, tum etiam ridicule, & facete explicans, eam admirationem assensionemq. commouit, dixisse ut contra nemo uideretur. hoc erat oratoris officium partitione tertium, genere maximum. Hic ille de populo iudex, qui separatim alterum admiratus esset, idem, audito altero, iudicium suum contemneret: at uero intelligens, & doctus, audiens Scaeuolam, sentiret esse quoddam uberius dicendi genus, & ornatius. Ab utroque autem causa perorata, si quaereretur uter praestaret orator; numquam profecto sapientis iudicium a iudicio uulgi discreparet. Qui praestat igitur intelligens imperito? magnare, & difficili: si quidem magnum est scire, quibus rebus efficiatur, amittatur ue dicendo illud quidquid est, quod aut effici dicendo oportet, aut amitti non oportet. Praestat etiam illo doctus auditor indocto, quod

B b saepe,

saepe, cum oratores duo, aut plures populi iudi-
 cio probantur, quod dicendi genus optimum sit,
 intelligit. nam illud, quod populo non probatur,
 ne intelligenti quidem auditori probari potest. ut
 enim ex neruorum sono in fidibus, quam scienter
 ij pulsati sint, intelligi solet: sic ex animorum mo-
 tu cernitur, quid tractandis his perficiat orator.
 itaque intelligens dicendi existimator non assi-
 dens, & attente audiens, sed uno aspectu, &
 praeteriens de oratore saepe indicat. uidet osci-
 tantem iudicem, loquentem cum altero, non-
 numquam etiam circumferentem, mittentem ad ho-
 ras, quaesitorem, ut dimittat, rogantem: intel-
 ligit oratorem in ea causa non adesse, qui possit
 animis iudicum admouere orationem, tamquam
 fidibus manum. Idem si praeteriens aspexerit
 erectos intuentes iudices, ut aut doceri de re, idq.
 etiam uultu probare uideantur; aut, ut auem
 cantu aliquo, sic illos uiderit oratione quasi su-
 spensos teneri; aut, id quod maxime opus est,
 misericordia, odio, motu animi aliquo pertur-
 batos esse uehementius: ea si praeteriens, ut di-
 xi, aspexerit, si nihil audierit, tamen orato-
 rem uersari in illo iudicio, & opus oratorium fie-
 ri, aut perfectum iam esse, profecto intelliget.
 Cum haec disseruissem, uterque assensus est:
 & ego, tamquam de integro ordiens, Quan-
 do igitur, inquam, a Cotta, & Sulpicio haec
 omnis fluxit oratio, cum hos maxime iudicio il-
 lorum

lorum hominum, & illius aetatis dixissem probatos; reuertar ad eos ipsos; tum reliquos, ut institui, deinceps persequar. Quoniam ergo oratorum bonorum (hos enim quaerimus) duo genera sunt, unum attenuate, presseque, alterum sublate, ampleq. dicentium: etsi id melius est, quod splendidius, & magnificentius; tamen in bonis omnia, quae summa sunt, iure laudantur. sed cauenda est presso illi oratori inopia, & ieiunitas, amplo autem inflatum, & corruptum orationis genus. Inueniebat igitur acute Cotta, dicebat pure, ac solute; & ut ad infirmitatem laterum persciter contentionem omnem remisserat, sic ad uirium imbecillitatem dicendi accommodabat genus. nihil erat in eius oratione nisi sincerum, nihil nisi siccum, atque sanum: illudq. maximum, quod, cum contentione orationis flectere animos iudicum uix posset, nec omnino eo genere diceret, tractando tamen impellebat, ut idem facerent a se commoti, quod a Sulpicio concitati. fuit enim Sulpicius uel maxime omnium, quos quidem ego audiuerim, grandis, & ut ita dicam, tragicus orator. uox cum magna, tum suavis, & splendida: gestus, & motus corporis ita uenustus, ut tamen ad forum, non ad scenam institutus uideretur: incitata, & uolubilis, nec ea redundans tamen, nec circumfluens oratio. Crassum hic uolebat imitari, Cotta malebat Antonium: sed ab hoc uis aberat Antonij, Cras-

Bb 2 si ab

B R V T V S.

si ab illo lepos. O magnam, inquit, artem, Brutus: siquidem istis, cum summi essent oratores, duae res maximae, altera alteri defuit. Atque in his oratoribus illud animaduertendum est, posse esse summos, qui inter se sint dissimiles. nihil enim tam dissimile, quam Cotta Sulpicio: & uterque aequalibus suis plurimum praestitit. Quare hoc doctoris intelligentis est, uidere quo ferat natura sua quemque; & ea duce utentem sic instituere, ut Isocratem in acerrimo ingenio Theopompi, & lenissimo Ephori dixisse traditum est, alteri se calcaria adhibere, alteri fraenos. Sulpicii orationes quae feruntur, eas post mortem eius scripsisse P. Canutius putatur, aequalis meus, homo extra nostrum ordinem meo iudicio disertissimus. ipsius Sulpicii nulla oratio est: saepeq. ex eo audiui, cum se scribere neque consueisse, neque posse diceret. Cottae pro se lege Varia quae inscribitur, eam L. Aelius scripsit Cottae rogatu. fuit is omnino uir egregius, & eques Romanus cum primis honestus; idemq. eruditissimus & Graecis litteris, & Latinis, antiquitatisq. nostrae, & in inuentis rebus, & in actis, scriptorumq. ueterum litterate peritus. quam scientiam Varro noster, acceptam ab illo, auctaq. per sese, uir ingenio prestans, omniq. doctrina, pluribus, & illustrioribus litteris explicauit. sed idem Aelius Stoicus esse uoluit, orator autem nec studuit unquam, nec fuit: scribebat tamen orationes,

nes, quas alij dicerent, ut Q. Metello F. ut Q. Caepioni, ut Q. Pompeio Rufo: quamquam is etiam ipse scripsit eas, quibus pro se est usus, sed non sine Aelio. his enim scriptis etiam ipse interfui, cum essem apud Aelium adolescens, eumque audire perstudiose solem. Cottam autem miror, summum ipsum oratorem, minimeque ineptum, Aelianas leues oratiunculas uoluisse existimari suas. His duobus eiusdem aetatis annumerabatur nemo tertius: sed mihi placebat Pomponius maxime, uel dicam minime displicebat. locus erat omnino in maximis causis praeter eos, de quibus supra dixi, nemini: propterea quod Antonius, qui maxime expetebatur, facilis in causis recipiendis erat, fastidiosior Crassus, sed tamen recipiebat: horum qui neutrum habebat, confugiebat ad Philippum fere, aut ad Caesarem: Cotta & Sulpicius expetebantur. ita ab ijs sex patronis causae illustres agebantur: neque tam multa, quam nostra aetate, iudicia fiebant: neque hoc, quod nunc fit, ut causae singulae defenderentur a pluribus: quo nihil est uitiosius. respondemus ijs, quos non audiimus. in quo primum saepe aliter est dictum, aliter ad nos relatum: deinde magni interest, coram uidere me, quemadmodum aduersarius de quaque re asseueret; maxime autem, quemadmodum quaeque res audiatur. sed nihil uitiosius, quam, cum unum corpus debeat esse defensionis, nasci de integro causam, cum sit

Bb 3 ab

ab altero perorata. omnium enim caussarum unum est naturale principium, una peroratio: reliquae partes, quasi membra suo quaeque loco locata, suam & uim, & dignitatem tenent. Cum autem difficile sit, in longa oratione non aliquando aliquid ita dicere, ut sibi ipse non conueniat: quanto difficilius cauere, ne quid dicas, quod non conueniat eius orationi, qui ante dixerit? sed quia & labor multo maior est, totam caussam, quam partem, dicere; & quia plures ineuntur gratiae, si uno tempore dicas pro pluribus: iccirco hanc consuetudinem lubenter asciuiimus. Erant tamen, quibus uideretur illius aetatis tertius Curio, quia splendidioribus fortasse uerbis utebatur, & quia Latine non pessime loquebatur, usu credo aliquo domestico: nam litterarum admodum nihil sciebat. sed magni interest, quos quisque audiat quotidie domi, quibuscum loquatur a puero, quemadmodum patres, paedagogi, matres etiam loquantur. legimus epistolas Corneliae, matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quam in sermone matris. auditus est nobis Laeliae, Caij filiae, saepe sermo: ergo illam patris elegantia tinctam uidimus, & filias eius Mucias ambas, quarum sermo mihi fuit notus; & neptes Licinias, quas nos quidem ambas, hanc uero Scipionis etiam tu Brute, credo, aliquando audisti loquentem. Ego uero, ac lubenter quidem, inquit Brutus, & eo lubentius,

tius, quod L. Crassi erat filia. Quid Crassum, inquam, illum censes istius Liciniae filium, Crassi testamento qui fuit adoptatus? Summo iste quidem dicitur ingenio fuisse, inquit. & uero hic Scipio, collega meus, mihi sane bene & loqui uidetur, & dicere. Recte, inquam, iudicas Brute. etenim istius genus est ex ipsius sapientiae stirpe generatum. nam & de duobus auis iam diximus, Scipione, & Crasso; & de tribus proauis, Q. Metello, cuius quattuor filij; P. Scipione, qui ex dominatu Ti. Gracchi priuatus in libertatem remp. uindicauit; Q. Scaeuola augure, qui peritissimus iuris, idemq. patronus est habitus. iam duorum abauorum quam est illustre nomen, P. Scipionis, qui bis consul fuit, qui est Corculum dictus, alterius, omnium sapientissimi, C. Laelij? O generosam, inquit, stirpem, & tamquam in unam arborem plura genera, sic in istam domum multorum insitam atque illuminatam sapientiam. Similiter igitur suspicor, (ut conseramus parua magnis) Curionis, etsi pupillus relictus est, patrio fuisse instituto puro sermone assuefactam domum: & eo magis hoc iudico, quod ne minem ex ijs quidem, qui aliquo in numero fuerunt, cognoui in omni genere honestarum artium tam indoctum, tam rudem. nullum ille poetam nouerat; nullum legerat oratorem; nullam memoriam antiquitatis collegerat; non publicum ius, non priuatum, & ciuile cognouerat: quam-

Bb 4 quam

quam id quidem fuit etiam in alijs, & magnis quidem oratoribus, quos parum his instructos artibus uidimus, ut Sulpicium, ut Antonium. sed ij tamen unum illud habebant, dicendi opus elaboratum: idq. cum constaret ex quinque notissimis partibus, nemo in aliqua parte earum omnino nihil poterat: in quacunque enim una plane claudicaret, orator esse non posset. sed tamen alijs in alia excellebat magis, reperiēbat, quid dici opus esset, & quo modo praeparari, & quo loco locari, memoriaq. ea comprehendebat Antonius: excellebat autem actione: erantq. ei quaedam ex his paria cum Crasso, quaedam etiam superiora. at Crassi magis enitebat oratio. nec uero, Sulpicio, neque Cottae, dicere possumus, neque cuiquam bono oratori rem ullam ex illis quinque partibus plane atque omnino defuisse. itaque in Curione hoc uerissime iudicari potest, nulla re una magis oratorem commendari, quam uerborum splendore, & copia. nam cum tardus in excogitando, tum in instruendo dissipatus fuit. Reliqua duo sunt, agere, & meminisse. in utroque cachinnos irridentium commouebat. motus erat is, quem & C. Iulius in perpetuum notauit, cum ex eo in utranque partem toto corpore uacillāte quae fuit, quis loqueretur e lintre: & Cn. Sicinius, homo impurus, sed admodum ridiculus; neque aliud in eo oratoris simile quidquam; is cum tribunus pl. Curionem, & Octavianum consules produxisset;

xisset; Curioq. multa dixisset sedente Cn. Octavio collega, qui deuinctus erat fascijs, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus; numquam, inquit, Octavi collegae tuo gratiam referes; qui nisi se suo more iactauisset, hodie te istic muscae comedissent. Memoria autem ita fuit nulla, ut aliquoties, tria cum proposuisset, aut quartum adderet, aut tertium quaereret. qui in iudicio priuato uel maximo, cum ego pro Titinia Cottae perorauissem, ille contra me pro Ser. Naeuio diceret, subito totam causam oblitus est; idq. ueneficijs, & cantionibus Titinae factum esse dicebat. Magna haec immemoris ingenij signa: sed nihil turpius, quam quod etiam in scriptis obliuisceretur quid paullo ante posuisset, ut in eo libro, ubi se exeuntem e senatu, & cum Pansa nostro, & cum Curione filio colloquentem facit, cum senatum Caesar consul habuisset, omnisq. ille sermo ductus e percunctatione filij, quid in senatu esset actum. in quo multis uerbis cum inueheretur in Caesarem Curio; disputatioq. esset inter eos, ut est ut consuetudo dialogorum; cum sermo esset institutus senatu misso, quem senatum Caesar consul habuisset, reprehendit eas res, quas idem Caesar anno post, & deinceps reliquis annis administrauisset in Gallia. Tum Brutus admirans, Tantam ne fuisse obliuionem, inquit, in scripto praesertim, ut ne legens quidem unquam senserit quantum flagitij commisisset? Quid autem, inquam,

inquam, Brute Stultius, quam, si ea uituperare uolebat, quae uituperauit, non eo tempore instituere sermonem, cum illarum rerum iam tempora praeteriissent? sed ita totus errat, ut in eodem sermone dicat, in senatum se Caesare consule non accedere, sed id dicat ipso consule exiens e senatu. Iam, qui hac parte animi, quae custos est ceterarum ingenij partium, tam debilis esset, ut ne in scripto quidem meminisset quid paullo ante posuisset, huic minime mirum est ex tempore dicenti solitam effluere mentem. itaque, cum ei nec officium deesset, & flagraret studio dicendi, per paucae ad eum causae deferebantur: orator autem, uiuis eius aequalibus, proximus optimis numerabatur, propter uerborum bonitatem, ut ante dixi, & expeditam, ac profluentem quodammodo celeritatem. itaque eius orationes aspiciendas tamen censeo. sunt illae quidem languidiores, uerumtamen possunt augere, & quasi alere id bonum, quod in illo mediocriter fuisse concedimus: quod habet tantam uim, ut solum sine alijs in Curione speciem oratoris alicuius effecerit. Sed ad instituta redeamus. In eodem igitur numero eiusdem aetatis C. Carbo fuit, illius eloquentissimi uiri filius, non satis acutus orator, sed tamen orator numeratus est. erat in uerbis grauitas; & facile dicebat; & auctoritatem naturalem quandam habebat oratio. Acutior Q. Varius rebus inueniendis, nec minus

minus uerbis expeditus; fortis uero actor, & uehemens; & uerbis nec inops, nec abiectus, & quem plane oratorem dicere auderes. Cn. Pomponius, lateribus pugnans, incitans animos, acer, acerbus, crimosus. Multum ab ijs aberrat L. Fufius, tamen ex accusatione M'. Aquilij diligentiae fructum ceperat. Nam M. Drusum, tum magnum auunculum, grauem oratorem, ita dumtaxat cum de rep. diceret; L. autem Lucillum etiam acutum; patremq. tuum Brute; iuris quoque & publici, & priuati sane peritum M. Lucillum; M. Octauium Cn. filium; qui tantum auctoritate dicendoq. ualuit, ut legem Semproniam frumentariam populi frequentis suffragijs abrogauerit; M. Octauium M. filium, M. Catonem patrem, Q. etiam Catulum filium abducamus ex acie, id est a iudicijs, & in praesidijs reip. cui facile satisfacere possint, collocemus. Eodem Q. Caepionem referrem, nisi, nimis equestri ordini deditus, a senatu dissedisset. Cn. Carbonem, M. Marium, & ex eodem genere complures minime dignos elegantis conuentus auribus, aptissimos cognoui turbulentis concionibus. quo in genere (ut in his perturbem aetatum ordinem) nuper L. Quinctius fuit, aptior etiam Palicanus auribus imperitorum. Et quoniam huius generis facta mentio est, seditiosorum omnium post Gracchos L. Appuleius Saturninus eloquentissimus uisus est: magis specie tamen, & motu,

motu, atque ipso amictu capiebat homines, quam
aut dicendi copia, aut mediocritate prudentiae.
Longe autem post natos homines improbissimus
C. Servilius Glaucia, sed peracutus, & callidus,
cum primisq. ridiculus. is ex summis & fortu-
nae & uitae sordibus in praetura consul factus
esset, si, rationem eius haberi licere, iudicatum
esset. nam & plebem tenebat, & equestrem ordi-
nem beneficio legis deuinxerat. is praetor eodem
die, quo Saturninus tribunus pl. Mario & Flac-
co consulibus publice est interfectus, homo simili-
mus Atheniensis Hyperboli, cuius improbita-
tem ueteres Atticorum comoediae notauerunt.
Quos Sex. Titius consecutus, homo loquax sa-
ne, & satis acutus, sed tam solutus & mollis in
gestu, ut saltatio quaedam nasceretur, cui salta-
tioni Titius nomen esset. Ita cauendum est, ne
quid in agendo dicendo ue facias, cuius imitatio
rideatur. Sed ad paullo superiorem aetatem re-
uecti sumus: nunc ad eam, de qua aliquantum lo-
cuti sumus, reuertamur. Coniunctus igitur Sul-
picii aetati P. Antistius fuit, rabula sane proba-
bilis: qui multos cum tacuisset annos, neque con-
temni solum, sed irrideri etiam solitus esset, in
tribunatu primum, contra C. Iulij illam consula-
tus petitionem extraordinariam, ueram causam
agens est probatus, & eo magis, quod, eandem
causam cum ageret eius collega ille ipse Sulpici-
us, hic plura, & acutiora dicebat. itaque post
tri-

tribunatum primo multae ad eum caussae, deinde omnes, maximae quaecunque erant, deferebantur. rem uidebat acute, componebat diligenter: memoria ualebat: uerbis non ille quidem ornatis utebatur, sed tamen non abiectis. expedita autem erat, & perfacile currens oratio: & erat eius quidam tamquam habitus non inurbanus: aetio paullum cum uitio uocis, tum etiam ineptijs claudicabat. hic temporibus floruit ijs, quibus inter profectiorem reditumq. L. Syllae sine iure fuit, & sine ulla dignitate resp. hoc autem magis probabatur, quod erat ab oratoribus quaedam in foro solitudo. Sulpicius occiderat: Cotta aberat, & Curio: uiuebat e reliquis patronis eius aetatis nemo praeter Carbonem, et Pomponium; quorum utrumque facile superabat. Inferioris autem aetatis erat proximus L. Sisenna, doctus uir, & studijs optimis deditus, bene Latine loquens, gnarus reip. non sine facetijs, sed neque laboris multi, nec satis uersatus in causis; interiectusq. inter duas aetates, Hortensij, & Sulpicij, nec maiorem consequi poterat, & minori necesse erat cedere. huius omnis facultas ex historia ipsius perspicui potest: quae cum facile omnes uincat superiores, tum indicat tamen, quantum absit a summo, quamq. genus hoc descriptionis nondum sit satis Latinis litteris illustratum. Na Q. Hortensij admodum adolescentis ingenium, ut Phidiae signum, simul aspectum & probatum est.

est. is, L. Crasso Q. Scaeuola consulibus, primum
 in foro dixit, & apud hos ipsos quidem consules;
 & cum eorum, qui affuerunt, tum ipsorum con-
 sulum, qui omnes intelligentia anteibant, iudi-
 cio discessit probatus. undeniginti annos natus e-
 rat eo tempore. est autem L. Paullo C. Marcello
 cōsulibus mortuus: ex quo uidemus eum in patro-
 norum numero annos quattuor & XL fuisse. hoc
 de oratore paullo post plura dicemus: hoc autem
 loco uoluimus aetatem in disparem oratorum in-
 cludere. quamquam id quidem omnibus usu ue-
 nire necesse fuit, quibus paullo longior uita con-
 tigit, ut & cum multo maioribus natu, quam es-
 sent ipsi, & cum aliquanto minoribus compara-
 rentur. ut Attius ijsdem aedilibus ait se & Pacu-
 uium docuisse fabulā, cum ille octoginta, ipse tri-
 ginta annos natus esset: sic Hortensius non cum
 suis aequalibus solum, sed & mea cum aetate, et
 cum tua, Brute, & cum aliquanto superiore con-
 iungitur: siquidem & Crasso uiuo dicere solebat;
 & magis iam etiam uigebat Antonio; & cum
 Philippo iam sene, pro Cn. Pompeij bonis dicen-
 te, in illa causa, adolescens cum esset, princeps
 fuit; & in eorum, quos in Sulpicij aetate posui,
 numerum facile peruenerat; & suos inter aequa-
 les, M. Pisonem, M. Crassum, Cn. Lentulum,
 P. Lentulum Suram, longe praestitit; & me a-
 dolescentem natus octo annis minorem, quam e-
 rat ipse, multos annos in studio eiusdem laudis
 exer-

exercuit; & tecum simul, sicut ego pro multis,
sic ille pro Ap. Claudio dixit, paullo ante mortem.
Vides igitur ut ad te oratorem Brute perueneri-
mus, tam multis inter nostrum tuumq. initium
dicendi interpositis oratoribus? ex quibus, quo-
niam in hoc sermone nostro statui neminem eorum,
qui uiuerent, nominare, ne uos curiosius elicere-
tis ex me quid de quoque iudicarem, eos, qui iam
sunt mortui, nominabo. Tum Brutus, Non est,
inquit, ista caussa, quam dicis, quamobrem de
ijs, qui uiuunt, nihil uelis dicere. Quenam igi-
tur, inquam, est? Vereri te, inquit, arbitror,
ne per nos hic sermo tuus emanet, & ij tibi suc-
censeant, quos praeterieris. Quid uos, inquam,
tacere non poteritis? Nos quidem, inquit, facil-
lime: sed tamen te arbitror malle id ipsum tace-
re, quam taciturnitatem nostram experiri. Tum
ego, Vere, inquam, tibi Brute dicam; non me exi-
stimauit in hoc sermone usque ad hanc aetatem es-
se uenturum: sed ita traxit ordo aetatum oratio-
nem, ut iam ad minores etiam peruenerim. In-
terpone igitur, inquit, si quos uidetur: deinde re-
deamus ad te, & ad Hortensium. Immo uero,
inquam, ad Hortensium: de me alij dicent, si qui
uolent. Minime uero, inquit. nam etsi me facile
omni tuo sermone tenuisti: tamen is mihi longior
uidetur, quod propero audire de te; nec uero tam
de uirtutibus dicendi tuis, quae cum omnibus,
tum certe mihi notissimae sunt, quam quod gra-
dus

dus tuos, & quasi processus dicendi studeo cogno-
 scere. Geretur, inquam, tibi mos: quoniam me
 nō ingenij praedicatorem esse uis, sed laboris mei.
 uerum interponam, ut placet, alios, & a M. Cras-
 so, qui fuit aequalis Hortensij, exordiar. Is igi-
 tur mediocriter a doctrina instructus, angustius
 etiam a natura, labore, & industria, & quod
 adhibebat ad obtinendas causas curam etiam, &
 gratiam, in principibus patronis aliquot annos
 fuit. in huius oratione sermo Latinus erat, uer-
 ba non abiecta, res compositae diligenter; nullus
 flos tamen, neque lumen ullum; animi magna,
 uocis parua contentio, omnia fere ut similiter at-
 que uno modo dicerentur. Nam huius aequalis,
 & inimicus C. Fimbria non ita diu iactare se po-
 tuit: qui omnia magna uoce dicens, uerborum sa-
 ne bonorum cursu quodam incitato, ita surebat
 tamen, ut mirarer tam alias res agere populum,
 ut esset insano inter disertos locus. Cn. autem Len-
 tulus multo maiorem opinionem dicendi actione
 faciebat, quam quanta in eo facultas erat: qui cū
 esset nec peracutus, (quamquam & ex facie, &
 ex uultu uidebatur) nec abundans uerbis, (etsi
 fallebat in eo ipso) sic interuallis, exclamationi-
 bus, uoce suauī & canora, admirando irridebat,
 calebat in agendo, ut ea, quae deerant, non desi-
 derarentur. ita, tamquam Curio copia non nulla
 uerborum, nullo alio bono, tenuit oratorum lo-
 cum; sic Lentulus ceterarum uirtutum dicendi
 mediocritatem actione occultauit, in qua excel-
 lens

lens fuit. Neque multo secus P. Lentulus: cuius & excogitandi, & loquendi tarditatem tangebatur formae dignitas, corporis motus plenus & artis, & uenustatis, uocis & suauitas, & magnitudo. sic in hoc nihil praeter actionem fuit, cetera etiam minora, quam in superiore. M. Piso quidquid habuit, habuit ex disciplina; maximeq. ex omnibus qui ante fuerunt, Graecis doctis eruditus fuit. habuit a natura genus quoddam acuminis, quod etiam arte limauerat, quod erat in reprehendendis uerbis uersutum, & solers, sed saepe stomachosum, nonnumquam frigidum, interdum etiam facetum. is laborem, quasi cursum, forensem diutius non tulit; quod & corpore erat infirmo, & hominum ineptias, ac stultitias, quae deuorandae nobis sunt, non ferebat, iracundiusq. respuebat, siue morose, ut putabatur, siue ingenuo liberoq. fastidio. is cum satis floruisset adolescens, minor haberi est coeptus postea: deinde ex Virginum iudicio magnam laudem est adeptus: & ex eo tempore quasi reuocatus in cursum, tenuit locum tamdiu, quam ferre potuit laborem: postea, quantum detraxit ex studio, tantum amisit ex gloria. P. Murena mediocri ingenio, sed magno studio rerum ueterum, litterarum & studiosus, & non imperitus, multae industriae, & magni laboris fuit. C. Censorinus Graecis litteris satis doctus, quod proposuerat explicans expedite, non inuenustus actor,

sed iners, & inimicus fori. L. Turius paruo ingenio, sed multo labore, quoquo modo poterat, saepe dicebat. itaque ei paucae centuriae ad consulatum defuerunt. C. Macer auctoritate semper eguit, sed fuit patronus propemodum diligentissimus. huius, si uita, si mores, si uultus denique non omnem commendationem ingenij euerteret, maius nomen in patronis fuisset. non erat abundans, non inops tamen: non ualde nitens, non plane horrida oratio: uox, gestus, & omnis actio sine lepore; at in inueniendis, componendisq. rebus mira accuratio; ut non facile in ullo diligentiore maioremq. cognouerim, sed eam ut citius ueteratoriam, quam oratoriam diceret. hic etsi etiam in publicis causis probabatur, tamen in priuatis illustriore obtinebat locum. C. deinde Piso, statarius, & sermonis plenus orator, minime ille quidem tardus in excogitando; uerum tamen uultu & simulatione multo etiam acutior, quam erat, uidebatur. Nam eius aequalem M'. Glabrimonem, bene institutum aui Scaeuolae diligentia, socors ipsius natura, negligensq. tardauerat. Etiam L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens, toto genere perurbanus. Meus autem aequalis Cn. Pompeius, uir ad omnia summa natus, maiorem dicendi gloriam habuisset, nisi eum maioris gloriae cupiditas ad bellicas laudes abstraxisset. erat oratione satis amplius: rem prudenter uidebat: actio uero eius habebat

bebat & in uoce magnum splendorem, & in motu summam dignitatem. Noster item aequalis D. Silanus, uiricus tuus, studij ille quidē habuit non multum, sed acuminis, & orationis satis.

Q. Pompeius A. F. qui Bithynicus dictus est, biennio quam nos fortasse maior, summo studio dicendi, multa q. doctrina, incredibili labore, atque industria: quod scire possum: fuit enim mecum, & cum M. Pisone cum amicitia, tum studijs exercitationibusq. coniunctus. huius actio non satis commendabat orationem: in hac enim satis erat copiae, in illa autem leporis parum. Erat eius aequalis P. Autronius, uoce peracuta, atque magna, nec alia re ulla probabilis. Et L. Octavius Reatinus: qui cum multas iam causas diceret, adolescens est mortuus. is tamen ad dicendum ueniebat magis audacter, quam parate. Et C. Stalenus; qui se ipse adoptauerat, & de Staleno Aelium fecerat; feruido quodam, & petulanti, & furioso genere dicendi: quod quia multis gratum erat, & probabatur, ascendisset ad honores, nisi in facinore manifesto deprehensus, poenas legibus & iudicio dedisset. Eodem tempore C. & L. Caepasij fratres fuerunt; qui multa opera, ignoti homines & repentini, quaestores celeriter facti sunt, opidano quodam, & incondito genere dicendi. Addamus huc etiam, ne quem uocalem praeteriisse uideamur, C. Cosconium Calidianum; qui, nullo acumine, eam

cc 2 tamen

tamen uerborum copiam, si quam habebat, praebebat populo cum multa concursatione, magnoque clamore. Quod idem faciebat Q. Arrius; qui fuit M. Crassi quasi secundarum. is omnibus exemplo debet esse, quantum in hac urbe polleat multorum obedire tempori, multorumque uel honori, uel periculo seruire. his enim rebus, infimo loco natus, & honores, & pecuniam, & gratiam consecutus, etiam in patronorum, sine doctrina, sine ingenio, aliquem numerum peruenerat. sed ut pugiles inexercitati, etiam si pugnos, & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt, solem tamen saepe ferre non possunt: sic ille, cum, omniam fortuna prospere functus, labores etiam magnos excepisset, illius iudicialis anni seueritatem, quasi solem, non tulit. Tum Atticus, Tu quidem de faece, inquit, hauris, idque iam dudum; sed tacebam: hoc uero non putabam, te usque ad Stalenos, & Autronios esse uenturum. Non puto, inquam, existimare te, ambitione me labi, quippe de mortuis: sed ordinem sequens, in memoriam notam et aequalem necessario incurro. uolo autem hoc perspicere; omnibus conquisitis, qui in multitudino dicere ausi sint, memoria quidem dignos per paucos, uerum, qui omnino nomen habuerint, non ita multos fuisse. sed ad sermonem institutum reuertamur. T. Torquatus, T. filius, & doctus uir ex Rhodia disciplina Molonis, & a natura ad dicendum satis solutus, atque expeditus,

ditus, cui si uita suppeditauisset, sublato ambitu consul factus esset; plus facultatis habuit ad dicendum, quam uoluntatis: itaque studio huic non satisfecit: officio uero nec in suorum necessariorum caussis, nec in sententia senatoria defuit. Etiam M. Pontidius, municeps noster, multas priuatas caussas actitauit, celeriter sane uerba uoluens, nec hebes in caussis, uel dicam plus etiam quam non hebes, sed efferuescens in dicendo, stomacho saepe, iracundiaque, uehementius; ut non cum aduersario solum, sed etiam, quod mirabile esset, cum iudice ipso, cuius delinitor esse debet orator, iurgio saepe contenderet. M. Messalla, minor natu, quam nos, nullo modo inops, sed non nimis ornatus genere uerborum, prudens, acutus, minime incautus, patronus in caussis cognoscendis, componendisq. diligens, magni laboris, multae operae, multarumq. caussarum. Duo etiam Metelli, Celer, & Nepos, nihil in caussis uersati, nec sine ingenio, nec indocti, hoc erant popolare dicendi genus assecuti. Cn. autem Lentulus Marcellinus, nec unquam indisertus, & in consulatu pereloquens uisus est, non tardus sententijs, non inops uerbis, uoce canora, facetus satis. C. Memmius, L. filius, perfectus litteris, sed Graecis, fastidiosus sane Latinarum, argutus orator, uerbisq. dulcis, sed fugiens non modo dicendi, uerum etiam cogitandi laborem, tantum sibi de facultate detraxit, quantum imminuit industriae.

dustriæ. Hoc loco Brutus, Quam uellem, inquit, de his etiam oratoribus, qui hodie sunt, tibi dicere luberet, & si de alijs minus, de duobus tamen, quos a te scio laudari solere, Caesare, & Marcello: audirem non minus lubenter, quam audiui de ijs, qui fuerunt. Cur tandem, inquam? an expectas, quid ego iudicem de istis, qui tibi sunt æque noti, ac mihi? Mibi mehercule, inquit, Marcellus satis est notus, Caesar autem parum. illum enim sæpe audiui: hic, cum ego iudicare iam aliquid possem, absuit. Quid igitur de illo iudicas, quem sæpe audisti? Quid censes, inquit, nisi id, quod habiturus es similem tui? Næ ego, inquam, si ita est, uelim tibi eum placere quammaxime.

Atqui & ita est, inquit, & uehementer placet: nec uero sine caussa: nam & didicit, & omiſſis ceteris studijs, id egit unum, seseq. quotidianis commentationibus acerrime exercuit: itaque & lectis utitur uerbis, & frequentibus; & splendore uocis, dignitate motus fit speciosum, & illustre, quod dicitur: omniaq. sic suppetunt, ut ei nullam deesse uirtutem oratoris putē: maximeq. * laudandus est, qui hoc tempore ipso, cum liceat, in hoc communi nostro, & quasi fatali malo conſoletur se cum conscientia optimæ mentis, tum etiam usurpatione & renouatione doctrinæ. uidi enim Mitylenis nuper uirum, atque, ut dixi, uidi plane uirum. itaque cum eum antea tui similem in dicendo uiderim; tum uero nunc, a doctissimo

Etissimo uiro, tibi que, ut intellexi, amicissimo
 Cratippo instructum omni copia, multo uidebam
 similiorem. Hic ego, Etsi, inquam, de optimi ui-
 ri, nobisq. amicissimi laudibus lubenter audio:
 tamen incurro in memoriam communium miseria-
 rum; quarum obliuionem quaerens, hunc ipsum
 sermonem produxi longius. sed de Caesare, cu-
 pio audire, quid tandem Atticus iudicet. Et il-
 le, Praeclare inquit, tibi constas, ut de ijs, qui
 nunc sint, nihil uelis ipse dicere. & hercle, si sic
 ageres, ut de ijs egisti, qui iam mortui sunt, ne-
 minem ut praetermitteres: nae tu in multos Au-
 tronios, & Stalenos incurreres. quare siue hanc
 turbam effugere uoluisti; siue ueritus, ne quis se
 aut praeteritum, aut non satis laudatum queri
 possit; de Caesare tamen potuisti dicere; praeser-
 tim cum & tuum de illius ingenio notissimum iu-
 dicium esset, nec illius de tuo obscurum. Sed ta-
 men, Brute, inquit Atticus, de Caesare & ip-
 se ita iudico, & de hoc, huius generis acerrimo
 aestimatore, saepissime audio, illum omnium fe-
 re oratorum Latine loqui elegantissime, nec id so-
 lum domestica consuetudine, ut dudum de Laelio-
 rum, & Muciorum familijs audiebamus, sed,
 quamquam id quoque credo fuisse, tamen, ut effe-
 perfecta illa bene loquendi laus, multis litteris, et
 ijs quidem reconditis, & exquisitis, summoq.
 studio, & diligentia est consecutus. quin etiam
 in maximis occupationibus cum ad te ipsum (in-

Cc 4 quit,

quit, in me intuens) de ratione Latine loquendi accuratissime scripserit; primoq. in libro dixerit, uerborum delectum originem esse eloquentiae; tribueritque, mi Brute, huic nostro, qui me de illo maluit quam se dicere, laudem singularem: (nam scripsit his uerbis, cum hunc nomine esset affatus: Ac, si cogitata praeclare eloqui possent, non nulli studio, & usu elaborauerunt: cuius te principem copiae, atque inuentorem, bene de nomine, ac dignitate populi R. meritum esse existimare debemus) hunc facilem, & quotidianum nouisse sermonem, nunc pro relicto est habendum. Tum Brutus, Amice hercule, inquit, & magnifice te laudatum puto, quem non solum principem, atque inuentorem copiae dixerit, quae erat magna laus, sed etiam bene meritum de populi R. nomine, & dignitate. quo enim uno uincebamur a uicta Graecia, id aut ereptum illis est, aut certe nobis cum illis communicatum. hanc autem, inquit, gloriam, testimoniumq. Caesaris, tuae quidem supplicationi non, sed triumphis multorum antepono. Et recte quidem, inquam, Brute; modo sit hoc Caesaris iudicij, non beneuolentiae, testimonium. plus enim certe attulit huic populo dignitatis, quisquis est ille, si modo est aliquis, qui non illustrauit modo, sed etiam genuit in hac urbe dicendi copiam, quam illi, qui Ligurum castella expugnauerunt; ex quibus multi sunt, ut scitis, triumphi. uerum quidem si audire uolumus, omis-

sis

sis illis diuinis consilijs, quibus saepe constituta est
imperatorum sapientia, salus ciuitatis aut belli,
aut domi; multo magnus orator praestat minutis
imperatoribus. At prodest plus imperator. Quis
negat? sed tamen (non metuo, ne mihi acclame-
tis: est autem, quod sentias, dicendi liber locus)
malim mihi L. Crassi unam pro M. Curio dictio-
nem, quam castellanos triumphos duos. At plus
interfuit reip. castellum capi Ligurum, quam be-
ne defendi caussam M. Curij. Credo: sed Athe-
niensium quoque plus interfuit, firma tecta in do-
micilijs habere, quam Mineruae signum ex ebore
pulcherrimum: tamen ego me Phidiam esse mal-
lem, quam uel optimum fabrum tignarium. qua-
re, non quantum quisque profit, sed quanti quis-
que sit, ponderandum est; praesertim cum pauci
pingere egregie possint, aut fingere; operarij au-
tem, aut baiuli deesse non possint. Sed perge, Pom-
poni, de Caesare, & redde quae restant. Solum
quidem, inquit ille, & quasi fundamentum ora-
toris uides locutionem emendatam, & Latinam:
cuius penes quot laus adhuc fuit, non fuit ratio-
nis, aut scientiae, sed quasi bonae consuetudinis.
mitto C. Laelium, P. Scipionem: aetatis illius
ista fuit laus, tamquam innocentiae, sic Latine
loquendi, nec omnium tamen: nam illorum aequa-
les Caecilium, & Pacuuium male locutos uide-
mus: sed omnes tum fere, qui nec extra urbem
hanc uixerant, nec eos aliqua barbaries domesti-
ca in-

ca infuscauerat, recte loquebantur. sed hanc certe rem deteriore uetustas fecit & Romae, & in Graecia. confluxerunt enim & Athenas, & in hanc urbem multi inquinatae loquentes ex diuersis locis: quo magis expurgandus est sermo, & * adhibenda, quantum obrussa, ratio, quae mutari non potest, nec utendum prauissima consuetudinis regula. T. Flaminium, qui cum Q. Metello consul fuit, pueri uidimus. existimabatur bene Latine, sed litteras nesciebat. Catulus erat ille quidem minime indoctus, ut a te paullo est ante dictum: sed tamen suauitas uocis, & lenis appellatio litterarum bene loquendi famam confecerat. Cotta, quia se ualde dilatandis litteris a similitudine Graecae locutionis abstraxerat, sonabatque contrarium Catulo, subagreste quiddam, planeque subrusticum, alia quadam quasi inculta, & siluestri uia ad eandem laudem peruenerat. Sisenna autem, quasi emendator sermonis usitatum esse uellet, ne a C. Rufio quidem accusatore detereri potuit, quo minus inusitatis uerbis uteretur. Quidnam istuc est, inquit Brutus? aut quis est iste C. Rufius? Et ille, Fuit accusator, inquit, uetus; quo accusante Chirtilius, Sisenna defendens dixit quaedam eius sputatilica esse crimina. Tum C. Rufius, Circumuenior, inquit, iudices, nisi subuenitis. Sisenna, quid dicas, nescio: metuo insidias. sputatilica: quid est hoc? sputa quid sit, scio; tilica, nescio. Maximi risus: sed ille tamen

men familiaris meus, recte loqui, putabat esse inusitate loqui. Caesar autem rationem adhibens, consuetudinem uitiosam & corruptam pura et incorrupta consuetudine emendat. itaque cum ad hanc elegantiam uerborum Latinorum, quae, etiam si orator non sis, et sis ingenuus ciuis Romanus, tamen necessaria est, adiungit illa oratoria ornamenta dicendi; tum uidetur tamquam tabulas bene pictas collocare in bono lumine. hanc cum habeat praecipuam laudem in communibus, non uideo cui debeat cedere. splendidam quandam, minimeque ueteratoriam rationem dicendi tenet, uoce, motu, forma etiam magnifica, & generosa quodam modo. Tum Brutus, Orationes quidem eius mihi uehementer probantur: complures autem legi. Atque etiam commentarios quosdam scriptis rerum suarum, ualde quidem, inquam, probandos. nudi enim sunt, recti, & uenusti, omni ornatu orationis tamquam ueste detracta: sed, dum uoluit alios habere parata, unde sumerent, qui uellent scribere historiam; ineptis gratum fortasse fecit, qui uolunt illa calamistris inurere, sanos quidem homines a scribendo deterruit. nihil enim est in historia pura & illustri breuitate dulcius. Sed ad eos, si placet, qui uita excesserunt, reuertamur. C. Sicinius igitur, Q. Pompeij illius, qui censor fuit, ex filia nepos, quaestorius mortuus est, probabilis orator, iam uero etiam probatus, ex hac inopi ad ornandum, sed ad inuenien-

niendum expedita Hermagorae disciplina. ea
 dat rationes certas, & praecepta dicendi: quae,
 si minorem habent apparatus, (sunt enim exi-
 lia) tamen habent ordinem, & quasdam errare
 in dicendo non patientes vias. has ille tenens, &
 paratus ad causas ueniens, uerborum non egens,
 ipsa illa comparatione disciplinaq. dicendi iam in
 patronorum numerum peruenerat. Erat etiam
 uir doctus in primis C. Visellius Varro, consobri-
 nus meus; qui fuit cum Sicinio aetate coniunctus.
 is cum post curulem aedilitatem iudex quaestio-
 nis esset, est mortuus. in quo fateor uulgi iudiciū
 a iudicio meo dissensisse. nam populo non erat sa-
 tis uendibilis: praecepta quaedam, & cum iccir-
 co obscura, quia peracuta, tum rapida, & cele-
 ritate caecata oratio: sed neque uerbis aptiorem
 cito alium dixerim, neque sententijs crebriorem
 praeterea perfectus in litteris; iurisq. civilis
 iam a patre Aculeone traditam tenuit discipli-
 nam. Reliqui sunt, qui mortui sint, L. Torqua-
 tus; quem tu non tam cito rhetorem dixisses,
 (etsi non deerat oratio) quam, ut Graeci di-
 cunt, πολιτικόν. erant in eo plurimae litterae, nec
 eae uulgares, sed interiores quaedam, & recon-
 ditae, diuina memoria, summa uerborum &
 grauitas, & elegantia; atque haec omnia uitae
 decorabat dignitas, & integritas. Me quidem
 admodum delectabat etiam Triarij in illa aetate
 plena litteratae senectutis oratio. quanta seueri-
 tas

tas in uultu, quantum pondus in uerbis: quam
 nihil non consideratum exhibat ex ore. Tum Bru-
 tus, Torquati & Triarii mentione commotus,
 (utrunque enim eorum admodum dilexerat.)
 Nae ego, inquit, (ut omittam caetera, quae
 sunt innumerabilia) de istis duobus cum cogito,
 doleo nihil tuam perpetuam auctoritatem de pa-
 ce ualuisse. nam nec istos excellentes uiros, nec
 multos alios praestantes ciues resp. perdidisset.
 Sileamus, inquam, Brute de istis; ne augeamus
 dolorem. nam & praeteritorum recordatio est
 acerbata, & acerbior expectatio reliquorum. ita-
 que omittamus lugere; & tantum, quid quisque
 dicendo potuerit, quoniam id quaerimus, praedi-
 cemus. Sunt etiam ex ijs, qui eodem bello occide-
 runt, M. Bibulus; qui & scriptitauit accurate,
 cum praesertim non esset orator; & egit multa
 constanter. Ap. Claudius, socer tuus, collega,
 & familiaris meus, hic iam & satis studiosus,
 & ualde cum doctus, tum etiam exercitatus ora-
 tor, & cum auguralis, tum omnis publici iuris,
 antiquitatisq. nostrae bene peritus fuit. L. Do-
 mitius nulla ille quidem arte, sed Latine tamen,
 & multa cum libertate dicebat. Duo praeterea
 Lentuli consulares: quorum Publius ille nostra-
 rum iniuriarum ultor, auctor salutis, quidquid
 habuit, quantumcunque fuit, illud totum ha-
 buit e disciplina. instrumenta naturae deerant:
 sed tantus animi splendor, & tanta magnitudo,
 ut

ut sibi omnia, quae clarorum uirorum essent, non dubitaret asciscere, eaq. omni dignitate obtineret. L. autem Lentulus satis erat fortis orator, si modo orator, sed cogitandi non ferebat laborem: uox canora, uerba non horrida sane; ut plena esset animi, & terroris oratio. quaereres in iudicijs fortasse melius: in rep. quod erat, esse iudicares satis. Ne Titus quidem Postumius contemnendus in dicendo, de rep. uero non minus uehemens orator, quam bellator, fuit, effrenatus, & acer nimis, sed bene iuris publici leges atque instituta cognouerat. Hoc loco Atticus, Putarem te, inquit, ambitiosum esse, si, ut dixisti, ij, quos iamdiu colligis, uiuerent. omnes enim commemoras, qui ausi aliquando sunt stantes loqui: ut mihi imprudens M. Seruilius praeteriisse uideare. Non, inquam, ego istuc ignoro Pomponi, multos fuisse, qui uerbum numquam in publico fecissent, cum melius aliquanto posset, quam isti oratores, quos colligo, dicere: sed his commemorandis etiam illud assequor, ut intelligatis, primum, ex omni numero quam non multi ausi sint dicere; deinde, ex ijs ipsis quam pauci fuerint laude digni. itaque ne hos quidem equites Romanos, amicos nostros, qui nuper mortui sunt, P. Cominium Spoletinum, quo accusante defendi C. Cornelium, in quo & compositum dicendi genus, & acre, & expeditum fuit; T. Accium Pisauensem, cuius accusationi respondi

ſpondi pro A. Cluentio, qui & accurate dicebat,
& ſatis copioſe, eratq. praeterea doctus Herma-
gorae praeceptis; quibus etſi ornamenta non ſa-
tis opima dicendi, tamen, ut haſtae uelitibus a-
mentatae, ſic apta quaedam & parata ſingulis
cauſarum generibus argumenta traduntur. Stu-
dio autem neminem, nec induſtria maiore cogno-
ui: quamquam ne ingenio quidem qui praestite-
rit, facile dixerim, C. Piſoni, genero meo. nul-
lum tempus illi unquam uacabat aut a forenſi di-
ctatione, aut a commentatione domeſtica, aut a ſcri-
bendo, aut a cogitando. itaque tantos proceſſus
efficiebat, ut euolare, non excurrere uideretur:
eratq. uerborum & delectus elegans, & apta,
& quaſi rotunda conſtructio: cumque argumen-
ta excogitabantur ab eo multa, & firma ad pro-
bandum, tum concinnae acutaeq. ſententiae, ge-
ſtusq. natura ita uenustus, ut ars etiam, quae nō
erat, & e diſciplina motus quidam uideretur ac-
cedere. Vereor, ne amore uidear plura, quam
fuerint in illo, dicere. quod non ita eſt. alia enim
de illo maiora dici poſſunt. nam nec continentia,
nec pietate, nec ullo genere uirtutis quemquam
eiſdem aetatis cum illo conſerendum puto. Nec
uero M. Coelium praetereundum arbitror; quae-
cunque eius in exitu uel fortuna, uel mens fuit:
qui quamdiu auctoritate meae paruit, talis tribu-
nus pl. fuit, ut nemo contra ciuium perditorum
popularem turbulentamq. dementiam a ſenatu,

&

& a bonorum caussa steterit constantius: quam
 eius actionem multum tamen & splendida, &
 grandis, & eadem in primis faceta, & perur-
 bana commendabat oratio. graues eius concio-
 nes aliquot fuerunt, acres accusationes tres, eaeq.
 omnes ex reip. contentione susceptae. defensio-
 nes, etsi illa erant in eo meliora, quae dixi, non
 contemnendae tamen, saneq. tolerabiles. hic cū,
 summa uoluntate bonorum, aedilis curulis fa-
 ctus esset, nescio quo modo discessu meo discessit a
 sese, ceciditq. postea, cum eos imitari coepit,
 quos ipse peruerterat. Sed de M. Calidio dica-
 mus aliquid: qui non fuit orator unus e multis,
 potius inter multos prope singularis fuit: ita reco-
 ditas exquisitasq. sententias mollis & pellucens
 uestiebat oratio. nihil tam tenerum, quam illius
 comprehensio uerborum; nihil tam flexibile; ni-
 hil, quod magis ipsius arbitrio fingeretur: ut
 nullius oratoris aequae in potestate fuerit. quae
 primum ita pura erat, ut nihil liquidius; ita li-
 bere fluebat, ut nusquam adhaeresceret. nullum
 nisi loco positum, & tamquam in uermiculato em-
 blemate, ut ait Lucilius, structum uerbum uide-
 res; nec uero ullum aut durum, aut insolens, aut
 humile, aut longius ductum, ac non propria uer-
 ba rerum, sed pleraque translata, sic tamen, ut
 ea non irruisse in alienum locum, sed immigrasse
 in suum diceres. nec uero haec soluta, nec dif-
 fluentia, sed astricta numeris, non aperte, nec eo-
 dem

dem modo semper, sed uarie, dissimulanterq. conclusis. Erant autem & uerborum, & sententiarum illa lumina, quae uocant Graeci *χρῆματα*; quibus tamquam insignibus in ornatu distinguebatur omnis oratio. Qua de re agitur autem, illud, quod multis locis in iurisperitorum includitur formulis, id ubi esset, uidebat. Accedebat ordo rerum plenus artis, actio liberalis, totumq. dicendi placidum & sanum genus. Quod si est optimum suauiter dicere: nihil est, quod melius hoc quaerendum putes. sed cum a nobis paullo ante dictum sit, tria uideri esse, quae orator efficere deberet, ut doceret, ut delectaret, ut moueret: duo summe tenuit, ut & rem illustraret differendo, & animos eorum, qui audirent, deuinciret uoluptate: aberat tertia illa laus, qua permoueret atque incitaret animos, quam plurimum pollere diximus: nec erat ulla uis, atque contentio: siue consilio, quod eos, quorum altior oratio, actioq. esset ardentior, furere, & bacchari arbitraretur: siue quod natura non esset ita factus: siue quod non consueisset: siue quod non posset. hoc unum illi, si nihil utilitatis habebat, absuit; si opus erat, defuit. Quin etiam meminimus, cum in accusatione sua Q. Gallio crimini dedisset, sibi eum uenenum parauisse, idq. a se esse deprehensum; seseq. chirographa, testificationes, indicia, quaestiones, manifestam rem deferre diceret; deq. eo crimine accurate & exquisi-

Dd te

B R U T U S.

te disputauisset; me in respondendo, cum essem argumentatus quantum res ferebat, hoc ipsum etiam posuisse pro argumento, quod ille, cum pestem capitis sui, cum indicia mortis se comperisset manifesto, & manutenere diceret, tam solute egisset, tam leniter, tam oscitanter. Tu istuc M. Calidi, nisi fingeres, sic ageres? praesertim cum ista eloquentia alienorum hominum pericula defendere acerrime soleas, tuum negligeres? ubi dolor? ubi ardor animi? qui etiam ex infantium ingenijs elicere uoces, & querellas solet. nulla perturbatio animi, nulla corporis, frons non percussa, non femur, pedis, quod minimum est, nulla suppositio. itaque tantum absuit, ut inflammare nostros animos: somnum isto loco uix tenebamus. Sic nos summi oratoris uel sanitate, uel uitio pro argumento ad diluendum crimē nisi sumus. Tum Brutus, Atqui dubitamus, inquit, utrum ista sanitas fuerit, an uitium? quis enim non fateatur, cum ex omnibus oratoris laudibus longe ista sit maxima, inflammare animos audientium, & quocunque res postulet, flectere; qui hac uirtute caruerit, id ei, quod maximum fuerit, defuisse? Sit sane ita, inquam: sed redeamus ad eum, qui iam unus restat, Hortensium: tum de nobismet ipsis, quoniam id etiam Brute postulas, pauca dicemus: quamquam faciēda mentio est, ut quidem mihi uidetur, duorum adolescentium: qui si diutius uixissent, magnam essent

essent eloquentiae laudem consecuti. C. Curionem te, inquit Brutus, & C. Licinium Calvum arbitrator dicere. Recte, inquam, arbitraris. Quorum quidem alter, quod verisimile dixisset, ita facile soluteq. verbis uolvebat satis interdum acutas, crebras quidem certe sententias, ut nihil posset ornatius esse, nihil expeditius. atque hic a magistris parum institutus naturam habuit admirabilem ad dicendum. industriam non sum expertus: studium certe fuit. qui si me audire uoluisset, ut coeperat; honores, quam opes, consequi maluisset. Quidnam est, inquit, istuc? & quemadmodum distinguis? Hoc modo, inquam. Cū honos sit praemium uirtutis, iudicio studioq. civium delatum ad aliquem; qui eum sententijs, qui suffragijs ad ptus est, is mihi & honestus, et honoratus uidetur. qui autem occasione aliqua, etiam inuitis suis ciuibus, natus est imperium, ut ille cupiebat; hunc nomen honoris adeptum, non honorem, puto. quae si ille audire uoluisset, maxima cum gratia & gloria ad summam amplitudinem peruenisset, ascendens gradibus magistratuum, ut pater eius fecerat, ut reliqui clariore uiri. Quae quidem etiam cum P. Crasso M. F. cum initio aetatis ad amicitiam se meam contulisset, saepe egisse me arbitror, cum eum uerementem hortarer, ut eam laudis uiam rectissimam esse duceret, quam maiores eius ei tritam reliquissent. erat enim cum institutus optime, tum

Dd 2 etiam

etiam perfecte planeq. eruditus : ineratq. & ingenium satis acre, & orationis non inelegans copia : praetereaq. sine arrogantia gravis esse uidebatur, & sine segnitia uerecundus. sed hunc quoque absorbuit aestus quidam insolitae adolescentibus gloriae : qui quia nauarat miles operam imperatori, imperatorem se statim esse cupiebat : cui muneri mos maiorum aetatem certam, sortem incertam reliquit. ita grauissimo suo casu, dum Cyri & Alexandri similis esse uoluit, qui suum cursum transcurrerant, & L. Crassi, & multorum Crassorum inuentus est dissimillimus. Sed ad Caluum (is enim nobis erat propositus) reuertamur : qui orator fuisset cum litteris eruditior, quam Curio ; tum etiam accuratius quoddam dicendi & exquisitius afferebat genus : quod quamquam scienter, eleganterq. tractabat, nimium tamen inquirens in se, atque ipse sese obseruans, metuensq. ne uitiosum colligeret, etiam uerum sanguinem deperdebat. itaque eius oratio, nimia religione attenuata, doctis & attente audientibus erat illustris ; a multitudine autem, & a foro, cui nata eloquentia est, deuorabatur. Tum Brutus, Atticum se, inquit, Caluus noster dici oratorem uolebat : inde erat ista exilitas, quam ille de industria consequebatur. Dicebat, inquam, ita : sed & ipse errabat, & alios etiam errare cogebat. nam si quis eos, qui nec inepte dicunt, nec odiose, nec putide, Attice
putat

putat dicere, is recte, nisi Atticum, probat neminem: insulsiatatem enim & insolentiam, tamquam insaniam quandam orationis, odit, sanitatem autem, & integritatem, quasi religionem, & uerecundiam oratoris, probat. haec omnium, debet oratorum eadem esse sententia. sin autem ieiunitatem, & siccitatem, & inopiam, dum modo sit polita, dum urbana, dum elegans, in Attico genere ponit: hoc recte dumtaxat: sed, quia sunt in Atticis alia meliora, uideat ne ignoret & gradus, & dissimilitudines, & uim, & uarietatem Atticorum. Atticos, inquit, uolo imitari. quos? nec enim est unum genus. nam quid est tam dissimile, quam Demosthenes, & Lysias? quam idem, & Hyperides? quam omnium horum Aeschines? quem igitur imitaris? si aliquem, ceteri ergo Attice non dicebant: si omnes, qui potes, cum sint ipsi dissimillimi inter se? In quo illud etiam quaero, Phalereus ille Demetrius Attice ne dixerit? mihi quidem ex illius orationibus redolere ipsae Athenae uidentur. At est floridior, ut ita dicam, quam Hyperides, quam Lysias. Natura quaedam, aut uoluntas ita dicendi fuit. Et quidem duo fuerunt per idem tempus dissimiles inter se, sed Attici tamen: quorum Carisius multarum orationum, quas scribebat alijs, cum cupere uideretur imitari Lysiam; Demochares autem, qui fuit Demosthenis sororis filius, & orationes scri-

Dd 3 psit

psit aliquot, & earum rerum historiam, quae erant Athenis ipsius aetate gestae, non tam historico, quam oratorio genere perscripsit. At Charisij uult Hegesias esse similis, isq. se ita putat Atticum, ut ueros illos prae se paene agrestes putet. At quid est tam fractum, tam minutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile? Atticorum similes esse uolumus. Optime. Sunt ne igitur ij Attici oratores? Quis negare potest? Hos imitamur. Quomodo? qui sunt & inter se dissimiles, & aliorum. Thucydidem, inquit, imitamus. Optime, si historiam scribere, non si caussas dicere cogitatis. Thucydides enim rerum gestarum pronunciator sincerus, & grandis etiam fuit, hoc forense concertatorium iudiciale non tractauit genus. orationes autem quas interposuit, (multae enim sunt) eas ego laudare soleo, imitari neq. possum, si uelim, nec uelim fortasse, si possim. ut si quis Falerno uino delectetur, sed eo nec ita nouo, ut proximis consulibus natum uelit, nec rursus ita uetere, ut Opimium, aut Anicium consulem quaerat. Atqui eae notae sunt optimae. credo: sed nimia uetustas nec habet eam, quam quaerimus, suauitatem, nec est iam sane tolerabilis. Num igitur, qui hoc sentiat, si is potare uelit, de dolio si bi hauriendum putet? Minime: sed quandam se quatur aetatem. sic ego istis censuerim & noua istam quasi de musto ac lacu feruidam orationem fugien-

fugiendam
mis ueterem
sequendam
fuisse, mu
mosthenem
quasi nos a
At non al
nostri, qu
dem intell
tum esse,
dicturus e
tota Graec
non modo a
etiam ab au
guste, & e
ne Attici,
iudicem di
rem uocem
ut, cum a
subsellis e
tiosi scribi
na multipli
dicturus se
inde crebra
risus, cum
procul uide
placere ta
Hec cui e
Pericle a

fugiendam, nec illam praeclaram Thucydidi nimis ueterem, tamquam Aniciinam notam, persequendam. ipse enim Thucydides si posterius fuisset, multo maturior fuisset, & mitior. Demosthenem igitur imitemur. O dii boni, quid quasi nos aliud agimus, aut quid aliud optamus? At non assequimur. Isti enim uidelicet Attici nostri, quod uolunt, assequuntur. Ne illud quidem intelligunt, non modo ita memoriae proditum esse, sed ita necesse fuisse, cum Demosthenes dicturus esset, ut concursus, audiendi causa, ex tota Graecia fierent. at, cum isti Attici dicunt, non modo a corona, quod est ipsum miserabile, sed etiam ab aduocatis relinquuntur. Quare si, anguste, & exiliter dicere, est Atticorum: sint sane Attici, sed in Comitium ueniant, ad stantem iudicem dicant: subsellia grandiore, & pleniorum uocem desiderant. Volo hoc oratori contingat, ut, cum auditum sit eum esse dicturum, locus in subsellijs occupetur, compleatur tribunal, gratiosi scribe sint in dando & cedendo loco, corona multiplex, iudex erectus: cum surgit is, qui dicturus sit, significetur a corona silentium, deinde crebrae assensiones, multae admirationes; risus, cum uelit; cum uelit, fletus: ut, qui haec procul uideat, etiam si, quid agatur, nesciat, at placere tamen, & in scena esse Roscium intelligat. Haec cui contingant, eum scito Attice dicere; ut de Pericle audiuius, ut de Hyperide, ut de Aeschi

Dd' 4 ne,

ne, de ipso quidē Demosthene maxime. Sin autem acutum, prudens, & idem sincerum, & solidum, & exiccatum genus orationis probant; nec illo grauiore ornatu oratorio utuntur; & hoc primum esse Atticorum uolunt: recte laudant. est enim in arte tanta, tamq. uaria, etiam huic minutae subtilitati locus. ita fiet, ut non omnes, qui Attice, iudem bene, sed ut omnes, qui bene, iudem etiam Attice dicant. Sed redeamus rursus ad Hortensium. Sane quidem, inquit Brutus: quamquam ista mihi tua fuit periucunda a proposita oratione digressio. Tum Atticus, Aliquoties sum, inquit, conatus, sed interpellare nolui. nunc, quoniam ad perorandum spectare uidetur sermo tuus, dicam, opinor, quod sentio. Tu uero, inquam, Tite. Tum ille, Ego, inquit, ironiam illam, quam in Socrate dicunt fuisse, qua ille in Platonis, & Xenophontis, & Aeschinis libris utitur, facetam, & elegantem puto. est enim & minime inepti hominis, & eiusdem etiam faceti, cum de sapientia disceptetur, hanc sibi ipsum detrachere, eis tribuere illudentem, qui eam sibi arrogant. ut apud Platonem Socrates in caelum effert laudibus Protagoram, Hippiam, Prodicum, Gorgiam, ceteros; se autem omnium rerum inscium fingit, & rudem. decet hoc nescio quo modo illum: nec Epicuro, qui id reprehendit, assentior. sed in historia, qua tu es usus in omni sermone, cum, qualis quisque orator fuisset, exponeres,

exponeres, uide quaeso, inquit, ne tam reprehendenda sit ironia, quam in testimonio. Quorsum, inquam, istuc? non enim intelligo. Quia primum, inquit, ita laudauisti quosdam oratores, ut imperitos posses in errorem inducere. equidem in quibusdam risum uix tenebam, cum Attico Lysiae Catonem nostrum comparabas, magnum me hercule hominem, uel potius summum & singularem uirum; nemo dicet secus; sed oratorem, sed etiam Lysiae similem, quo nihil potest esse pietius, bella ironia, si iocaremur; sin assueueramus, uide ne religio nobis tam adhibenda sit, quam si testimonium diceremus. ego enim Catonem tuum, ut ciuem, ut senatorem, ut imperatorem, ut uirum denique cum prudentia, & diligentia, tum omni uirtute excellentem probo: orationes autem eius, ut illis temporibus, ualde laudo: significant enim quandam formam ingenij, sed admodum impolitam, & plane rudem. Origines uero cum omnibus oratorijs laudibus refertas diceres, & Catonem cum Philisto, & Thucydide compares, Bruto ne id censebas, an mihi probaturum? quos enim ne e Graecis quidem quisquam imitari potest, ijs tu comparas hominem Tusculanum, nondum suspicantem quale esset copiose & ornate dicere? Galbam laudas: si, ut illius aetatis principem; assentior: sic enim accepimus: sin, ut oratorem; cedo, quaeso, orationes; (sunt enim) & dic hunc, quem tu plus quam te amas, Brutum, uelle

uelle te, illo modo dicere. Probas Lepidi orationes. paulum hic tibi assentior, modo ita laudes, ut antiquas: quod item de Africano, de Laelio, cuius tu oratione negas fieri quidquam posse dulcius: addis etiam nescio quid augustius: nomine nos capis summi uiri, uitaeq. elegantissimae uerissimis laudibus. remoue haec: nae ista dulcis oratio ita sit abiecta, ut eam aspicere nemo uelit. Carbonem in summis oratoribus habitum scio: sed cum in ceteris rebus, tum in dicendo semper, cum nihil est melius, id laudari, qualecunque est, solet. Dico idem de Gracchis: etsi de eis ea sunt a te dicta, quibus ego assentior. Omitto ceteros: uenio ad eos, in quibus iam perfectam putas esse eloquentiam, quos ego audiui, sine controuersia magnos oratores, Crassum, & Antonium. de horum laudibus tibi prorsus assentior, sed tamen non isto modo, ut Polycleti Doryphorum sibi Lysippus aiebat, sic tu suasionem legis Seruiliae tibi magistram fuisse. haec germana ironia est: cur ita sentiam, non dicam; ne me tibi assentari putes. Omitto igitur, quae de his ipsis, quae de Cotta, quae de Sulpicio, quae modo de Coelio dixeris: hi enim fuerunt certe oratores: quanti autem, & quales, tu uideris. Nam illud minus curo, quod congeffisti operarios omnes: ut mihi uideantur mori uoluisse non nulli, ut a te in oratorum numerum referrentur. Haec cum ille dixisset, Longi sermonis initium detulisti, inquam, Attice, remq.

remq. con
in aliud ter
libri cum a
liges nihil
torum, qu
colorem de
stimo, ipsu
lium, ut a
niam dux
gistrum fu
mare uider
cultate: tan
tius imitari
plures a mol
lo ante dix
mnes cupi
euaderent
dem fuit,
mari uelin
non alien
fuisse, &
stea, sed tu
ueteres ex
in Cuman
licebit: quo
iam ad id
Hortensiu
esset in for
hiberi co

remq. commouisti noua disputatione dignam; quā
in aliud tempus differamus. uoluendi enim sunt
libri cum aliorum, tum in primis Catonis: intel-
liges nihil illius lineamentis, nisi eorum pigmen-
torum, quae inuenta nondum erant, florem, &
colorem defuisse. Nam de Crassi oratione sic exi-
stimo, ipsum fortasse melius potuisse scribere, a-
lium, ut arbitror, neminem. Nec in hoc iro-
niam duxeris esse, quod eam orationem mihi ma-
gistrum fuisse dixerim. nam etsi tu melius existi-
mare uideris de ea, si quam nunc habemus, fa-
cultate: tamen adolescentes, quid in Latinis po-
tius imitemur, non habebamus. Quod autem
plures a nobis nominati sunt, eo pertinuit, ut paul-
lo ante dixi, quod intelligi uolui, in eo, cuius o-
mnes cupidissimi essent, quam pauci digni nomine
euaderent. quare epova me, ne si Africanus qui-
dem fuit, ut ait in historia sua C. Fannius, existi-
mari uelim. Vt uoles, inquit Atticus: ego enim
non alienum a te putabam, quod & in Africano
fuisset, & in Socrate. Tum Brutus, De isto po-
stea, sed tu (inquit, me intuens) orationes nobis
ueteres explicabis? Vero, inquam, Brute, sed
in Cumano, aut in Tusculano aliquando, si modo
licebit: quoniam utroque in loco uicini sumus. Sed
iam ad id, unde digressi sumus, reuertamur.
Hortensius igitur cum admodum adolescens orsus
esset in foro dicere, celeriter ad maiores causas ad-
hiberi coeptus est: quamquam inciderat in Cot-
tae,

tae, et Sulpicij aetatem, qui annis decem maiores,
 eccellente tum Crasso, & Antonio, deinde Phi-
 lippo, post Iulio, cum ijs ipsis dicendi gloria com-
 parabatur. primum memoria tanta, quantam in
 nullo cognouisse me arbitror, ut, quae secum com-
 mentatus esset, ea sine scripto uerbis eisdem red-
 deret, quibus cogitauisset. hoc adiumento ille tan-
 to sic utebatur, ut sua & commentata, & scri-
 pta, & nullo referente, omnia aduersariorum
 dicta meminisset. ardebat autem cupiditate sic,
 ut in nullo unquam flagrantius studium uiderim.
 nullum enim patiebatur esse diem, quin aut in fo-
 ro diceret, aut meditaretur extra forum: saepis-
 sime autem eodem die utrunque faciebat: attule-
 ratq. minime uulgare genus dicendi, duas qui-
 dem res, quas nemo alius, partitiones, quibus de
 rebus dicturus esset, & collectiones, memor &
 quae essent dicta contra, quaeq. ipse dixisset. erat
 in uerborum splendore elegans, compositione ap-
 tus, facultate copiosus: eaq. erat cum summo in-
 genio, tñ exercitationibus maximis consecutus.
 rem complectebatur memoriter, diuidebat acute,
 nec praetermittebat fere quidquam, quo esset in
 caussa, aut ad confirmandum, aut ad refellen-
 dum: uox canora, & suavis: motus & gestus
 etiam plus artis habebat, quam erat oratori
 satis. hoc igitur florescente Crassus est mor-
 tuus, Cotta pulsus, iudicia intermissa bello,
 nos in forum uenimus. erat Hortensius in bello
 primo

primo anno
 picus lega
 cebatur una
 bellum inter
 quam pro se
 dem princip
 sed oratores
 cuius in testi
 habebat, &
 numerabant
 dieq. fere a
 rat enim tri
 is quidem se
 uersa relict
 dem orator
 Q. Varius
 quidem ha
 aedilis cu
 habebat, f
 lor percuss
 quenter a
 tidieq. &
 oratorij s ta
 eram. Ita
 lege damna
 nilis studi
 P. F. qui
 bat, tam
 sos audie

primo anno miles, altero tribunus militum: Sul-
picius legatus aberat, etiam M. Antonius: exer-
cebatur una lege iudicium *Varia*, ceteris propter
bellum intermissis: qui frequentes aderant, (quā
quam pro se ipsi dicebant) oratores non illi qui-
dem principes, L. Memmius & Q. Pompeius,
sed oratores tamen teste diserto uterque Philippo,
cuius in testimonio contentio & uim accusatoris
habebat, & copiam. reliqui, qui tum principes
numerabantur, in magistratibus erant, quoti-
dieq. fere a nobis in concionibus audiebantur. e-
rat enim tribunus pl. tum C. Curio: quamquam
is quidem silebat, ut erat semel a concione uni-
uersa relictus: Q. Metellus Celer, non ille qui-
dem orator, sed tamen non infans: disertum autem
Q. Varius, C. Carbo, Cn. Pomponius; & hi
quidem habitabant in Rostris. C. etiam Iulius,
aedilis curulis, quotidie fere accuratas conciones
habebat. sed me cupidissimum audiendi primus do-
lor percussit, Cotta cum est expulsus. reliquos fre-
quenter audiens, acerrimo studio tenebar; quo-
tidieq. & scribens, & legens, & commentans,
oratorijs tamen exercitationibus contentus non
eram. Iam, consequente anno Q. Varius sua
lege damnatus excefferat. Ego autem iuris ci-
uilibus studio multum operae dabam Q. Scaeuolae
P. F. qui quamquam nemini se ad docendum da-
bat, tamen, consulentibus respondendo, studio-
sos audiendi docebat. Atque huic anno proxi-
mus

mus Sylla consule & Pompeio fuit. tum P. Sulpicij, in tribunatu quotidie concionantis, totum genus dicendi penitus cognouimus. Eodemq. tempore cum princeps Academiae Philo cum Atheniensium optimatibus Mithridatico bello domo profugisset, Romamq. uenisset; totum ei me tradidi, admirabili quodam ad philosophiam studio concitatus: in quo hoc etiam commorabar attentius; etsi rerum ipsarum uarietas, & magnitudo summa me delectatione retinebat; sed tamen sublata iam esse in perpetuum ratio iudiciorum uidebatur. occiderat Sulpicius illo anno; tresq. proximo trium aetatum oratores erant crudelissime interfecti, Q. Catulus, M. Antonius, C. Iulius. Eodem anno etiam Moloni Rhodio Romae dedimus operam, & aëtori summo caussarum, et magistro. Haec etsi uidentur esse a proposita ratione diuersa, tamen iccirco a me proferuntur, ut nostrum cursum perspicere, quoniam uoluisti, Brute possis, (nam Attico haec nota sunt) & uidere quemadmodum simus in spatio Q. Hortensium ipsius uestigijs persecuti. Triennium fere fuit urbs sine armis: sed, oratorum aut interitu, aut discessu, aut fuga, (nam aberant etiam adulescentes M. Crassus, & Lentuli duo) primas in caussis agebat Hortensius, magis magisque quotidie probabatur. Antistius, Piso saepe dicebat, minus saepe Pomponius, raro Carbo, semel aut iterum Philippus. At uero ego hoc tempore omni
ni

ni noctes & dies in omnium doctrinarum medita-
 tione uersabar . eram cum Stoico Diodoto : qui cū
 habitauisset apud me , mecumq. uixisset , nuper
 est domi meae mortuus . a quo cum in alijs rebus ,
 tum studiosissime in dialectica exercebar , quae
 quasi contracta & astricta eloquentia putanda
 est : sine qua , etiam tu Brute iudicauisti , te illam
 iustam eloquentiam , quam dialecticam dilatatam
 esse putant , consequi non posse . huic ego doctōri ,
 & eius artibus uarijs atque multis ita eram ta-
 men deditus , ut ab exercitationibus oratorijs nul-
 lus dies uacuus esset . commentabar declamitans
 (sic enim nunc loquuntur) saepe cum M. Piso-
 ne , & cum Q. Pompeio , aut cum aliquo quoti-
 die : idq. faciebam multum etiam Latine , sed
 Graece saepius : uel quod Graeca oratio , plura or-
 namenta suppeditans , consuetudinem similiter
 Latine dicendi afferebat : uel quod a Graecis , sum-
 mis doctōribus , nisi Graece dicerem , neque cor-
 rigi possem , neque doceri . Tumultus interim
 pro recuperanda republica , & crudelis interitus
 oratorum trium , Scaeuolae , Carbonis , Antistij :
 reditus Cottae , Curionis , Crassi , Lentulorum ,
 Pompeij : leges & iudicia constituta , recuperata
 resp. ex numero autem oratorum Pomponius ,
 Censorinus , Muraena sublati . Tum primum
 nos ad causas & priuatas & publicas adire coe-
 pimur , non ut in foro disceremus , quod plerique
 fecerunt , sed ut , quantum nos efficere potuisse-
 mus ,

mus, docti in forum ueniremus. Eodem tempore Moloni dedimus operam. dictatore enim Sylla legatus ad senatum de Rhodiorum praemijs uenerat. itaque prima causa publica, pro Sex. Roscio dicta, tantum commendationis habuit, ut non ulla esset, quae non nostro digna patrocínio uideretur. deinceps inde multae; quas non minus diligenter elaboratas, & tamquam elucubratas afferrebamus. Nunc, quoniam totum me non naeuo aliquo, aut crepundijs, sed corpore omni uideris uelle cognoscere, complectar nonnulla etiam, quae fortasse uideantur minus necessaria. Erat eo tempore in nobis summa gracilitas, & infirmitas corporis, procerum & tenue collum: qui habitus, & quae figura non procul abesse putatur a uitae periculo, si accedit labor, & laterum magna contentio. eoq. magis hoc eos, quibus eram carus, commouebat, quod omnia sine remissione, sine uarietate, ui summa uocis, & totius corporis contentione dicebam. Itaque cum me & amici, & medici hortarentur, ut causas agere desisterem; quoduis potius periculum mihi ad-eundum, quam a sperata dicendi gloria discedendum, putavi. sed cum censerem, remissione, & moderatione uocis, & commutato genere dicendi, me & periculum uitare posse, & temperatius dicere; ut consuetudinem dicendi mutarem, ea causa mihi in Asiam proficiscendi fuit. itaque cum essem biennium uersatus in causis, &

iam

iam in foro celebratum meum nomen esset, Roma sum profectus. Cum uenissem Athenas, sex menses cum Antiocho, ueteris Academiae nobilissimo & prudentissimo philosopho, fui; studiumq. philosophiae, numquam intermissum, a primaq. adolescentia cultum, & semper auctum, hoc rursus summo auctore, & doctore renouaui. Eodem tamen tempore Athenis apud Demetriū Syrum, ueterem, & non ignobilem dicendi magistrum, studiose exerceri solebam. Post a me Asia tota peragrata est, cum summis quidem oratoribus, quibuscum exercebar ipsis lubentibus: quorum erat princeps Mēnippus Stratonicensis, meo iudicio tota Asia illis temporibus disertissimus: & si, nihil habere molestiarum, nec ineptiarum, Atticorum est, hic orator in illis numerari recte potest. Assiduissime autem mecum fuit Dionysius Magnes: erat etiam Aeschylus Gnidius, Adramitenus Xenocles. hi tum in Asia rhetorum principes numerabantur. quibus non contentus, Rhodum ueni, meq. ad eundem, quem Romae audiueram, Molonem applicaui, cum auctorem in ueris causis, scriptoremq. praestantem, tum in notandis animaduertendisq. uitijs, & instituendo docendoq. prudentissimum. is dedit operam, si modo id consequi potuit, ut nimis redundantes nos, & superfluentes iuuenili quadam dicendi impunitate, & licentia, reprimeret, & quasi extra ripas disfluentes coerceret.

Ee ita

ita recipi me biennio post, non modo exercitator,
 sed propemutatus. nam & contentio nimia uo-
 cis reciderat, & quasi deferuerat oratio, lateri-
 busq. uires, & corpori mediocris habitus acces-
 serat. Duo tum excellebant oratores, qui me
 imitandi cupiditate incitarent, Cotta, & Hor-
 tensius: quorum alter remissus, & lenis, & pro-
 prijs uerbis comprehendens solute & facile sen-
 tentiam: alter ornatus, acer, & nontalis, qua-
 lem tu eum Brute iam deflorescentem cognouisti,
 sed uerborum & actionis genere commotior. ita-
 que cum Hortensio mihi magis arbitrabar rem es-
 se; quod & dicendi ardore eram propior, & aeta-
 te coniunctior. etenim uideram, in iisdem caussis,
 ut pro M. Canuleio, pro Cn. Dolabella consula-
 ri, cum Cotta princeps adhibitus esset, priores
 tamen agere partes Hortensium. acrem enim ora-
 torem, incensum, & agentem, & canorum con-
 cursus hominum, foriq. strepitus desiderat. unū
 igitur annum, cum rediissemus ex Asia, caussas
 nobiles egimus, cum quaesturam nos, consula-
 tum Cotta, aedilitatem peteret Hortensius. inte-
 rim me quaestorem Siciliensis excepit annus:
 Cotta ex consulatu est profectus in Galliam: prin-
 ceptus & erat, & habebatur Hortensius. cum autē
 anno post e Sicilia me recepissem, iam uidebatur
 illud in me, quidquid esset, esse perfectum, & ha-
 bere maturitatem quandam suam. Nimis mul-
 ta uideor de me, ipse praesertim: sed omni huic ser-
 moni

moni propositum est, non ut ingenium, & eloquentiam meam perspicias, unde longe absum, sed ut laborem, & industriam. Cum igitur essem in plurimis causis, & in principibus patronis quinquennium fere uersatus, tum in patrocinio Siciliensi maxime in certamē ueni designatus aedilis cum designato consule Hortensio. Sed quoniam omnis hic sermo noster non solum enumerationem oratoriam, uerum etiam praecepta quaedam desiderat: quid tamquam notandum, & animaduertendum sit in Hortensio, breuiter licet dicere. Nam is post consulatum (credo quod uideret ex consularibus neminem esse secum comparandum, negligeret autem eos, qui consules non fuissent) summum illud suum studium remisit, quo a puero fuerat incensus, atque in omnium rerum abundantia uoluit beatius, ut ipse putabat, remissius certe uiuere. Primus, et secundus annus, & tertius tantum quasi de picturae ueteris colore detraxerat, quantum non quiuis unus ex populo, sed existimator doctus, & intelligens posset cognoscere. longius autem procedens, & in ceteris eloquentiae partibus, tum maxime in celeritate & continuatione uerborum adhaerescens, sui dissimilior uidebatur fieri quotidie. Nos autem non desistebamus cum omni genere exercitationis, tum maxime stylo nostrum illud, quod erat, augere, quantumcunque erat. Atque, ut multa omittam in hoc spatio, & in his post aedi-

Ee 2 lita-

litatem annis, & praetor primus, & incredibi-
 li populari uoluntate sum factus. nam cum pro-
 pter assiduitatem in causis, & industriam, tum
 propter exquisitius, & minime uulgare oratio-
 nis genus animos hominum ad me dicendi nouita-
 te conuerteram. nihil de me dicam: dicam de ce-
 teris: quorum nemo erat, qui uideretur exquisi-
 tius, quam uulgus hominum, studuisse litteris,
 quibus fons perfectae eloquentiae continetur; ne-
 mo, qui philosophiam complexus esset, matrem
 omnium bene factorum, beneque dictorum; nemo
 qui ius civile didicisset, rem ad priuatas causas,
 & ad oratoris prudentiam maxime necessariam;
 nemo, qui memoriam rerum Romanarum tene-
 ret, ex qua, si quando opus esset, ab inferis locu-
 pletissimos testes excitaret; nemo, qui, breuiter
 arguteque incluso aduersario, laxaret iudicium ani-
 mos, atque a seueritate paulisper ad hilaritatem,
 risumque traduceret; nemo, qui dilatare posset, at-
 que a propria ac definita disputatione hominis, ac
 temporis, ad communem quaestionem uniuersi
 generis orationem traducere; nemo, qui, dele-
 ctandi gratia, digredi parumper a causa; nemo,
 qui ad iracundiam magnopere iudicem, nemo, qui
 ad fletum posset adducere; nemo, qui animum e-
 ius, quod unum est oratoris maxime proprium,
 quocunque res postularet, impelleret. itaque, cum
 iam paene euauisset Hortensius; & ego anno
 meo, sexto autem post illum consulem, consul fa-
 ctus

Etus essem; reuocare se ad industriam coepit; ne,
cum pares honore essemus, aliqua re superiores
uideremur. sic duodecim post meum consulatum
annos in maximis caussis, cum ego mihi illum, si-
bi me ille anteferet, coniunctissime uersati su-
mus: consulatusq. meus, qui illum primo leuiter
perstrinxerat, idem nos rerum mearum gestarū,
quas ille admirabatur, laude coniunxerat. maxi-
me uero perspecta est utriusque nostrum exercita-
tio paullo ante, quam perterritum armis hoc stu-
dium Brute nostrum conticuit subito, & obmu-
tuit; cum, lege Pompeia ternis horis ad dicendū
datis, ad caussas simillimas inter se, uel potius
easdem noui ueniebamus quotidie. quibus qui-
dem caussis tu etiam Brute praesto fuisti, com-
pluresq. & nobiscum, & solus egisti: ut, qui
non satis diu uixerit Hortensius, tamen hunc cur-
sum confecerit. annis ante decem caussas agere coe-
pit, quam tu es natus: idem quarto & sexage-
simo anno, per paucis ante mortem diebus, una te-
cum socerum tuum defendit Appium. Dicendi
autem genus quod fuerit in utroque, orationes u-
triusque etiam posteris nostris indicabunt. Sed, si
quaerimus, cur adolescens magis floruerit dicen-
do, quam senior Hortensius: caussas reperiemus
uerissimas duas: primum, quod genus erat oratio-
nis Asiaticum, adolescentiae magis concessum,
quam senectuti. Genera autem Asiaticae dictio-
nis duo sunt: unum sententiosum, & argutum,

Ee 3 sen-

sententijs non tam grauibus, & seueris, quam concinnis, & uenustis: qualis in historia Timaeus, in dicendo autem, pueris nobis, Hierocles Alabandeus, magis etiam Menecles, frater eius, fuit: quorum utriusque orationes sunt in primis, ut Asiatico in genere, laudabiles. Aliud autem genus est, non tam sententijs frequentatum, quam uerbis uolucris, atque incitatum; quali est nunc Asiatota; nec flumine solum orationis, sed etiam exornato & faceto genere uerborum; in quo fuit Aeschylus Cnidius, & meus aequalis Milesius Aeschines. in his erat admirabilis orationis cursus, ornata sententiarum concinnitas non erat. Haec autem, ut dixi, genera dicendi aptiora sunt adolescentibus, in senibus grauitatem non habent. itaque Hortensius, utroque genere florens, clamores faciebat adolescens. habebat enim & Menecium illud studium crebrarum uenustarumq. sententiarum: in quibus, ut in illo Graeco, sic in hoc erant quaedam magis uenustae dulcesq. sententiae, quam aut necessariae, aut interdum utiles. & erat oratio cum incitata & uibrans, tum etiam accurata, & polita. non probantur haec senibus: saepe uidebam cum iridentem, tum etiam irascentem, & stomachantem Philippum: sed mirabantur adolescentes, multitudo mouebatur. erat excellens iudicio uulgi, & facile primas tenebat adolescens. etsi enim genus illud dicendi auctoritatis habebat parum, tamen

tamen aptum esse aetati uidebatur: & certe, quod
& ingenij quaedam forma lucebat; & exercita-
tione perfecta erat, uerborumq. astricta compre-
hensio; summam hominum admirationem excita-
bat. sed cum iam honores, & illa senior auctori-
tas grauius quiddam requireret; remanebat idē,
nec decebat idem: quodq. exercitationem studi-
umq. dimiserat, quod in eo fuerat acerrimum,
concinnitas illa crebritasq. sententiarum pristi-
na manebat, sed ea uestitu illo orationis, quo con-
sueuerat, ornata non erat. Hoc tibi ille, Brute,
minus fortasse placuit, quam placuisset, si illum
flagrantem studio, & florentem facultate audi-
re potuisses. Tum Brutus, Ego uero, inquit, &
ista, quae dicis, uideo qualia sint; & Horten-
sium magnum oratorem semper putavi, maxi-
meq. probavi pro Messalla dicentem, cum tu ab-
fuiſti. Sic ferunt, inquam: idq. declarat toti-
dem, quot dixit, ut aiunt, scripta uerbis oratio.
Ergo ille a Crasso consule & Scaeuola usque ad
Paullum & Marcellum consules floruit: nos in
eodem cursu fuimus a Sylla dictatore ad eosdem se-
re consules. sic Q. Hortensij uox extincta fato suo
est, nostra publico. Melius, quaeso, ominare, in-
quit Brutus. Sit sane ut uis, inquam; & id non
tam mea causa, quam tua: sed fortunatus illius
exitus, qui ea non uidit, cum fierent, quae pro-
uidit futura. saepe enim inter nos impendentes
casus defleximus, cum belli ciuilis causas in pri-

E e nato-

uatorum cupiditatibus inclusas, pacis spem a pu-
 blico consilio esse exclusam uideremus. sed illum
 uidetur felicitas ipsius, qua semper est usus, ab
 eis miserijs, quae consecutae sunt, morte uindi-
 casse. Nos autem, Brute, quoniam post Horten-
 sij, clarissimi oratoris, mortem orbae eloquen-
 tia quasi tutores relictī sumus, domi teneamus
 eam septam liberali custodia; & hos ignotos, at-
 que impudentes procos repudiemus, tueamurq. ut
 adultam uirginem caste, & ab amatorum impe-
 tu, quantum possumus, prohibeamus. Equi-
 dem, etsi doleo me in uitam paullo serius, tam-
 quam in uiam, ingressum, prius, quam confe-
 ctum iter sit, in hanc reip. noctem incidisse; ta-
 men ea consolatione sustentor, quam tu mihi, Bru-
 te, adhibuisti tuis suauissimis litteris; quibus
 me forti animo esse oportere censebas, quod ea ges-
 sisssem, quae de me, etiam me tacente, ipsa lo-
 querentur, mortuo uiuerent; quae, si recte esset,
 salute reip. sin secus, interitu ipso testimonium
 meorum de rep. consiliorum darent. Sed in te in-
 tuens, Brute, doleo, cuius in adolescentiam, per
 medias laudes quasi quadrigis uehentem, trans-
 uersa incurrit misera fortuna reip. hic me dolor
 tangit, haec me cura sollicitat, & hunc mecum,
 socium eiusdem & amoris, & iudicij: tibi faue-
 mus: te tua frui uirtute cupimus, tibi optamus
 eam remp. in qua duorum generum amplissimo-
 rum renouare memoriam, atque augere possis.
 tuum

tuum enim forum, tuum erat illud curriculum:
tu illuc ueneras unus, qui non linguam modo acuis-
ses exercitatione dicendi, sed & ipsam eloquen-
tiam locupletauisses grauiorum artium instrumen-
to, & iisdem artibus decus omne uirtutis cum
summa eloquentiae laude iunxisses. Ex te duplex
nos afficit sollicitudo; quod & ipse rep. careas,
& illa te. tu tamen, etsi cursum ingenij tui, Bru-
te, premit haec importuna clades ciuitatis, con-
tine te in tuis perennibus studijs, & effice id,
quod iam propemodum, uel plane potius effece-
ras, ut te eripias ex ea, quam ego congeffi in hunc
sermonem, turba patronorum. nec enim decet,
te, ornatum uberrimis artibus, quas cum domo
haurire non posses, accersuisti ex urbe ea, quae
domus est semper habita doctrinae, numerari in
uulgo patronorum. nam quid te exercuit Pam-
menes, uir longe eloquentissimus Graeciae, qui d.
illa uetus Academia, atque eius heres Aristus,
hospes, & familiaris meus, si quidem similes
maioris partis oratorum futuri sumus? non ne
cernimus, uix singulis aetatibus binos oratores
laudabiles constituisse? Galba fuit inter tot aequa-
les unus excellens; cui, quemadmodum accepi-
mus, & Cato cedebat senior, & qui temporibus
illis aetate inferiores fuerunt, Lepidus postea,
deinde Carbo. nam Gracchi in concionibus multo
faciliore, & liberiore genere dicendi: quorum
tamen ipsorum ad aetatem laus eloquentiae ver-
ta

B R V T V S.

fecta nondum fuit. Antonius, Crassus, post Cotta, Sulpicius, Hortensius. nihil dico amplius: tantum dico, si mihi accidisset, ut numerarer in multis, * si operosa est concursatio magis opportunorum.

M. TVLLII CICERONIS AD
MARCVM BRVTVM
O R A T O R.

TRVM difficilius, aut maius esset, negare tibi, saepius idem roganti, an efficere id, quod rogares, diu, multumque, Brute, dubitavi. nam & negare ei, quem unice diligerem, cuiq. me carissimum esse sentirem, praesertim & iusta petenti, & praeclara cupienti, durum admodum mihi uidebatur: & suscipere tantam rem, quantam non modo facultate consequi difficile esset, sed etiam cogitatione completi, uix arbitrabar esse eius, qui uereretur reprehensionem doctorum, atque prudentium. quid enim est maius, quam, cum tanta sit inter oratores bonos dissimilitudo, iudicare, quae sit optima species, & quasi figura dicendi? Quod quoniam me saepius rogas; aggrediar, non tam perficiundi spe, quam experiundi uoluntate. malo enim, cum studio tuo sim obsecutus, desiderari a te prudentiam

tiam meam, quam, si id non fecerim, beneuolentiam. Quaeris igitur, idq. iam saepius, quod eloquentiae genus probem maxime, & quale mihi uideatur illud, cui nihil addi possit, quod ego summum, & perfectissimum iudicem. In quo uereor, ne, si id, quod uis, effecero, eumq. oratorem, quem quaeris, expressero, tandem studia multorum; qui desperatione debilitati, experiri id nolent, quod se assequi posse diffidant. sed par est omnes omnia experiri, qui res magnas & magnopere expetendas concupierunt. quod si quem aut natura sua, aut illa praestantis ingenij uis forte deficiet; aut minus instructus erit magnarum artium disciplinis; teneat tamen eum cursum, quem poterit. prima enim sequentem, honestum est, in secundis tertijsq. consistere. an in poetis non Homero soli locus est, (ut de Graecis loquar) aut Archilochi, aut Sophocli, aut Pindaro, sed horum uel secundis, uel etiam infra secundos? nec uero Aristotelem in philosophia deterruit a scribendo amplitudo Platonis: nec ipse Aristoteles admirabili quadam scientia & copia ceterorum studia restinxit. nec solum ab optimis studijs excellentes uiri deterriti non sunt, sed ne opifices quidem se artibus suis remouerunt, qui aut Ialysi, quem Rhodi uidimus, non potuerunt, aut Coae Veneris pulchritudinem imitari: nec simulacrum Iouis Olympij, aut Doryphori statua deterriti reliqui, minus experti sunt, quid efficere, aut quo progredi

progredi possent : quorum tanta multitudo fuit ,
 tanta in suo cuiusque genere laus , ut , cum sum-
 ma miraremur , inferiora tamen probaremus .
 In oratoribus uero , Graecis quidem , admirabile
 est , quantum inter omnes unus excellat . attamen ,
 cum esset Demosthenes , multi oratores magni &
 clari fuerunt , & antea fuerant , nec postea de-
 fecerunt . Quare non est cur eorum , qui se studio
 eloquentiae dediderunt , spes infringatur , aut lan-
 guescat industria . nam neque illud ipsum , quod
 est optimum , desperandum est : & in praestanti-
 bus rebus magna sunt ea , quae sunt optimis pro-
 xima . Atque ego in summo oratore , fingendo ta-
 lem informabo , qualis fortasse nemo fuit . non e-
 nim quaero , quis fuerit , sed quid sit illud , quo
 nihil possit esse praestantius , quod in perpetuita-
 te dicendi non saepe , atque haud scio an unquam ,
 in aliqua autem parte eluceat aliquando , idem a-
 pud alios densius , apud alios fortasse rarius . Sed
 ego sic statuo , nihil esse in ullo genere tam pul-
 chrum , quo non pulchrius id sit , unde illud , ut
 ex ore aliquo quasi imago , exprimatur ; quod ne-
 que oculis , neque auribus , neque ullo sensu per-
 cipi potest , cogitatione tantum & mente comple-
 ctimur . itaque & Phidiae simulacris , quibus ni-
 hil in illo genere perfectius uidemus , & ijs pictu-
 ris , quas nominavi , cogitare tamen possumus
 pulchriora . Nec uero ille artifex , cum faceret Io-
 nis formam , aut Mineruae , contemplabatur ali-
 quem ,

quem, e quo similitudinem duceret: sed ipsius in
mente insidebat species pulchritudinis eximia
quaedam, quam intuens, in eaq. defixus, ad illius
similitudinem artem, & manum dirigebat. Ut
igitur in formis, & figuris est aliquid perfectum,
& excellens, cuius ad excogitatam speciem imi-
tando referuntur ea, quae sub oculos ipsa non ca-
dunt: sic perfectae eloquentiae speciem animo ui-
demus, effigiem auribus quaerimus. Has rerum
formas appellat ideas ille non intelligendi solum,
sed etiam dicendi grauissimus auctor & magister
Plato: easq. gigni negat, & ait semper esse, ac
ratione & intelligentia contineri; cetera nasci,
occidere, fluere, labi, nec diutius esse uno & eo-
dem statu. Quidquid est igitur, de quo ratio-
ne, & uia disputetur, id est ad ultimam sui ge-
neris formam speciemq. redigendum. Ac uideo,
hanc primam ingressionem meam, non ex oratoris
disputationibus ductam, sed e media philosophia
repetitam, & eam quidem cum antiquam, tum
suboscram, aut reprehensionis aliquid, aut cer-
te admirationis habituram. nam aut mirabun-
tur, quid haec pertineant ad ea, quae quaerimus;
quibus satisfaciet res ipsa cognita, ut non sine caus-
sa alte repetita uideatur: aut reprehendent, quod
inusitatas uias indagemus, tritas relinquamus.
Ego autem & me saepe noua uideri dicere intelli-
go, cum peruetera dicam, sed inaudita plerisque:
& fateor me oratorem, si modo sim, aut etiam
qui-

ORATOR.

quicumque sim, non ex rhetorum officinis, sed ex Academiae spatijs extitisse. illa enim sunt curricula multiplicium uariorumq. sermonum, in quibus Platonis primum impressa sunt uestigia: sed & huius, & aliorum philosophorum disputationibus & exagitatus maxime orator est, & adiutus. omnis enim ubertas, & quasi silua dicendi ducta ab illis est, nec satis tamen instructa ad forenses causas, quas, ut illi ipsi dicere solebant, agrestioribus musis reliquerunt. sic eloquentia haec forensis, spreta a philosophis, & repudiata, multis quidem illa adiumentis magnisq. caruit, sed tamen ornata uerbis, atque sententijs iactationem habuit in populo, nec paucorum iudicium reprehensionemq. pertimuit. Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegans doctrina defuit. Positum sit igitur in primis, quod post magis intelligetur; sine philosophia non posse effici quem quaerimus eloquentem; non ut in ea tamen omnia sint; sed ut sic adiunget, ut palaestra histrionem. parua enim magnis saepe rectissime conferuntur. nam nec latius, nec copiosius de magnis uarijsq. rebus sine philosophia potest quisquam dicere. siquidem etiam in Phaetro Platonis hoc Periclem praestitisse ceteris dicit oratoribus Socrates, quod is Anaxagorae physici fuerit auditor: a quo censet eum, cum alia praeclara quaedam & magnifica didicisset, uberem, & foecundum fuisse, gnarumque, quod est eloquentiae

tiæ maximum, quibus orationis modis quæque animorum partes pellerentur. quod idem de Demosthene existimari potest: cuius ex epistolis intelligi licet, quam frequens fuerit Platonis auditor. Nec uero sine philosophorum disciplina genus & speciem cuiusque rei cernere, neque eam definiendo explicare, nec tribuere in partes possumus; nec indicare, quæ uera, quæ falsa sint; neque cernere consequentia, repugnantia uidere, ambigua distinguere. Quid dicam, de natura rerum, cuius cognitio magnam orationis suppediat copiam, de uita, de officijs, de uirtute, de moribus, sine multa earum ipsarum rerum disciplina aut dici, aut intelligi posse? Ad has tot, tantasque res adhibenda sunt ornamenta innumerabilia; quæ sola tum quidem tradebantur ab ijs, qui dicendi numerabantur magistri. Quo fit, ut ueram illam, & absolutam eloquentiam nemo consequatur: quod alia intelligendi, alia dicendi disciplina est; & ab alijs rerum, ab alijs uerborum doctrina quaeritur. itaque M. Antonius, cui uel primas eloquentiæ patrum nostrorum tribuebat ætas, uir natura peracutus, & prudens, in eo libro, quem unum reliquit, disertos ait se uidisse multos, eloquentem omnino neminem. Insidebat uidelicet in eius mente species eloquentiæ, quam cernebat animo, re ipsa non uidebat. uir autem acerrimo ingenio, (sic enim fuit) multa & in se, & in alijs desiderans, neminem

ORATOR.

nem plane, qui recte appellari eloquens posset, uidebat. Quod si ille nec se, nec L. Crassum eloquentem putauit; habuit profecto comprehensam animo quandam formam eloquentiae: cui quoniam nihil deerat, eos, quibus aliquid, aut plura deerant, in eam formam non poterat includere. Inuestigemus hunc igitur, Brute, si possumus, quem numquam uidit Antonius, aut qui omnino nullus unquam fuit: quem si imitari, atque exprimere non possumus, quod idem ille uix deo concessum esse dicebat; at, qualis esse debeat, poterimus fortasse dicere. Tria sunt omnino genera dicendi, quibus in singulis quidam floruerunt; peraeque autem, id quod uolumus, perpauci in omnibus. Nam & grandiloqui, ut ita dicam, fuerunt, cum ampla & sententiarum grauitate, & maiestate uerborum, uehementes, uarij, copiosi, graues, ad permouendos & conuertendos animos instructi, & parati; quod ipsum alij aspera, tristi, horrida oratione, neque perfecta, neque conclusa, alij leui, & instructa, & terminata: & contra tenues, acuti, omnia docentes, & dilucidiora, non ampliora facientes, subtili quadam, & pressa oratione limati. In eodemq. genere alij callidi, sed impoliti, & consulto rudium similes, & imperitorum: alij in eadem ieiunitate concinniores, id est faceti, florentes etiam, & leuiter ornati. Est autem quidam interiectus inter hos medius, & quasi temperatus, nec acumine posteriorum,

steriorum, nec fulmine utens superiorum, ut cinnus amborum, in neutro excellens, utriusque particeps, uel utriusque, si uerum quaerimus, potius expers: isq. uno tenore, ut aiunt, in dicendo fluit, nihil afferens praeter facultatem, & aequalitatem; aut addit aliquos ut in corona toros, omnemq. orationem ornamentis modicis uerborum sententiarumq. distinguit. Horum singulorum generum quicumque uim singuli consecuti sunt, magnum in oratoribus nomen habuerunt: sed quaerendum est, satis ne id, quod uolumus, effecerint. Videmus enim fuisse quosdam, qui iidem ornate, ac grauitate, iidem uersute, & subtiliter dicerent. atque utinam in Latinis talis oratoris simulacrum reperire possemus: esset egregium non quaerere externa, domesticis esse contentos. Sed ego idem, qui in illo sermone nostro, qui est expositus in Bruto, multum tribuerim Latinis, uel ut hortarer alios, uel quod amarem meos, recordor longe omnibus unum anteferre Demosthenem, qui uim accommodarit ad eam, quam sentiam, eloquentiam, non ad eam, quam in aliquo ipse cognouerim. hoc nec grauior extitit quisquam, nec callidior, nec temperatior. Itaque nobis monendi sunt ij, quorum sermo imperitus increbuit, qui aut dici se desiderant Atticos, aut ipsi Attice uolunt dicere, ut mirentur hunc maxime, quod ne Athenas quidem ipsas magis credo fuisse Atticas. quid enim sit Atticum, discant; eloquentiamq.

Ff

tiamq.

ORATOR.

tiamq. ipsius uiribus, non imbecillitate sua, metiantur. nunc enim tantum quisque laudat, quantum se posse sperat imitari. sed tamen eos, studio optimo, iudicio minus firmo praeditos, docere quae sit propria laus Atticorum, non alienum puto. Semper oratorum eloquentiae moderatrix fuit auditorum prudentia. omnes enim, qui probari uolunt, uoluntatem eorum, qui audiunt, intuentur, ad eamque, & ad eorum arbitrium, & nutum totos se fingunt, & accommodant. itaque Caria, & Phrygia, & Mysia, quod minime politae, minimeq. elegantes sunt, ascuerunt aptum suis auribus, opimum quoddam, & tamquam adipatae dictionis genus: quod eorum uicini, non ita lato interiecto mari, Rhodij numquam probauerunt, Graeci autem multo minus, Athenienses uero funditus repudiauerunt: quorum semper fuit prudens sincerumq. iudicium, nihil ut possent nisi incorruptum audire, & elegans. eorum religioni cum seruiret orator, nullum uerbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. itaque hic, quem praestitisse diximus ceteris, in illa pro Ctesiphonte oratione longe optima, summissius a primo; deinde, dum de legibus disputat, pressius; post, sensim incendens, iudices ut uidit ardentes, in reliquis exultauit audacius. Ac tamen in hoc ipso, diligenter examinante uerborum omnium pondera, reprehendit Aeschines quaedam, & exagitat; illudensque, dura, odiosa, intolerabilia

lia esse d
quidem e
an porten
dem uide
bum alie
restituti
Itaque
* in eo pos
huc, an
tur mod
cum eti
Cum uen
tico, can
potius no
tur aue
modant
rim gen
suspican
dicat, n
solum
Attice
solum ill
xit Atti
bantur.
ab Arist
scere Gr
uenusti
(quis e
hoc esse

lia esse dicit . Quin etiam quaerit ab ipso , cum quidem eum belluam appellet , utrum illa uerba , an portenta sint : ut Aeschini ne Demosthenes qui dem uideatur Attice dicere . Facile est enim uerbum aliquod ardens , ut ita dicam , notare , idque , restinctis iam animorum incendijs , irridere .

Itaque se purgans iocatur Demosthenes : negat
* in eo positas esse fortunas Graeciae , in hoc in eum , huc , an illuc manum porrexerit . Quonam igitur modo audiretur Mysus , aut Phryx Athenis , cum etiam Demosthenes exagitetur ut putidus ? Cum uero inclinata , ululantiq. uoce , more Asiatico , canere coepisset ; quis eum ferret ? aut quis potius non iuberet auferri ? Ad Atticorum igitur aures , teretes , & religiosas , qui se accommodant , ij sunt existimandi Attice dicere . quorum genera plura sunt : hi , unum modo quale sit , suspicantur . putant enim , qui horride inculteque dicat , modo id eleganter enucleateque faciat , eum solum Attice dicere . Errant , quod solum : quod Attice , non falluntur . istorum enim iudicio , si solum illud est Atticum , ne Pericles quidem dixit Attice ; cui primae sine controuersia deferebantur . Qui si tenui genere uteretur , numquam ab Aristophane poeta fulgurare , tonare , permiscere Graeciam dictus esset . Dicat igitur Attice uenustissimus ille scriptor , ac politissimus Lysias ; (quis enim id possit negare ?) dum intelligamus , hoc esse Atticum in Lysia , non quod tenuis sit ,

Ff 2 atque

ORATOR.

atque inornatus, sed quod nihil habeat insolens,
aut ineptum. Ornate uero, & grauitate, & copio
se dicere, aut Atticorum sit, aut ne sit Aeschi-
nes, ne uel Demosthenes Atticus. Ecce autem ali-
qui se Thucydideos esse profitentur, nouum quod-
dam imperitorum, & inauditum genus. Nam
qui Lysiam sequuntur, caussidicum quendam se-
quuntur, non illum quidem amplum, atque gran-
dem, subtilem, & elegantem tamen, & qui in
forensibus caussis possit praeclare consistere. Thu-
cydides autem res gestas & bella narrat, & proe-
lia, grauitate sane, & probe; sed nihil ab eo trans-
ferri potest ad forensem usum, & publicum. Ipsae
illae conciones ita multas habent obscuras abdi-
tasque sententias, uix ut intelligantur; quod est in
oratione ciuili uitium uel maximum. Quae est au-
tem in hominibus tanta pueritas, ut, inuen-
tis frugibus, glande uestantur? An uictus homi-
num, Atheniensium beneficio, excoli potuit, o-
ratio non potuit? Quis porro unquam Graecorum
rhetorum a Thucydide quidquam duxit? At lau-
datus est ab omnibus. fateor: sed ita, ut rerum
explicator prudens, seuerus, grauis; non ut in
iudicijs uersaret caussas, sed ut in historijs bella
narraret. itaque numquam est numeratus orator.
Nec uero, si historiam non scripsisset, nomen e-
ius extaret, cum praesertim fuisset honoratus,
& nobilis. Huius tamen nemo neque uerborum,
neque sententiarum grauitatem imitatur: sed
cum

cum mutila quaedam, & hiantia locuti sunt, quae uel sine magistro facere potuerunt, germanos se putant esse Thucydidas. Nactus sum etiam qui Xenophontis similem esse se cuperet: cuius sermo est ille quidem melle dulcior, sed a forensi strepitu remotissimus. Referamus nos igitur ad eum, quem uolumus, inchoandum, & eadem eloquentia informandum, quam in nullo cognouit Antonius.

MAGNUM opus omnino, & arduum Brute conamur: sed nihil difficile amanti puto. amo autem, & semper amari ingenium, studia, mores tuos. incendor porro quotidie magis, non desiderio solum, quo quidem conficior, congressus nostros, consuetudinem uictus, doctissimos sermones requirens tuos, sed etiam admirabili fama uirtutum incredibilium; quae specie dispares, prudentia coniunguntur. quid enim tam distans, quam a seueritate comitas? quis tamen unquam te aut sanctior est habitus, aut dulcior? quid tam difficile, quam in plurimorum controuersiis diiudicandis ab omnibus diligi? consequeris tamen, ut eos ipsos, quos contra statuas, aequos, placatosque dimittas. itaque efficis, ut, cum gratiae causa nihil facias, omnia tamen sint grata, quae facis. Ergo omnibus terris una Gallia communi non ardet incendio: in qua frueris ipse te, cum in Italiae luce cognosceris, uersarisque in optimorum ciuium uel flore, uel robore. Iam, quantum

Ff 3 illud

ORATOR.

illud est, quod in maximis occupationibus numquam intermittis studia doctrinae, semper aut ipse scribis aliquid, aut me uocas ad scribendum? itaque hoc sum aggressus statim, Catone absoluto: quem ipsum numquam attigissem, tempora timens inimica uirtuti, nisi tibi hortanti, & illius memoriam mihi caram excitanti, non parere nefas esse duxissem. sed testificor, me, a te rogatum, & recusantem, haec scribere esse ausum. uolo enim mihi tecum commune esse crimen: ut, si sustinere tantam quaestionem non potuero, iniusti oneris impositi tua culpa sit, mea recepti. in quo tamen iudicii nostri errorem laus tibi dati muneris compensabit. Sed in omni re difficillimum est formam, quod χαρακτήρ Graece dicitur, exponere optimi: quod aliud alijs uidetur optimum. Ennio delector, ait quispiam: quod non discedit a communi more uerborum. Pacuio, inquit alius: omnes apud hunc ornati elaboratiq. sunt uersus, multa apud alterum negligentius. Fac alium Accio: uaria enim sunt iudicia, ut in Graecis; nec facilis explicatio, quae forma maxime excellat. In picturis alios horrida, inculta, abdita, et opaca, contra alios nitida, laeta, collustrata delectant. Quid est, quo praescriptum aliquod, aut formulam exprimas, cum in suo quodque genere praestet, & genera plura sint? Hac ego religione non sum ab hoc conatu repulsus: existimauiq. in omnibus rebus esse aliquid optimum, etiam

tiam si lateret; idq. ab eo posse, qui eius rei gnarus esset, iudicari. Sed, quoniam plura sunt orationum genera, eaq. diuersa; neque in unam formam cadunt omnia: laudationum, scriptionum, & historiarum, & talium suasionum, qualem Isocrates fecit Panegyricum, multiq. alij, qui sunt nominati sophistae, reliquarumq. rerum formam, quae absunt ab forensi contentione, eiusq. totius generis, quod Graece ἐπιδεικτικὸν nominatur, quod, quasi ad inspiciendum, delectationis causa comparatum est, non complectar hoc tempore: non quo negligenda sit: est enim illa quasi nutrix eius oratoris, quem informare uolumus, & de quo molimur aliquid exquisitius dicere: ab hac & uerborum copia alitur; & eorum constructio, & numerus liberiore quadam fruitur licentia. Datur etiam uenia concinnitati sententiarum; & arguti, certique, & circumscripti uerborum ambitus conceduntur: de industriaque, non ex insidijs, sed aperte ac palam elaboratur, ut uerba uerbis quasi demensa & paria respondeant, ut crebro conferantur pugnantia, comparenturq. contraria; & ut pariter extrema terminentur, eundemq. referant in cadendo sonum: quae in ueritate caussarum & rarius multo facimus, & certe occultius. in Panathenaico autem Isocrates ea studiōse consecratum fatetur: non enim ad iudiciorum certamen, sed ad uoluptatem aurium scripserat. Haec tractasse Thrasymachum Chalcedonium pri-

ORATOR.

*rum, & Leontinum ferunt Gorgiam, Theodo-
rum inde Byzantium, multosq. alios, quos λογο-
δαιδάλους appellat in Phaedro Socrates: quorum
satis arguta multa, sed, ut modo primumq. na-
scentia, minuta, & uersiculorum similia quae-
dam, nimiumq. depicta. Quo magis sunt Hero-
dotus, Thucydidesq. mirabiles: quorum aetas
cum in eorum tempora, quos nominaui, incidif-
set, longissime tamen ipsi a talibus delicijs, uel po-
tius ineptijs absuerunt. alter enim sine ullis sa-
lebris quasi sedatus amnis fluit: alter incitator
fertur, & de bellicis rebus canit etiam quodam
modo bellicum: primisq. ab his, ut ait Theopha-
stus, historia commota est, ut auderet uberius,
quam superiores, & ornatus dicere. Horum
aetati successit Isocrates: qui praeter ceteros eius-
dem generis laudatur semper a nobis, nonnum-
quam, Brute, leuiter & erudite repugnante te:
sed credas mihi fortasse, si, quid in eo laudem, co-
gnoueris. nam cum concisus ei Trasymachus mi-
nutis numeris uideretur, & Gorgias; qui tamen
primi traduntur arte quadam uerba iunxisse; Thu-
cydides autem praefractior, nec satis, ut ita di-
cam, rotundus; primus instituit dilatare uerbis
& mollioribus numeris explere sententias. in quo
cum doceret eos, qui partim in dicendo, partim
in scribendo principes extiterunt; domus eius offi-
cina habita eloquentiae est. itaque ut ego, cum a
nostro Catone laudabar, uel reprehendi me a cete-
ris*

ris facile patiebar : sic Isocrates uidetur testimo-
 nio Platonis aliorum iudicia debere contemnere .
 est enim , ut scis , quasi in extrema pagina Phae-
 dri his ipsis uerbis loquens Socrates : Adolefcens
 etiam nunc , o Phaedre , Isocrates est : sed , quid
 de illo augurer , lubet dicere . Quid tandem , in-
 quit ille ? Maiore mihi ingenio uidetur esse ,
 quam ut cum orationibus Lysiae comparetur :
 praeterea ad uirtutem maior indoles : ut mini-
 me mirum futurum sit , si , cum aetate proceffe-
 rit , aut in hoc orationum genere , cui nunc stu-
 det , tantum , quantum pueris , reliquis praestet o-
 mnibus , qui unquam orationes attigerunt ; aut , si
 contentus his non fuerit , diuino aliquo animi mo-
 tu maiora concupiscat . inest enim natura philoso-
 phia in huius uiri mente quaedam . Haec de ado-
 lescente Socrates auguratur . At ea de seniore
 scribit Plato , & scribit aequalis ; & quidem
 exagitator omnium rhetorum hunc miratur u-
 num . Me autem , qui Isocratem non diligunt ,
 una cum Socrate , & cum Platone errare patian-
 tur . Dulce igitur orationis genus , & solutum ,
 & effluens , sententijs argutum , uerbis sonans ,
 est in illo epidiſtico genere , quod diximus propriū
 fophistarum , pompae , quam pugnae , aptius , gy-
 mnasijs & palaeſtrae dicatum , ſpretum & pul-
 sum foro . sed , quod educata huius nutrimentis e-
 loquentia , ipsa ſe poſtea colorat , & roborat ; non
 alienum fuit , de oratoris quaſi incunabulis dice-
 re .

Imperbratio

ORATOR.

re. uerum haec ludorum, atque pompae: nos autem iam in aciem, dimicationemq. ueniamus. Quoniam tria uidenda sunt oratori, quid dicat, & quo quidque loco, & quo modo: dicendum omnino est, quid sit optimum in singulis, sed aliquāto secus, atque in tradenda arte dici solet. nulla praecepta ponemus; (neque enim id suscepimus) sed excellentis eloquentiae speciem, & formam adumbrabimus: nec, quibus rebus ea paretur, exponemus, sed qualis nobis esse uideatur. Ac duo breuiter prima: sunt enim non tam insignia ad maximam laudem, quam necessaria, & tamen cum multis paene communia. nam & inuenire, & iudicare quid dicas, magna illa quidem sunt, & tāquam animi instar in corpore, sed propria magis prudentiae, quam eloquentiae: quātamen in causa est uacua prudentia? Nouerit igitur hic quidem orator, quem summum esse uolumus, argumentorum & rationum locos. Nam quidquid est, quod in controuersia aut in contentione uersetur, in eo aut, sit ne, aut, quid sit, aut, quale sit, quaeritur: sit ne, signis: quid sit, definitionibus: quale sit, recti prauiq. partibus: quibus ut uti possit orator, non ille uulgaris, sed hic excellens, a proprijs personis & temporibus semper, si potest, auocat controuersiam. latius enim de genere, quam de parte, disceptare licet: ut, quod in uniuerso sit probatum, id in parte sit probari necesse. Haec igitur quaestio a proprijs personis

& tempo
ducta app
scientes, m
differendi
partem, u
cui: idem
mentorū
que partem
noster, (no
do, aut fab
festissimū
duntur, per
tim, disce
appellantur
hac copia,
enim semp
eadem arg
igitur ad
sed etiam
nijs, ijs p
Sed ut seg
fruges, uer
mas frugib
nia quaedā
gignuntur
magnus ad
bonis haec
ra? aut o
que omni

& temporibus ad uniuersi generis orationem tra-
 ducta appellatur thesis . in hac Aristoteles adole-
 scentes , non ad philosophorum morem tenuiter
 differendi , sed ad copiam rhetorum in utranque
 partem , ut ornatiue , & uberius dici possit , exer-
 cuit : idemq. locos (sic enim appellat) quasi argu-
 mentorum notas tradidit , unde omnis in utran-
 que partem traheretur oratio . Facile igitur hic
 noster , (non enim declamatorem aliquem de lu-
 do , aut fabulam de foro , sed doctissimum & per-
 fectissimum quaerimus) quoniam loci certi tra-
 duntur , percurreret omnes , utetur aptis genera-
 tim , discet ex quo emanant etiam qui communes
 appellantur loci . Nec uero utetur imprudenter
 hac copia , sed omnia expendet , & seliget . non
 enim semper , nec in omnibus causis , ex iisdem
 eadem argumentorum momenta sunt . Iudicium
 igitur adhibebit : nec inueniet solum quid dicat ,
 sed etiam expendet . nihil enim est feracius inge-
 nijs , ijs praesertim , quae disciplinis exculta sunt .
 Sed ut segetes foecundae , & uberes , non solum
 fruges , uerum herbas etiam effundunt inimicissi-
 mas frugibus : sic interdum ex illis locis aut le-
 uia quaedam , aut causis aliena , aut non utilia
 gignuntur : quorum ab oratoris iudicio delectus
 magnus adhibebitur . alioqui quonam modo ille in
 bonis haerebit & habitabit suis ? ut molliet du-
 ra ? aut occultabit , quae dilui non poterunt , at-
 que omnino opprimet , si licebit ? aut abducet ani-
 mos ?

aut

mos? aut aliud afferet, quod oppositum probabilius sit, quam illud, quod obstabit? Iam uero ea, quae inuenerit, qua diligentia collocabit? quoniam id secundum erat de tribus. Vestibula nimirum honesta, aditusq. ad causam faciet illustres: cumq. animos prima aggressionem occupaue-rit, infirmabit excludetq. contraria; de firmissimis alia prima ponet, alia postrema; inculcabitq. leuiores. Atque, in primis duabus dicendi partibus qualis esset, summam breuiterq. descripsimus. Sed, ut ante dictum est, in his partibus, etsi graues atque magnae sunt, minus & artis est, & laboris. Cum autem, quid & quo loco dicat, inuenerit; illud est longe maximum, uidere quoniam modo. Scitum est enim, quod Carneades noster dicere solebat, Clitomachum eadem dicere, Carneadem autem eodem etiam modo dicere. Quod si in philosophia tantum interest, quem admodum dicas; ubi res spectatur, non uerba penduntur: quid tandem in causis existimandum est, quibus totis moderatur oratio? Quod quidem ego, Brute, ex tuis litteris sentiebam, non te id scitari, qualem ego in inueniendo, & in collocando summum esse oratorem uellem: sed id mihi quaerere uidebare, quod genus ipsius orationis optimum iudicarem: rem difficilem, dii immortales, atque omnium difficillimam. Nam cum est oratio mollis, & tenera, & ita flexibilis, ut sequatur quocunque torqueas: tum & naturae uariae,

e un bel detto

viae, &
fecerunt
uolubilita
leritate el
sta, inter
quid potest
que aliquid
aequalit
genere dice
ritatem qua
sitiam sequ
ut alij graue
uideri, quod
dem orator
iam cum
postulat
genere qua
ueniendo,
de oratione
ita praeter
memoria
munis est
dicatur, id
quendo, est
loquentia,
cis mutati
qui maxim
etus, que
cunque se

riae, & uoluntates multum inter se distantia effecerunt genera dicendi. Flumen alijs uerborum, uolubilitasq. cordi est; qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. distincta alios, & interpuncta, interualla, morae, respirationesq. delectat. quid potest esse tam diuersum? tamen est in utroque aliquid excellens. Elaborant alij lenitate, et aequabilitate, & puro quasi quodam & candido genere dicendi. ecce aliqui duritatem, & seueritatem quandam uerbis, & orationis quasi maestitiam sequuntur: quodq. paullo ante diuisimus, ut alij graues, alij tenues, alij temperati uellent uideri, quot orationum genera esse diximus, totidem oratorum reperiuntur. Et quoniam coepi iam cumulatius hoc munus augere, quam a te postulatum est, (tibi enim, tantum de orationis genere quaerenti, respondi etiam breuiter de inueniendo, & collocando) ne nunc quidem solum de orationis modo dicam, sed etiam de actionis: ita praetermissa pars nulla erit: quandoquidem de memoria nihil est hoc loco dicendum; quae communis est multarum artium. Quo modo autem dicatur, id est in duobus, in agendo, & in eloquendo. est enim actio quasi corporis quaedam eloquentia, cum constet e uoce, atque motu. Vocis mutationes totidem sunt, quot animorum, qui maxime uoce commouentur. itaque ille perfectus, quem iamdudum nostra indicat oratio, utcumque se affectum uideri, & animum audientis moue-

ORATOR.

moueri uolet, ita certum uocis admouebit sonum: de quo plura dicerem, si hoc praeciendi tempus esset, aut si tu hoc quaereres. dicerem etiam de gestu, cum quo iunctus est uultus. quibus omnibus, dici uix potest, quantum intersit, quemadmodum utatur orator. nam & infantes, actionis dignitate, eloquentiae saepe fructum tulerunt: & disertis, deformitate agendi, multi infantes putati sunt: ut iam non sine causa Demosthenes tribuerit & primas, & secundas, & tertias actioni. si enim eloquentia nulla sine hac, haec autem sine eloquentia tanta est: certe plurimum in dicendo potest. Volet igitur ille, qui eloquentiae principatum petet, & contenta uoce atrociter dicere, & summissa leniter, & inclinata uideri grauis, & inflexa miserabilis. mira est enim quaedam natura uocis, cuius quidem e tribus omnino sonis, inflexo, acuto, graui, tanta sit, & tam suaui uarietas perfecta in cantibus. Est autem in dicendo etiam quidam cantus obscurior, non hic e Phrygia, & Caria, rhetorum epilogis paene canticum, sed ille, quem significat Demosthenes, & Aeschines, cum alter alteri obijcit uocis flexiones. dicit plura etiam Demosthenes, illumque saepe dicit uoce dulci, & clara fuisse. In quo illud etiam notandum mihi uidetur ad studium persequendae suauitatis in uocibus. ipsa enim natura, quasi modularetur hominum orationem, in omni uerbo posuit acutam uocem, nec una plus,
nec

nec a pos
naturam
in industria
non est en
in nobis.
bit; omne
tens perse
nihil ut si
sus, raris
derata, ea
lae argutia
lus cadens,
& uirili lat
contentioni
nero, qui
tam affert
quo, cum
sum sit; t
ratio. nam
oculi: qu
tiae modis
rabunt.
mae eloque
uno excelle
re, indicati
compositio
sed & Gr
quens di
sunt in o

nec a postrema syllaba citra tertiam; quo magis naturam ducem ad aurium uoluptatem sequatur in duſtria. Ac uocis quidem bonitas optanda est: non eſt enim in nobis, ſed tractatio, atque uſus in nobis. Ergo ille princeps uariabit, & mutabit; omnes ſonorum tum intendens, tum remittens perſequetur gradus: idemq. motu ſic utetur, nihil ut ſuperſit in geſtu. Status erectus, & celſus, rarus inceſſus, nec ita longus, excuſſio moderata, eaq. rara, nulla mollitia ceruicū, nulla argutiae digitorum, non ad numerum articulus cadens, trunco magis toto ſe ipſe moderans, & uirili laterum flexione, brachij proiectione in contentionibus, contractione in remiſſis. Vultus uero, qui ſecundum uocem plurimum poteſt, quā tam aſſert tum dignitatem, tum uenustatem? in quo, cum effeceris, ne quid ineptum, aut uultuoſum ſit; tum oculorum eſt quaedam magna moderatio. nam ut imago eſt animi uultus, ſic indices oculi: quorum & hilaritatis, & uiciſſim triftitiae modum res ipſae, de quibus agetur, temperabunt. Sed iam illius perfecti oratoris, & ſummae eloquentiae ſpecies exprimenda eſt; quem hoc uno excellere, id eſt oratione, caetera in eo latere, indicat nomen ipſum. non enim inuentor, aut compoſitor, aut aſtor haec complexus eſt omnia. ſed & Graece ab eloquendo πρῶτος, & Latine eloquens dictus eſt. caeterarum enim rerum, quae ſunt in oratore, partem aliquam ſibi quiſque uindicat:

O R A T O R.

cat: dicendi autem, id est eloquendi, maxima uis soli huic conceditur. Quamquam enim & philosophi quidam ornate locuti sunt: (si quidem & Theophrastus diuinitate loquendi nomen inuenit: & Arestoteles Isocratem ipsum lacesseuit: & Xenophontis uoce Musas quasi locutas ferunt: & longe omnium, quicunque scripserunt, aut locuti sunt, extitit dicendi copia, et grauitate princeps Plato) tamen horum oratio neque neruos, neque aculeos oratorios ac forenses habet. loquuntur cum doctis; quorum sedare animos malunt, quam incitare. sic de rebus placatis, ac minime turbulentis docendi causa, non capiendi, loquuntur: ut in eo ipso, quod delectationem aliquam dicendo aucupentur, plus nonnullis, quam necesse sit, facere uideantur. Ergo ab hoc genere non difficile est hanc eloquentiam, de qua nunc agitur, fecernere. mollis est enim oratio philosophorum, & umbratilis, nec sententijs, nec uerbis instructa popularibus, nec uincta numeris, sed soluta liberius: nihil iratum habet, nihil inuidum, nihil atrox, nihil miserabile, nihil astutum: casta, uerecunda, uirgo incorrupta quodam modo: itaque sermo potius, quam oratio dicitur. quam enim omnis locutio oratio est: tamen unius oratoris locutio hoc proprio signata nomine est. Sophistarum, de quibus supra dixi, magis distinguenda similitudo uidetur: qui omnes eosdem uolunt flores, quos adhibet orator in causis, persequi:

qui: sed hoc differunt, quod, cum sit his proposi-
tum non perturbare animos, sed placare potius,
nec tam persuadere, quam delectare; & apertius
id faciunt, quam nos, & crebrius: concinnas ma-
gis sententias exquirunt, quam probabiles: a re
saepe discedunt, intexunt fabulas, uerba aperti-
us transferunt, eaq. ita disponunt, ut pictores ua-
rietatem colorum: paria paribus referunt, aduer-
sa contrarijs, saepissimeq. similiter extrema de-
finiunt. Huic generi historia finitima est: in qua
& narratur ornate; & regio saepe, aut pugna
describitur: interponuntur etiam conciones, &
hortationes: sed in his tracta quaedam, & fluens
expetitur, non haec contorta, & acris oratio.
Ab his non multo secus, quam a poetis, haec elo-
quentia, quam quaerimus, seuocanda est. nam
etiam poetae quaestionem attulerunt, quidnam
esset illud, quo ipsi differrent ab oratoribus. nu-
mero maxime uidebantur antea, & uersu: nunc
apud oratores iam ipse numerus increbuit. Quid-
quid est enim, quod sub aurium mensuram aliquā
cadit, etiam si abest a uersu, (nam id quidē ora-
tionis est uitium) numerus uocatur, qui Graece
πῆχυς dicitur. itaque uideo uisum esse nonnullis,
Platonis, & Democriti locutionem, etsi absit a
uersu, tamen, quod incitatus feratur, & claris-
simis uerborum luminibus utatur, potius poema
putandum, quam comicorum poetarum: apud
quos, nisi quod uersiculi sunt, nihil est aliud quo-

Gg

tidiani

O R A T O R .

tidiani dissimile sermonis . Nec tamen id est poe-
tae maximum : etsi est eo laudabilior , quod uirtu-
tes oratoris persequitur , cum uersu sit astrictior .
Ego autem , etiam si quorundam grandis , & or-
nata uox est poetarum , tamen in ea cum licentiâ
statuo maiorem esse , quam in nobis , faciendorum
iungendorumq. uerborum : tum etiam non nullo-
rum uoluptati uocibus magis , quam rebus , inser-
uiunt . Nec uero , si quid est unum inter eos si-
mile , (id autem est iudicium , electioq. uerbo-
rum) propterea ceterarum rerum dissimilitudo
intelligi non potest . sed id nec dubium est , & , si
quid habet quaestionis , hoc tamen ipsum ad id ,
quod propositum est , non est necessarium . Seiunctus
igitur orator a philosophorum eloquentia , a sophi-
starum , ab historicorum , a poetarum , explican-
dus est nobis qualis futurus sit . Erit igitur elo-
quens (hunc enim auctore Antonio quaerimus)
is , qui in foro causisq. civilibus ita dicet , ut pro-
bet , ut delectet , ut flectat . probare , necessitatis
est ; delectare , suauitatis ; flectere , uictoriae . nam
id unum ex omnibus ad obtinendas causas potest
plurimum . Sed quot officia oratoris , tot sunt ge-
nera dicendi subtile in probando , modicum in de-
lectando , uehemens in flectendo ; in quo uno uis
omnis oratoris est . Magni igitur iudicij , summae
etiam facultatis esse debet moderator ille , &
quasi temperator huius tripertitae uarietatis . nã
& iudicabit , quid cuique opus sit ; & poterit ,
quo-

quocunque modo postulabit caussa, dicere. Sed est eloquentiae, sicut reliquarum rerum, fundamentum sapientia. ut enim in uita, sic in oratione nihil est difficilius, quam, quid deceat, uidere. *ἁπλουν* appellant hoc Graeci, nos dicamus sane decorum. de quo praeclare & multa praecipuntur, & res est cognitione dignissima. Huius ignoratione non modo in uita, sed saepissime & in poematis, & in oratione peccatur. Est autem, quid deceat, oratori uidendum, non in sententijs solum, sed etiam in uerbis. Non enim omnis fortuna, non omnis honos, non omnis auctoritas, non omnis aetas, nec uero locus, aut tempus, aut auditor omnis eodem aut uerborum genere tractandus est, aut sententiarum: semperque in omni parte orationis, ut uitae, quid deceat, est considerandum: quod & in re, de qua agitur, positum est, & in personis, et eorum, qui dicunt, & eorum, qui audiunt. itaque hunc locum, longe & late patentem, philosophi solent in officijs tractare, non cum de recto ipso disputant; nam id quid quidem unum est; grammatici in poetis, eloquentes in omni & genere et parte caussarum. quam enim indecorum est, de stillicidijs, cum apud unum iudicem dicas, amplissimis uerbis, & locis uti communibus, de maiestate populi Romani summis, & subtiliter? Hic genere toto, at persona alij peccant, aut sua, aut iudicum, aut etiam aduersariorum, nec re solum, sed saepe uerbo. etsi sine re nulla uis uerbi est: ta-

G g 2 men

ORATOR.

men eadem res saepe aut probatur, aut reijcitur,
 alio atque alio elata uerbo. In omnibusq. rebus
 uidendum est, quatenus. etsi enim suus cuque
 modus est: tamen magis offendit nimium, quam
 parum. in quo Apelles pictores quoque eos pecca
 re dicebat, qui non sentirent, quid esset satis. Ma
 gnus est locus hic, Brute, quod te non fugit, &
 magnum uolumen aliud desiderat: sed ad id, quod
 agitur, illud satis: cum hoc decere, quod semper
 usurpamus in omnibus dictis, & factis, mini
 mis, & maximis, cum hoc, inquam, decere di
 cimus, illud non decere, & usquequaque, quan
 tum sit, appareat, in alioq. ponatur, aliudq. to
 tum sit, utrum decere, an oportere dicas. Oporte
 re enim, perfectionem declarat officij; quo & sem
 per utendum est, & omnibus: decere, quasi aptū
 esse, consentaneumq. tempori, & personae: quod
 cum in factis saepissime, tum in dictis ualet, in
 uultu denique, & gestu, & incessu; contraq. itē
 dedecere. quod si poeta fugit ut maximum ui
 tium, qui peccat etiam, cum probam orationem
 affingit improbo, stulto ue sapientis; si denique
 pictor ille uidit, cum immolanda Iphigenia tri
 stis Calchas esset, maestior Vlysses, maereret Me
 nelaus, obuoluendum caput Agamemnonis esse,
 quoniam summum illum luctum penicillo non pos
 set imitari; si denique histrio, quid deceat, quae
 rit: quid faciendum oratori putemus? Sed cum
 hoc tantū sit: quid in causis, earumq. quasi mem
 bris

bris faciat, orator uiderit: illud quidem perspicuum est, nō modo partes orationis, sed etiam causas totas, alias alia forma dicendi esse tractandas. Sequitur, ut cuiusque generis nota quaeratur, & formula: magnum opus, & arduum, ut saepe iam diximus: sed ingredientibus considerandum fuit, quid ageremus: nunc quidem iam, quocunque feremur, danda nimirum uela sunt. Ac . . .
 primum informandus est ille nobis, quem solum *e. h. d. a. n. i.*
 quidam uocant Atticum. Summissus est, & hu- *durene*
 milis, consuetudinem imitans, ab indisertis re-
 plus, quam opinione, differens. itaque, eum qui
 audiunt, quamuis ipsi infantes sint, tamen illo
 modo confidunt se posse dicere. nam orationis sub-
 tilitas imitabilis illa quidem uidetur esse existimā-
 ti, sed nihil est experiēti minus. etsi enim nō plu-
 rimi sanguinis est, habeat tamen succum aliquē
 oportet; ut, etiam si illis maximis uiribus care-
 at, sit, ut ita dicam, integra ualitudine. Pri- . . .
 mum igitur eum tamquam e uinculis numerorum
 eximamus. sunt enim quidam, ut scis, oratorij
 numeri, de quibus mox agemus, obseruandi ra-
 tione quadam, sed alio in genere orationis, in hoc
 omnino relinquendi. solutum quiddam sit, nec ua-
 gum tamen; ut ingredi libere, non ut licenter ui-
 deatur errare. uerba etiam uerbis quasi coagmen-
 tare negligat. habet enim ille tamquam hiatus
 concursu uocalium molle quiddam, & quod indi-
 cet non ingratam negligētiam de re hominis ma-

ORATOR.

gis, quam de uerbis, laborantis. Sed erit uidendum de reliquis, cum haec duo ei liberiora fuerint, circuitus, conglutinatioq. uerborum. Illa enim ipsa contracta, & minuta non negligenter tractanda sunt; sed quaedam etiam negligentia est diligens. nam ut mulieres esse dicuntur non nullae inornatae, quas id ipsum deceat. sic haec subtilis oratio etiam incompta delectat. fit enim quiddam in utroque, quo sit uenusius, sed non ut appareat. Tum remouebitur omnis insignis ornatus, quasi margaritarum. ne calamistri quidē adhibebuntur. Fucati uero medicamenta candoris, & ruboris omnia repellentur. elegantia modo, & munditia remanebit. Sermo purus erit, & latinus: dilucide, planeq. dicetur: quid deceat, circumspicietur. Vnum aderit, quod quartum numerat Theophrastus in orationis laudibus, ornatum illud suauē, & affluens: acutae crebraeq. sententiae ponentur, & nescio unde ex abdito erutae: atque in hoc oratore dominabitur. Verecundus erit usus oratoriae quasi suppellectilis. supellex est enim quodam modo nostra, quae est in ornamentis, alia rerum, alia uerborum. Ornatus autem uerborum duplex, unus simplicium, alter collocatorum. Simplex probatur in proprijs usitatisq. uerbis, quod aut optime sonat, aut rem maxime explanat: in alienis, aut translātū, aut factum aliunde, ut mutuo; aut factum ab ipso, ut nouum; aut priscum, & inusitatum. Sed
etiam

etiam inusitata, ac prisca sunt in proprijs, nisi quod raro utimur. Collocata autem uerba habent ornatum, si aliquid concinnitatis efficiunt, quod, uerbis mutatis, non maneat manente sententia. Nam sententiarum ornamenta, quae permanent etiam si uerba mutaueris, sunt illa quidem permulta, sed, quae emineant, pauciora. Ergo ille tenuis orator, modo sit elegans, nec in faciendis uerbis erit audax, & in transferendis uerecundus, & parcus in priscis, reliquisq. ornamentis et uerborum & sententiarum demissior; translatione fortasse crebrior, qua frequentissime sermo omnis utitur non modo urbanorum, sed etiam rusticorum: si quidem est eorum, gemmare uites, sitire agros, laetas esse segetes, luxuriosa frumenta. nihil horum parum audacter: sed aut simile est illi, unde transferas; aut, si res suum nulum habet nomen, docendi causa sumptum, non ludendi uidetur. Hoc ornamento liberius paullo, quam ceteris, utetur hic summissus; nec tam licenter tamen, quam si genere dicendi uteretur amplissimo. itaque illud indecorum, quod quale sit, ex decoro debet intelligi, hic quoque apparet, cum uerbum aliquod altius transfertur, idq. in oratione humili ponitur, quod idem in alta deceret. Illam autem concinnitatem, quae uerborum collocationem illuminat ijs luminibus, quae Graeci, quasi aliquos gestus orationis, *χρύματα* appellant, quod idem uerbum ab his etiam in sen-

O R A T O R .

tentiarum ornamenta transfertur, adhibet quidem hic subtilis, quem, nisi quod solum, ceteroquin recte quidam uocant Atticum, sed paullo parcius. Nam si, ut in epularum apparatu, a magnificentia recedens, non se parcum solum, sed etiam elegantem uideri uolet; eliget quibus utatur. sunt enim pleraeque aptae huius ipsius oratoris, de quo loquor, parsimoniae. Nam illa, de quibus ante dixi, huic acuto fugienda sunt, paria paribus relata, & similiter conclusa, eodemq. pacto cadentia, & immutatione litterae quasi quaesitae uenustates; ne elaborata concinnitas, et quoddam aucupium delectationis, manifesto deprehensum, appareat. Itemque, si quae uerborum iterationes contentionem aliquam, & clamorem requireret, erunt ab hac summissione orationis alienae: ceteris promiscue poterit uti, continuatione uerborum, modo relaxet, & diuidat, utaturq. uerbis quamuisitatissimis: translationibus quammolliissimis: etiam illa sententiarum lumina assumat, quae non erunt uehementer illustria. Non faciet remp. loquentem: nec ab inferis mortuos excitabit: nec, acruatim multa frequentans, una complexione deuinciet. Valentiorum haec laterum sunt, nec ab hoc, quem informamus, aut expectanda, aut postulanda: erit enim, ut uoce, sic etiam oratione suppressior. sed pleraque ex illis conuenient etiam huic tenuitati. quamquam iisdem ornamentis utetur horridius: talem enim
induci-

inducimus . Accedit actio non tragica , nec scenae , sed modica iactatione corporis , uultu tamen multa conficiens , non hoc , quo dicuntur os ducere , sed illo , quo significant ingenue , quo sensu quidque pronuncient . Huic generi orationis aspergentur etiam sales : qui in dicendo , mirum , quantum ualent : quorum duo genera sunt , unum facetiarum , alterum dicacitatis . utetur utroque , sed altero in narrando aliquid uenuste , altero in iaciendo mittendoq. ridiculo : cuius genera plura sunt ; sed nunc aliud agimus . illud admoneamus tamen , ridiculo sic usurum oratorem , ut nec nimis frequenti , ne scurrile sit ; nec subobsceno , ne mimicum ; nec petulanti , ne improbum ; nec in calamitatem , ne inhumanum ; nec in facinus , ne odij locum risus occupet ; neque aut sua persona , aut iudicium , aut tempore alienum . haec enim ad illud indecorum referuntur . Vitabit etiam quaesita , nec ex tempore ficta , sed domo allata , quae plerunque sunt frigida . Parcet & amicitijs , & dignitatibus : uitabit insanabiles contumelias : tantummodo aduersarios figet , nec eos tamen semper , nec omnes , nec omni modo : quibus exceptis , sic utetur sale , & facetijs , ut ego ex istis nouis Atticis talem cognouerim neminem , cum id certe sit uel maxime Atticum . Hanc ego iudico formam summissi oratoris , sed magni tamen , & germani Attici : quoniam , quidquid est falsum , aut salubre in oratione , id proprium Atticorum

ORATOR.

Atticorum est. e quibus tamen non omnes facti, Lysias satis, & Hyperides, Demades praeter ceteros fertur, Demosthenes minus habetur: quo quidem mihi nihil uidetur urbanius. sed non tam dicax fuit, quam facetus. est autem illud acrioris ingenij, hoc maioris artis. Vberius est aliud, aliquantoq. robustius, quam hoc humile, de quo dictum est; summissius autem, quam illud, de quo iam dicetur, amplissimum. Hoc in genere neruorum uel minimum, suauitatis autem est uel plurimum. est enim plenius, quam hoc enucleatum; quam autem illud ornatum, copiosumque, summissius. Huic omnia dicendi ornamenta conueniunt; plurimumq. est in hac orationis forma suauitatis: in qua multi floruerunt apud Graecos, sed Phalereus Demetrius, meo iudicio, praestitit ceteris: cuius oratio cum sedate placideq. loquitur; tum illustrant eam, quasi stellae quaedam, translata uerba, atque immutata. translata ea dico, ut saepe iam, quae per similitudinem ab alia re, aut suauitatis, aut inopiae causa, transferuntur: mutata, in quibus pro uerbo proprio subijcitur aliud, quod idem significet, sumptum ex re aliqua consequenti. quod, quamquã transferendo fit, tamen alio modo transfuit, cum dixit Ennius, Arcem & urbem orbis; alio modo, si pro patria arcem dixisset: & horridam Africam terribili tremere tumultu cū dicit, pro Afris immutat Africam. Hanc Hypalagen

lagen rhetores, quia quasi summutatur uerba pro uerbis, Metonymian grammatici uocant, quod nomina transferuntur. Aristoteles autem translationi haec ipsa subiungit, & abusionem, quam κατὰ χροσιν uocant: ut cum minutum dicimus animum pro paruo, & abutimur uerbis propinquis, si opus est, uel quod delectat, uel quod licet. Iam cum fluxerunt plures continuae translationes, alia plane fit oratio. itaque genus hoc Graeci appellant ἀλλυγορίαν, nomine recte, genere melius ille, qui ista omnia translationes uocat. Haec frequentat Phalereus maxime, suntq. dulcissima: & quamquam translatio est apud eum multa, tamen immutationes nusquam crebriores. In idem genus orationis (loquor enim de illa modica, ac temperata) uerborum cadunt lumina omnia, multa etiam sententiarum: latae eruditaeq. disputationes ab eodem explicantur, & loci communes sine contentione dicuntur. Quid multa? e philosophorum scholis tales fere euadunt: &, nisi coram erit comparatus ille fortior, per se hic, quem dico, probabitur. est enim quoddam & insigne, & florens orationis, pictum, & expolitum genus, in quo omnes uerborum, omnes sententiarum illigantur lepores. Hoc totum e sophistarum fontibus defluxit in forum; sed spretum a subtilibus, repulsum a grauioribus, in ea, qua de loquor, mediocritate consedit. Tertius est ille amplus, copiosus, grauis,

ORATOR.

uis, ornatus, in quo profecto uis maxima est. Hoc est enim, cuius ornatum dicendi & copiam admiratae gentes, eloquentiam in ciuitatibus plurimum ualere passae sunt, sed hanc eloquentiam, quae cursu magno sonituq. ferretur, quam suspicerent omnes, quam admirarentur, quam se assequi posse diffiderent. Huius eloquentiae est, tractare animos; huius, omni modo permouere. haec modo perfringit, modo irrepit in sensus: inserit nouas opiniones, euellit insitas. Sed multum interest inter hoc dicendi genus, & superiora. Qui in illo subtili & acuto elaborauit, ut callide arguteq. diceret, nec quidquam altius cogitaret; hoc uno profecto magnus orator est, si non maximus; minimeq. in lubrico uersabitur, & si semel constitit, numquam cadet. Medius ille autem, quem modicum & temperatum uoco, si modo suum illud satis instruxerit, non extimescit ancipites dicendi incertosq. casus: etiam si quando minus succedet, ut saepe fit, magnum tamen periculum non adibit: alte enim cadere non potest. At uero hic noster, quem principem ponimus, grauis, acer, ardens, si ad hoc unum est natus, aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet uni, nec suam copiam cum illis duobus generibus temperauit, maxime est contemnendus. ille enim summissus, quod acute & ueteratorie dicit, sapiens iam; medius, suauis; hic autem copiosissimus, si nihil est aliud,

uix

nix satis sanus uideri solet . qui enim nihil potest tranquille , nihil leniter , nihil partite , definite , distincte , facete dicere , praesertim cum causae partim totae sint eo modo , partim aliqua ex parte tractandae : si is , non praeparatis auribus , inflammare rem coepit , furere apud sanos , & quasi inter sobrios bacchari uinolentus uidetur . Tenemus igitur , Brute , quem quaerimus , sed animo : nam manu si prehendiſsem ; ne ipse quidem sua tanta eloquentia mihi persuasisset , ut se dimitterem . sed inuentus profecto est ille eloquens , quem numquam uidit Antonius . Quis est igitur is ? complectar breui , differam pluribus . Is enim est eloquens , qui & humilia subtiliter , & magna grauitate , & mediocri temperate potest dicere . Nemo is , inquires , unquam fuit . Ne fuerit : ego enim , quid desiderem , non quid uiderim , disputo : redeoq. ad illam Platonis , de qua dixeram , rei formam , & speciem : quam etsi non cernimus , tamen animo tenere possumus . non enim eloquentem quaero , neque quidquam mortale , & caducum , sed illud ipsum , cuius qui sit compos , sit eloquens : quod nihil est aliud , nisi eloquentia ipsa , quam nullis nisi mentis oculis uidere possumus . Is erit igitur eloquens , (ut idem illud iteremus) qui poterit parua summiſſe , modica temperate , magna grauiter dicere . Tota mihi causa pro Caecina de uerbis interdicti fui : res inuolutas definiendo explicauit-

O R A T O R.

cauimus : ius ciuile laudauimus : uerba ambigua
 distinximus . Fuit ornandus in Manilia lege Pom
 peius : temperata oratione ornandi copiam per
 secuti sumus . Ius omne retinendae maiestatis
 Rabirij caussa continebatur : ergo in omni genere
 amplificationis exarsimus . At haec interdum
 temperanda , & uarianda sunt . Quod igitur in
 accusationis septem libris non reperitur genus ?
 quod in Habiti ? quod in Cornelij ? quod in pluri
 mis nostris defensionibus ? quae exempla selegis
 sem , nisi uel nota esse arbitrarer , uel posse elige
 re qui quaerere . nulla est enim ullo in genere
 laus oratoris , cuius in nostris orationibus non sit
 aliqua , si non perfectio , at conatus tamen , atque
 adumbratio . non assequimur : at , quid deceat , ui
 demus . nec enim nunc de nobis , sed de re dici
 mus . in quo tantum abest ut nostra miremur , ut
 usque eo difficiles , ac morosi simus , ut nobis non
 satisfaciatur ipse Demosthenes : qui quamquam unus
 eminet inter omnes in omni genere dicendi , ta
 men non semper implet aures meas : ita sunt aui
 dae , & capaces , & semper aliquid immensum
 infinitumq. desiderant . Sed tamen , quoniam &
 hunc tu oratorem cum eius studiosissimo Pamme
 ne , cum esses Athenis , totum diligentissime co
 gnouisti ; neque eum dimittis e manibus ; & ta
 men nostra etiam lectitas : uides profecto illum
 multa perspicere , nos multa conari ; illum pos
 se , nos uelle , quocunque modo caussa postulet ,
 dicere .

dicere. sed ille magnus: nam & successit ipse magnis, & maximos oratores habuit aequales. nos nimis magnum fecissemus, siquidem potuissemus, quo contendimus, peruenire, in ea urbe, in qua, ut ait Antonius, auditus eloquens nemo erat. Atqui, si Antonio Crassus eloquens uisus non est, aut sibi ipse: numquam Cotta uisus esset, numquam Sulpicius, numquam Hortensius. nihil enim ample Cotta, nihil leniter Sulpicius, non multa grauer Hortensius. superiores magis ad omne genus apti: Crassum dico, & Antoniū. Ieiunas igitur huius multiplicis, & aequabiliter in omnia genera fusae orationis aures ciuitatis accepimus: easq. nos primi, quicūque eramus, & quantulumcunque dicebamus, ad huius generis audiendi incredibilia studia conuertimus. Quātis illa clamoribus adoleſcētuli diximus de supplicio paricidarum; quae nequaquam satis deferuisset, post aliquanto sentire coepimus: Quid enim tam commune, quam spiritus uiuis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus eiectis? Ita uiuunt, dum possunt, ut ducere animam de caelo non queant: ita moriuntur, ut eorum ossa terra non tangat: ita iactantur fluctibus, ut numquam alluantur: ita postremo eijciuntur, ut ne ad saxa quidem mortui conquiescant. & quae sequuntur. sunt enim omnia sicut adoleſcentis non tam re, & maturitate, quam spe, & expectatione laudati. Ab hac indole iam illa matu-
tura:

tura: Vxor generi, nouerca filij, filiae pellex.
 Nec uero hic unus erat ardor in nobis, ut hoc mo-
 do omnia diceremus. ipsa enim illa pro Roscio iu-
 uenilis redundantia multa habet, attenuata quae-
 dam, etiam paullo hilariora. at pro Habito, pro
 Cornelio, compluresq. aliae: nemo enim orator
 tam multa, ne in Graeco quidem otio, scripsit, quā
 multa sunt nostra: eaq. hanc ipsam habent, quam
 probo, uarietatem. An ego Homero, Ennio, re-
 liquis poetis, & maxime tragicis, concederem,
 ut ne omnibus locis eadem contentione uteretur,
 crebroq. mutarent, nonnumquam etiam ad quo-
 tidianum genus sermonis accederent: ipse num-
 quam ab illa acerrima contentione discederem?
 Sed quid poetas diuino ingenio profero? histrio-
 nes eos uidimus, quibus nihil posset in suo genere
 esse praestantius: qui non solum in dissimillimis
 personis satisfaciebant, cum tamen in suis uersa-
 rentur: sed & comoedum in tragoedijs, & tra-
 goedum in comoedijs admodum placere uidimus.
 ego non elaborem? cum dico me, te Brute dico:
 nam in me quidem iam pridem effectum est, quod
 futurum fuit. tu aut eodem modo omnes causas
 ages; aut aliquod causarum genus repudiabis;
 aut in iisdem causis perpetuum, & eundem spi-
 ritum sine ulla commutatione obtinebis? Demo-
 sthenes quidem, cuius nuper inter imagines tuas,
 ac tuorum, (quod eum, credo, amares) cum ad
 te in Tusculanum uenissem, imaginem ex aere ui-
 di,

io so domo
 posco anda
 ne

di, nihil *Lysiae* subtilitate cedit, nihil argutius,
& acumine *Hyperidi*, nihil lenitate *Aeschini*,
& splendore uerborum. multae sunt eius totae o-
rationes subtiles, ut contra *Leptinem*: multae
totae graues, ut quaedam *Philippicae*: multae
uariatae, ut contra *Aeschinem* falsae legationis, ut
contra eundem pro caussa *Ctesiphontis*. iam il-
lud medium, quoties uult, arripit, & a grauis-
simo discedens, eo potissimum delabitur: clamo-
res tamen tum mouet, & tum in dicendo plurimum
efficit, cum grauitatis locis utitur. Sed ab hoc
parumper abeamus; (quandoquidem de genere,
non de homine quaerimus) rei potius, id est elo-
quentiae uim, & naturam explicemus. Illud ta-
men, quod iam ante diximus, meminerimus, ni-
hil nos praecipendi caussa esse dicturos, atque ita
potius acturos, ut existimatores uideamur loqui,
non magistri. in quo tamē longius progredimur; quod
uidemus non te haec solum esse lecturum, qui ea
multo, quam nos, qui quasi docere uideamur, ha-
beas notiora; sed hunc librum, etiam si minus no-
stra commendatione, tuo tamen nomine diuulgari
necessesse est. Esse igitur perfecte eloquentis puto,
non eam solum facultatem habere, quae sit eius
propria, fuse lateq. dicendi, sed etiam uicinam
eius, atque finitimam dialecticorum scientiam as-
sumere. quamquam aliud uidetur oratio esse, aliud
disputatio; nec idem loqui esse, quod dicere: attamen
utrumque in differendo est. disputandi ratio,

H b

&

ORATOR.

& loquendi, dialecticorum sit; oratorum autem, dicendi, & ornandi. Zeno quidem ille, a quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat, quid inter has artes interesset. nam cum compresserat digitos, pugnumq. fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse: cum autem duxerat, & manum dilatauerat, palmae illius similem eloquentiam esse dicebat. Atque etiam ante hunc Aristoteles principio artis rhetoricae dicit, illam artem quasi ex altera parte respondere dialecticae: ut hoc uidelicet differant inter se, quod haec ratio dicendi latior sit, illa loquendi contractior. Volo igitur huic summo omnem, quae ad dicendum trahi posset, loquendi rationem esse notam: quae quidem res, quod te his artibus eruditum minime fallit, duplicem habuit docendi uiam. nam & ipse Aristoteles tradidit praecepta plurima differendi: & postea, qui dialectici dicuntur, spinosiora multa perperunt. Ergo eum censeo, qui eloquentiae laude ducatur, non esse earum rerum omnino rudem: sed uel illa antiqua, uel hac Chrysippi disciplina institutus, nouerit primum uim, naturam, genera uerborum, & simplicium, & copulatum; deinde, quot modis quidque dicatur; qua ratione, uerum falsum ne sit, indicetur; quid efficiatur e quoque; quid cui consequens sit, quidq. contrarium; cumq. ambigue multa dicantur, quo modo quidque eorum diuidi explanariq. oporteat. Haec tenenda sunt oratori:

ratori : saepe enim occurrunt : sed quia sua sponte squalidiora sunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitor. Et quoniam in omnibus, quae ratione docentur, & uia, primum constituendum est, quid quidque sit; (nisi enim inter eos, qui disceptant, conuenit, quid sit illud, de quo ambigitur; nec recte differi, nec unquam ad exitum perueniri potest) explicanda est saepe uerbis mens nostra de quaere, atque inuolutae rei notitia definiendo aperienda est: siquidem definitio est oratio, quae, quid sit id, de quo agitur, ostendit quam breuissime. Tum, ut scis, explicato genere cuiusque rei, uidendum est quae sint eius generis siue formae, siue partes; ut in eas tribuatur omnis oratio. Erit igitur haec facultas in eo, quem uolumus esse eloquentem, ut definire rem possit, neque id faciat tam presse, et anguste, quam in illis eruditissimis disputationibus fieri solet, sed cum explanatius, tum etiam uberior, & ad commune iudicium, popularemque intelligentiam accommodatius. Idemque etiam, cures postulabit, genus uniuersum in species certas, ut nulla neque praetermittatur, neque redundet, partietur, ac diuidet. quando autem, aut quo modo id faciat, nihil ad hoc tempus; quoniam, ut supra dixi, iudicem me esse, non doctorem uolo. Nec uero dialecticis modo sit instructus, sed habeat omnes philosophiae notos et tractatos locos. nihil enim de religione, nihil de morte, nihil de

H b 2 pietate,

ad diuina

O R A T O R .

*pietate, nihil de caritate patriae, nihil de bonis
 rebus, aut malis, nihil de uirtutibus, aut uitijs,
 nihil de officio, nihil de dolore, nihil de uolupta-
 te, nihil de perturbationibus animi & errori-
 bus, quae saepe cadunt in caussas, sed ieiunius
 aguntur, nihil, inquam, sine ea scientia, quam
 dixi, grauiter, ample, copiose dici, & explica-
 ri potest. De materia loquor orationis etiam nūc,
 non ipso de genere dicendi. uolo enim prius habe-
 at orator rem, de qua dicat, dignam auribus eru-
 ditis, quam cogitet, quibus uerbis quidque di-
 cat, aut quo modo. Quem etiam, quo grandior
 sit, & quodam modo excelsior, ut de Pericle di-
 xi supra, ne physicorum quidem esse ignarum uo-
 lo. omnia profecto, cum se a caelestibus rebus re-
 feret ad humanas, excelsius, magnificentiusq. et
 dicet, & sentiet. Cumq. illa diuina cognouerit,
 nolo ignoret ne haec quidem humana. Ius ciuile
 teneat; quo egent caussae forenses quotidie. quid
 est enim turpius, quam legitimarum et ciuiliū
 controuersiarum patrocinia suscipere, cum sis le-
 gum & ciuilis iuris ignarus? Cognoscat etiam
 rerum gestarum, & memoriae ueteris ordinem,
 maxime scilicet nostrae ciuitatis, sed & impe-
 riosorum populorum, & regum illustrium: quem
 laborem nobis Attici nostri leuauit labor; qui,
 conseruatis, notatisq. temporibus, nihil cum il-
 lustre praetermitteret, annorum septingentorum
 memoriam uno libro colligauit. nescire autem,
 quid*

quid antea, quam natus sis, acciderit, id est semper esse puerum. quid enim est aetas hominis, nisi, memoria rerum ueterum, cum superiorum aetate contextitur? Commemoratio autem antiquitatis, exemplorumq. prolatio summa cum delectatione & auctoritatem orationi affert, & fidem. Sic igitur instructus ueniet ad causas: quarum habebit genera primum ipsa cognita. Erit enim ei perspectum, nihil ambigi posse, in quo non aut res controuersiam faciat, aut uerba: res aut de uero, aut de recto, aut de nomine: uerba aut de ambiguo, aut de contrario. Nam si quando aliud in sententia uidetur esse, aliud in uerbis; genus est quoddam ambigui, quod ex praeterito uerbo fieri solet; in quo, quod est ambiguum proprium, res duas significari uidemus. Cum tam pauca sint genera causarum, etiam argumentorum praecepta pauca sunt. Traditi sunt, e quibus ea ducantur, duplices loci: uni e rebus ipsis, alteri assumpti. Tractatio igitur rerum efficit admirabiliorem orationem. nam ipsae quidem res in perfacili cognitione uersantur, quid enim iam sequitur, quod quidem artis sit, nisi ordiri orationem, in quo aut concilietur auditor, aut erigatur, aut paret se ad discendum? rem breuiter exponere, & probabiliter, & aperte; ut, quid agatur, intelligi possit: sua confirmare, aduersaria euertere; eaq. efficere non perturbate, sed singulis argumentationibus ita concludendis, ut

H b 3

efficiatur

ORATOR.

efficiatur quod sit consequens ijs, quae sumentur ad quamque rem confirmandam? post omnia, perorationem inflammantem, restinguentem ue concludere? Has partes quemadmodum tractet singulas, difficile dictu est hoc loco: nec enim semper tractantur uno modo. Quoniam autem non, quae doceam, quaero, sed quem probem: probabo primum eum, qui, quid deceat, uidebit. haec enim sapientia maxime adhibenda eloquenti est, ut sit temporum personarumq. moderator. nam nec semper, nec apud omnes, nec contra omnes, nec pro omnibus, nec omnibus eodem modo dicendum arbitror. Is erit ergo eloquens, qui ad id, quodcunque decebit, poterit accommodare orationem. Quod cum statuerit, tum, ut quidque erit dicendum, ita dicet, nec satura ieiune, nec grandia minute, nec item contra; sed erit rebus ipsis par, & aequalis oratio. Principia uerecunda, non elatis intensa uerbis, sed acuta sententijs, uel ad offensionem aduersarij, uel ad commendationem sui. Narrationes credibiles, nec historico, sed prope quotidiano sermone explicatae dilucide. Dein, si tenues caussae, tum etiam argumentandi tenue filum & in docendo, & in refellendo; idq. ita tenebitur, ut, quanta ad rem, tanta ad orationem fiat accessio. Cum uero caussa ea inciderit, in qua uis eloquentiae possit expromi; tum se latius fundet orator; tum reget, & flectet animos, & sic afficiet ut uolet, id est

est ut causae natura, & ratio temporis postulabit. Sed erit duplex omnis eius ornatus ille admirabilis, propter quem ascendit in tantum honorem eloquentia. Nam cum omnis pars orationis esse debet laudabilis, sic ut uerbum nullum, nisi aut graue, aut elegans, excidat: tum sunt maxime luminosae, & quasi actuosae partes duae: quarum alteram in uniuersi generis quaestione pono, quam, ut supra dixi, Graeci appellant *ῥῆσις*; alteram in augendis amplificandisque rebus, quae ab eisdem *ἀξίωσις* est nominata: quae etsi aequabiliter toto corpore orationis fusa esse debet, tamen in communibus locis maxime excellet: qui communes appellati, quod uidentur multarum iisdem esse causarum, sed proprii singularum esse debebunt. At uero illa pars orationis, quae est de genere uniuerso, totas causas saepe continet. Quidquid est enim illud, in quo quasi certamen est controuersiae, quod Graece *ὑποπόθεσις* dicitur, id ita dici placet, ut traducatur ad perpetuam quaestionem, atque de uniuerso genere dicatur, nisi cum de uero ambigetur, quod quaeri coniectura solet. Dicitur autem non Peripateticorum more, (est enim illorum exercitatio elegans, iam inde ab Aristotele constituta) sed aliquanto neruosius: & ita de re communia dicentur, ut & pro reis multa leniter dicantur, & in aduersarios asperere. Augendis uero rebus, & contra abiiciendis, nihil est quod non perficere

H b 4

possit

O R A T O R.

possit oratio: quod & inter media argumenta faciendum est, quotiescunque dabitur uel amplificandi, uel minuendi locus, & paene infinite in perorando. Duo sunt, quae, bene tractata ab oratore, admirabilem eloquentiam faciant. Quorum alterum est, quod Graeci ἡδυνὸν uocant, ad naturas, & ad mores, & ad omnem uitae consuetudinem accommodatum: alterum, quod ἰδέπαισιν nominant, quo perturbantur animi, & concitantur; in quo uno regnat oratio. illud superius, come, iucundum, ad beneuolentiam conciliandam paratum: hoc, uehemens, incensum, incitatum, quo caussae eripiuntur: quod cum rapide fertur, sustineri nullo pacto potest. Quo genere nos mediocres, aut multo etiam minus; sed magno semper usi impetu, saepe aduersarios de statu omni deiecimus. Nobis pro familiari reo summus orator non respondit Hortensius. A nobis homo audacissimus Catilina in senatu accusatus obmutuit. Nobis priuata in causa, magna, & graui, cum coepisset Curio pater respondere, subito assedit, cum sibi uenenis ereptam memoriam diceret. Quid ego de miserationibus loquar? quibus eo sum usus pluribus, quod, etiam si plures dicebamus, perorationem mihi tamen omnes relinquebant. in quo ut uiderer excellere, non ingenio, sed dolore assequebar. quae qualiacunque in me sunt; me enim ipsum non paenitet, quanta sint; sed apparent in orationibus:

et si

etsi carent libri spiritu illo, propter quem maiora eadem illa, cum aguntur, quam cum leguntur, uideri solent. Nec uero miseratione solum mens iudicum permonenda est; (qua nos ita dolenter ut solemus, ut puerum infantem in manibus perorantes tenuerimus, ut alia in causa, excitato reo nobili, sublato etiam filio paruo, plangore & lamentatione compleremus forum) sed etiam est faciendum, ut irascatur iudex, mitigetur; inuideat, faueat; contemnat, admiretur; oderit, diligat; cupiat, satietate afficiatur; speret, metuat; laetetur, doleat. qua in uarietate, duriorum accusatio suppedabit exempla, mitiorum defensiones meae. nullo enim modo animus audientis aut incitari, aut leniri potest, qui modus a me non tentatus sit: dicerem perfectum, si ita iudicarem, nec in ueritate crimen arrogantiae extimescerem. Sed, ut supra dixi, nulla me ingenij, sed magna uis animi inflammat, ut me ipse non teneam: nec unquam is, qui audiret, incenderetur, nisi ardens ad eum perueniret oratio. Uterer exemplis domesticis, nisi ea legisses: uterer alienis, uel Latinis, si ulla reperirem, uel Graecis, si deceret. sed Crassi per pauca sunt, nec ea iudiciorum: nihil Antonij, nihil Cottae, nihil Sulpicij: dicebat melius, quam scripsit, Hortensius. Verum, haec uis, quam quaerimus, quanta sit, suspicemur, quoniam exemplum non habemus: aut, si exempla sequimur, a Demosthene sumamus,

&

O R A T O R .

& quidem perpetuae dictionis ex eo loco, unde
 in Ctesiphontis iudicio de suis factis, consilijs, me-
 ritis in remp. aggressus est dicere. ea profecto ora-
 tio in eam formam, quae est insita in mentibus
 nostris, includi sic potest, ut maior eloquentia nõ
 requiratur. Sed iam forma ipsa restat, & χαρὰ
 κτῆρ ille qui dicitur: qui qualis esse debeat, ex ip-
 sis, quae supra dicta sunt, intelligi potest. Nam
 et singulorum uerborum, & collocatorum lumina
 attigimus: quibus sic abundabit, ut uerbum ex
 ore nullum, nisi aut elegans, aut graue, exeat:
 ex omniq. genere frequentissimae translationes
 erunt; quod eae propter similitudinem transfe-
 runt animos, & referunt, ac mouent huc & il-
 luc: qui motus cogitationis, celeriter agitat, &
 per se ipse delectat. Et reliqua ex collocatione
 uerborum, quae sumuntur quasi lumina, magnũ
 afferunt ornatum orationi. sunt enim similia illis,
 quae in amplo ornatu scenae, aut fori appellantur
 insignia: non quod sola ornent, sed quod excellent.
 Eadem ratio est horum, quae sunt orationis lumi-
 na, & quodam modo insignia: cum aut duplica-
 tur, iteranturq. uerba, aut breuiter commutata
 ponuntur, aut ab eodem uerbo ducitur saepius o-
 ratio, aut in idem conijcitur, aut in utrunque, aut
 adiungitur idem iteratum, aut idem ad extre-
 mum refertur, aut continenter unum uerbum non
 in eadem sententia ponitur: aut cum similiter uel ca-
 dunt uerba, uel desinunt: aut multis modis con-
 trarijs

trarijs relata contraria: aut cum gradatim sursum
uersus reditur: aut cum, demptis coniunctioni-
bus, dissolute plura dicuntur: aut cum aliquid
praetereunt, cur id faciamus, ostendimus: aut
cum corrigimus nosmet ipsos quasi reprehenden-
tes: aut si est aliqua exclamatio uel admirationis,
uel quaestionis: aut cum eiusdem nominis casus
saepius commutantur. Sed sententiarum orna-
menta maiora sunt: quibus quia frequentissime
Demosthenes utitur, sunt qui putent iccirco eius
eloquentiam maxime esse laudabilem. Et uero
nullus fere ab eo locus sine quadam conformatio-
ne sententiae dicitur: nec aliud quidquam est dice-
re, nisi omnes, aut certe plerasque aliqua specie
illuminare sententias: quas cum tu optime, Brute,
teneas, quid attinet nominibus uti, aut exem-
plis? tantum notetur locus. Sic igitur dicet ille,
quem expetimus, ut uerset saepe multis modis
eandem & unam rem, & haereat in eadem com-
moreturq. sententia; saepe etiam, ut extenuet
aliquid; saepe, ut irrideat; ut declinet a propo-
sito, defleatq. sententiam; ut proponat quid di-
cturus sit; ut, cum transfegerit iam aliquid, desi-
niat; ut se ipse reuocet; ut, quod dixit iteret; ut
argumentum ratione concludat; ut interrogando
urgeat; ut rursus quasi ad interrogata sibi ipse re-
spondeat; ut contra, ac dicat, accipi, & senti-
ri uelit; ut addubitet, quid potius, aut quo mo-
do dicat; ut diuidat in partes; ut aliquid relin-
quat,

ORATOR.

quat, ac negligat; ut ante praemuniat; ut in eo ipso, in quo reprehendatur, culpam in aduersarium conferat; ut saepe cum ijs, qui audiunt, nonnumquam etiam cum aduersario quasi delibaret; ut hominum sermones, moresq. describat; ut muta quaedam loquentia inducat; ut ab eo, quod agitur, auertat animos; ut saepe in hilaritatem risum ue conuertat; ut ante occupet, quod uideat opponi; ut comparet similitudines; ut utatur exemplis; ut aliud alij tribuens dispertiat; ut interpellatorem coerceat; ut aliquid reticere se dicat; ut denunciaret, quid caueat; ut liberius quid audeat; ut irascatur etiam; ut obiurget aliquando, ut deprecetur, ut supplicet, ut medeatur; ut a proposito declinet aliquantulum; ut excretur; ut fiat ijs, apud quos dicet, familiaris; atque alias etiam dicendi quasi uirtutes sequatur, breuitatem, si res petet. Saepe etiam rem dicendo subiiciet oculis: saepe supra feret, quam fieri possit: significatio saepe erit maior, quam oratio, saepe hilaritas, saepe uitae, naturarumq. imitatio. Hoc in genere (nam quasi siluam uides) omnis eluceat oportet eloquentiae magnitudo: sed haec, nisi collocata, & quasi structa & nexa uerbis, ad eam laudem, quam uolumus, aspirare non possunt. de quo cum mihi deinceps uiderem esse dicendum, etsi mouebant etiam me illa, quae supra dixeram; tamen ijs, quae sequuntur, perturbabar magis. occurrebat enim, posse reperiri non inuidos

inuidos solum, quibus referta sunt omnia, sed
 fautores etiam mearum laudum, qui non cense-
 rent eius uiri esse, de cuius meritis tanta senatus
 iudicia fecisset, comprobante populo R. quanta de
 nullo, de artificio dicendi litteris tam multa man-
 dare. quibus si nihil aliud responderem, nisi, me
 M. Bruto negare roganti noluisse; iusta esset ex-
 cusatio; cum & amicissimo, & praestantissimo
 uiro, & recta & honesta petenti, satisfacere uo-
 luissem. sed si profitear, quod utinam possem,
 me studiosis dicendi praecepta, & quasi uias,
 quae ad eloquentiam ferrent, traditurum: quis
 tandem id iustus rerum aestimator reprehenderet?
 Nam quis unquam dubitauit, quin in rep. no-
 stra primas eloquentia tenuerit semper urbanis
 placatisq. rebus, secundas iuris scientia? cum
 in altera gratiae, gloriae, praesidij plurimum
 esset; in altera persecutionum cautionumq. prae-
 ceptio; quae quidem ipsa auxilium ab eloquentia
 saepe peteret, ea uero repugnante uix suas regio-
 nes finesq. defenderet. Cur igitur, ius ciuile do-
 cere, semper pulchrum fuit; hominumq. clarissi-
 morum discipulis floruerunt domus: ad dicendū
 si quis acuat, aut adiuet in eo inuentutem, uitu-
 peretur? Nam si uitiosum est, dicere ornate:
 pellatur omnino e ciuitate eloquentia. sin ea non
 modo eos ornat, penes quos est, sed etiam uni-
 uersam remp. cur aut, discere, turpe est, quod sci-
 re honestum est; aut, quod nosse pulcherrimum
 est,

non pene

*De paga di
raggiore*

O R A T O R .

est, id non gloriosum docere? At alterum facti-
tatum est, alterum nouum. Fateor: sed utrius-
que rei causa est. Alteros enim respondentes
audire sat erat; ut ij, qui docerent, nullum si-
bi ad eam rem tempus ipsi seponerent, sed eodem
tempore & discipulis satisfacerent, & consu-
lentibus. Alteri, cum domesticum tempus in
cognoscendis componendisq. causis, forense in a-
gendis, reliquum in se ipsis reficiendis omne con-
sumerent, quem habebant instituendi, aut docen-
di locum? Atque haud scio, an plerique nostro-
rum oratorum ingenio plus ualuerint, quam do-
ctrina: itaque illi dicere melius, quam praeci-
pere, nos contra fortasse possumus. At dignita-
tem, docere, non habet. Certe, si quasi in ludo:
sed si monendo, si cohortando, si percunctando,
si communicando, si interdum etiam una legendo,
audiendo, nescio, cum docendo etiam aliquid ali-
quando possis meliores facere, cur nolis. An,
quibus uerbis sacrorum alienatio fiat, docere ho-
nestum est, ut est: quibus ipsa sacra retineri de-
fendiq. possint, non honestum est? At ius profiten-
tur etiam qui nesciunt: eloquentia autem illi ipsi,
qui consecuti sunt, tamen se ualere dissimulant;
propterea quod prudentia hominibus grata est,
lingua suspecta. Num igitur aut latere eloquen-
tia potest; aut id, quod dissimulat, effugit; aut
est periculum, ne quis putet in magna arte &
gloriosa, turpe esse docere alios id, quod ipsi fue-
rit

rit honestissimum discere? Ac fortasse ceteri te-
 Etiores: ego semper me didicisse prae me tuli. quid
 enim possem? cum & abfuissem adolescens; &
 horum studiorum causa mare transissem; & do-
 ctissimis hominibus referta domus esset; & ali-
 quae fortasse inessent in sermone nostro doctrina-
 rum notae; cumq. uulgo scripta nostra legeren-
 tur; dissimularem me didicisse? qui probarem? ni-
 si quod parum fortasse profeceram. Quod cum ita
 sit; tamen ea, quae supra dicta sunt, plus in di-
 sputando, quam ea, de quibus dicendum est, di-
 gnitatis habuerunt. De uerbis enim componen-
 dis, & de syllabis propemodum dinumerandis
 & dimetiendis loquimur: quae etiam si sunt, si-
 cuti mihi uidentur, necessaria, tamen fiunt ma-
 gnificentius, quam docentur. est id omnino ue-
 rum: sed proprie in hoc dicitur. nam omnium ma-
 gnarum artium, sicut arborum, altitudo nos de-
 lectat; radices, stirpesq. non item: sed esse illa si-
 ne his non potest. Me autem siue peruagatissi-
 mus ille uersus, qui uetat

Artem pudere proloqui, quam factites,
 dissimulare non sinit, quin delectet; siue tuum stu-
 dium hoc a me uolumen expressit: tamen eis, quos
 aliquid reprehensuros suspicabar, respondendum
 fuit. Quod si ea, quae dixi, non ita essent; quis
 tamen setam durum agrestemq. praeberet, qui
 hanc mihi non daret ueniam, ut, cum meae foren-
 ses artes, & actiones publicae concidissent, non
 me

ORATOR.

me aut desidiaē, quod facere non possum, aut maestitiaē, cui resisto, potius, quam litteris, dederem? quae quidem me antea in iudicia, atque in curiam deducebant, nunc oblectant domi: nec uero talibus modo rebus, quales hic liber continet, sed multo etiam grauioribus, & maioribus, quae si erunt perfectae, profecto forensibus nostris rebus etiam domesticae litterae respondebunt. Sed ad institutam disputationem reuertamur. Collocabuntur igitur uerba, aut, ut inter se quam aptissime cohaereant extrema cum primis, eaeque sint quam suauissimis uocibus; aut, ut forma ipsa concinnitasque uerborum conficiat orbem suum; aut, ut comprehensio numerosa, & apte cadat. Atque illud primum uideamus quale sit, quod uel maxime desiderat diligentiam: (est enim quasi structura quaedam) nec id tamen fiet operose: nam esset cum infinitus, tum puerilis labor: quod apud Lucilium scite exagitat in Albutio Scaeuola:

Quam lepide lexis cōpositae, ut tesserulae, omnes, Arte, pauimento, atque emblemate uermiculato. nolo tam minuta haec constructio appareat: sed tamen stylus exercitatus efficiet facile hanc uiam componendi. nam ut in legendo oculus, sic animus in dicendo prospiciet quid sequatur; ne extremorum uerborum cum insequentibus primis concursus aut hiulcas uoces efficiat, aut asperas. quamuis enim suauēs, graues uel sententiae,

tentiae,
offendent
mum. qu
mo ut tam
gere. in q
hendunt,
id magis
ille quide
nec solum
tur, ubi
in popula
ri in conc
quae sic
illo die re
calium con
tiosam, si
nobis ne
concedit
dulae Cat
eos, qui
ut Naen
Vos, qui
gidam
Et ibidem
Quam nun
At Enni
Scipio in
Et quide
Hoc mo

tentiae , tamen , si inconditis uerbis efferuntur ,
offendent aures , quarum est iudicium superbissi-
mum . quod quidem latina lingua sic obseruat , ne
mo ut tam rusticus sit , quin uocales nolit coniun-
gere . in quo quidam etiam Theopompum repre-
hendunt , quod eas litteras tantopere fugerit : etsi
id magister eius Isocrates , at non Thucydides , ne
ille quidem , haud paullo maior scriptor , Plato ,
nec solum in ijs sermonibus , qui dialogi dicun-
tur , ubi etiam de industria id faciendum fuit , sed
in populari oratione , qua mos est Athenis lauda-
ri in concione eos , qui sint in proelijs interfecti :
quae sic probata est , ut eam quotannis , ut scis ,
illo die recitari necesse sit . in ea est crebra ista no-
calium concursio , quam magna ex parte , ut ui-
tiosam , fugit Demosthenes . sed Graeci uiderint :
nobis ne si cupiamus quidem disirahere uocales
conceditur . indicant orationes illae ipsae horri-
dulae Catonis , indicant omnes poetae , praeter
eos , qui , ut uersum facerent , saepe hiabant ,
ut Naenius ,

Vos , qui accolitis Histrum fluium , atque Al-
gidam :

Et ibidem ,

Quam numquam nobis Graij , atque Barbari .

At Ennius semel ,

Scipio inuicte . -

Et quidem nos ,

Hoc motu radiantis Etesiae in uada ponti .

I i hoc

O R A T O R .

hoc idem nostri saepius non tulissent, quod Graeci laudare etiam solent. Sed quid ego uocales? sine uocalibus saepe breuitatis causa contrahabant, ut ita dicerent, multi' modis, uas' argenteis, palm' & crinibus, tecti, fractis. Quid uero licentius, quam quod hominum etiam nomina contrahabant, quo essent aptiora? nam ut duellum bellum, & duis bis, sic Duellium, eum, qui Poenos classe deuicit, Bellium nominauerunt, cum superiores appellati essent semper Duellij. Quin etiam uerba saepe contrahuntur, non usus causa, sed aurium. quo modo enim uester Axilla Abala factus est, nisi fuga litterae uastioris? quam litteram etiam e maxillis, e taxillis, & uexillo, & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis euellit. Libenter etiam copulando uerba iungebant, ut sodes, pro si audes; sis, pro si uis. *capitulum* Iam in uno, capsis, tria uerba sunt: ain', pro ais ne: nequire, pro non quire: malle, pro magis uelle: nolle, pro non uelle. Dein etiam saepe, & exin, pro deinde, & pro exinde dicimus. Quid illud, non olet unde sit, quod dicitur, cum illis, cum autem nobis non dicitur, sed nobiscum? quia, si ita diceretur, obscenius concurrerent litterae, ut etiam modo, nisi, autem, interposuisssem, concurrissent. Ex eo est mecum, & tecum, non, cum me, & cum te: ut esset simile illis, uobiscu, atque nobiscum. Atque etiam a quibusdam sero iam emendatur antiquitas, qui haec reprebendunt:

dunt : nam , pro deum , atque hominum fidem ,
deorum aiunt . Ita credo , hoc illi nesciebant ; an
dabat hanc licentiam consuetudo ? itaque idem poe
ta , qui inusitatus contraxerat ,

» Patris mei meum factum pudet , pro , meorum
factorum : & ,

» Texitur , exitium examen rapit ; pro , exitio
rum ; non dicit liberum , ut plerique loquimur ,
cum , Cupidos liberum , aut , In liberum loco , di
cimus ; sed , ut isti uolunt ,

» Neque tuum unquam in gremium extollas li
berum ex te genus . & idem :

» Namque Aesculapij liberorum . -

At ille alter in Chryse non solum ,

» Ciues antiqui amici maiorum meum ,
quod erat usitatum ; sed durius etiam ,

» Consilium socij , augurium , atque extum in
terpretes .

Idemq. pergit ,

Postquam prodigium horriferum , portentum pa
uos : quae non sane sunt in omnibus neutris usi
tata . nec enim dixerim tam libenter , armum iudi
cium , etsi est apud eundem ,

» Nihilne ad te de iudicio armum accidit ?
quam centuriam , ut censoriae tabulae loquuntur ,
fabrum , & procum , audeo dicere , non fabro
rum , & procorum : planeque , duorum uirorum
iuridicundo , aut trium uirorum capitalium , aut
decē uirorum litibus iudicandis , dico numquam .

Ii 2 Atqui

ORATOR.

Atqui dixit Attius,

» *Video sepulcra dua duorum corporum: Idēq.,*

» *Mulier una duum uirum.*

Quid uerum sit, intelligo: sed alias ita loquor, ut concessum est, ut hoc uel, pro deum, dico, uel, pro deorum: alias ut necesse est, cum, trium uirum, non uirorum, cum, sestertium nummum, non nummorum: quod in his consuetudo uaria non est. Quid, quod sic loqui, nosse, iudicasse, uetant; nouisse, iubent, & iudicauisse? Quasi uero nesciamus, in hoc genere & plenum uerbum recte dici, & imminutum usitate. itaque utrunque Terentius:

» *Eho, tu cognatum tuum non noras? -*

Post idem:

» *Stilphonem, inquam, noueras.*

Siet, plenum est: sit, imminutum: licet ut are utroque: ergo ibidem:

» *Quam cara sintque, post carendo intelligunt,*

» *Quamq. attinendi magni dominatus sient.*

Nec uero reprehenderim, Scripsere alij rem. & scripserunt, esse uerius sentio: sed consuetudini, auribus indulgenti, libenter obsequor.

» *Idem campus habet, - inquit Ennius: &*

» *In templis isdem, - probauit: at, iisdem, erat uerius: nec tamen, eisdem, opimius: male sonabat, iisdem. impetratum est a consuetudine, ut peccare suauitatis causa liceret. Et, pomeridianas quadrigas, quam postmeridianas, libentius*

tius dixerim, & mehercule, quam mehercules.
non scire, quidem barbarum iam uidetur; ne-
scire, dulcius ipsum meridiem, cur non medi-
diem? credo, quod erat insuauius. Vna praepo-
sitiō est, eaq. nunc tantum in accepti tabulis ma-
net, ne his quidem omnium; in reliquo sermone
mutata est. nam amouit dicimus, & abegit, &
abstulit: ut iam nescias, a ne uerum sit, an abs.
Quid si etiam, abfugit, turpe uisum est, & ab-
fer noluerunt, aufer maluerunt? quae praeposi-
tio, praeter haec duo uerba, nullo alio in uerbo
reperietur. Noti erant, & nauti, & nari: qui-
bus cum in praeponi oporteret; dulcius uisum est,
ignoti, ignaui, ignari, dicere, quam ut ueritas
postulabat. Ex usu, dicunt, & e rep. quod in al-
tero uocalis excipiebat, in altero esset asperitas,
nisi litteram sustulisses, ut exegit, edixit, effe-
cit, extulit, edidit, adiuncti uerbi primam lit-
teram praepositio commutauit, ut subegit, sum-
mutauit, sustulit. Quid in uerbis iunctis? quam
scite insipientem, non insipientem? iniquum, non
inaequum? tricipitem, non tricapitem? conci-
sum, non concaesum? ex quo quidam pertisum e-
tiam uolunt: quod eadem consuetudo non proba-
uit. Quid uero hoc elegantius, quod non fit na-
tura, sed quodam instituto? inclytus, dicimus
breui prima littera, insanus producta; inhum-
anus breui, infelix longa. & ne multis, quibus
in uerbis eae primae litterae sunt, quae insapientem,

Ii 3 te,

ORATOR.

te, atque felice, produēte dicitur, in ceteris omnibus breuiter. Itemq. composuit, consuevit, concrepuit, confecit: consule ueritatem, reprehendet: refer ad aures, probabunt. quaere, cur? ita se dicent iuuari. uoluptati autem aurium morigerari debet oratio. Quin ego ipse, cum scirem ita maiores locutos esse, ut nusquam, nisi in uocali, aspiratione uterentur, loquebar sic, ut pulcros, & Cetegos, triumphos, Cartaginem dicerem: aliquando, idq. sero, conuicio aurium cum extorta mihi ueritas esset, usum loquendi populo concessi, scientiam mihi reseruaui. Orcinios tamen, & Matones, Otones, Caepiones, sepulcra, coronas, lacrymas dicimus, quia per aurium iudicium semper licet. Purrum semper Ennius, numquam Pyrrhum. Vi patefecerunt Fruges, non Phryges, ipsius antiqui declarant libri. nec enim Graecam litteram adhibebant, nunc autem etiam duas: & cum Phrygum, & cum Phrygibus dicendum esset, absurdum erat aut tantum barbaris casibus Graecam litteram adhibere, aut recto casu solum Graece loqui. tamen & Phryges, & Pyrrhum aurium caussa dicimus. Quin etiam, quod iam subrusticum uidetur, olim autem politius, eorum uerborum, quorum eadem erant postremae duae litterae, quae sunt in optimus, postremam litteram detrahebant, nisi uocalis insequeretur. ita non erat ea offensio in uersibus, quam nunc fugiunt poetae noui. ita enim loquebamur,

Qui

*Qui est omnibu' princeps : non , omnibus prin-
ceps . &*

Vita illa dignu' locoque : non , dignus .

*quod si indocta consuetudo tam est artifex suauita-
tis : quid ab ipsa tandem arte , & doctrina postu-
lari putamus ? Haec dixi breuius , quam si hac
de re una disputarem ; (est enim hic locus late pa-
tens , de natura , usuq. uerborum) longius autem ,
quam instituta ratio postulabat . Sed quia rerum ,
uerborumq. iudicium prudentiae est , uocum au-
tem , & numerorum aures sunt iudices ; & quod
illa ad intelligentiam referuntur , haec ad uolu-
ptatem : in illis ratio inuenit , in his sensus artem .
aut enim negligenda nobis fuit uoluptas eorum ,
quibus probari uolebamus : aut arse eius conci-
liandae reperienda . Duae sunt igitur res , quae
permulceant aures , sonus , & numerus . De nu-
mero mox , nunc de sono quaerimus . Verba , ut su-
pra diximus , legenda sunt potissimum bene sonan-
tia , sed ea non , ut poetae , exquisita ad sonum ,
sed sumpta de medio .*

Qua pontus Helles , - superat modum . at ,

Auratus aries Colchorum , -

*splēdidis nominibus illuminatus est uersus : sed pro-
ximus inquinatus , insuauissima littera finitus ,
Frugifera , & ferta arua Asiae tenet .*

*quare bonitate potius nostrorum uerborum uta-
mur , quam splendore Graecorum . nisi forte sic lo-
qui paenitet ,*

ORATOR.

Qua tempestate Paris Helenam. -

& quae sequuntur. immo uero ista sequamur, asperitatemq. fugiamus,

Habeo istam ego per terricrepam. - Idemque, Versutiloquas malitias.

Nec solum componentur uerba ratione, sed etiam finientur: quoniam id iudicium esse alterum aurium diximus. Sed finiuntur aut compositione ipsa, & quasi sua sponte, aut quodam genere uerborum, in quibus ipsis concinnitas inest: quae siue casus habent in exitu similes, siue paribus paria redduntur, siue opponuntur contraria, sua pte natura numerosa sunt, etiam si nihil est factum de industria. in huius concinnitatis consuetudine Gorgiam fuisse principem accepimus: quo de genere illa nostra sunt in Miloniana: Est enim, iudices, haec non scripta, sed nata lex; quam non didicimus, accepimus, legimus, uerum ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus; ad quam non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus. Haec enim talia sunt, ut, quia referuntur ad ea, ad quae debent referri, intelligamus non quaesitum esse numerum, sed secutum. Quod fit item in contrariis referendis: ut illa sunt, quibus non modo numerosa oratio, sed etiam uersus efficitur:

Eam, quam nihil accusas, damnas.

condemnas, diceret, qui uersum effugere uellet.

» Bene quā meritā esse autumas, dicis male mereri.

Id,

» Id, quod scis, prodest nihil; id, quod nescis, obest.

uersum efficit ipsa relatio contrariorum: id esset in oratione numerosum,

Quod scis, nihil prodest; quod nescis, multū obest.

Semper haec, quae Graeci ἀντίθετα nominant, cum contrarijs opponuntur contraria, numerum oratorium necessitate ipsa efficiunt, & eum sine industria. hoc genere antiqui iam ante Isocratem delectabantur, & maxime Gorgias; cuius in oratione plerunque efficit numerum ipsa concinnitas. nos etiam in hoc genere frequentes, ut illa sunt in quarto accusationis: Conferte hanc pacem cum illo bello, huius praetoris aduentum cum illius imperatoris uictoria, huius cohortem impuram cum illius exercitu inuicto, huius libidines cum illius continentia: ab illo, qui cepit, conditas, ab hoc, qui constitutas accepit, captas dicitis Syracusas. Ergo & hi numeri sint cogniti. Genus illud tertium, explicetur, quale sit numerosae & aptae orationis. quod qui non sentiunt; quas aures habeant, aut quid in his hominis simile sit, nescio. meae quidem & perfecto completoq. uerborum ambitu gaudent, & curta sentiunt, nec amant redundantia. quid dico meas? conciones saepe exclamare uidi, cum apte uerba cecidissent: id enim expectant aures, ut uerbis colligantur sententiae. Non erat hoc apud antiquos. & quidem nihil aliud fere non erat. nam

&

O R A T O R .

& uerba eligebant : & sententias graues , & suaues reperiiebant , sed eas haud uinciebant , aut explebant parum . Hoc me ipsum delectat , in-
quiunt . Quid ? si antiquissima illa pictura pauco-
rum colorum magis , quam haec iam perfecta , de-
lectet ; illa nobis sit , credo , repetenda , haec sci-
licet repudianda . Nominibus ueterum glorian-
tur . habet autem ut in aetatibus auctoritatem se-
nectus , sic in exemplis antiquitas : quae quidem
apud me ipsum ualet plurimum : nec ego id , quod
deest antiquitati , flagito potius , quam laudo quod
est ; praesertim cum ea maiora iudicem , quae
sunt , quam illa , quae desunt : plus est enim in uer-
bis , & in sententijs boni , quibus illi excellunt ,
quam in conclusione sententiarum , quam non ha-
bent . Post inuenta conclusio est : qua credo usu-
ros ueteres illos fuisse , si iam nota , atque usurpa-
tares esset : qua inuenta , omnes usos magnos ora-
tores uidemus . sed habet nomen inuidiam , cum
in oratione iudiciali , & forensi numerus Latine ,
Graece $\rho\omicron\theta\mu\delta\varsigma$ inesse dicitur . nimis enim insidia-
rum ad capiendas aures adhiberi uidetur , si etiam
in dicendo numeri ab oratore quaeruntur . hoc fre-
ti isti & ipsi infracta & amputata loquuntur ;
& eos uituperant , qui apta et finita pronunciant .
si inanibus uerbis , leuibusq. sententijs , iure : si
probae res , lecta uerba , quid est , cur claudicare ,
aut insistere orationem malint , quam cum senten-
tia pariter excurrere ? hic enim inuidiosus nume-
rus

rus nihil
prebensa
sed plerum
laudantur
laudantur
prope c
per agnou
nmenti , d
Versibu
mili de an
tim cum d
Ante hum
Nos ausi
nullos , quo
retur orati
tis non com
tem illos ip
imitatores
ro) hos ne
tium , seq
Quod si a
habent : n
mouebit an
losq. eius
quam orati
locupletissi
sed quis om
bus nel in
tele fuit ?

rus nihil affert aliud, nisi ut sit apte uerbis comprehensa sententia: quod fit etiam ab antiquis, sed plerunque casu, saepe natura: & quae ualde laudantur apud illos, ea fere, quia sunt conclusa, laudantur. & apud Graecos quidem, iam anni prope cccc sunt, cum hoc probatur: nos nuper agnouimus. ergo Ennio licuit, uetera contemnenti, dicere,

Versibu', quos olim Fauni, uatesq. canebant:
mihi de antiquis eodem modo non licebit? praesertim cum dicturus non sim,

Ante hunc, - ut ille: nec quae sequuntur,
Nos ausi referare. - legi enim, audiuq. non nullos, quorum propemodum absolute concluderetur oratio. quod qui non possunt, non est eis satis non contemni, laudari etiam uolunt. ego autem illos ipsos laudo, idq. merito, quorum se isti imitatores esse dicunt; (etsi in eis aliquid desidero) hos uero minime, qui nihil illorum, nisi uitium, sequuntur, cum a bonis absint longissime. Quod si aures tam inhumanas, tamq. agrestes habent: ne doctissimorum quidem uirorum eos mouebit auctoritas? omitto Isocratem, discipulosq. eius, Ephorum, & Naucratem: quamquam orationis faciendae, & ornandae auctores locupletissimi, summi ipsi oratores esse debeant: sed quis omnium doctior, quis acutior, quis in rebus uel inueniendis, uel iudicandis acrior Aristotele fuit? quis porro Isocrati est aduersatus infensius?

fensus? is igitur uersum in oratione uetat esse,
 numerum iubet. Eius auditor Theodectes, in
 primis, ut Aristoteles saepe significat, politus
 scriptor, atque artifex, hoc idem & sentit, &
 praecipit. Theophrastus uero iisdem de rebus e-
 tiam accuratius. quis ergo istos ferat, qui hos
 auctores non probent? nisi omnino haec esse ab his
 praecepta nesciunt. quod si ita est: (nec uero ali-
 ter existimo) quid? ipsi suis sensibus non mouen-
 tur? nihil ne eis inane uidetur, nihil inconditum,
 nihil curtum, nihil claudicans, nihil redundans?
 in uersu quidem theatra tota exclamant, si fuit
 una syllaba aut breuior, aut longior. nec uero
 multitudo pedes nouit, nec ullos numeros tenet;
 nec, illud, quod offendit, aut cur, aut in quo of-
 fendat, intelligit. & tamen omnium longitudi-
 num, & breuitatum in sonis, sicut acutarum gra-
 uiumq. uocum, iudicium ipsa natura in auribus
 nostris collocauit. Vis ne igitur, Brute, totum
 hunc locum accuratius etiam explicemus, quam
 illi ipsi, qui & haec, & alia nobis tradiderunt;
 an ijs contenti esse, quae ab illis dicta sunt, possu-
 mus? sed quid quaero, uelis ne; cum litteris tuis,
 eruditissime scriptis, te id uel maxime uelle, per-
 spexerim? Primum erge origo, deinde caussa, post
 natura, tum ad extremum usus ipse explicetur
 orationis aptae, atque numerosae. Nam qui Iso-
 cratem maxime mirantur, hoc in eius summis
 laudibus ferunt, quod uerbis solutis numeros pri-
 mus

mus adiun-
 fuerit at e
 tum dicitur
 ratione ut e
 ut uarieta
 uere quada
 neminem in
 te confitem
 Thrasyma
 scripta num
 ria paribus
 contrarijs
 si id non ag
 gias primu
 tius. id aut
 tribus par
 uterque I
 moderatio
 ut intrans
 lior, sic in
 audior est
 enim ipse e
 crates, cum
 scens senem
 uit. quin et
 procedebat
 relaxarat
 declarat
 cedonem

mus adiunxerit . cum enim uideret oratores cum
seueritate audiri , poetas autem cum uoluptate ;
tum dicitur numeros secutus , quibus etiam in o-
ratione uteremur , cum iucunditatis causa , tum
ut uarietas occurreret satietati . Quod ab his
uere quadam ex parte , non totum , dicitur . nam
neminem in eo genere scientius uersatum Isocra-
te confitendum est : sed princeps inueniendi fuit
Thrasymachus : cuius omnia nimis etiam extant
scripta numeroſe . nam , ut paullo ante dixi , pa-
ria paribus adiuncta , & ſimiliter definita , iteq.
contrarijs relata contraria , quae ſua ſponte , etiam
ſi id non agas , cadunt plerumque numeroſe , Gor-
gias primus inuenit : ſed his eſt uſus intemperan-
tius . id autem eſt genus , ut ante dictum eſt , ex
tribus partibus collocationis alterum . horum
uterque Isocratem aetate praecurrit : ut eos ille
moderatione , non inuentione , uicerit . eſt enim ,
ut in transferendis , faciendisq. uerbis tranquil-
lior , ſic in ipsis numeris ſedatior . Gorgias autem
audior eſt generis eius , & his ſeſtinitatibus (ſic
enim ipſe cenſet) insolentius abutitur : quas Iso-
crates , cum tamen audiuiſſet in Theſſalia adole-
ſcens ſenem iam Gorgiam , moderatius tempera-
uit . quin etiam ſe ipſe tantum , quantum aetate
procedebat , (prope enim centum conſecit annos)
relaxarat a nimia neceſſitate numerorum : quod
declarat in eo libro , quem ad Philippum Ma-
cedonem ſcripſit , cum iam admodum eſſet ſenex :
in

O R A T O R .

in quo dicit sese iam minus seruire numeris, quam solitus esset. ita non modo superiores, sed etiam se ipse correxerat. Quoniam igitur habemus aptae orationis eos principes, auctoresque, quos dicimus, & origo inuenta est; caussa quaeratur. quae sic aperta est, ut mirer ueteres non esse commotos, praesertim cum, ut sit, fortuito saepe aliquid concludere apteq. dicerent: quod cum animos hominum, auresq. pepulisset, ut intelligi posset, id, quod casus effudisset, cecidisse iucunde; notandum certe genus, atque ipsi sibi imitandi fuerunt. aures enim, uel animus aurium nuncio naturalem quandam in se continet uocum omnium mentionem. itaque & longiora, & breuiora iudicat; & perfecta, ac moderata semper expectat: mutila sentit quaedam, & quasi decurtata: quibus, tamquam debito fraudetur, offenditur: productio ra alia, & quasi immoderatus excurrentia: quae magis etiam aspernantur aures: quod cum in plerisque, tum in hoc genere, nimium quod est, offendit uehementius, quam id, quod uidetur parum. Ut igitur poetica, & uersus inuentus est terminatione aurium, observatione prudentium: sic in oratione animaduersum est, multo illud quidem serius, sed eadem natura admonente, esse quosdam certos cursus, conclusionesq. uerborum. Quoniam igitur causam quoque ostendimus, naturam nunc, (id enim erat tertium) si placet, explicemus: quae disputatio non huius instituti sermonis

nis est, se
qui sit or
natus ex
res, quae
& quanda
hibitus a
risque reb
nia; quan
eadem et
illa quae
(quibusd
ea certi, n
eos esse n
reddere) a
lis sit, aut
ex alio gen
rum sit, an
plures, al
cunque su
ne sint om
nus est na
di; an dis
commoden
quid inter
in uersu m
in oratione
efficiatur
genere ne
rus inter

nis est, sed artis intimae. Quaeri enim potest, qui sit orationis numerus, & ubi sit positus, & natus ex quo, & is unus ne sit, an duo, an plures, quaq. ratione componatur, & ad quam rem, & quando, & quo loco, & quemadmodum adhibitus aliquid uoluptatis afferat. Sed ut in plerisque rebus, sic in hac duplex est considerandi uia; quarum altera est longior, breuior altera, eadem etiam planior. Est autem longioris prima illa quaestio, sit ne omnino ulla numerosa oratio: (quibusdam enim non uidetur; quia nihil insit in ea certi, ut in uersibus; & quod ipsi, qui affirmant eos esse numeros, rationem, cur sint, non queant reddere) deinde, si sit numerus in oratione, qualis sit, aut quales, & e poeticis ne numeris, an ex alio genere quodam: & si e poeticis, quis eorum sit, aut qui: namque alijs unus modo, alijs plures, alijs omnes ijdem uidentur: deinde, quicunque sunt, siue unus, siue plures, communes ne sint omni generi orationis; quoniam aliud genus est narrandi, aliud persuadendi, aliud docendi; an dispares numeri cuique orationis generi accommodentur: si communes, qui sint: si dispares, quid intersit, & cur non aequae in oratione, atque in uersu numerus appareat: deinde, quod dicitur in oratione numerosum, id utrum numero solum efficiatur, an etiam uel compositione quadam, uel genere uerborum: an est suum cuiusque; ut numerus interuallis, compositio uocibus, genus ipsum uerbo-

ORATOR.

ornam. eto

uerborum, quasi quaedam forma & lumen orationis, appareat; sitq. omnium fons compositio, ex eaq. & numerus efficiatur, & ea quae dicuntur orationis quasi formae, & lumina, quae, ut dixi, Graeci uocant *χίματα*. At non est unum, nec idem, quod uoce iucundum est, & quod moderatione absolutum, & quod illuminatum genere uerborum: quamquam id quidem finitimum est numero, quia per se plerunque perfectum est: compositio autem ab utroque differt, quae tota seruit grauitati uocum, aut suauitati. Haec igitur fere sunt, in quibus rei natura quaerenda sit. Esse ergo in oratione numerum quendam, non est difficile cognoscere: indicat enim sensus. in quo iniquum est, quod accidit, non agnoscere, si, cur id accadat, reperire nequeamus. neque enim ipse uersus ratione est cognitus, sed natura, atque sensu: quem dimensa ratio docuit quid acciderit, ita notatio naturae, & animaduersio peperit artem. sed in uersibus res est apertior. quamquam etiam, a modis quibusdam cantu remoto, soluta esse uideatur oratio, maximeq. id in optimo quoque eorum poetarum, qui *λυρικοί* a Graecis nominantur: quos cum cantu spoliaueris, nuda pae-ne remanet oratio. quorum similia sunt quaedam etiam apud nostros: uelut ille in Thyeste, Quemnam te esse dicam? qui tarda in senectute. & quae sequuntur: quae, nisi cum tibicen accessit, orationi sunt solutae simillima. At comi-

corum

corum se
saepe su
numerus
ueniendi
in uersib
rationem
In uerbis
ro autem
sitatis in
ita et in
tionem da
mendos
caussa del
& Herod
ro caruit
ptores per
ratione p
quod &
per ante
aut inue
mebant
numerus
habebat
nem cum
tatis, &
& extre
si & ang
collata
literari

corum senarij propter similitudinem sermonis sic
saepe sunt abiecti, ut non numquam uix in his
numerus, & uersus intelligi possit: quo est ad in-
ueniendum difficilior in oratione numerus, quam
in uersibus. Omnino duo sunt, quae condiant o-
rationem, uerborum, numerorumq. iucunditas.
In uerbis inest quasi materia quaedam, in nume-
ro autem expolitio. sed ut ceteris in rebus neces-
sitatis inuenta antiquiora sunt, quam uoluptatis:
ita et in hac re accidit, ut multis saeculis ante ora-
tio nuda, ac rudis ad solos animorum sensus expri-
mendos fuerit reperta, quam ratio numerorum,
caussa delectationis aurium, excogitata. itaque
& Herodotus, & eadem superiorq. aetas nume-
ro caruit, nisi quando temere, ac fortuito: & scri-
ptores peruecteres de numero nihil omnino, de o-
ratione praecepta multa nobis reliquerunt. nam,
quod & facilius est, & magis necessarium, id sem-
per ante cognoscitur. itaque translata, aut facta,
aut iuncta uerba facile sunt cognita, quia su-
mebantur e consuetudine quotidianoq. sermone:
numerus autem non domo depromebatur, neque
habebat aliquam necessitudinem, aut cognatio-
nem cum oratione: itaque serius aliquanto no-
tatus, & cognitus, quasi quandam palaestram,
& extrema lineamenta orationi attulit. Quod
si & angusta quaedam, atque concisa, & alia est
collatata, & diffusa oratio: necesse est, id non
litterarum accidere natura, sed interuallorum

K k longo-

ORATOR.

longorum & breuium uarietate: quibus impli-
cata, atque permista oratio, quoniam tum sta-
bilis est, tum uolubilis, necesse est eiusmodi natu-
ram numeris contineri. nam circuitus ille, quem
saepe iam diximus, incitator numero fertur,
& labitur, quoad perueniat ad finem, & insistat.
Perspicuum est igitur, numeris astrictam oratio-
nem esse debere, carere uersibus: sed, hi numeri
poetici ne sint, an ex alio genere quodam, dein-
ceps uidendum. Nullus est igitur numerus extra
poeticos: propterea quod definita sunt genera nu-
merorum: nam omnis talis est, ut unus sit e tri-
bus. Pes enim, qui adhibetur ad numeros, par-
titur in tria, ut necesse sit partem pedis aut ae-
qualem esse alteri parti, aut altero tanto, aut
sesqui esse maiorem. ita fit aequalis dactylus, du-
plex iambus, sesquiplez paeon: qui pedes in o-
rationem non cadere qui possunt? quibus ordine
locatis, quod efficitur, numerosum sit necesse est.
sed quaeritur, quo numero, aut quibus potissimum
sit utendum. incidere uero omnes in orationem,
etiā ex hoc intelligi potest, quod uersus saepe in o-
ratione per imprudentiam dicimus: quod uehe-
menter est uitiosum: sed nō attēdimus, neque exau-
dimus nosmet ipsos. senarios uero, & Hyppona-
cteos effugere uix possumus. magnam enim par-
tem ex iambis nostra constat oratio. sed tamen
eos uersus facile agnoscit auditor: sunt enim usi-
tatissimi. Inculcamus autem per imprudentiam
saepe

saepe etiam minus usitatos, sed tamen uersus, uiti-
tiosum genus, & longa animi prouisione fugien-
dum. Elegit ex multis Isocratis libris triginta
fortasse uersus Hieronymus, Peripateticus in pri-
mis nobilis, plerosque senarios, sed etiam ana-
paesticos: quo quid potest esse turpius? etsi in eli-
gendo fecit malitiose: prima enim syllaba dempta
in primo uerbo sententiae, postremum ad uerbum
primam rursus syllabam adiunxit insequentis. ita
factus est anapaesticus is, qui Aristophaneus no-
minatur. quod ne accidat, obseruari nec potest, nec
necesse est. sed tamen hic corrector in eo ipso loco,
quo reprehendit, ut a me animaduersum est stu-
diosè inquirente in eum, immittit imprudens ipse
senarium. Sit igitur hoc cognitum, in solutis etiā
uerbis inesse numeros, eosdemq. esse oratoris, qui
sint poetici. Sequitur ergo, ut, qui maxime cadant
in orationem aptam numeri, uidendum sit. sunt
enim, qui iambicum putent, quod sit orationi si-
millimus: qua de causa fieri, ut is potissimum
propter similitudinem adhibeatur in fabulis;
quod ille dactylicus numerus hexametrorum ma-
gniloquentiae sit accommodatior. Ephorus au-
tem, leuis ipse orator, sed profectus ex optima
disciplina, paeona sequitur, aut dactylum; fugit
autem spondeum, & trochaicum. quod enim
paeon habeat tres breues, dactylus autem duas;
breuitate, & celeritate syllabarum labi putat
uerba proclinius: contraq. accidere in spondeo, et

Kk 2 trochaeo;

trochaeo; quod alter e longis constaret, alter e breuibus fieret; alteram nimis incitatam, alteram nimis tardam orationem, neutram temperatam. Sed & illi priores errant; & Ephorus in culpa est. nam qui paeona praetereunt, non uident mollissimum a sese numerum, eundemq. amplissimum praeteriri. quod longe Aristoteli uidetur secus; qui iudicat heroum numerum grandiorum, quam desideret soluta oratio; iambum autem nimis e uulgari esse sermone. ita neque humilem, nec abiectam orationem, nec nimis altam & exaggeratam probat: plenam tamen eam uult esse grauitatis, ut eos, qui audient, ad maiorem admirationem possit traducere. Trochaeum autem, qui est eodem spatio, quo choreus, cordacem appellat; quia contractio & breuitas dignitatem non habeat. ita paeona probat; eoq. ait uti omnes, sed ipsos non sentire cum utantur; esse autem tertium, ac medium inter illos; sed ita factos eos pedes esse, ut in eis singulis modus insit aut sesquipleus, aut duplex, aut par. itaque illi, de quibus ante dixi, tantummodo commoditatis habuerunt rationem, nullam dignitatis. iamibus enim, & daetylus in uersum cadunt maxime. itaque, ut uersum fugimus in oratione, sic hi sunt euitandi continuati pedes. aliud enim quiddam est oratio: nec quidquam inimicius, quam illa uersibus. Paeon autem minime est aptus ad uersum: quo libentius eum recepit oratio.

tio. Ephorus uero ne spondeum quidem, quem fugit, intelligit esse aequalem dactylo, quem probat: syllabis enim metiendos pedes, non interuallis, existimat. quod idem facit in trochaeo; qui temporibus, & interuallis est par iambo; sed eo uitiosus in oratione, si ponatur extremus, quod uerba melius in syllabas longiores cadunt. Atque haec, quae sunt apud Aristotelem, eadem a Theophrasto, Theodecteque. de paeone dicuntur. Ego autem sentio omnes in oratione esse quasi permistos, & confusos pedes. nec enim, efugere possemus animaduersionem, si semper iisdem uteremur: quia nec numerosa esse, ut poema, neque extra numerum, ut sermo uulgi est, debet oratio. alterum nimis est uictum, ut de industria factum appareat; alterum nimis dissolutum, ut peruagatum, ac uulgare: ut ab altero non delectere, alterum oderis. Sit igitur, ut supra dixi, permista & temperata numeris, nec dissoluta, nec tota numerosa, paeone maxime, (quoniam optimus auctor ita censet) sed reliquis etiam numeris, quos ille praeterit, temperata. Quos autem numeros cum quibus, tamquam purpuram, misceri oporteat, nunc dicendum est, atque etiam quibus orationis generibus sint quique accommodatissimi. Iambus enim frequentissimus est in ijs, quae demisso atque humili sermone dicuntur; paeon autem in amplioribus; in utroque dactylus. ita in uaria, & perpetua oratione

ORATOR.

hi sunt inter se miscendi, & temperandi. sic minime animadvertetur delectationis aucupium, & quadrandae orationis industria: quae latebit eo magis, si & uerborum, & sententiarum ponderibus utemur. nam qui audiunt, haec duo animadvertunt, & iucunda sibi censent, uerba dico, & sententias: eaq. dum animis attentis admirantes excipiunt, fugit eos & praeteruolat numerus: qui tamen si abesset, illa ipsa delectarent. Nec uero nimius is cursus est numerorum, orationis dico; (nam est longe aliter in uersibus) nihil ut fiat extra modum: nam id quidem esset poema. sed omnis nec claudicans, nec quasi fluctuans, & aequaliter constanterq. ingrediens, numerosa habetur oratio. Atque id in dicendo numerosum putatur, non quod totum constet e numeris, sed quod ad numeros proxime accedit. quo etiam difficilius est oratione uti, quam uersibus: quod in illis certa quaedam & definita lex est, quam sequi sit necesse; in dicendo autem nihil est propositum, nisi aut ne immoderata, aut angusta, aut dissoluta, aut fluens sit oratio. itaque non sunt in ea, tamquam tibicini, percussionum modi; sed uniuersa comprehensio, & species orationis clausa, & terminata est; quod uoluptate aurium indicatur. Solet autem quaeri, toto ne in ambitu uerborum numeri tenendi sint, an in primis partibus, atque in extremis. pleriq. enim censent, cadere tantum numero se oportere, terminariq. sententiam.

artificio

Battuta.

tentiam . Est autem , ut id maxime deceat , non id solum : ponendus est enim ille ambitus , non abijciendus . quare , cum aures extremum semper expectent , in eoq. acquiescant ; id uacare numero non oportet : sed ad hunc exitum tamen a principio ferri debet uerborum illa comprehensio , & tota a capite ita fluere , ut ad extremum ueniens ipsa consistat . id autem bona disciplina exercitatis , qui et multa scripserint , et , quaecunque etiam sine scripto dicerent , similia scriptorum effecerint , non erit difficillimum . Ante enim circumscribitur mente sententia , confestimq. uerba concurrunt : quae mens eadem , qua nihil est celerius , statim dimittit , ut suo quodque loco respondeat : quorum descriptus ordo alias alia terminatione concluditur : atque omnia illa & prima , & media uerba spectare debent ad ultimum . interdum enim cursus est in oratione incitator , interdum moderata ingressio : ut iam a principio uidendum sit , quemadmodum uelis uenire ad extremum , nec in numeris magis , quam in reliquis ornamentis orationis , eadem cum faciamus quae poetae , effugimus tamen in oratione poematis similitudinem . est enim in utroque et materia , et tractatio ; materia in uerbis , tractatio in collocatione uerborum . Ternae autem sunt utriusque partes uerborum , translatum , nouum , priscum : nam de proprijs nihil hoc loco dicimus . Collocationes autem eae , quas diximus , compositio , concinnitas , numerus :

K k 4 sed

sed in utroque frequentiores sunt, & liberiores
 poetae. nam & transferunt uerba cum crebrius,
 tum etiam audacius; & priscis libentius utun-
 tur, et liberius nouis. quod idem fit in numeris;
 in quibus quasi necessitati parere coguntur. sed ta-
 men, haec nec nimis esse diuersa, neque ullo mo-
 do coniuncta, intelligi licet. ita fit, ut non item
 in oratione, ut in uersu, numerus extet; idque,
 quod numerosum in oratione dicitur, non semper
 numero fiat, sed non numquam aut concinnitate,
 aut constructione uerborum. Ita si numerus ora-
 tionis quaeritur qui sit: omnis est, sed alius alio
 melior, atque aptior. si locus: in omni parte uer-
 borum. si, unde ortus sit: ex aurium uoluptate.
 si componendorum ratio: dicetur alio loco; quia
 pertinet ad usum, quae pars quarta, & extre-
 ma nobis in diuidendo fuit. si, ad quam rem ad-
 hibeatur: ad delectationem. si, quando: semper.
 si, quo loco: in tota continuatione uerborum.
 si, quae res efficiat uoluptatem: eadem, quae in
 uersibus; quorum modum notat ars, sed aures ip-
 sae tacito eum sensu sine arte definiunt. Satis mul-
 ta de natura: sequitur usus, de quo est accuratius
 disputandum. In quo quaesitum est, in toto ne
 circuitu illo orationis, quem Graeci περίοδος,
 nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehen-
 sionem, aut continuationem, aut circumscriptionem
 dicimus, an in principiis solum, an in extre-
 mis, an in utraque parte numerus tenendus sit:
 Deinde,

Deinde,
 numero
 bus ne
 incidere
 res: idq
 ribus ne
 et quana
 inter se
 non nulla
 maxime
 tio. E
 manerbu
 facere de
 incisionib
 trum una
 res; et, si p
 uti oport
 plicanda
 enim rem
 licet non
 genere su
 esse uide
 num sele
 tur, de quo
 ria, et in
 nia dici
 cum scrip
 inclusa et
 fectis, al

Deinde, cum aliud uideatur esse numerus, aliud numerosum; quid intersit: Tum autem, in omnibus ne numeris aequabiliter particulas deceat incidere, an facere alias breuiores, alias longiores: idq. quando, aut cur, quibusq. partibus, pluribus ne, an singulis, imparibus, an aequalibus, et quando aut istis, aut illis sit utendum; quaeq. inter se aptissime collocetur, et quo modo, an omnino nulla sit in eo genere distinctio; quodq. ad rem maxime pertinet, qua ratione numerosa fiat oratio. Explicandum etiam est, unde orta sit forma uerborum: dicendumque, quantos circuitus facere deceat; deq. eorum particulis, et tamquam incisionibus differendum est: quaerendumque, utrum una species et longitudo sit earum, an ne plures; et, si plures, quo loco, aut quando, quoq. genere uti oporteat. Postremo, totius generis utilitas explicanda est: quae quidem patet latius: non ad unam enim rem aliquam, sed ad plures accommodatur. Ac licet non ad singulas res respondentem de uniuerso genere sic dicere, ut etiam singulis satis responsum esse uideatur. Remotis igitur reliquis generibus, unum selegimus hoc, quod in causis foroq. uersatur, de quo diceremus. Ergo in alijs, id est in historia, et in eo quod appellamus *ἱστορίαν*, placet omnia dici Isocrateo, Theopompeoq. more, illa circumscriptione, ambituque, ut tamquam in orbe inclusa currat oratio, quoad insistat in singulis perfectis, absolutisq. sententijs. itaque posteaquam
est

O R A T O R .

est nata haec uel circumscriptio, uel comprehensio,
uel continuatio, uel ambitus, si ita licet dicere; ne-
mo, qui aliquo esset in numero, scripsit orationem
generis eius, quod esset ad delectationem compara-
tum, remotumq. a iudicijs, forensiq. certamine,
quin redigeret omnes fere in quadrū numerumq.
sententias. nam cum is est auditor, qui non uerea-
tur, ne compositae orationis insidijs sua fides atten-
tetur; gratiam quoque habet oratori, uoluptati
aurium seruiēti. Genus autem hoc orationis neque
totum assumendum est ad causas forenses, neque
omnino repudiandum. si enim semper utare; cum
satietatem affert, tum, quale sit, etiam ab imperi-
tis agnoscitur. detrahit praeterea actionis dolo-
rem, aufert humanum sensum actoris, tollit fun-
ditus ueritatem, & fidem. sed quoniam adhiben-
da nonnumquam est; primum uidendum est, quo
loco; deinde, quam diu retinenda sit; tum, quot
modis commutanda. Adhibenda est igitur nu-
merosa oratio, si aut laudandum est aliquid orna-
tius, ut nos in accusationis secundo de Siciliae lau-
de diximus, aut in senatu de consulatu meo: aut
exponenda narratio; quae plus dignitatis desi-
derat, quam doloris, ut in quarto accusationis
de Ennensi Cerere, de Segestana Diana, de Syra-
cusarum situ diximus. Saepe etiam in ampli-
canda re concessu omnium funditur numerose,
& uolubiliter oratio. id nos fortasse non perfe-
cimus, conati quidem saepissime sumus: quod plu-
rimis

rimis lo
que anim
ualet, c
sus est, a
tur, & o
dicendi q.
prehenda
diu est, n
dit, sed
sis ijs loc
renda tot
Graeci
recte incip
se possunt,
uerba aut
re soleam
id appella
tionem ip
cessitas ex
mili mut
membrat
modis m
que, dicen
motum in
tate tardi
runt; ex
tem amb
secuta A
duo extr

rimis locis perorationes nostrae uoluisse nos , at-
que animo contendisse , declarant . id autem tum
ualet , cum is , qui audit , ab oratore iam obses-
sus est , ac tenetur . non enim id agit , ut insidie-
tur , & obseruet ; sed iam fauet , processumq. uult ;
dicendiq. uim admirans , non inquit quod re-
prehendat . Haec autem forma retinenda non
diu est , nec dico in peroratione , quam ipse inclu-
dit , sed in orationis reliquis partibus . nam cum
sis ijs locis usus , quibus ostendi licere ; transfe-
renda tota dictio est ad illa , quae nescio cur , cum
Graeci κόμματα , & κῶλα nomenclant , nos non
recte incisa , & membra dicamus . neque enim es-
se possunt , rebus ignotis , nota nomina : sed cum
uerba aut suauitatis , aut inopiae causa transfer-
re soleamus , in omnibus hoc fit artibus , ut cum
id appellandum sit , quod propter rerum ignora-
tionem ipsarum nullum habuerit ante nomen , ne-
cessitas cogat aut nouum facere uerbum , aut a si-
mili mutuari . Quo autem pacto deceat incise ,
membratim ue dici , iam uidebimus . nunc , quot
modis mutantur comprehensiones , conclusiones-
que , dicendum est . Fluit omnino numerus a pri-
mo tum incitatus breuitate pedum , tum proceri-
tate tardius : cursum contentiones magis requi-
runt ; expositiones rerum tarditatem . Insistit au-
tem ambitus modis pluribus : e quibus unum est
secuta Asia maxime , qui dichoreus uocatur , cum
duo extremi chorei sunt , id est e singulis longis , et
breuibus .

breuibus. explanandum est enim: quod ab alijs
 ijdem pedes alijs nominantur uocabulis. Dichoreus non est ille quidem sua sponte uitiosus in clausulis; sed in orationis numero nihil est tam uitiosum, quam si semper est idem. cadit autem per se ille praeclare: quo etiam satietas formidanda est magis. me stante, C. Carbo. C. F. tribunus pl. in concione dixit his uerbis: O Marce Druse: patrem appello. haec quidem duobus pedibus incisim: dein membratim: Tu dicere solebas, sacram esse rem. haec item membra ternis: post ambitus: Quicunque eam uiolauissent, ab omnibus esse ei poenas persolutas. dichoreus: nihil enim ad rem, extrema illa longa sit, an breuis. deinde: Patris dictum sapiens temeritas filij comprobauit. hoc dichoreo tantus clamor concionis excitatus est, ut admirabile esset. Quaero, non ne id numerus effecerit? uerborum ordinem immuta, fac sic, Comprobauit filij temeritas: iam nihil erit: etsi, temeritas, ex tribus breuibus & longa est: quem Aristoteles, ut optimum, probat; a quo dissentio. At eadem uerba, eadem sententia. animo istuc satis est, auribus non satis. Sed id crebrius fieri non oportet. primum enim numerus agnoscitur, deinde satiatur, postea, cognita facilitate, contemnitur. Sed sunt clausulae plures, quae numerosae & incunde cadant. nam & creticus, qui est e longa, & breui, & longa, & eius aequalis paeon, qui spatio par est, syllaba longior, quam commodissime

me putat
 duplex.
 qui nume
 aut totide
 cadere cen
 alios ante
 repudiand
 betior nid
 lem quene
 dum: in
 membris
 suae tardit
 lis pedes n
 mo: adiung
 pericrem,
 dem, qui e
 qui habet
 bis; aut et
 bus breui
 uolubilitate
 mus chor
 tereft, ut
 hi tres ped
 extremo lo
 mus est dat
 extremus
 breuis, an
 Quare et
 esset long

me putatur in solutam orationem illigari, cum sit duplex. nam aut e longa, & tribus breuibus, qui numerus in primo uiget, iacet in extremo; aut totidem breuibus, & longa, in quem optime cadere censent ueteres, ego non plane reijcio, sed alios antepono. Ne spondeus quidem funditus est repudiandus: etsi, quod est e longis duabus, hebetior uidetur, & tardior: habet tamen stabilem quendam, & non expertem dignitatis gradum: in incisionibus uero multo magis, & in membris: paucitatem enim pedum grauitatis suae tarditate compensat. Sed hos cum in clausulis pedes nomino, non loquor de uno pede extremo: adiungo, quod minimum sit, proximum superiorem, saepe etiam tertium. Ne iambus quidem, qui est e breui, & longa; aut par choreus, qui habet tres breues, sed spatium par, non syllabis; aut etiam dactylus, qui est e longa, & duabus breuibus, si est proximus a postremo, parum uolubiliter peruenit ad extremum, si est extremus choreus, aut spondeus. numquam enim interest, uter sit eorum in pede extremo. Sed iidem hi tres pedes male concludunt, si quis eorum in extremo locatus est, nisi cum pro cretico postremus est dactylus. nihil enim interest, dactylus sit extremus, an creticus: quia, postrema syllaba breuis, an longa sit, ne in uersu quidem refert. Quare etiam paeona qui dixit aptiorem, in quo esset longa postrema, uidit parum: quoniam nihil

ad

O R A T O R .

ad rem est , postrema quam longa sit . Iam paeon ,
 quod plures habeat syllabas , quam tres , numerus
 a quibusdam , non pes habetur . est quidem , ut in-
 ter omnes constat antiquos , Aristotelem , Theo-
 phrastum , Theodectem , Ephorum , unus aptis-
 simus orationi uel orienti , uel mediae : putant il-
 li , etiam cadenti : quo loco mihi uidetur aptior
 creticus . Dochimus autem e quinque syllabis ,
 breui , duabus longis , breui , longa , ut est hoc ,
 Amicos tenes , quouis loco aptus est , dum semel
 ponatur ; iteratus , aut continuatus numerum a-
 pertum , & nimis insignem facit . Hic igitur tot
 commutationibus , tamq. uarijs si utemur ; nec de-
 prehendetur manifesto quid a nobis de industria
 fiat , & occurreret satietati . Et quia non numero
 solum numerosa oratio , sed & compositione fit , et
 genere , quod ante dictum est , concinnitatis : com-
 positione , potest intelligi , cum ita structa uerba
 sunt , ut numerus non quaesitus , sed ipse secutus
 esse uideatur : ut apud Crassum : Nam ubi libido
 dominatur , innocentiae leue praesidium est . Ordo
 enim uerborum efficit numerum sine ulla aperta
 oratoris industria . itaque , si quae ueteres illi (He-
 rodotum dico , & Thucydidem , totamq. eam aeta-
 tem) apte numeroseq. dixerunt , ea non numero
 quaesito , sed uerborum collocatione ceciderunt .
 Formae uero quaedam sunt orationis , in quibus
 ea concinnitas inest , ut sequatur numerus necessa-
 rio . nam cum aut par pari refertur , aut contrariu
 contrario

contrario
 ba uerbis
 plerunq
 cum exem
 pia facult
 desinendi
 etia , ut ea
 tum intere
 merorum ,
 rum si fit , in
 dissipata , &
 niam non wa
 in ueris can
 meroseq. di
 mus quae
 membra .
 partem or
 tus , & pl
 bus , quae
 & ne bre
 quamqua
 pe accidit
 procedenda
 tur , ne ne l
 tatis ratio
 rior aliqui
 metrorum
 coprehen
 di appar

contrario opponitur, aut quae similiter cadunt uerba uerbis comparantur; quidquid ita concluditur, plerumque fit ut numero se cadat: quo de genere cum exemplis supra diximus: ut haec quoque copia facultatem afferat, non semper eodem modo desinendi: nec tamen haec ita sunt arcta, & astricta, ut ea, cum uelimus, laxare nequeamus. Multum interest, utrum numerosa sit, id est similis numerorum, an plane e numeris constet oratio. alterum si sit, intolerabile uitium est: alterum nisi sit, dissipata, & inculta, & fluens est oratio. Sed quoniam non modo non frequenter, uerum etiam raro in ueris causis, aut forensibus circumscripte numeroseq. dicendum est: sequi uidetur, ut uideamus quae sint illa, quae supra dixi, incisa, quae membra. haec enim in ueris causis maximam partem orationis obtinent. Constat enim ille ambitus, & plena comprehensio e quattuor fere partibus, quae membra dicimus, ut et aures impleat, & ne breuior sit, quam satis sit, neque longior. quamquam utrumque nonnumquam, uel potius saepe accidit, ut aut citius insistendum sit, aut longius procedendum; ne breuitas defraudasse aures uideatur, ne ue longitudo obtudisse. sed habeo mediocritatis rationem: nec enim loquor de uersu; et est liberior aliquanto oratio. E quattuor igitur, quasi hexametrorum instar uersuum quod sit, constat fere plena comprehensio. His igitur singulis uersibus quasi nodi apparent continuationis, quos in ambitu conuenimus.

gimus. Sin mēbratim uolumus dicere, insistimus :
 idq. cū opus est, ab isto cursu inuidioso facile nos &
 saepe diiungimus . Sed nihil tam debet esse nume-
 rosum, quam hoc, quod minime apparet, & ualet
 plurimum . Ex hoc genere illud est Crassi : Missos
 faciant patronos, ipsi prodeant . Nisi interuallo
 dixisset, Ipsi prodeant; sensisset profecto effugisse
 senarium . omnino melius caderet, prodeant ipsi :
 sed de genere nunc disputo . Cur clandestinis consi-
 lijs nos oppugnant? cur de perfugis nostris copias
 comparant contra nos? Prima sunt illa duo, quae
 κόμματα Graeci uocant, nos incisa dicimus : dein
 de tertium, κῶλον illi, nos membrum . Sequitur
 non longa : ex duobus enim uersibus, id est mem-
 bris, perfecta comprehensio est, & in spondeos
 cadit . & Crassus quidem sic plerumque dicebat ;
 idq. ipse genus dicendi maxime probo . Sed quae
 incisim, aut membratim efferuntur, ea uel aptissi-
 me cadere debent, ut est apud me: Domus tibi dee-
 rat? at habebas . pecunia superabat? at egebas .
 Haec incise dicta sunt quattuor: at mēbratim quae
 sequuntur duo: Incurristi amens in columnas: in
 alienos insanus insanisti. Deinde omnia, tamquam
 crepidine quadam, comprehensione longiore susti-
 nentur . Depressam, caecam, iacentem domum
 pluris, quam te, & quam fortunas tuas, aestima-
 sti . dichoreo finitur . at dispondeo proximum il-
 lud . nam in ijs, quibus ut pugiunculis uti oport-
 tet, breuitas facit ipsa liberiores pedes . saepe e-
 nim

ratio

nim singulis utendum est, plerunque binis: & utrisque addi pedis pars potest: non fere ternis amplius. Incisim autem, & membratim tractata oratio in ueris causis plurimum ualet, maximeq. his locis, cum aut arguas, aut refellas: ut nostra in Corneliana secunda: O callidos homines, o rem excogitatam, o ingenia metuenda. Membratim adhuc, deinde caesim diximus, rursus membratim: Testes dare uolumus. Extrema sequitur comprehensio, sed ex duobus membris, qua non potest esse breuior: Quem, quaeso, nostrum fefellit, ita uos esse facturos? Nec ullum genus est dicendi aut melius, aut fortius, binis aut ternis ferire uerbis, non numquam singulis, paullo alias pluribus: inter quas uarijs clausulis interponit se raro numerosa comprehensio: quam peruerse fugiens Hegesias, dum ille quoque imitari Lysiam uult, alterum paene Demosthenem saltat, incidens particulas. & is quidem non minus sententijs peccat, quam uerbis. ut non quaerat, quem appellet ineptum, qui illū cognouerit. Sed ego illa Crassi, et nostra posui, ut, qui uellet, auribus ipsis, quid numerosum etiam in minimis particulis orationis esset, iudicaret. Et quoniam plura de numerosa oratione diximus, quam quisquam ante nos; nunc de eius generis utilitate dicemus. Nihil enim est aliud, Brute, quod quidem tu minime omnium ignoras, pulchre, & oratorie dicere, nisi optimis sententijs, uerbisq. lectissimis dicere, et nec sententia

Ll ulla

ORATOR.

ulla est, quae fructum oratori ferat, nisi apte ex-
posita, atque absolute: nec uerborum lumen appa-
ret, nisi diligenter collocatorum: & horum utrun-
que numerus illustrat; numerus autem (saepe e-
nim hoc testandum est) non modo non poetice iun-
ctus, uerum etiam fugiens illum, eiq. omnium dis-
simillimus: non quin iidem sint numeri non modo
oratorum, et poetarum, uerum omnino loquentium,
denique etiam sonantium omnium, quae metiri au-
ribus possumus: sed ordo pedum facit, ut id, quod
pronunciatur, aut orationis, aut poematis simile
uideatur. Hanc igitur siue compositionem, siue
perfectionem, siue numerum uocari placet, & ad
hibere necesse est, si ornate uelis dicere; non solum
quod ait Aristoteles, & Theophrastus, ne infini-
te feratur ut flumen oratio, quae non aut spiritu
pronunciantis, aut interductu librarij, sed numero
coacta debet insistere; uerum etiam, quod multo
maiores habent apta uim, quam soluta. ut enim
athletas, nec multo secus gladiatores, uidemus
nihil nec uitando facere caute, nec petendo uehe-
menter, in quo non motus hic habeat palaestram
quandam; ut, quidquid in his rebus fiat utiliter
ad pugnam, idem ad aspectum etiam sit uenustum:
sic oratio nec plagam grauem facit, nisi petitio
fuerit apta; nec satis recte declinat impetum,
nisi etiam in cedendo, quid deceat, intelligit.
itaque qualis eorum motus, quos ἀπαλίσους Grae-
ci uocant, talis horum mihi uidetur oratio, qui
non

scritore

colator
circa

colpo
utifare

non claudunt numeris sententias : tantumq. ab-
est , ut , quod ij , qui hoc aut magistrorum inopia ,
aut ingenij tarditate , aut laboris fuga non sunt as-
secuti , solent dicere , eneruetur oratio compositio
ne uerborum , ut aliter in ea nec impetus ullus ,
nec uis esse possit . sed magnam exercitationē res
flagitat , ne quid eorum , qui genus hoc secuti non
tenuerunt , simile faciamus , ut uerba traiciamus
aperte , quo melius aut cadat , aut uoluatur
oratio : quod se L. Coelius Antipater in prooemio
belli Punici , nisi necessario , facturum negat . O
uirum simplicem , qui nos nihil celat ; sapientem ,
qui seruiendum necessitati putet . sed hic omnino
rudis : nobis autem in scribendo , atque in dicen-
do necessitatis excusatio non probatur : nihil est
enim necesse ; & , si quid esset , id necesse tamen
non erat confiteri . Et hic quidem , qui hanc a
Laelio , ad quem scripsit , cui se purgat , ueniam
petit , & utitur ea traiectione uerborum , & ni-
hilo tamen aptius explet , concluditq. sententias .
apud alios autem , & Asiaticos maxime nume-
ro seruientes , inculcata reperias inania quae-
dam uerba , quasi complementa numerorum . Sunt
etiam , qui illo uitio , quod ab Hegesia maxime flu-
xit , infringendis concidendisq. numeris in quod-
dam genus abiectum incidant Siculorum similli-
mum . Tertium est , in quo fuerunt fratres il-
li , Asiaticorum rhetorum principes , Hierocles ,
& Menecles , minime mea sententia conte-

Ll 2 mnendi.

ORATOR.

mnendi. et si enim a forma ueritatis, et ab Attico-
rum regula absunt: tamen hoc uitium compen-
sant uel facultate, uel copia. sed apud eos ua-
rietas non erat; quod omnia fere concludebantur
uno modo. quae uitia qui fugerit, ut neque uer-
bum ita traiciat, ut id de industria factum in-
telligatur; neque, inferciens uerba, quasi rimas
expleat; nec, minutos numeros sequens, conci-
dat, delumbetq. sententias; nec sine ulla commu-
tatione in eodem semper uersetur genere nume-
rorum; is omnia fere uitia uitauerit. nam de lau-
dibus multa diximus: quibus sunt alia perspicue
uitia contraria. Quantum autem sit, apte dice-
re, experiri licet, si aut compositi oratoris bene
structam collocationem dissoluas permutatione
uerborum: corrumpatur enim tota res: ut haec
nostra in Cornelianam, & deinceps omnia: Ne-
que me diuitiae mouent, quibus omnes Africa-
nos, & Laelios multi uenalicij, mercatoresq.
superarunt. Immuta paullulum, ut sit, Multi su-
perarunt mercatores, uenalicijque: perierit tota
res. Et quae sequuntur: Neque uestis, aut cae-
latum aurum, & argentum, quo nostros uete-
res Marcellos, Maximosq. multi eunuchi e Sy-
ria, Aegyptoq. uicerunt. Verba permuta sic,
ut sit, Vicerunt eunuchi e Syria, Aegyptoque.
Adde tertium: Neque uero ornamenta ista uil-
larum, quibus L. Paullum, & L. Mummium, qui
rebus his urbem Italiamq. omnem referferunt,
ab

ab aliquo
tuisse sup
aliquo Sy
uerborum
stante sen
sint ex ap
arripas d
ordine ue
redigas,
tea diffu
chi apud
eiusdem
probos pr
quia eius
probos im
quam uola
tem aliter
ita facti
nus fuer
rent ful
tur. sed
tur ea sa
dissoluer
stulerit,
ut in Thu
ornamen
oratione
est, nisi
uerbio e

ab aliquo uideo perfacile Deliaco, aut Syro potuisse superari. Fac ita, Potuisse superari ab aliquo Syro, aut Deliaco: uides ne, ut, ordine uerborum paulum commutato, iisdem uerbis, Stante sententia, ad nihilum omnia recidant, cum sint ex aptis dissoluta? aut, si alicuius inconditi arripias dissipatam aliquam sententiam, eamque, ordine uerborum paulum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerat antea diffuens, ac solutum. Age, sume de Gracchi apud censors illud, Absesse non potest, quin eiusdem hominis sit, probos improbare, qui improbos probet. Quanto aptius, si ita dixisset, quin eiusdem hominis sit, qui improbos probet, probos improbare. Hoc modo dicere nemo unquam uoluit, nemoque potuit, quin dixerit. qui autem aliter dixerunt, hoc assequi non potuerunt: ita facti sunt repente Attici. quasi uero Trallianus fuerit Demosthenes. cuius non tam uibrarent fulmina illa, nisi numeris contorta ferrentur. sed si quos magis delectant soluta, sequantur ea sane, modo sic, ut si quis Phidiae clypeum dissoluerit, collocationis uniuersam speciem sustulerit, non singulorum operum uenustatem: ut in Thucydide orbem modo orationis desidero, ornamenta comparent. isti autem cum dissolunt orationem, in qua nec res, nec uerbum ullum est, nisi abiectum, non clypeum, sed, ut in proverbio est, (etsi humiliter dictum est, tamen si-

Ll 3 mile

ORATOR.

mile est) scopas, ut ita dicam, mihi uidentur dissoluere. atque, ut plane genus hoc, quod ego laudo, contempsisse uideantur, aut scribant aliquid uel Isocrateo more, uel quo Aeschines aut Demosthenes utitur: tum illos existimabo non desperatione formidauisse genus hoc, sed iudicio refugisse: aut reperiam ipse, eadem condicione qui uti uelit, ut aut dicat, aut scribat, utra uoles lingua, eo genere, quo illi uolunt. facilius est enim apta dissoluere, quam dissipata conneetere. Res autem sic habet: (ut breuissime dicam, quod sentio) composite, & apte, sine sententijs, dicere, insania est: sententiose autem, sine uerborum & ordine, & modo, infantia, sed eiusmodi tamen infantia, ut, ea qui utantur, non stulti homines haberi possint, etiam plerunque prudentes: quo qui est contentus, utatur. Eloquens uero, qui non approbationes solum, sed admirationes, clamores, plausus, si liceat, mouere debet, omnibus, oportet, ita rebus excellat, ut ei turpe sit quidquam aut spectari, aut audiri libentius. Habes meum de oratore, Brute, iudicium: quod aut sequere, si probaueris; aut tuo stabis, si aliud quoddam est tuum. in quo neque pugnabo tecum; neque hoc meum, de quo tantopere hoc libro assenueraui, unquam affirmabo esse uerius, quam tuum. potest enim non solum aliud mihi, ac tibi, sed mihi ipsi aliud alias uideri. nec in hac modo re, quae ad uulgi assensum spectat, & ad aurium uoluptatem, quae duo sunt ad iudicandum

eandem leuissima, sed ne in maximis quidem rebus quidquam adhuc inueni, firmitus quod tenerē, aut quo iudicium meum dirigerem, quam id, quod cunque mihi quamsimillimum ueri uideretur, cum ipsum illud uerum in occulto lateret. Tu autem, uelim, si tibi ea, quae disputata sunt, minus probabuntur, ut aut maius opus institutum putes, quam effici potuerit; aut, dum tibi roganti uoluerim obsequi, uerecundia negandi scribendi me impudentiam suscepisse.

M. TVLLII CICERONIS

DE OPTIMO GENERE

O R A T O R V M .

O R A T O R V M genera esse dicuntur tamquam poetarum. id secus est. nam alterum est multiplex. poematis enim tragicum, comicum, epicum, melicum etiam, ac dithyrambicum, quod magis est tractatum a Latinis, suum cuiusque est diuersum a reliquis. itaque & in tragodia comicum uitiosum est, & in comoedia turpe tragicum: & in ceteris suus est cuiusque certus sonus, & quaedam intelligentibus nota uox. Oratorum autem si quis ita numerat plura genera, ut alios grandes, aut graues, aut copiosos, alios tennes, aut subtiles, aut breues, alios eis interie-

ll 4 Etos,

Etos, & tamquam medios putet; de hominibus
 dicet aliquid, de re parum. in re enim, quod opti-
 mum sit, quaeritur: in homine dicitur, quod
 est. itaque licet dicere & Ennium summum epi-
 cum poetam, si cui ita uidetur, & Pacuuium tra-
 gicum, & Caecilium fortasse comicum. Orato-
 rem genere non diuido: perfectum enim quaero.
 Vnum est autem genus perfecti: a quo qui absunt,
 non genere differunt, ut ab Attio Terentius, sed
 in eodem non sunt pares. optimus est enim orator
 qui dicendo animos audientium & docet, & de-
 lectat, & permouet. Docere, debitum est; de-
 lectare, honorarium; permouere, necessarium.
 haec ut alius melius, quam alius, concedendum
 est: uerum id sit non genere, sed gradu. optimum
 quidem unum est, & proximum quod ei simili-
 mum: ex quo perspicuum est, quod optimo dissi-
 millimum sit, id esse deterrimum. nam quoniam
 eloquentia constat ex uerbis, & sententijs; per-
 ficiendum est, ut pure, & emendate loquentes,
 quod est Latine, uerborum praeterea & proprio-
 rum, & translatorum elegantiam persequa-
 mur; in proprijs, ut aptissima eligamus; in trans-
 latis, ut, similitudinem secuti, uerecunde uta-
 mur alienis. Sententiarum autem totidem ge-
 nera sunt, quot diximus esse laudum. sunt enim
 docendi, acutae; delectandi, quasi argutae; com-
 mouendi, graues. Sed & uerborum est structu-
 ra quaedam, duas res efficiens, numerum, &
 leni-

lenitatem
 habent au-
 tem: sed
 memoria
 Ea igitur
 tissimus;
 ma, dete-
 tores, ut
 generibus
 itaque ne-
 lem esse
 nus enim
 etiam si
 tilitatem
 quam orn-
 lerabili,
 omnes la-
 xi, breui-
 id, quod
 Vnum en-
 mus. est
 quo Atti-
 gloria. n-
 bil apud e-
 ta. Est e-
 surdum,
 insulsum
 etum, si
 Haec ui-

lenitatem, & sententiae suae compositionem habent ad probandam rem accommodatum ordinem: sed earum omnium rerum, ut aedificiorum, memoria est quasi fundamentum, lumen actio. Ea igitur omnia in quo summa, erit orator peritissimus; in quo media, mediocris; in quo minima, deterrimus. & appellabuntur omnes oratores, ut pictores appellantur etiam mali: nec generibus inter sese, sed facultatibus different. itaque nemo est orator, qui se Demosthenis similem esse nolit. at Maenander Homeri noluit: genus enim erat aliud. id non est in oratoribus: aut, etiam si est, ut alius, grauitatem sequens, subtilitatem fugiat; contra, alius acutior se, quam ornatior, uelit; etiam si est in genere tolerabili, certe non est in optimo: siquidem, quod omnes laudes habet, id est optimum. Haec dixi, breuius equidem, quam res petebat: sed ad id, quod agimus, non fuit dicendum pluribus. Vnum enim cum sit genus; id quale sit, quaerimus. est autem tale, quale floruit Athenis; ex quo Atticorum oratorum ipsa uis ignota est, nota gloria. nam alterum multi uiderunt, uitiosi nihil apud eos; alterum pauci, laudabilia esse multa. Est enim uitiosum in sententia, si quid absurdum, aut alienum, aut non acutum, aut subinsulsum est: in uerbis, si inquinatum, si abiectum, si non aptum, si durum, si longe petitum. Haec uitauerunt fere omnes, qui aut Attici nu-

meran-

DE OPT. GEN. ORAT.

merantur, aut dicunt Attice: sed, quatenus ualuerunt, sani & sicci dumtaxat habeantur, sed ita, ut palaestrice spatium in xysto ut liceat, non ab Olympijs coronam petant. qui cum careant omni uitio, non sunt contenti quasi bona ualitudine, sed uires, lacertos, sanguinem quaerunt, quandam etiam suauitatem coloris eos imitemur, si possumus: sin minus, illos potius, qui incorrupta sanitate sunt, quod est proprium Atticorum, quam eos, quorum uitiosa abundantia est, quales Asia multos tulit. quod cum faciemus; (si modo id ipsum assequemur: est enim permagnum) imitemur, si poterimus, Lysiam, & eius quidem tenuitatem potissimum. est enim multis in locis gravior: sed, quia & priuatas ille plerasque, & eas ipsas alij, & paruarum rerum caussulas scripsit; uidetur esse ieiunior; quoniam se ipse consulto ad minutarum genera caussarum limauerat. quod qui ita faciet, ut, si cupiat uberior esse, non possit: habeatur sane orator, sed de minoribus. magna autem oratori etiam illo modo saepe dicendum est in tali genere caussarum. Ita fit, ut Demosthenes certe possit summissse dicere, elate Lysias fortasse non possit. Sed, si eodem putat, exercitu in foro, & in omnibus templis, quae circum forum sunt, collocato, dici pro Milone decuisse, ut si de re priuata ad unum iudicem diceremus; uim eloquentiae sua facultate, non rei natura, metiuntur. Quare, quoniam non nullorum sermo iam incre-

buit,

buit, partim se ipsos Attice dicere, partim neminem nostrum dicere: alteros negligamus: satis enim his res ipsa respondet; cum aut non adhibeantur ad causas, aut adhibiti derideantur: nam, si arrideantur, esset id ipsum Atticorum. sed, qui dici a nobis Attico more nolunt, ipsi autem se non oratores esse profitentur: si teretes aures habent, intelligensq. iudicium, tamquam ad picturam probandam adhibentur etiam insci facienda, cum aliqua solertia iudicandi. sin autem intelligentiam ponunt in audiendi fastidio, neque eos quidquam excelsum, magnificumq. delectat: dicant se subtile quiddam, & politum uelle, graue, ornatumq. contemnere: id uero desinant dicere, qui subtiliter dicunt, eos solos Attice dicere. id est quasi sicce, & integre, & ample, & orate, & copiose, cum eadem integritate, Atticorum est: quid dubium est, utrum orationem nostram tolerabilem tantum, an etiam admirabilem esse cupiamus? non enim iam quaerimus, quid sit Attice, sed quid optime dicere. ex quo intelligitur, quoniam Graecorum oratorum praestantissimi sunt ij, qui fuerunt Athenis, eorum autem princeps facile Demosthenes; hunc si quis imitetur, eum & Attice dicturum, & optime: ut, quoniam Attici nobis propositi sunt ad imitandum, bene dicere id sit Attice dicere. Sed cum in eo magnus error esset, quale esset id dicendi genus;

putari

putavi mihi suscipiendū laborem utilem studiosis,
 mihi quidem ipsi non necessarium. conuerti enim
 ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissi-
 mas orationes inter se contrarias, Aeschinis, De-
 mosthenisque: nec conuerti ut interpres, sed ut
 orator, sententijs ijsdem, & earum formis tam-
 quam figuris, uerbis ad nostram consuetudinem
 aptis: in quibus non uerbum pro uerbo necesse ha-
 bui reddere, sed genus omnium uerborum, uimq.
 seruari. non enim ea me annumerare lectori pu-
 tavi oportere, sed tamquam appendere. hic labor
 meus hoc assequetur, ut nostri homines, quid ab
 illis exigant, qui se Atticos uolunt, & ad quam
 eos quasi formulam dicendi reuocent, intelligant.
 Sed exoritur Thucydides: eius enim quidam elo-
 quentiam admirantur: id quidem recte, sed nihil
 ad eum oratorem, quem quaerimus. aliud est e-
 nim, explicare res gestas narrando; aliud, argu-
 mentando criminari, crimen ue dissoluere: aliud,
 narratione tenere auditorem; aliud, concitare.
 At loquitur pulchre: num melius, quam Plato?
 necesse tamen est oratori, quem quaerimus, con-
 trouersias explicare forenses, dicendi genere apto
 ad docendum, ad delectandum, ad permouendum.
 quare si quis erit, qui se Thucydidio genere caus-
 sas in foro dicturum esse profiteatur; is abhorreat
 etiam a suspitione eius, quae uersatur in re civili.
 & forensi: qui Thucydidem laudabit, ascribat
 suae nostrae sententiae. Quin ipsum Isocratem,
 quem

quem diuinus auctor Plato suum, fere aequalem;
 admirabiliter in Phaedro laudari fecit a Socrate,
 quemq. omnes docti summum oratorem esse dixe-
 runt, tamen hoc in numero non repono. non enim
 in acie uersatur, & ferro, sed quasi rudibus eius
 eludit oratio. A me autem (ut cum maximis
 minima conferam) gladiatorum par nobilissimum
 inducitur, Aeschines, tamquam Aeserninus,
 ut ait Lucilius,

Non spurcus homo, sed doctus, & acer.

Cum Pacidiano hic componitur, optimus longe
 Post homines natos.

nihil enim illo oratore arbitror cogitari posse di-
 uinius. Huic labori nostro duo genera reprehen-
 sorum opponuntur: unum hoc: Verum melius
 Graeci. a quo quaeratur, ecquid possit ipse me-
 lius Latine? alterum, Quid istas potius legam,
 quam Graecas? Iidem Andriam, et Synephebos,
 nec minus Terentium, & Caecilium, quam
 Maenandrum, legunt: nec Andromacham, aut
 Antiopam, aut Epigonos Latinos recipiant: sed
 tamen Ennium, & Pacuuium, et Attium potius,
 quam Euripidem, & Sophoclem, legunt. Quod
 igitur est eorum in orationibus e Graeco conuersis
 fastidium, nullum cum sit in uersibus? Sed aggre-
 diamur iam quod suscepimus; si prius exposue-
 rimus, quae causa in iudicium deducta sit.

Cum esset lex Athenis, ne quis populi scitum fa-
 ceret, ut quisquam corona donaretur in magistra-

tu

DE OPT. GEN. ORAT.

tu prius, quam rationes retulisset; et altera lex, eos, qui a populo donarentur, in concione donari debere; quia in senatu Demosthenes curator muris reficiendis fuit, eosque refedit pecunia sua: de hoc igitur Ctesiphon scitum fecit, nullis ab ipso rationibus relatis, ut corona aurea donaretur, eaque donatio fieret in theatro, populo conuocato, qui locus non est concionis legitimae; atque ita praedicaretur, eum donari uirtutis ergo, beneuolentiaeque, quam erga populum Atheniensem haberet. hunc igitur Ctesiphontem in iudicium adduxit Aeschines, quod contra leges scripsisset, ut et, rationibus non relatis, corona donaretur, & ut in theatro; & quod de uirtute eius, & beneuolentia falsa scripsisset; quoniam Demosthenes nec uir bonus esset, nec bene meritus de ciuitate. Causa ipsa abhorret illa quidem a formula consuetudinis nostrae, sed est magna: habet enim & legum interpretationem satis acutam in utranque partem, et meritorum in remp. contentionem sane grauem. itaque causa fuit Aeschini, quoniam ipse a Demosthene esset capitis accusatus, quod legationem euentius esset, ut, ulciscendi inimici causa, nomine Ctesiphontis iudicium fieret de factis, fama. Demosthenis. non enim tam multa dixit de rationibus non relatis, quam de eo, quod ciuis improbus, ut optimus, laudatus esset. Hanc multam Aeschines a Ctesiphonte petijt quadriennio ante Philippi Macedonis mortem: sed iudicium factum

factum
siam tem
et tota G
sendum
oratorum
micitys
si, ut spe
rum om
& rerum
ea non al
omnia co
dem sint
rum dir
re. Sed de
ipsum La

factum est aliquot annis post, Alexandro iam Asiam tenente : ad quod iudicium concursus dicitur et tota Graecia factus esse . quid enim aut tam uisendum , aut audiendum fuit , quam summorum oratorum , in grauiissima causa , accurata , & inimicitijs incensa contentio ? quorum ego orationes si , ut spero , ita expressero , uirtutibus utens illorum omnibus , id est sententijs , & earum figuris , & rerum ordine , uerba persequens eatenus , ut ea non abhorreant a more nostro ; quae si e Graecis omnia conuersa non erunt , tamen , ut generis eiusdem sint , elaborauimus) erit regula , ad quam eorum dirigantur orationes , qui Attice uolunt dicere . Sed de nobis satis . aliquando enim Aeschinem ipsum Latine dicentem audiamus .

[Faint, mostly illegible text in a Gothic script, likely a Latin manuscript. The text is arranged in two columns on the page.]

S
P
IN I

6: Q
intellige
sunt con
quondam
et modi;
ualla. E
nullos p
diare. T
mus Di
tius in
maticis
7: Eru
tet, eru
gnificari
necessari
tia comp
uerboru
Eruditi
pra qu
uis; qu

S C H O L I A
PAVLI MANVTII
IN LIBROS CICERONIS
DE ORATORE.

- 6: *vis musicis &c.] pro, arti musicae.*
Q *sic enim ueteres libentius loquebantur,*
 quod multorum obseruatione locorum
intelligere potuerim. infra, 34: Omnia fere, quae
sunt conclusa nunc artibus, dispersa, & dissipata
quondam fuerunt: ut in musicis, numeri, et uoces,
et modi; in geometria lineamenta, formae, inter-
ualla. Et ad Atticum epist. 17. lib. 4. Ex quibus
nullos puto te litteris, aut musicis eruditos exspe-
ctare. Tusc. v. Musicorum perstudiosum accepi-
mus Dionysium, tragicum etiam poetam. Teren-
tius in Eun. Fac periculum in musicis. sic, in grā-
maticis, pro, in arte grammatica, 34:
- 7: *Eruditio libero digna] ne quis hic pu-*
 tet, eruditionis nomine, ut alibi, doctrinam si-
 gnificari: nam eam inter illa, quae sunt oratori
 necessaria, primo loco posuit, sic inquit: Scien-
 tia comprehendenda rerum plurimarum, sine qua
 uerborum uolubilitas inanis, atque irridenda est.
 Eruditio igitur ualet, hoc quidem in loco, prom-
 pta quaedam & expedita minime hebetis ingenij
 uis; qua qui carent, rudes appellantur, nec ita
 M m uiden-

uidentur instituti, ut liberos decet: propterea dixit Cicero, Eruditio libero digna. nam qui liberaliter instituti non sunt, uel facetias ignorant prorsus, uel ijs ita abutuntur, ut in scurrilitatem prolabantur. potest igitur esse eruditio sine doctrina, sine eruditione uero doctrina non potest. & ut dissimilitudo intelligatur, coniunguntur interdum, ut Tusc. 2. de off. lib. 1. & in hoc libro infra, Doctus, atque eruditus.

8. Percepta, et cognita,] haec Cicero solet coniungere, ordine mutato: quasi posset aliquid percipi, non cognosci; aut cognosci, non percipi. infra, 35: Quo facilius, inquit, percipi, cognosciq. ius civile possit. contra uero 37: Ad studium cognoscendae, percipiendaeq. uirtutis. & lib. 2. 52. Nihil mihi uidetur in Crassi, & Antonij sermone esse praeteritum, quod quisquam a summis ingenijs, acerrimis studijs, optima doctrina, maximo usu cognosci, ac percipi potuisse arbitraretur. Et lib. 1. Acad. Cognitioni, & perceptioni praecurrere assertionem, approbationemq. turpe est.

9. Ludorum Romanorum diebus] quos dabit aedilis curulis M. Marcellus: de quo sic infra. Haec ego cum ipsis philosophis tum Athenis differebam. cogebat enim me M. Marcellus hic noster, qui nunc aedilis cur. est: & profecto, nisi ludos nunc faceret, huic nostro sermoni interesset. Dabantur autem & Romani ludi, & Megalenses

galenses ab aedilibus cur. scenici utrique, Roma-
ni in foro, mense Septembri per dies nouem, a
pridie non. ad pridie idus: quod ex uetere mar-
moreo lapide, in quo dierum ordo descriptus est,
cognoscitur. & Crassus extremo ludorum Roma-
norum die Romam reuersus, mane idibus Sept. in
senatum uenit: quod infra, in prooemio lib. 3. scri-
ptum est. ex quo liquet, ultimum ludorum Ro-
manorum diem fuisse pridie idus Sept. Megalen-
ses autem in Palatio dabantur Aprili mense, per
unum diem, pridie idus: de quo sic Liuius lib. 29.
In aedem Victoriae, quae est in Palatio, pertu-
lere deam pridie idus Apr. isque dies festus fuit.
populus frequens dona deae in Palatio tulit: lecti-
sterniumq. & ludi fuere, Megalesia appellata.
et Cicero in oratione de harusp. resp. cum ait, hos
ludos ante templum in Palatio datos, de templo
loquitur non ipsius Matris magnae, sed Victo-
riae, cuius est in aede locatum simulacrum Ma-
tris magnae, e Phrygia aduectum. unum etiam
Megalsium diem significat Cicero epist. 11. ad
Coelium, lib. 2. cum ait: Ipsa dies me admone-
bat: scripsi enim haec ipsis Megalsibus. Quam-
quam fortasse licere non pridie idus, quo die lu-
dos illos dari coeptos ex Liuiio demonstraui, sed
primum ludorum diem, id est pridie nonas, Cice-
ro significauit: ut Megalenses per octo dies, ite-
dem ut Romani, postremo dati sint, a pridie no-
nas ad pridie idus Aprili mense, ut dabantur Ro-

M m 2 mani

mani a pridie nonas ad prid. idus Septembri men-
se. quod utrunque ex lapide uetere iam nominato
cognoscitur.

9. Quasi colligendi sui causa,] quasi, dixit:
ne tales uiri in Tusculanum uenisse animi causa
putarentur. uenerant enim, ut de rep. colloque-
rentur: itaque subiunxit paullo post: Hi primo
die de temporibus illis, deq. uniuersa rep. quam
ob causam uenerant, multum inter se usque ad
extremum tempus diei collocuti sunt. Videban-
tur igitur uenisse in Tusculanum tres illi consula-
res, Scaeuola, Antonius, Crassus, colligendi sui
causa: sed re uera uenerant, ut de reip. statu col-
loquerentur.

9. Venisse eodem, socer eius qui fuerat, Q.
Mucius dicebatur,] si locus mendo uacat, pla-
cet haec distinctio: ut, Mucij filiam, Crassi, u-
xorem, iam perijsse ostendatur. alij sic interpun-
gunt: Venisse eodem socer eius, qui fuerat Q. Mu-
cius, dicebatur. quibus non assentior: nam illud,
Qui fuerat Q. Mucius, ineptum, insulsumq. ui-
deri non dubito. omnino mallet ita legi: Venis-
se eodem socer eius Q. Mucius dicebatur. non
enim, cum in Tusculanum conuenere, uidetur iam
e uita excessisse Mucij filia: ut oportuerit a Cice-
rone scribi, Socer eius qui fuerat: & ipse Mucius
infra, generum suum nominat Crassum, tamquam
uiua filia. Assentior, inquit, Crasso, ne aut de
C. Laelij, soceri mei, aut deterius generi aut ar-
te,

te, aut gl
antiqui lib
qui fuisse:
Hic est aut
gener C. L
ritissimus,
tici: de qu
pro se opu
petundis co
mero non
omni prud
dem: Q. S
patronus e
tero Q. Ma
iuris perito
ratoris in e
libro, his u
tores puta
cum in can
chans Sca
diuitem,
hominem,
rendum, e
uolae frater
que illum i
nisi dicendi
qui mecum
que se ante
re coepisse

te, aut gloria detraham. Augent suspicionem
antiqui libri: plerique enim habent, Socer eius
qui fuisse: in nullo autem, Socer eius qui fuerat.
Hic est autem Q. Mucius Q. F. Scaeuola, augur,
gener C. Laelii, socer L. Crassi oratoris, iuris pe-
ritissimus, collega in consulatu L. Metelli Dalma-
tici: de quo in Bruto sic: Mucius augur, quod
pro se opus erat, ipse dicebat, ut de pecunijs re-
petundis contra T. Albutium. is oratorum in nu-
mero non fuit: iuris ciuilis intelligentia, atque
omni prudentiae genere praestitit. Et infra ibi-
dem: Q. Scaeuola augur peritissimus iuris, idēq.
patronus est habitus. De eodem in Laelio. Al-
tero Q. Mucius Scaeuola, P. F. pontifex max.
iuris peritorum eloquentius, collega L. Crassi o-
ratoris in consulatu, is est, de quo infra in hoc
libro, his uerbis: Potes igitur, inquit Crassus, ora-
tores putare eos, quos multas horas expectauit,
cum in campum properaret, et ridens, et stoma-
chans Scaeuola? Et paullo post: P. Crassum, illum
diuitem, & multis alijs in rebus elegantem
hominem, & ornatum, & praecipue in hoc effe-
rendum, & laudandum puto, quod cum P. Scae-
uolae frater esset, solitus est ei persaepe dicere: ne-
que illum in iure ciuili satis illi arti facere posse,
nisi dicendi copiam assumpsisset: quod quidem hic,
qui mecum consul fuit, filius eius est consecutus: ne-
que se ante causas amicorum tractare, atque age-
re coepisse, quam ius ciuile didicisset. Et infra sic

M m 3 idem

idem Crassus: Q. Scaeuola, aequalis, & collega meus, homo omnium & disciplina iuris ciuili eruditissimus, et ingenio, prudentiaq. acutissimus, & oratione maxime limatus, atque subtilis, atque, ut ego soleo dicere, iuris peritorum eloquentissimus, eloquentium iuris peritissimus. Et in prooemio lib. 3. Collegae sui, pontificis max. sanguine simulacrum Vestae respersum esse non uidit. Et lib. 3. de nat. de. Temperantiae, prudentiaeq. specimen, ante simulacrum Vestae pontifex max. est Q. Scaeuola trucidatus. Idem in epitome Liuiana lib. 86.

12. Audiui summos homines, cum quaestor ex Macedonia uenissem Athenas florente Academia; quod eam Carneades, & Clitomachus, & Aeschines obtinebant.] uidetur his uerbis uidisse Carneadem Crassus: idq. paullo post apertius ostenditur, in eo: Athenis diligentius legi cum Carneade Platonis Gorgiam. uerum ego, cum tempora ad rationem reuoco, antiquiorem inuenio Carneadem, quam ut eum uel L. Crassus, uel M. Antonius, qui & ipse, auditum a se Carneadem, infra dicit, cognoscere potuerint. distat enim longissime Carneadis aetas ab eo anno, quo uel quaestor Crassus, uel proconsul Antonius Athenas uenit. periit enim Carneades, ut ait Laertius, olympiadis CLXII anno quarto, idest circiter annu urbis conditae DCXXIV. Crassus autem, cum consul fuerit DCLVIII, quaestor

quaestor esse potuit, legitimo magistratum in-
 teruallo, anno urbis DCL, idest annis XXVI post
 obitum Carneadis. de Antonio idem dico: nam
 is proconsul in Ciliciam iuit, ut scripsit Obseques,
 C. Mario IIII, et Q. Catulo cos. anno urbis DCLI.
 nam etsi praetor in eam prouinciam profectus est
 Antonius: proconsul tamen a Cicerone infra no-
 minatur: quod nouum non est. Quod si Carneades
 non annis LXXXIII, ut Laertius dixit, sed XC
 uixit, ut scripsit Cicero Academicorum priorum
 lib. 2: tamen ne sic quidem prope ad Crassi quae-
 sturam accesserit, quippe qui Romam uenerit le-
 gatus Atheniensium uiuo Catone censorio, ut Plu-
 tarchus docet. praeterea, cum ipse Crassus lib. 3.
 dicat, affectum aetate Carneadem a Q. Metel-
 lo Numidico adolescente auditum esse; Metellus
 autem aliquot annis ante Crassi quaesturam con-
 sul fuerit: hoc etiam argumento conijcitur, aeta-
 tem Carneadis ad Crassi quaesturam non esse per-
 ductam. sed placet ipsa Crassi uerba recitare:
 quibus indicat, non a se auditum esse Carneadem,
 cum eius auditorum testimonio utatur. Multos,
 inquit, Carneadis auditores cognoui Athenis,
 auctores tamen certissimos laudare possum, &
 socerum meum Scaeuolam, qui eum Romae au-
 diuit adolescens, & Q. Metellum L. F. clarissi-
 mum uirum, qui illum a se adolescente Athenis,
 iam affectum senectute, multos dies auditum
 esse dicebat. Fortasse igitur memoriae uitio la-

psus est Cicero noster: aut nos temporum rationem recte non tenemus.

- 13: Vimq. omnem humanitatis] humanitatis nomen pro ipso usurpauit humano genere. infra enim idem iterauit hoc modo: Num admoueri possit oratio ad sensus animorum, atque motus uel inflammandos, uel etiam extinguendos, quod unam in oratore dominatur, sine diligentissima peruestigatione earum omnium rationum, quae de naturis humani generis, ac moribus a philosophis explicantur?
- 14: Vel nostros decemuiros,] cum dixerit, Vel Graeci Lycurgum, aut Solonem: apte responderet, Vel nostri decemuiros. sed ueteres aduersantur libri: itaque nihil muto: uerbum quidem, Anteponant, quod sequitur, non respicit ad illud superius, Graeci: sed omnino subaudiendum est, nostri, uel simile aliquid.
- 16: Cum ego praetor Rhodum uenissem,] opinor Q. Mucium augurē ex praetura in Achaia inuisse. nam alter Q. Mucius Pontifex max. non Achaia, sed Asiam rexit, ut legitur ep. 17. lib. 5. ad Att. hoc ut putem, adducor Ciceronis testimonio, qui lib. 1. de Fin. Albutium a Scaeuola praetore graece salutatum Athenis dicit. Athenas autem ad Achaicam administrationem pertinuisse, cognoscitur ex epistolis duabus, quarta, & duodecima lib. 4. fam. & duabus itē libri 6. prima, & quarta. Occurrit illud. extra
Acha-

Achaia
tor Rhod
nigantib
proficisc
nim prom
Opinor
rio, Rhod
leges non
annum P
Ciliciae
puerorum
7: Cum
Athenas
tor, dixit
anno & p
apud Obse
lari proco
Q. Mete
Gellius li
rogatione
ne pro Li
lib. 37. p
stius Crisp
bello Afri
tonio Pro
gesto.
9: Quib
adea, qu
ri: ad il

*Achaiam Rhodus est: quid igitur Mucius prae-
tor Rhodum; cum neque occurrat illa insula na-
uigantibus Athenas; neque, ut eo ex prouincia
profiscatur, ei leges permetterent. excedere e-
nim prouinciae finibus nemini per leges licebat.
Opinor Mucium, absoluto Achaiæ annuo impe-
rio, Rhodum iuisse ante quam Roma rediret: quod
leges non uetabant. iam enim definitum legibus
annum Prouinciae praefuerat. sic Cicero, cum
Ciliciae annum praefuisset, Rhodum, inquit, uolo
puerorum caussa, ep. 7. lib. 6. ad Att.*

17: Cum Proconsul in Ciliciam proficiscens
Athenas uenissem,] Proconsul, idest proprae-
tor, dixit. nam in Ciliciam iuit ex praetura, quo
anno & piratas deleuit, ut in epitome lib. 68. &
apud Obsequentem scriptum est. nec mirum appel-
lari proconsulem, qui consulatum non gesserit. sic
Q. Metellus Celer in epist. 1. lib. 5. fam. sic &
Gellius lib. 1. de legibus, & C. Cosconius in inter-
rogatione in Vatinius, & C. Confidius in oratio-
ne pro Ligario, & L. Aemilius Paullus in Liui-
o lib. 37. praeterea C. Caninius Rebilus, C. Sallu-
stius Crispus, Allienus apud Hirtium in libro de
bello Africano, & Caesar, & Augustus a Sue-
tonio Proconsules dicuntur, consulatu tamen non
gesto.

19: Quibus dicere Carneades solebat,] Hoc
ad ea, quae proxime dicta sunt, non potest refer-
ri: ad illud, opinor, spectat, satis longe remo-
tum

tum: Disputabant contra disertis homines. ijs enim hoc dicere Carneades solebat.

21. Ut in critionibus scribi solet,] duo veteres Cardinalis Borromei libri habent, Ut in cautionibus: duo Fuluij Vrsini, Ut in critionibus. quos sum secutus, ut minus mendosos. opinor enim legendum, Ut in cretionibus. notissimum iurisconsultis uerbum est.
31. Stomachans Scaeuola?] Scaeuola pontifex max. collega L. Crassi, non augur, qui paullo post respondet, significatur.
- 32: Antea uenisset.] sic antiquus Borromei liber, & recte: quod sententia demonstrat. nam petitor eius pecuniae, cuius nondum persoluedae dies aduenisset, cauebat sibi ea exceptione, Cuius pecuniae dies fuisset. quod si exceptione illa usus non esset; excludebatur, idest ius iterum petendi non habebat; exceptione, ob exceptionem omissam priore petitione. excludebatur autem ob eam causam, quod ea res in iudicium antea uenisset, nec ipse sibi, nondum debitam pecuniam petens, exceptione legitima cauisset.
- 31: P. Crassum, illum diuitem,] Fasti Capitolini huic Crasso, qui Mucianus fuit, cognomen Diuitis non addunt, sed alteri P. Crasso, qui & ipse pontifex max. fuit. in quo Ciceronem sequi malo: cui assentiri uidetur Gellius lib. 1. cap. 13. loquitur enim de Crasso iurisconsulto, qui fuit P. Scaeuolae frater. praeterea cum de superiore Crasso

so mentio fit, additur, ille uetus: cum de inferiore,
ille diues. libro 3. 140. Haec fuit P. Crassi, illius
ueteris, haec Ti. Coruncanij sapientia.

31: P. Scaeuolae frater.] non patruelis, aut
consobrinus, uerum germanus: nam ex Mucia
Scaeuolarum gente in Liciniam Crassorum ado-
ptione transierat: itaque P. Licinius Crassus
Mucianus uocabatur. Velleius lib. 2. Gellius lib. 1.
cap. 13. Cicero Acad. lib. 2. Est autem hic P. Scae-
uola pater Q. Scaeuolae pontificis max. colle-
gae L. Crassi. 40. 45: qui & ipse pontifex max.
fuit.

32: Cum Marcelli ab liberti filio stirpe, Clau-
dii patricii eiusdem hominis hereditatem
gente ad se redisse dicerent.] mortuus erat
Claudius quidam liberti filius; cuius heredita-
tem petebant omnes Claudij, sed diuerso iure,
Claudij plebeij iure stirpis, Claudij patricij iure
gentis. propius autem stirpe attingimur, quam
gente: nec necesse est, qui sunt eiusdem gentis, e-
iusdem quoque stirpis esse: at uero diuersarum stir-
pium homines eiusdem gentes esse possunt. itaque
non omnes Claudij sunt eiusdem stirpis: sunt enim
Claudij Pulchri, & Claudij Neronis, utrique
patricij, & Claudij Marcelli, plebeij. qui cum
sint omnes Claudij, eiusdem sunt gentis, diuersa-
rum tamen stirpium. iustior igitur Marcellorum
petitio uidebatur. nam si seruus a Marcello ali-
quo liberatur, accipit nomen gentis, & Claudi-
us uoca-

us uocatur, gentilisq. fit omnium Claudiorum:
sed quoniam non ab omnibus Claudijs, uerum ab
uno Claudio Marcello liberatur, ideo gente qui-
dem omnes Claudios, stirpe autem solos Marcel-
los attingit. ut igitur libertus patroni, qui filios,
aut propinquos non habuit, si is intestato obiit, he-
res est: sic hereditas liberti, eius ue posterorum,
eadem ratione patrono debetur. quod si patronus
uita iam excessit; in eius iura gentiles succedunt,
& omnes quidem, si una tantum familia est; sin
plures familiae in eadem gente, ut Pulchri, Ne-
rones, Marcelli in Claudia, tum non omnes gen-
tiles, sed ea tantum familia hereditatem con-
sequitur, ex qua patronus fuerat: ad eam enim li-
bertus ille, eiusq. posteris stirpis, iure pertinent.
Hic aliquis dixerit, liberos non proprie dici eo-
rum gentiles, quorum in gente cum seruissent,
ab iisdem postea liberati sunt. Quis hoc negat?
uerumtamen, quod in eam gentem manumissione
transissent, patronorumq. non modo nomina, sed
etiam, tamquam parentum filij, praenomina ip-
sa simul accepissent, eiusdem gentis & ipsi, & eo-
rum posteris dicebantur. cuius generis multas fa-
milias Romae fuisse non dubito. nam priscis tem-
poribus, ante Appij Caeci censoris aetatem, &
aliquandiu post, tribus quasi gradibus ad ingenui-
tatem liberos peruenisse animaduerto. primum
enim liberti erant, qui aliquando seruierant: de-
inde ex his nati, libertini: tum ex libertinis in-
genui.

genui . ingenuorum autem duo genera , prius , & posterius . prius appello , qui ex libertinis nascebantur : posterius , qui ex ingenuis , libertinorum filijs . non enim a libertinis modo ingenui differabant : sed ipsorum quoque ingenuorum diuersa condicio erat : & quo longius a prima origine discedebant , eo meliora iura consequabantur . nam prioris generis ingenui non modo suffragium , ut eorum patres libertini , & aui etiam liberti , in tribu ferebant ; sed & in tribu rustica ; cum illi in quattuor tantum urbanis ferre soliti essent , quae ignobiliores erant ; & in ordinem quoque publicorum scribarum adscribi poterant : ad honores autem , & magistratus aditum non habebant . nam etsi Cn. Flavius scriba , qui dies fastos publicauit , patre libertino natus , aedilitatem curulem adeptus est : id tamen quam nouum , inusitatumque fuerit , ex eo patet , quod plerique nobilium , indignatione commoti , anulos aureos , & Phaleras deposuere : ut apud Liuium lib. 9. & L. Pisonem annali tertio scriptum est . Addo illud : huic ingenuorum generi , qui libertinorum filij uocabantur , curia non patebat . ait enim Liuius lib. 9. de Appio censore : Senatum primus libertinorum filijs lectis inquinauerat : & postea quam eam lectionem nemo ratam habuit ; humilibus per omnes tribus diuisis , forum , & campum corrumpit . non enim , si quis esset ingenuus , & patre libertino natus , id satis erat ad obtinendam ordinis amplissimi

plissimi dignitatem: sed qui ita erat ingenuus, ut
patre equite Romano natus esset, is in senatum le-
gebatur. argumento sunt Suetonij uerba. Latum
clauum, ait in Claudio, libertini filio tribuit, sed
sub condicione si prius ab equite R. adoptatus es-
set. Horum autem ingenuorum filijs, quod po-
sterius genus appellauit, si modo equestre, senato-
riumq. censum haberent, ascensus dabatur lectio-
ne censoria. equitibus uero, nondum a censore in
senatum lectis, iure tamen magistratum, quos
nondum senatores interdum tamen consequeban-
tur, aditus in curiam patebat. qui uero equi-
tes non essent; neque magistratum petendi ius
habebant, & in senatum perquam raro lege-
bantur. Haec propterea dixi, plane ut intelliga-
tur illud, Ab liberti filio. potest enim aliquis mi-
rari, cur Cicero non dixerit, Ab libertino: cum
libertini libertorum filij fuerint. Hic distin-
guendum. aetate L. Crassi, qui haec loquitur a-
pud Ciceronem, libertorum filij, non dicebantur
libertini, sed libertinorum filij: erant enim inge-
nui: libertinorum autem nomen ad ipsos liberos
attinebat. apud ueteres alia ratio fuerat: nam li-
bertorum filij libertini uocabantur: qui ingenui
non erant. hoc intelliget, qui Suetonij uerba, quae
sunt in Claudio, perpendet. Latum clauum, in-
quit, quamuis initio affirmasset, non lecturum se
senatorem, nisi ciuis Romani abnepotem, etiam
libertini filio tribuit, sed sub condicione, si prius
ab

ab equite
reprehens
censorem
filios in
poribus
nos dictos
ingenuos
ni filio tr
gnificauer
Appij lib
rentur, s
uerbis in
Appij ten
Clandij in
mitterent
numissis
ingenui
tione sui
Idem Suet
seruierat
Et in nit
tit, in q
manifeste
cum ait,
uiamus?
mi sunt,
& libert
riores in
genuum

ab equite Romano adoptatus esset. ac sic quoque
reprehensionem uerens, etiam Appium Caecum
censorem, generis sui proauctorem, libertinorum
filios in senatum allegisse docuit; ignarus, tem-
poribus Appij, & deinceps aliquandiu, liberti-
nos dictos non ipsos, qui manumitterentur, sed
ingenuos ex his procreatos. Cum dixit, Liberti-
ni filio tribuit: non dubito quin, liberti filio, si-
gnificauerit. id ostendit subiungens: temporibus
Appij libertinos dictos non ipsos, qui manumitte-
rentur, sed ingenuos ex his procreatos. quibus
uerbis indicat, mutatam consuetudinem, quae
Appij temporibus fuerat, & libertinos aetate
Claudij imperatoris dictos eos ipsos, qui manu-
mitterentur: aetate uero Appij, eos, qui ex ma-
numissis procreabantur: qui, scribente Suetonio,
ingenui erant: propterea enim dixit, habitara-
tione sui temporis: Ingenuos ex his procreatos.
Idem Suetonius, Menam, qui Pompeio Magno
seruierat, inter libertinos nominat in Augusto.
Et in uita Seruij Nicanoris liberti: Satyram fe-
cit, in qua libertinum se ostendit. Cicero etiam
manifeste de libertis loquitur ep. 1. lib. 2. ad Att.
cum ait, An libertinis, atque etiam seruis ser-
uiamus? nam liberti, & serui condicione proxi-
mi sunt, nihil interest medium. & alibi libertum,
& libertinum eundem uocat. Ad hanc & poste-
riores iurisconsulti consuetudinem respexere, in-
genuum sic definientes: Ingenuus est, qui statim,
ut

ut natus est, liber est. Instit. de ingenu. & ali-
bi. Dixit igitur Cicero: Ab liberti filio: idest,
ab ingenuo, liberti, aut libertini filium. nam si,
Ab libertino, dixisset, libertum, non liberti fi-
lium, significare uisus esset.

34: In grammaticis] artem significat, non ho-
mines. sic proxime dixit, In Musicis, pro, in ar-
te musica. quinque enim artium colligit exempla,
cum ait: In musicis in geometria, in astrologia, in
grammaticis, in ratione dicendi.

36: Qui cum ingenio sibi auctore dignitate
reperissent; perfecerunt, ut in responden-
do iure auctoritate plus etiam, quam ipso
ingenio, ualerent.] non placet, neque puto
satis latine dici, Ingenio auctore. neque hic inge-
nium cum dignitate, sed cum auctoritate compa-
ratur. itaque, nisi ueteres libri dissentirent, a
quibus discedendum non arbitror, ita legerem:
Qui cum ingenio sibi auctoritatem reperissent,
perfecerunt, ut in respondendo iure auctoritate
plus etiam, quam ipso ingenio, ualerent.

40. P. Mucius] pater Q. Mucij Scaeuolae, pon-
tificis max. collegae L. Crassi in consulatu. hic est
P. Scaeuola frater P. Crassi, de quo 31:

41: Eripite nos ex miseriis] uerba L. Crassi, ex
oratione, qua legem Seruiliam suaserat. uide 90. &
178: & in paradoxo v.

41: Eorum,] iudicum & accusatorum. ui-
de 178:

Q. Mu-

42: Q. Mucius] de pontifice max. loquitur, non
de augure, qui huic sermoni intererat. dixisset e-
nim, Hic Q. Mucius. 178:

46. Deinde, quod sit plena delectationis.]
coniunge cum illa parte: Quod inertiam accusas
adolescentium, qui istam artem primum facilli-
mam non ediscant: deinde, quod sit plena delecta-
tionis. quorum alterum, quam sit facilis, ipse ui-
deris: in altero, tibi remittunt omnes istam uo-
luptatem.

47: Paeonem, aut Munionem] nisi fallor, hic
potius de hymnis, quam de pedibus, ut putarunt
non nulli, mentio fit. nam paeon hymnus est,
non pes: paeon autem pes, non hymnus. at hic
non paeon, sed paeon nominatur. quem esse hy-
mnium, uel hic unus Homeri uersus indicat ἱλ. α.
οἱ δ' ἔ πανήμεροι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο
καλὸν αἰδόντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.
practerea uerbum, Citarimus, mihi quidem con-
uenire magis in hymnum, quam in pedem, ui-
detur. & Catullus:

» Dicite o Hymenaeae hymen

» Hymen o Hymenaeae:

» Vt lubentius audiens

» Se citarier ad suum

» Munus, huc aditum ferat. & Horat. Sat. 3.

» — Si collibuisse; ab ouo

» Vsque ad mala citaret, Io Bacche. — Assentior
igitur uiro in primis erudito, & ingenioso, Ha-

N n drianio

Adriano Turnebo; qui, pro *Munionem*, quod mendosum uidetur, arbitratur esse reponendum, *Nomionem*. Arcades enim νομιῶνα uocabant *Apolinem*, quod eis dedisse leges putaretur, ut ait Cicero lib. 3. de nat. de. hinc hymni nomen, ut *Paean*, *Apollini cantatus*. Proclus etiam legendus περὶ τραγῳδίας.

50. Laelio:] miror hunc *Laelium*, de quo antea nulla facta mentio est, sine praenomine nominari. non enim, significari *C. Laelium*, *Q. Mucij* auguris socerum, temporis ratio patitur: de quo iam, ut de mortuo, quater aut quinquies in hoc libro sermo habitus est.

IN LIBRVM II. DE ORAT.
S C H O L I A.

51. Multos & inegniis, & magna laude dicendi sine summa rerum omnium scientia fuisse fateor.] sic puto Ciceronem scripsisse: uerbum enim, *Fuisse*, ad illud propinquius retulit, *Magna laude dicendi*. sed, *Ingenijs fuisse*, non dicitur usitate. diceret, excellentibus ingenijs fuisse: ualde probarem.
- 51: Alter non multum, alter nihil admodum scripti reliquisset;] non multum scripti *Crassus*, nihil admodum reliquit *Antonius*. *Crassi* extabant haec, partes quaedam orationis, quam pro *Licinia uirgine*, annos *xxviii* natus,

tus, habuit: oratio de colonia Narbonensi deducenda: oratio, qua suavitatem legem Serviliam Caepionis, de iudicijs ab equestri ordine ad senatum transferendis, quam habuit anno aetatis XXXIV. praeterea non oratio, sed orationis commentarium paullo plenius, pro Q. Caepione, contra Cn. Domitium collegam suum in censura. haec tantum extabant a Crasso scripta; quae nominantur in Bruto, 186. Ab Antonio autem nihil fere dicit relictum, quia reliquerat libellum unum de ratione dicendi, eumque satis exilem: de quo 19: & 187. 224:

52: Adolescens] adolescentiam igitur Cicero perducit ad annum 34. nam eo anno Crassus orationem habuit, quae extabat, pro lege Servilia.

58. Qui laudabit quempiam, intelliget exponenda sibi esse fortunae bona.] putabam deesse, naturae: quia subiunguntur exempla non earum modo rerum, quae a fortuna, sed earum etiam, quae a natura proficiscuntur, generis, pecuniae, propinquorum, amicorum, opum, valetudinis, formae, virium, ingenij, ceterarumque rerum, quae sunt aut corporis, aut extraneae. Pleraque pertinent ad naturam: & haec tamen fortunae bona vocavit. praeterea, cum dicat: Aut corporis, aut extraneae: quis non intelligit, ea, quae sunt corporis, naturae esse, non fortunae? extranea uero ne ipsa quidem fortunae sunt omnia. nam nobilitas generis, amici-

Nn 2 tiae,

tiae, propinquitates, extranea sunt, quia nec ad
 animum, nec ad corpus pertinent: fortunae ta-
 men bona non esse, nemo uere dixerit. His de caus-
 sis mutilum esse locum opinabar: sed infra quoque,
 III. confundi fortunae & naturae bona animad-
 uerti, proposito tantum fortunae nomine. Per-
 spicuum est, inquit, alia esse in homine optanda,
 alia laudanda. Genus, forma, uires, opes, diui-
 tiae, ceteraq. quae fortuna det, aut extrinsecus,
 aut corpori, non habent in se ueram laudem, quae
 deberi uirtuti uni putatur. sed tamen, quod ipsa
 uirtus in earum rerum usu, ac moderatione ma-
 xime cernitur, tractanda etiam in laudationibus
 haec sunt naturae, & fortunae bona. Primum
 dixit, Quae fortunae det, uni fortunae tribuens
 ea, quae proxime nominauerat, genus, formam,
 uires, opes, diuitias: quorum pars a natura est:
 deinde subiunxit, Haec naturae, & fortunae bo-
 na: quasi iam de utraque locutus esset. itaque ni-
 hil statuo: & aliorum industriae libenter locum
 relinquo.

59: P. Mucium pontificem max.] miror hunc
 putari eum Scaeuolam, quo magistro usus est Ci-
 cero in iure ciuili: ut in libro de amicitia scriptum
 est. nam is est Q. Mucius; qui & ipse pontifex
 max. fuit: hic autem P. Mucius, Q. Mucij pa-
 ter proxime nominati, consul anno urbis DCXX.
 de quo in oratione pro domo, lib. 2. de leg. lib. 1.
 de nat. de. & epist. 5. lib. 12. ad Att.

In

60: In philosophos uestros si quando inci-
di,] *malim*, In philosophos uero. quo uidetur
accedere unus Borromaei Cardinalis antiquus li-
ber, in quo est, In philosophos uero nostros.

67. Innumeri principes] *meri principes*, legit
Nonius.

69: Nonnulli praecipunt, ut uerbum illud,
quod causam facit, lucide, breuiter uter-
que definiat.] *uerbum*, *Vterque*, mihi non pla-
cet: ac *malim* ita legere: Dilucide, breuiterq. de-
finiatur. in quo non nihil suffragantur ueteres li-
bri. nam unus Borromaei sic habet: Dilucide, bre-
uiterq. definiat. alter Fuluij Vrsini: Breuiter, di-
lucide utrunque definiat.

76: Haec magna sunt.] quis non uidet, hoc aut
mendosum esse, aut perperam distinctum? mihi
autem eo maior de mendo oritur suspicio, quia in
altero Borromaei libro haec tria uerba, Haec ma-
gnas sunt, non leguntur. quod si diuinare liceat;
quod ego equidem mihi non assumo: hoc ordine lo-
cum restituerem. Vt sit cura, & cogitatione in-
tentus; ut his rebus adhibeat, tamquam lumen
aliquod, memoriam, ut uocem, ut uires; diligen-
tia est. inter ingenium quidem &c.

82. Vt boni uiri esse uideantur.] sic libri scri-
pti. uideamur, magis placeret.

95: Aliter enim minime est liberale.] omnes
antiqui libri, Alterum minime est liberale. re-
posui olim, pro alterum, aliter enim. neque nunc

N n 3 senten-

sententiam muto. tria enim exponuntur ridicu-
li genera: quorum duo, primum, & tertium o-
ratorum non sunt, medium ita licet, si furtim,
& cursim usurpetur: aliter illiberale est.

96: Socius Scauro stomachanti;] antiqui li-
bri omnes, Satius, non Socius. ex eo tamen, quod
sequitur, legendum, Socius, putavi. ex eo enim
L. Crassus consul in socios legem tulit, ut ab ur-
be Roma discederent, & in suas ciuitates redi-
rent, quia moleste tulerat, principem senatus M.
Aemilium Crassum a socio contumeliose tracta-
tum. hac de lege Pedianus, & alij.

97. Afellus] opinor hunc esse Claudium Afellum,
Aemiliani Scipionis inimicum, de quo sic Gel-
lius lib. 3. cap. 4. In libris, quos de uita P. Sci-
pionis Africani compositos legimus, scriptum es-
se animaduerti, P. Scipioni, Paulli filio, post-
quam de Poenis triumphauerat, censorq. fuerat,
diem dictum esse ad populum a Claudio Afello
trib. pl. cui equum in censura ademerat: eumq.
cum esset reus, neque barbam defuisse radi, neque
non candida ueste uti, neque fuisse cultu solito reo-
rum. Fortasse igitur, cum Scipio censor equum
adimeret Afello; & ille quereretur, iniuriam si-
bi fieri, quoniam pro rep. diu militasset; respon-
dit Scipio, Agas afellum. quod prouerbiu in-
uiles homines, quorum opera esset inutilis, usur-
pari solebat. hoc scilicet Scipio significabat: diu
eques militasti: nunc, adempto tibi equo, afel-
lum

lum agas . de hoc Afello ignominia leuato ab al-
tero censore, L. Mummio, infra.

98: Sub Nouis] crant in foro tabernae nouae, &
ueteres . Caesar orator agebat sub Veteribus . ex
aduerso erat sub Nouis Marianum scutum Cim-
bricum . Varro lib. 5 . Sub Nouis , dicta pars in
foro aedificiorum . & Plinius lib. 35 . cap. 4 .
hac ipsa de re sic . Hinc ille L. Crassi oratoris le-
pos , agentis sub Veteribus , cum testis compella-
tus instaret : Dic ergo Crasse , qualem me reris ?
Talem , inquit , ostendens in tabula pictum in-
ficetissime Gallum exerentem linguam . Quo lo-
co memoria lapsus Plinius Crassum nominauit
pro Caesare . is enim ea recitat in hoc lib. 2 .
de orat.

101. Cum obiurgaret Albutium Granius ,]
omnes antiqui libri , quos ego uiderim , Albi-
us Granius . placet tamen , Albutium . is enim
Q. Scaeuolam augurem de repetundis accusauit .
in Bruto , 176 . & lib. 1 . de Fin.

101. Cum eius tabulis] unus Fuluij Vrsini li-
ber , Cum , non habet . utroque modo recte .

101: Lege Thoria ,] quae agrum publicum uecti-
gali leuauerat , ut in Bruto .

108: Decem uersiculis] aut , uersiculis , dixit ,
pro uerbis ; quod mihi nouum est : aut , uerbis ,
legendum , non uersiculis .

108: Si sic constituitur aliquando ,] libri scripti
omnes , Constituitur , pro Consiſt . tur . magistra-

N n 4 men

men placet, Consistitur: quia sequitur, Percur-
ritur: ut a alterum alteri opponatur.

111: Ferunt enim aures hominum,] antea,
Feriunt, non recte. ferunt, ex ingenio reposue-
rat Victorius, homo eruditus, beneque de litte-
ris meritis. sed quia significauit, locum a se,
coniectura tantum, nulla ueterum librorum ope,
restitutum: nos, ut eius opinio magis probetur,
nec uocari iam in dubium possit, indicandum pu-
tauimus, in antiquis libris, uno Borromaei, altero
Fuluij Vrsini libro diserte legi, Ferunt.

113. Hanc partem ingenii] partem ingenij uocat
memoriam. quod paullo ante significauit, in eo:
Non sum tanto ingenio, quanto Themistocles
fuit, ut obliuionis artem, quam memoriae, ma-
lim. Et in Bruto, 197: Qui hac, inquit, parte
animi, quae custos est ceterarum ingenij partium,
tam debilis esset, ut ne in scripto quidem memi-
nisset, quia paullo ante posuisset, huic minime mi-
rum est ex tempore diceti solitam effluere metem.

IN LIBRVM III. DE ORAT.
SCHOLIA.

116: Sic esse tum iudicatum,] antiquus liber
Fuluij Vrsini: Sic esse tum iudicatum audiui. quod
probo. aut legendum: Sic est tum iudicatum.

117. Crassū institit coercere.] sic placet: quam-
quam libri ueteres omnes, instituit, non inslitit.

Pro

117. Pro Pignore] sic puto legendum, uel, pro pignere, ut scribebant ueteres. antiqui tamē libri, Propugnare: quod plane mendosum est. in uno Borromaei libro abrafas uideo duas litteras, et repositas totidem, ut ex pignere factum sit pugnare. praeterea in eodem libro separatum est illud, pro, a sequentibus litteris. quo maior fit suspicio mutationis.

117. Caedenda,] pignora mihi ablata: quae caedi, & secari dicebantur, cum in auctione uenderentur: unde sectio, & sectores.

117. Auctoritatibus praescriptis] antea, Per-scriptis: ego, Praescriptis, reposui, ex antiquo Borromaei libro. quod sententia comprobatur. nam in senatusconsultis praescribebantur nomina senatorum, qui affuerant: quae auctoritates praescriptae dicebantur. uide epist. 2. lib. 5. fam. & interpretationem nostram.

117: Exsilium generi] hic est P. Scipio Nasica, a Dione lib. 40. nominatus, pater eius Scipionis, qui Pompeij Magni socer fuit. consulatum non gessit. huius pater, auus, & proauus paternus, in Bruto 196. nominatur. iisdem autem alter Scipio temporibus exsulauit: sed is Lucius fuit, & consul cum Norbano, socer P. Sextij, pro quo extat Ciceronis oratio, ut ipsa oratio indicat. de eodem uide 118.

117: Horum ipsorum,] non omnium: nam Scaeuola augur, Crassi socer, interfectus non est: is autem

tem Scaeuola, qui paullo post nominatur, non fuit socer Crassi, sed collega in consulatu, nec augur, sed pontifex max.

118: P. Crassum] a quibusdam uideo dubitari, quis hic fuerit P. Crassus. dubitatione tollit Asconius: ait enim eum fuisse patrem eius Crassi, qui aemulus potentiae Cn. Pompeij fuit.

118. C. Carbonis, inimicissimi hominis] non est hic Carbo, ut non nulli putarunt, is, quem L. Crassus adolescentulus accusauit: nam ille, reus cum esset, ueneno sumpto, decessit, ut est in Bruto, 176. & in epist. 21. lib. 9. fam. sed est eius filius, quem eodem die cum Scaeuola pontifice max. & alijs nobilibus uiris praetor Damasippus occidit, ut ex epitome Liuiana, & Appiano cognoscitur. Fuit autem L. Crassi inimicissimus, quia patrem suum accusauerat. de hoc in Oratore sic: Me stante, C. Carbo, C. F. tribunus pl. in concione dixit his uerbis: O M. Druse: patrem appello. &c. Et in Bruto, 197: In eodem numero eiusdem aetatis C. Carbo fuit, illius eloquentissimi uiri filius, non satis acutus orator, sed tamen orator numeratus est. Nec dubito, quin legendum sit Caius, non Cnaeus, in Valerio Max. lib. 3. cap. 7. ubi agit de L. Crasso. quo loco foedus error Valerij deprehenditur: qui eius Carbonis patrem in exsilium a L. Crasso missum putat: cum eum, ueneno sumpto, reum obijisse, Cicero dicat in Bruto, 176: & epist. 21. lib. 9. fam. in eodem, lib. 6. cap. 2. C. Carbo tribunus

bunus pl. legendū opinor, non Cn. Carbo. Qui uero hunc C. Carbonem a Crasso accusatum arbitrantur, in quo, ut ostendi, falluntur; idem in eo rursus peccant, quod eum putant a Cn. Pompeio necatum: nam is non fuit C. Carbo, quem accusauit Crassus, sed Cn. Carbo, qui ter consul fuit: ut docet Valerius Max. lib. 6. cap. 2. Appianus, Plutarchus, Velleius, epitome, alij.

125: Nemo extulit eum uerbis, qui ita dixisset, ut, qui adescent, intelligerent quid dicerent; sed contempsit eum, qui minus, id facere potuisset.] uidetur deesse, quo reseratur uerbum, Contempsit. nam etsi, Nemo, antecessit: tamen repugnat sententiae, Nemo contempsit. affirmat enim Cicero in hoc posteriore membro, & ait eum esse contemptum, qui minus id facere potuisset. quo modo igitur hic modus expeditur? educta scilicet affirmatione ex uerbo, Nemo: in quo duplex inest uis, negandi, & affirmandi. negatio patet in eo, Nemo extulit eum uerbis. affirmatio autem, quia sequitur, Contempsit eum: nam subauditur, aliquis, quod elici necesse est ex Nemo. Sic Horatius Sat. 1. lib. 1. Qui sit, Maecenas, ut nemo, quam sibi sortem seu ratio dederit, seu fors obiecerit, illa Contentus uiuat, laudet diuersa sequentes? nam, laudet, affirmat, non negat: affirmatio autem non nisi ex antecedente uerbo, Nemo, exprimitur. Simile illud in Oratore, 256. Prima illa quae-

quaestio, sit ne ulla numerosa oratio: quibusdam enim non uidetur; quia nihil insit in ea certi, ut in uersibus. Quo loco ex, Nihil, elicitur, aliquid: ut hoc dicatur: quia nihil insit certi in oratione, ut in uersibus aliquid in est certi.

125: Qui idem ita moderantur,] malim, Qui idem.

126. Verum enim oratori,] uerum enim, pro uerum, aut uerum enim uero, dictum est. sic Terentius actu 2. Scena 1. Verum enim, quando bene promeruit, fiat.

132. Nihil enim curat aliud. atque uelocius puer addidicerat.] mendosum. aliter, & fortasse recte, in antiquo libro Fuluij Ursini. nihil enim curat aliud, atque ea, quae uelocius puer addidicerat.

133: Ut grauis, ut suauis, ut erudita sit, ut liberalis, ut admirabilis, ut polita.] cum dicat, Admirabilis; cur sequatur, Polita? nam, quod admirabile est, continet omnes laudes. malim igitur, loco mutato; ita legi: Ut polita, ut admirabilis.

136. Atque haecenus loquuntur] Ciuilem omnem orationem in duo genera, unum temporibus, locis, reis definitum, alterum infinitum, Peripatetici, & Academici diuidebant. eam diuisionem non modo cum loquerentur, uerum etiam cum instituerent, ostendebant. Hic dissentire cogor a uiro docto, beneq. de litteris merito: qui putat uerbum,

uerbum,
quod sequi
nisione uti
haecenus t
cis philoso
gnat: sed a
nterentur i
re. id ex ijs
tenus loqu
ni sermone
differendi n
quos orator
demicorum
modo, a r
temporib
dicere; cum
uerit, quo
ut adoles
ctos a se
tuendo, n
qui nulli t
haec insti
pra dictum
ereptam, d
ut nullae i
deantur e
pra: Quo
no & litig
rum patre

uerbum, Rhetores, desiderari, ita legens id,
quod sequitur: Rhetores etiam hac instituendo di-
uisione utuntur. nō enim hanc diuisionem Cicero,
haecenus tributam Peripateticis, & Academi-
cis philosophis, rursus eandem rhetoribus assi-
gnat: sed ait, eosdem philosophos, qua diuisione
uterentur in sermone, eadem instituendo uti sole-
re. id ex ijs quoque uerbis intelligitur. Atque ha-
ecenus loquuntur. transit enim ab eorum commu-
ni sermone ad institutionem; ut exercitationem
differendi in utranque partem, quae apud anti-
quos oratorum fuerat, Peripateticorum, & Aca-
demicorum propriam esse demonstrat. nam quo-
modo, a rhetoribus obtineri genus illud, quod est
temporibus, locis, reis definitum, Crassus potest
dicere; cum supra rhetores non modo improba-
uerit, quos negauit docere quidquam posse, nisi
ut adolescentes auderent; uerum etiam urbe eie-
ctos a se censore ostenderit? itaque uerbum, Insti-
tuendo, non uideo qui referri ad rhetores possit,
qui nulli tunc in urbe erant. Praeterea, qui potest
haec instituentium rhetorum esse diuisio; cum su-
pra dictum sit, hanc exercitationem, oratoribus
ereptam, duarum philosophiarum esse propriam?
ut nullae iam rhetorum partes in hac facultate ui-
deantur esse. quo spectat illud quoque. item su-
pra: Quoniam de nostra possessione depulsi, in par-
uo & litigioso praediolo relictī sumus; & alio-
rum patroni nostra tenere, tueriq. non potuimus;

ab

ab ijs, quod indignissimum est, qui in nostrum patrimonium irruperunt, quod opus est nobis, mutuemur. Et infra: Sumenda sunt nobis ab ijs ipsis, a quibus expilati sumus. Quare nihil omnino haec institutio, & exercitatio ad rhetores pertinet. nam si de possessione pulsi sunt, & suum patrimonium amiserunt; quo modo instituunt? Sed uidere mihi uideor, quid erroris causam attulerit homini certe ingenioso, & diligenti. notauerat illud, Recuperare amissam possessionem: quod ad philosophos non attinere, qui possessionem nullam amiserant, intelligebat: in rhetores, quorum ius, & patrimonium philosophi occupaerant, optime cadere uidebatur. Verum ego contra sic arguo. Si rhetor, & orator, non idem est; quod uideri potest; cum alter instituat priuata diligentia, alter in foro causas agat: non potest illud, de recuperanda possessione amissa, ad rhetores pertinere: non enim ipsi, sed oratores damnum illud fecerant. sin confunduntur interdum, quia finitimi sunt, & actione potius, quam scientia, dissimiles: cur subiungitur, Alterum uero tantummodo in prima arte tradenda nominant, & oratoris esse dicunt? quibus uerbis manifeste distinguitur a rhetore orator. nam si de rhetoribus Cicero loqueretur, non dixisset, Et oratoris esse dicunt: sed, Et suum esse dicunt. Iam illa, quae sequuntur: Neque uim, neque naturam eius, nec partes, nec genera proponunt: aptius conferuntur

tur in ph
tur ij, qu
itaque sub
satus, qu
tum, eos
ferant, no
tur dicit C
Etiam hac
tetici, &
pare posses
culum defi
nis parten
nia obtine
tur igitur
nem iure,
eos potius
perare an
sed totam
nique: qu
tum defi
mulent.
iure ciuili
ceronis se
Ut denique
& scripto
reor nem
riti, sed q
colum. in
136. Atque

tur in philosophos, quam in rhetores: ut accusen-
tur ij, qui in alienum patrimonium irruperant.
itaque subiungitur: Vt praeteriri omnino fuerit,
satijs, quam attentatum deserui. nam, Attenta-
tum, eos indicat, qui alienam possessionem inua-
serant, non eos, qui uersarentur in sua. Hoc igitur
dicit Cicero, uel Crassus a Cicerone inductus:
Etiam hac diuisione instituendo utuntur Peripa-
tети, & Academici, sed ita, ut alienam usur-
pare possessionem uideantur: quod qui faciunt, sur-
culum defringunt: sic isti, non utranque diuisionis
partem copiose tractant, sed unam quasi laci-
nia obtinent, alteram uix attingunt. non imitan-
tur igitur eos, qui recuperare amissam possessio-
nem iure, aut iudicio, ui denique conantur; sed
eos potius, qui alienam inuadunt. nam qui recu-
perare amissam uolunt, non surculum defringunt,
sed totam occupant uel iure, uel iudicio, uel ui de-
nique: qui uero alienam usurpare, surculum tan-
tum defringunt, ut aliquid sibi esse iuris in ea si-
mulent. quo de genere formulae tunc exstabant in
iure ciuili. Perspicuum iam existimo, quae sit Ci-
ceronis sententia. locum etiam emendauimus, et pro,
Vt denique, Vi denique, reposuimus, contra omnes
& scriptos, & impressos libros. in quo non ue-
reor ne mihi non assentiantur non modo iuris pe-
riti, sed quicunque etiam paullo solertius litteras
colunt. iure enim, iudicio, ui possessio recuperatur.

136. Atque id ipsum lacinia] his uerbis signifi-
cat,

cat, Academicos ne illud quidem genus, quod est temporibus, locis, reis definitum, plane complexos esse, sed, quasi apprehensum lacinia, quae, Festo teste, uestimenti pars est, obtinere. sequitur enim: Nunc apud Philonem, quem in Academia maxime uigere audio, etiam harum iam caussarum cognitio, exercitatioq. celebratur. Et illud, Etiam harum iam caussarum cognitio, ad laciniam spectat. uersari enim Philonem in aliena facultate, demonstratur. & lacinia aliquem tenere, est, inuitum, & fugientem tenere. Plautus in *Asinaria*, actu 3. Lacrymantem lacinia tenet lacrymans.

140. P. Crassi, illius ueteris] non est hic P. Crassus, qui nominatur in prooemio libri 3. ut quidam scripsere. nam ille, mortuo L. Crasso, est interfectus: ut ipse locus indicat: hic autem L. Crassum aetate plurimum antecessit: itaque addit Cicero, Illius ueteris: ut eum distinguat a posteriore P. Crasso, qui & ipse pontifex max. fuit. duos enim inuenio P. Crassos, utrumque pontificem max. prior consul fuit cum Scipione Africanomaiore anno urbis 548. ut est in fastis Capitolinis. pontifex max. a Liuiio nominatur lib. 25. et 27. & 28. Cognomen Diuitis ei tribuunt lapides Capitolini: quod neque Liuij, neque cuiusquam testimonio comprobatur. & fortasse alterius P. Crassi, qui & ipse pontifex max. post aliquot annos fuit, cognomine deceptus est is, qui fastos
compo-

composi-
tur, ad
lum Diu-
cianus d-
tio fit,
adoptati
eius filii
140. Proo-
runt in
in hoc Sc-
esse Scip-
num pon-
(nam b-
hic Scipi-
ducere p-
qui socer
& in Di-
fuit Scip-
is, qui
quo 17
se ponti-
dem pon-
de Senec-
pontifici-
ius P. Se-
factus est
141: Pyth-
sias, ra-
upra,

composuit . nam Cicero cum de priore Crasso loquitur , addit , Illius ueteris : cum de posteriore , Illum Diuitem . uide lib. 1. 31 : posterior autem Mucianus dictus est , de quo in libro de senectute mentio fit , quod ex gente Mucia transisset in Liciniā , adoptatus fortasse a superiore P. Crasso , uel eius filio .

140. Proauigeneri mei Scipionis .] Qui errarunt in P. Crassi notitia , ut proxime ostendi ; ijdē in hoc Scipione turpiter lapsi sunt , arbitrati hunc esse Scipionem Africanum . quasi uero Africanum pontificem max. fuisse quisquam scripserit : (nam hic de tribus pontificibus est sermo) aut hic Scipio , Crassi gener , ab Africano originem ducere potuerit : est enim hic pater eius Scipionis , qui socer fuit Pompeij Magni : ut in Bruto 196. & in Dione lib. 40. plane cognoscitur . eius pater fuit Scipio ille , de quo in Bruto 180 : auus autem is , qui Ti. Gracchum pontifex max. occidit , de quo 177. proauus Scipio Nasica Corculum , & ipse pontifex max. quem Crassus hic significat . Eundem pontificem max. Cato Maior nominat in libro de Senectute , his uerbis : De P. Licinij Crassi , & pontificij , & ciuilis uiris studio loquar ? aut de huius P. Scipionis , qui his paucis diebus pont. max. factus est .

141: Pythagoreus ille Lysis] alij legunt , Lysias , rati hunc esse Lysiam oratorem , cui Cicero supra , 121. subtilitatem tribuit , decepti fortasse
O o consensu

consensu ueterum librorum . nam in omnibus ,
quos uidi , legitur Lysias . ego tamen , adductus
historiae testimonio , non dubitavi , Lysias dele-
re , & , Lysis , reponere in nostris libris . nam Ly-
sias orator Athenis uixit , & oratoria laude , non
philosophia , praestitit . Thebanum autem Epa-
minondam Cicero in Bruto 166. doctum quidem
hominem indicat fuisse , eloquentiam tamen ei nō
tribuit . quo uidetur non ab oratore Lysia , sed a
philosopho Lyside , Pythagorae discipulo , erudi-
tus . idq. plane docet Dio Chrysostomus in ora-
tione , quae inscribitur , παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐν βου-
λῇ . sic enim de Epaminonda . ὅς οὐκ ἀπὸ ταυτο-
μάτου τοσούτων ἴχυσεν ἐν τοῖς Ἕλλησι , καὶ τοσαύτην
μεταβολὴν ἐποίησεν , ὥστε καταλῦσαι λακεδαιμονί-
ους , τοσοῦτον χρόνον ἄρχοντας , ἀλλὰ λυσίδι ὁμιλή-
σας , τῷ πυθαγόρου μαθητῇ . Patet igitur & Epa-
minondae magistrum , & Pythagorae discipulum
Lysidem fuisse . accedit locus Ciceronis , lib. 1. off.
Thebanum , inquit , Epaminondam , Lysis Pytha-
goreus , Syracusium Dionem Plato erudit . Eius-
dem Lysidis extat ad Hipparchum epistola , edi-
ta cum ijs , quas ante me genitum e tenebris in
lucem protulit Aldus pater meus .

144. Tum pauor sapientiam mihi omnem ex
animo expectorat :] Ennij uersus . in duobus
Fuluij Vrsini libris , Exanimato expectorat . unus
Borromaei , Examinato : alter , Exinanito . apud
Nonium quoque , qui hunc uersum recitat , Exa-
nimato .

nimato .
dam eri
cum , ex
Attij lo
tur Non
Omnibu
mo expe
possit , e
ueteres
141. Vtil
non care
ille seni
impresu
genitale
talis . li
tiam no
145. - Vi
Oculi
non c
mora
rum .
fuli , S
enim ,
haec su
tasse pr
let , im
recitat
Vid
nonne

nimato. quod si probamus, eodem modo legendum erit infra, 156. & in Tusc. 4. praesertim cum, expectorare ex animo, non congruat. sed Attij locus in Phoenissis, cuius testimonio utitur Nonius, aduersari uidetur. Opibus, inquit, Omnibus desertum, abiectum, afflictum ex animo expectorat. quo in loco cum legi nullo modo possit, ex animato: suspicari interdum cogor, ita ueteres locutos, & Ex animo, retinendum.

141. Vt ille, sensus disertus indigenitalis.] non caret mendo locus. unus Borromaei liber, Vt ille senius ut dii genitales. alter nihil differt ab impressis. unus Fuluij Ursini, Vt ille Ennius ut dii genitales. alter, Vt ille sensus disertus uidi genitales. librorum uarietatem ostendo: meam sententiam non dico, quia nondum reperi quod probaré.

145. - Viue Vlysses, dum licet:
Oculis postremum lumen radiatum rape.
non dixit, cape, non pete: haberet enim moram sperantis diutius esse sese uicturum.] sic in peruulgatis omnibus libris. ego sustuli, Sese; ut legatur, Diutius esse uicturum. non enim, Victurum, de ipso Aiace, cuius insanientis haec sunt uerba, poeta loquitur, sed de Vlysse. fortasse priorem uersum Cicero, ut nonnumquam solet, immutauit: nam lib. 2. Acad. integer uersus recitatur. Quid ille, qui,
» Video, uideo te uiuum Vlysses: dum licet.
nonne etiam bis exclamauit se uidere, cum omni-

G n 2 no

no non uideret? Nostram sententiam confirmant
libri tres antiqui, unus Borromaei, duo Fuluij.
est etiam in Fuluianis, Aptum, pro aptatum: quod
statim sequitur.

156: Quae, nemo est tam firmo ingenio, &
tanta confidentia, Quin refugiat timido san-
guen.] et sententia uidetur postulare, Timido san-
guine: & ita est in quattuor ueteribus libris, qui-
bus nunc ad hanc emendationem utor. Sanguē ta-
men lib. 5. de Fin. legitur: & id agnoscunt No-
nius, & Priscianus lib. 6. quod si, Sanguē, le-
gatur; patebit, aut mendosum esse illud, Quae,
aut abundare. in antiquo quidē? Borromaei libro
coniungitur cum superiore uersu. hoc modo, Cru-
ciatum, necemq. sed metri ratio repugnat.

SCHOLIA IN BRVTVM.

SCRIPTVS hic liber post uictum Pharsali-
co proelio Pompeium, ante confectum Africa-
num bellum. nominatur enim infra, tamquam
uiuus, P. Scipio, Pompeij socer, qui superatus
a Caesare in Africa sibi ipse necem consciuit. prae-
terea, cum de mortuis oratoribus hic mentio fiat,
non omisisset Cicero M. Catonem, si iam obijisset.
is autem se ipse interfecit Uticae, profligatis a
Caesare Pompeianorum & regis Iubae copijs.
omisit autem eum Cicero, ne Caesarē offenderet,
contra quem eo tempore Cato bellum acerrime ge-
rebat,

rebat, tum reip. caussa, tum etiam ob ueteres inimicitias.

161. Impendiis,] usuris. quod enim accedit ad sortem, impendium esse, Varro ait lib. I v. ut igitur sors augetur impendijs, ita munus Attici fructuosum ipsi Attico fore Cicero pollicetur: quandoquidem libros ad illum mittet, tãquam usurae nomine, pro eo, quod debeat. Huc pertinet illud ep. I. lib. VI. ad Att. Impendium, & fenus recusabimus.

165. Maiorq. uis agnoscitur in Pisistrato. denique hunc proximo saeculo Themistocles infecutus est.] mutauit distinctionem, & , puto, recte. non enim placet, Denique hunc: aptius uisum hoc modo: Maiorq. uis agnoscitur in Pisistrato denique. hunc proximo saeculo etc.

167. Quis enim putet aut celeritatem ingenii L. Bruto,] alterum, aut, desideratur: nec tamen corruptum locum suspicor. familiare enim Ciceroni, ut ipse sibi non respondeat in uerbis. itaque interdum, cum dixerit, primum, non subiungit, deinde: ut epist. 9. ad Coelium, lib. 2. & ep. 23. ad Gallum, lib. 7. eodem modo, cum hic subiuncturus esset, Aut M. Valerio; institutum orationis filum interruptit, & dixit, Videmus item M. Valerium etc.

168. Additur orator Cornelius suauiloquenti Ore Cethegus Marcus, Tuditano collega, Marci filius.

O o 3 Ita

Ita placet hoc in loco uiri optimi, ac doctissimi,
Octauij Pantagathi coniectura, ut eam in libro
nostro, dissentientibus antiquis libris, scribere
non dubitauerim. ac libri quidem antiqui, quos
ego uiderim, sic: Cethegus Marcus studio collegæ
filius. Pantagathus autem meus, historiam se-
quens, nec a uestigijs longe discedens ueterum e-
xemplarium, ita olim, me adolescentulo, resti-
tuit: Cethegus Marcus, Tuditano collega, Mar-
ci filius. fortasse enim ex, Tudit.^o quod celeri-
tatis causa scriptum erat, factum est a descri-
bente librario, studio. nam ex, Collega M. filius,
facilis lapsus in Collegam filius. porro M. Cethe-
gum & Marci filium fuisse, & consulem cum P.
Sempronio Tuditano, ex lapidibus Capitolinis,
& historia, atque etiam ex ipso Cicerone con-
stat: sequitur enim: At hic Cethegus consul cum
P. Tuditano fuit bello Punico secundo. Miror au-
tem, unde in libros quosdam, qui uulgo ueneunt,
tanta labe irrepperit, ut pro, Cethegus Marcus
Tuditano collega Marci filius, legatur, Cethegus
Veturio collega Philoni. quod non modo a uete-
ribus libris, uerum etiam ab historia discrepat.
non enim Veturium Cethegus hic, sed Tudit-
anum collegam habuit. Integri autem Ennij uer-
sus, quos Cicero disiunctos recitat, hi sunt.
Additur orator Cornelius suauiloquenti
Ore Cethegus Marcus, Tuditano collega
Marci filius, dictus ollis popularibus olim,

Qui

Qui tu
Flos de
secunda
bet spon
& Vir
circum
o. ut Te
bam, co
litteris,
teres po
repositi
bene do
nij, Vita
congruit
error ma
cum om
uum a
idem E
» Insti
168. Flos
in dubi
aut, De
cundae
est, in du
tinij, le
nam ut
odoreq.
thegum
puli, se

Qui tum uiuebant olim, atque aeuum agebant,
 Flos delibatus populi, suadaeq. medulla.
 secundus uersus, a Pantagatho emendatus, ha-
 bet spondeum in quinta sede: quod poetis usitatu:
 & Virgilius ipse lib. 2. Aen. Phrygia agmina
 circumspexit. in tertio uel est daetylus, Dictus
 o. ut Terentius quoque primam in, Ille, sylla-
 bam, corripuit: uel spondeus, abiectis duabus
 litteris, us, hoc modo, Dict' ol - quam sibi ue-
 teres poetae licentiam assumpsere. in quarto ego
 reposui, Aeuum agebant, ex antiquo hominis
 bene docti, ingenioq. praestantis, Latini Lati-
 nij, Viterbiensis libro: cum quo Borromaei liber
 congruit. in peruulgatis, Aeuum agitabant.
 error manauit ex ignoratione ueteris licentiae,
 cum omitteretur collisio. est enim daetylus, Ae-
 uum a: & dixit annalium x, ut ait Priscianus,
 idem Ennius, eadem licentia, & in eadem sede,
 „ Insignita fere tum millia militum octo.

168. Flos delibatus populi] ne quis hunc locum
 in dubium reuocet, & legendum putet, Illibatus,
 aut, Delibutus; in quo, propter breuitatem se-
 cundae syllabae, metri ratio repugnat; sciendum
 est, in duobus antiquis libris, Borromaei, & La-
 tinij, legi, Delibatus: quod probat sententia:
 nam ut ex multis floribus delibatur is, qui specie,
 odoreq. excellit: sic, ut excellere in ciuitate Ce-
 thegum Ennius ostenderet, non modo florem po-
 puli, sed florem delibatum appellauit, eodem mo-

O O 4 do,

do, florem hominum libare, pro, eos, qui praecipua laude excelluerant, nominare, dixit Plinius lib. 7. cap. 37.

168. Vt enim hominis ingenium, sic ingenii ipsius lumen eloquentia:] sic in Borromaei libro, & apte, atque eleganter: quod aliter uisum est imperitis: itaque uerbum addiderunt, quasi deesset, legendumq. putarunt, Vt enim hominis decus ingenium: quod uitium e scriptis aliquot libris etiam in eos irrepsit, qui typis aeneis impressi diuulgantur.

168: Modo plane,] in mendo, satis aperto, consentiunt ueteres libri: nec ingenio quidquam licuit inuenire, quod probarem.

168: Hercules] in Oratore: Pomeridianas quadrigas, quam postmeridianas, libentius dixerim, & mehercule, quam mehercules. Bis tamen in Verrem, Mehercules, dixit, et in Catilinā, & pro Plancio. pro Amerino autem, Hercules.

A plebe transitiones] moneo lectorem, in antiquis omnibus, quos ego uiderim, libris legi, Ad plebem transitiones. postulare tamen sententia uidetur, A plebe: quod ea, quae sequuntur, declarant.

169. Man. Tullio] miror, hominem in Romanarum antiquitatum studio uersatum, qui hunc librum explanandum suscepit, existimasse, hunc esse M. Manlium Tullium Longum. nam ita coniungerentur duarum gentium nomina. quis enim
Man-

Manlios & Tullios ignorat? quod uero idem ait,
a Dionysio quoque lib. 5. sic eum appellari: hoc
quam sit falsum, intelliget qui graecam Dionysij
historiam legerit. nam ea, quae conuertuntur, ita
saepe a ueritate aberrant, ut lectorem in turpissi-
mos errores inducant. Dionysius quidem, Ma-
nium Tullium cum Ser. Sulpicio consulem factum,
plane ostendit. & Manium praenomen esse, quod,
N, scribebatur, ita notum iam est, ut docere pae-
ne pudeat.

169. Anno decimo post exactos reges] sic li-
bri ueteres Borromaei & Latini, & recte: sic
enim postulat usus Latinae linguae. alijs, annos
decem, magis placet: quibus non assentior.

169. Non nulla in iis etiam inter ipsos simili-
tudo.] hic non Lysias, & Cato, ut alij putarunt,
sed Lysias, & Timaeus comparantur: ut ideo Sy-
racusanus uideri fortasse possit Lysias, quod inter
eius, Timaeiq. scripta est quaedam similitudo. Ti-
maeus autem Siculus. nam, quod subiungit, Ille
Graecus ab omni laude felicior; non distinguitur
Graecus Lysias a Romano Catone, sed a Siculo Ti-
maeo. nam etsi graeca lingua Siculi uterentur;
non tamen Graeci, sed Siculi dicebantur. & ep.
12. lib. 2. ad Q. fr. ubi Callisthenem & Phi-
listum comparat, perspicue Siculum a Graeco di-
stinguit.

169: Hanc in Catone non nouerunt. quid e-
nim? Hyperidae uolunt esse, & Lysiae.]
antiqui

antiqui libri: Hanc in Catone non nouerunt quidem. Hyperidae etc. utrumque recte: sed malo, Quid enim? aut, Quod enim: ut haec legantur coniuncte: Quod enim Hyperidae uolunt esse, & Lysiae, laudo: sed cur nolunt Catonis?

170. *Similis in pictura ratio est: in qua Zeuxim, & Polygnotum, & Timantem, & eorum, qui non sunt usi plus quam quattuor coloribus, formas, & lineamenta laudamus. at in Aetione, Nicomacho, Protogene, Apelle iam perfecta sunt omnia.] dissentit a Cicerone Plinius. nam libro 35. cap. 10. commemoratis operibus Apellis, haec subiungit: Legentes meminerint, omnia ea constare quattuor coloribus. idemq. confirmat eodem libro, cap. 7. Cicero igitur plus quam quattuor colores Apelli, Plinius quattuor tantum tribuit. nec de mendo suspicio est: sed uel memoriae uitium in alterutro, uel opinionum dissimilitudo ex ueterum annalium uarietate: ut multa saepe ab alijs aliter scripta animaduertimus. certiora tamen a Plinio narrari, cum de pictura proprie scriberet, quam a Cicerone, aliud agente, fortasse alius quis non iniuria crediderit.*

170: *Cum neque musarum scopulos:] deest finis uersus. antiquus Borromaei liber hoc subiungit: Neque dicti studiosus quisquam ante hunc. Latinij: Nec dicti studiosus quisquam erat ante hunc. utrocunque modo, remanet mendum, nec uidetur*

*uidetur
173. In di
pro, Ecr
nos uiri
ad sente
Acrior:
quiesco.
si dixisse
adderet
ciorq. i
uerbo m
173: Quo
solitus
legendu
173: Mal
in duob
nihil ui
ta sent
183. Ho
tebat
latina
mentu
spicia i
niciem
Ge. Et
similia
Ante
191: An
Dubit*

uidetur sine ueterum librorum ope tolli posse.

173. In dicendo fortior, acriorq.] ueteres libri pro, Fertior, habent Adortor. quod etiam ante nos uiri docti animaduenterunt. omnino, Fortior, ad sententiam uidetur pertinere: quia sequitur, Acrior: nec tamen in hac plane coniectura conquiesco. Alij legunt, Ardentior: quod placeret, si dixisset Cicero, Acrior, ardentiorq. sic enim adderetur sententiae uis: uerum, Ardentior, acriorq. ideo mihi non probatur, quia posteriore uerbo minuitur quae potius est augenda sententia.

173: Quorum aliud dictare eodem a tempore solitus esset:] sic & Borromaei liber, & alij. legendum fortasse, Quorum alij aliud.

173: Male multatos] cum ita scriptum uideam in duobus, quibus utor, antiquis libris; caussae nihil uideo, cur locus mutetur, praesertim aperta sententia. Alij legunt, Mulcatos.

183. Hoc uitium huic uni in bonum conuertebat:] sic antiqui libri: sic etiam usus requirit Latinae linguae. Caesar lib. 3. de bello ci. Detrimentum in bonum uerteret. Liuius lib. 10. Auspicia in bonum uerterunt. & lib. 39. Haec in perniciem adolescenti uerterunt. Virgilius lib. 3. Ge. Et totae solidam in glaciem uertere lacunae. similia quaedam notauit Gellius lib. 18. cap. 12. Antea mendose, Conuertebatur.

191: Antimachum, clarum poetam, ferunt.] Dubitare uidentur eruditi homines, quorum indu

Striam

Striam ualde probo, utrum sit rectius, Clarium, an clarum: sed omnem dubitationem tollit Plutarchus in Lysandro: hunc enim Antimachum non Clarium, sed Colophonium nominat. præterea duo ueteres libri, quos sæpe appello, clarum, non Clarium, habent.

205: Quantum obrussa] sic antiqui libri nonnulli: alij, obrusa: quidam, obrussat. Puto legendum, Tamquam obrussa. ut obrussa sit aurum sincerum, & omni uacans uitio. quo uerbo usus est Seneca ep. 1. lib. 2. & Nat. Quæst. lib. 4. cap. 5. & apud Plinium lib. 33. cap. 3. in quibusdam antiquis libris legitur, Obrussam, nõ Obryzum, in eo loco: Auri experimento ignis est, ut simili colore rubeat, ignescatq. & ipsum obrussam uocant.

212. Quid quasi nos aliud agimus?] malim, Quid, quæso, nos aliud agimus? eodemq. modo in Oratore legendum opinor: Quem, quæso, nostrum fefellit, ita uos esse facturos? & epist. 1. lib. 5. ad Att. Quid, quæso, istuc erat? & in epistola ad Hirtium, apud Nonium: Dicis, quid, quæso, istuc intererat? in oratione autem pro Roscio Am. ita plane legitur: Quid, quæso, istuc intererat? Verba sunt eadem, quæ in epistola ad Hirtium: ut locus ex loco facile possit emendare.

IN ORATOREM SCHOLIA.

225: Horum singulorum generum quicunque

que uim singulis consecuti sunt:] sic antiquus Borromaei liber, & recte, antea, Vim singulis. alij ueteres libri, Vim in singulis, non recte: quorsum enim addat, In singulis, cum dixerit iam, singulorum generum?

226. Negat in eo positas esse fortunas Graeciae, in hoc in eum, huc an illuc manū porrexerit.] mendum patet. Graece sic apud Demosthenem: πάνυ γὰρ παρὰ τῶν, ἔχοντες, γέγονε τὰ τῶν ἐλλήνων πράγματα, ἐν τῷ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ ἐν τῷ διελύχθην ἐγὼ, ἢ δὲ τὴν χῆρα, ἀλλὰ μὴ δὲ τὴν παρῆνεγα. itaque et ex graecis uerbis, et auctoritate beati Ambrosij, qui libro emendato usus uidetur, ita legi potest: Negat in eo positas esse fortunas Graeciae, hoc, an illo uerbo usus sit, huc, an illuc manū porrexerit. Recitat hunc locum Ambrosius in Lucam lib. 2. cap. 2. tit. de natiuitate Saluatoris.

233: Inter eos] malim, Inter nos: id est, inter poetas, & oratores.

235: Atque in hoc oratore dominabitur.] Puto rectius: Atque in hoc orator dominabitur: uel, Atque hoc in oratore dominabitur. sic enim locutus est lib. 1. de orat. 14. Quod unum, inquit, in oratore dominatur.

235: Aut translatum, aut factum aliunde, ut mutuo;] quis ignorat, uerba translata a factis differre? itaque mihi magis placeret, sic: Aut translatum aliunde, ut mutuo. nam de factis uerbis mentio statim sequitur.

Quid.

243. Quid enim est aetas hominis, nisi cum memoria rerum ueterum, cum superiorum ætate contextitur?] sic legitur in peruulgatis libris: uerum aliter in antiquis, & rectius, ut opinor: Quid enim est aetas hominis, nisi, memoria rerum ueterum, cum superiorum ætate contextitur? quorum uerborum hæc sententia est: quod est aetas hominis, nisi cum superiorum ætate contextitur? quo modo autem contextitur? memoria rerum ueterum.
247. Nescio, cum docendo etiam] antiquus Borromaei liber: Nescio, cur cum docendo. sustuli, Cur: quia sequitur, Cur nolis. alterutrum enī, Cur, uidetur abundare: & posterius numeri causa retineri malui.
249. Quin uocales nolit coniungere.] sic Borromaei libri tres antiqui, sic & unus Latinij. alijs placuit, Qui, pro Quin. mihi non modo scripti libri, sed etiam sententia persuadet, Quin, legendū esse, non Qui. dicit enim hoc: cum suauitas quaedā sit in concursu uocalium, quam rustici homines ignorant; neminē tamen esse tam rusticum, quin uocales nolit coniungere. hoc autem inferiora illa confirmant: Nobis ne si cupiamus quidem distrahere uocales conceditur. id est: uocales disiungere, uitato earum concursu, non modo nemo uult, sed nec permittitur, si quis uelit.
250. In templis isdem, probauit: at, iisdem, erat uerius: nec tamen, eisdem, opimius: male

male fo
rit antiq
maei, &
uero est in
Male sona
tasse Cicer
iisdem, ue
men dixiss
tudinem, a
151. Adiun
tio comm
idem sensu
gius: qui et
iuncti uerb
tauit. nos
uerbi prin
ut hoc dica
praepositi
teres inte
cap. 12. 1
deantur,
mutantur
ro etiam i
tium huius
152. Indoe
tatis:] si
nec obsc
tam, tam
tifex tam

male sonabat, iisdem.] mundi suspensionem parit antiquorum librorum dissensio. nam tres Borromaei, & unus Latinij habent, In templis idem. ubi uero est in uulgatis, Eisdem, in illis est, Isdem: ubi Male sonabat, iisdem, in illis, Isdem. ut hoc fortasse Cicero significet: cum dicendum sit, Templis iisdem, uel eisdem, uel saltem isdem, Ennium tamen dixisse, Templis idem, omnino contra consuetudinem, uerum suauitatis causa.

251. Adiuncti uerbi primam litteram praepositio commutauit,] corruptum locum putamus. idem sensit homo eruditus M. Antonius Maioragius: qui etiam corrigere hoc modo conatus est: Ad iuncti uerbi prima littera praepositionem commutauit. nos autem sic fortasse rectius: Ad iuncti uerbi primam litteram praepositio commutauit. ut hoc dicatur: ad primam iuncti uerbi litteram praepositio uita, pro, commutata est. Sic enim ueteres interdum loquebantur: & Gellius lib. 18. cap. 12. notat quaedam uerba, quae cum agere uideantur, patiuntur tamen: in quibus, mutant, promutantur, dictum a Varrone demonstrat. Cicero etiam in libro de claris orat. ita dixit: Hoc uitium huic uni in bonum conuertebat.

252. Indocta consuetudo tam est artifex suauitatis:] sic omnes antiqui libri, quos ipse uiderim: nec obscura sententia: quid tamen, si legatur pro, tam, tamen? ut consuetudo, quamuis indocta, artifex tamen suauitatis esse dicatur.

Numerus

257. Numerus autem non domo deprome-
tur,] sic placet, ut homini bene docto uisum est
Petro Victorio. tres tamen Borromaei libri, & u-
nus Latinij, Modo, habent non Domo. quod ideo
dixi, ut studiosorum omnium coniecturae locus esse
possit.

265. Incisim autem, & membratim tractata
oratio] sic antea: reposui, Tracta: quod uerbum
& ad sententiā, & ad usum latinae linguae aptius
existimaui: idq. postea comprobarunt duo ueteres
Borromaei libri. διηρημένην ἑρμηνείαν uocat De-
metrius rhetor, εἰς κῶλα λελημένην: Aristote-
les lib. 3. rhetor. εἰρομένην λέξιν: alterum ge-
nus κατεσραμμένην appellat, quae periodis con-
stat. nec dissentit alter ab altero. nam εἰρομένην λέξιν
est, non connexa, & uincta, ut alij interpretantur,
sed potius, ut opinor, pendens, & producta, cathe-
narum instar. sic & Cicero eam nominauit lib. 3.
de orat. Rudis, ait, & indocta illa sine interuallis
loquacitas perennis, & profluens. Et ibidem,
paullo post: Continuata, ac producta uerborum
continuatio. εἰρομένη igitur, quae pendet, non-
dum terminata: διηρημένη, quae disiungitur, &
in membra dissoluitur. haec enim dissolutio produ-
ctior, quia caret orbe illo, & ambitu orationis,
εἰρομένην facit esse λέξιν, sine non inuento.

265. Quem, quæso, nostrum fefellit,] sciat le-
ctor, in omnibus antiquis libris esse, Quasi; a no-
bis autem, Quæso, repositum ex ingenio. uide lo-

cum

cum, i
265. Et
dare: n
265: Ha
fectior
hibere
induci o
Borrom
ausus. e
hibere f
numera

SCH

Hic
tribuo,
Milom
est: m
habeo
sis dua
Aesch
tur ha
positum
optimu
de gra
ad lib
uersu
rator

cum, in Bruto, 212.

265. Et nec sententia ulla est,] *suspicio, Et, abundare: non enim, Et nec, placet coniungi.*

265: Hanc igitur siue compositionem, siue perfectionem, siue numerum uocari placet, et adhibere necesse est] *Cum opinarer particulam, Et, induci oportere; suffragatus est opinioni meae unus Borromaei liber: itaque tum demum eam delere sum ausus. est autem haec sententia. necesse est hanc adhibere siue compositionem, siue perfectionem, siue numerum uocari placet.*

SCHOLIA IN LIBRUM DE OPTIMO
GENERE ORATORVM.

Hic liber, Charisij testimonio, cui sane multum tribuo, (nam Pedianus in argumento orationis pro Milone, ita loquitur, ut non affirmet) Ciceronis est: mutilus tamen mihi uidetur. nam & suspectam habeo breuitatem nimiam: & illa pars de conuersis duabus graecis orationibus, Demosthenis, & Aeschinis, nullam cum hoc libro societatem uidetur habere posse. aut enim prooemium hoc est, praepositum duabus illis orationibus; aut liber est de optimo genere oratorum. si prooemium: quorsum illa de graecis oratoribus? quae, si Charisio credimus, ad librum pertinent. si liber est: unde illa de conuersione orationum? Praeterea, in parte, quae ad oratores pertinet, oratio significatur pro Milone

T p habita,

habita, Cicerone iam senescente : at illas duas orationes non senior, sed adolefcerns potius conuertisse Cicero uidetur . ideoq. diuus Hieronymus non admodum in ea conuersione Ciceronis probauit industriam .

269. Sed ita, ut palaeſtrice ſpatiari in xyſto ut liceat,] uel inferius, Vt, abundat, uel ſuperius eſt pro tamquam .

270. Si arrideantur,] nouum, opinor, loquendi genus : & malim, Arrideatur .

270. Tamquam ad picturam probandam adhibentur] rectius puto, Adhibeantur .

Id eſt quaſi ſicce, & integre] deſtitutus ueterum librorum ope, quod affirmem, nihil habeo . placeret ſic : Quia ſi ſicce, & integre, etc. nam illud, Ideſt, natum uidetur ex Quaſi, non neceſſarium e corrupto .

005906031

R E G I S T R V M.

A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X
Y Z A a B b C c D d E e F f G g H h
I i K k L l M m N n O o P p.

*Omnes sunt quaterniones , praeter Pp ,
qui est duernio .*

V E N E T I I S , M . D . L X I I I I .

*Patria ubi est uoti pene est
omnis f. na fort. est*

